

Lão Đại Sủng Vợ!

Thanh Hoài

LÃO ĐẠI SÙNG VỢ!

Thanh Hoài

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sắc, Ngược, Sùng

Thể loại : 419, Ngược, Sùng, H+, Hào môn gia thế, xã hội đen.

Gương mặt hắc tối sầm lại, ánh mắt nổi lên tia không hài lòng, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ hắc chưa từng bị ai đánh, nhất là phụ nữ. Cô gái này quả rất ngông cuồng.

Cô biết mình đã đụng vào "ổ kiến lửa" nên lập tức rút lui, rời khỏi cái giường tính bỏ trốn nhưng mà xui làm sao bàn tay to lớn nắm chặt eo cô lại, bao bọc cô trong lồng ngực vạm vỡ.

- Em đừng mơ mà trốn thoát khỏi tôi, tính ăn xong bỏ trốn sao?

Ánh mắt vô cùng sắc bén như ngọn giáo chia vào Quyên Quyên, cô xanh mặt, mồ hôi nhễ nhại nhìn hắc.

Hắc đích thị là ác ma rồi!

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5: 18+
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53: Xôi thịt
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87: End

Chương 88: Ngoại truyện

Chương 1

[Lão Đại Sủng Vợ!]

Tác giả: Thanh Hoài.

Thể loại: sủng.

Căn phòng ấm áp, tiếng thở dốc của người đàn ông, tiếng rên rỉ của người phụ nữ, tạo ra một khung cảnh đầy lãng mạn, ánh đèn mập mờ, nửa sáng nửa tối, ánh trăng rơi vào cũng phải xuýt xoa thân thể người phụ nữ đẹp như thiên sứ kia, người đàn ông cũng không kém, thân thể cường tráng vạm vỡ bao trùm lấy người phụ nữ.

...

Sáng hôm sau.

Hạ Quyên Quyên lờ đờ mở mắt, thân hình vô cùng đau nhức, nhích một xíu là đau đến thấu tủy, uể oải nhìn khắp căn phòng.

Đây là đâu? Phòng mình sao hôm nay lạ vậy?

Cách bài trí căn phòng khá trang trọng, kiểu quý tộc phương đông ngày xưa. Cô cảm thấy phía eo có gì đó nặng nề đặt vào, khế liếc xuống, tá hỏa kinh hoàng.

Một cánh tay to lớn!

- Á!

Tiếng hét kinh hoàng vang vọng khắp căn phòng. Người đàn ông kia tỉnh giấc, khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng vô cùng đẹp trai, ánh mắt sâu thẳm nhìn Quyên Quyên.

- Boss, sao anh lại nằm đây?

Tên của hắn là Trần Dương Thần, vị tổng giám đốc đầy cao ngạo của tập đoàn L.A. Tập đoàn đứng đầu thế giới về sản xuất dầu mỏ.

Cô hiện là thư kí của hắn.

- Em hãy chịu trách nhiệm đi!

- Sao...sao cơ?

Cô hơi ngẩn ngơ, anh ta ngồi thẳng dậy, lộ ra cơ múi đầy to lớn. Ánh mắt chim ưng nhìn cô, đôi mày khế chau lại.

- Đêm qua em đã "ăn" tôi rồi thì phải chịu trách nhiệm đi chứ!

- Anh đang nói gì vậy? Tôi mới là người chịu thiệt cơ mà!

Hắn khế nhếch môi cười.

- Vậy...em trả lại "đời trai" cho tôi đi! Tấm thân "trong trắng" này tôi đã gìn giữ hơn 30 mươi năm rồi, thế mà đêm qua lại bị em ăn sạch.

- Từ từ, tôi cần phải định hình lại đã.

Rõ ràng là đêm qua cô đi bar uống rượu để mừng công việc mới, rồi bạn cô đưa chìa khóa phòng khách sạn này, cô lão đảo bước vào rồi ngủ thẳng căng, rồi gì gì đó mà cô không thể nhớ nổi, sáng hôm sau

thì bắt gặp hấn nằm ở đây.

- Anh...tại sao lại vào đây được?

- Đây là phòng của tôi!

- Sao chứ! Đây là khách sạn mà?

- Ừ thì...cái khách sạn này là của tôi và đương nhiên phòng nào cũng là của tôi.

Hấn cười nham hiểm, rồi trầm giọng nói.

- Anh...cố ý phải không?

Quyên Quyên nhận ra mùi gian tà ở đây, hấn quá nguy hiểm.

- Là em câu dẫn tôi rồi còn làm mất "đời trai trong trắng" của tôi, em nói đi, em có nên...chịu trách nhiệm không?

Hấn đứng dậy, tấm chăn che "chỗ đó" đột ngột rớt ra, khiến cô không khỏi bất ngờ mà bối rối.

- Á! Anh đừng đứng lên.

Hấn tiến sát gần lại cô, thì thầm nhỏ vào tai.

- Đêm qua cái gì cũng thấy hết rồi, em còn ngại ngùng gì nữa!

- Á! Anh đừng nói nữa!

Dương Thần bắt đầu sờ mó người Quyên Quyên, bàn tay tham lam sờ mó tấm lưng trắng nõn nà, khiến cô không khỏi giật mình, bàn tay

không tự chủ mà tát thẳng vào mặt hắn.

Bốp.

- Á! Đờ lưu manh.

Một bạt tay in trên mặt hắn, khuôn mặt đẹp trai in 5 ngón tay rõ ràng từng ngón một. Cô xấu hổ đẩy tay hắn ra, hắn đang sờ soạng ở nơi đâu thế không biết, đích thị là một tên biến thái mà.

Gương mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt nổi lên tia không hài lòng, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ hắn chưa từng bị ai đánh, nhất là phụ nữ. Cô gái này quả rất ngông cuồng.

Cô biết mình đã đụng vào "ổ kiến lửa" nên lập tức rút lui, rời khỏi cái giường tính bỏ trốn nhưng mà xui làm sao bàn tay to lớn nắm chặt eo cô lại, bao bọc cô trong lòng ngực vạm vỡ.

- Em đừng mơ mà trốn thoát khỏi tôi, tính ăn xong bỏ trốn sao?

Ánh mắt vô cùng sắc bén như ngọn giáo chia vào Quyên Quyên, cô xanh mặt, mồ hôi nhễ nhại nhìn hắn.

Hắn đích thị là ác ma rồi!

---- hết chap 1----

Cho mình sao đi và đừng quên follow mình nha <3 yêu các cậu.

Chương 2

- Em nhất quyết không trả đũa trai cho tôi phải không?

Hắn giận dữ nhìn cô, cô run sợ khẽ nuốt nước bọt.

- Vậy thì phải chịu trách nhiệm đi chứ!

Trần Dương Thần khẽ nhếch một nụ cười tà mị nhìn Hạ Quyên Quyên.

- Vậy thì kết hôn đi, làm phu nhân của tôi.

Hắn bá đạo tuyên bố, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô, cô hơi sững sờ giật mình.

...

- Làm gì nhìn tôi dữ vậy?

Hắn ngờ ngác hỏi cô, cô nãy giờ đã nhìn chăm chăm vào hắn khoảng 5 phút rồi.

- Anh có vấn đề về thần kinh phải không? Tự dưng lại đòi kết hôn với tôi, tôi gia cảnh cũng không giàu, gương mặt với thân hình cũng chả bằng ai, anh nói xem anh thích tôi ở điểm gì?

Cô tự biết lượng sức mình, bên cạnh hắn không phải rất nhiều phụ nữ sao, hà cớ gì phải để ý cô chứ.

Hắn khẽ liếc cô, nhìn từ đầu đến cuối chân, điện nước cũng khá đầy đủ, chỉ có điều không được xịn như những cô gái khác.

- Ừm...thì...trên giường...khiến tôi...rất thoải mái.

Trần Dương Thần cười mỉm nhìn cô, khuôn mặt cô ửng hồng lên vì xấu hổ.

- Anh...cái tên...biến thái này...

- Thế nào, kết hôn chứ?

- Không!

Cô thét lớn vào mặt hắn, đôi tay hắn bắt đầu mò mẫm, dò xét cơ thể cô.

- Vậy thì lên giường tiếp!

Đôi môi khẽ nhếch, cặp mắt chim ưng sâu thẳm không thấy đáy, gương mặt đầy lạnh lùng.

- Á! Không được!

Cô vùng vẫy, đôi tay to lớn nhấc bổng cô lên. Ánh mắt lưu manh nhìn cô.

- Vậy thì cho em 1 quyền được lựa chọn, 1 là kết hôn hoặc 2 là lên giường tiếp, em biết sức khỏe của tôi thế nào mà.

- Anh...ép người quá đáng! Tôi sẽ kiện anh.

Hắn khẽ nhếch môi.

- Vậy em chọn lên giường hả?

- Không...tôi không chọn cái nào cả. Thả tôi ra.

Cô vùng vằng trong sự vô vọng, sức cô quá nhỏ bé mà.

- Vậy thì hôm nay em sẽ không xuống giường đâu?

- Mau buông tôi ra. Đồ lưu manh.

Hắn mỉm cười, nụ cười vô cùng gian manh.

- Được rồi, mang tiếng làm lưu manh thì phải làm cho tròn nghĩa vụ chứ, đúng không?

- Á! Thả tôi ra...!

...

Sau một hồi XXX.

Nhân lúc hắn đang ngủ say, cô nhanh chóng nhặt đồ lại rồi rón rén bỏ trốn.

Cô đi được một hồi, hắn mới ngồi hẳn dậy, lấy chiếc điện thoại đặt trên giường, ấn một loạt số lạ gì đó.

- Cậu đã xử lí ổn thỏa mọi việc chưa?

Giọng hắn lạnh băng, gương mặt vô cùng nguy hiểm.

- Dạ, xong rồi, xin lão đại cứ yên tâm.

Bên kia cung kính trả lời.

Có thể cô không biết hẳn là ông trùm xã hội đen chuyên buôn bán ma túy, tập đoàn L.A chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thôi, hàng năm hẳn thu về không ít lợi nhuận từ việc buôn bán chất cấm này, đến chính phủ cũng phải nhún nhường hẳn 8, 9 phần.

Người nào chỉ cần làm dơ đồ hẳn, hay chỉ cần liếc hẳn một cái thôi, thì ngày mai sẽ không còn thấy ánh mặt trời nữa, kẻ nào dám xỏ mũi hẳn, dám phản bội, hay ăn cắp hàng của hẳn thì đảm bảo ngày mai xác sẽ không còn nguyên vẹn, đầu thì được gửi về cho gia đình, dương vật thì được gửi về cho vợ con hoặc người yêu, chân tay thì chặt nát rồi nấu chín cho lợn ăn, hẳn là kẻ rất tàn ác, bởi vậy cho nên thuộc hạ theo hẳn không ai dám có ý định phản bội, chỉ cần theo hẳn sẽ có lợi, gia đình sẽ ấm no, cái hẳn cần chính là sự trung thành chứ không phải là sự dối trá phản bội. Những kẻ đó, hẳn nhất định sẽ không tha...

Đôi mắt hẳn được biệt danh là đôi mắt chim ưng sâu thẳm, sâu đến nỗi không thấy đáy, suy nghĩ của hẳn luôn là một dấu hỏi lớn mà không ai có thể hiểu được, người đàn ông khó lường.

...

Cô uể oải bước vào nhà, toàn thân đau nhức, tất cả là tên đàn ông đó, ngày mai cô nhất định sẽ xin nghỉ việc ngay lập tức.

- Ba, mẹ con về rồi nè!

...

Khung cảnh vô cùng im ắng, cô liếc nhìn xung quang, thường ngày

cô về giờ này là người thấy mùi đồ ăn mẹ cô làm rồi mà, sao hôm nay lại kì lạ vậy, hay là...hôm nay ra ngoài ăn...

Trời trời, không thể nào, mẹ cô nổi tiếng ki bo mà, làm gì có chuyện đó, trái tim nổi lên một tia không an tâm, cảm giác vô cùng lo lắng.

- Mẹ, con về rồi nè!

Cô cố gắng hét lớn, để mong ai đó trong nhà sẽ nghe thấy, chẳng lẽ họ ra ngoài rồi sao, rõ ràng cửa không khóa mà.

Tim cô đập ngày càng nhanh hơn, cái cảm giác bất an này khiến cô không an tâm, vút cái giỏ xách xuống đất, đôi chân chạy thật nhanh vào trong phòng khách.

Một cảnh tượng vô cùng hãi hùng trước mặt cô.

Cô chết lặng một vài giây, ánh mắt bắt đầu rung rung nước mắt.

Trong phòng, mọi thứ xung quanh đều bẽ bộn, xác người đàn ông nằm vắt vẻo trên ghế, còn người phụ nữ thì nằm dưới sàn nhà, tất cả họ đều máu me bê bết, đều chết do bị bắn trúng vào tim và vào phía đầu, nhất định người ra tay rất độc ác, bắn ngay vào chỗ hiểm khiến con mồi một phát chết luôn, không kịp nói lời cuối cùng.

Thình Thịch...thình thịch...

Cô lao đảo bước đến bên cạnh họ, ánh mắt vô cùng bi thương, từng giọt...từng giọt nước mắt rơi lã chã trên sàn...

Cô không thể tin vào cảnh tượng lúc này, thật sự là quá kinh khủng...

Đây không phải sự thật đâu...nhất định là vậy...Ba mẹ chỉ đang đùa

thôi phải không? Ba mẹ chỉ đang ngủ thôi phải không? Tất cả đều dối trá...dối trá...

- Không...!

Tiếng thét đầy bi thương vang vọng khắp căn phòng, mùi máu tanh vẫn còn nồng đâu đây, đâu đó lại pha chút nước mắt hòa cùng dòng máu.

Trái tim như xé thành từng mảnh, rốt cuộc chuyện này là sao?

--- hết chap 2 ---

Thử đoán đi!

Đừng quên vote và follow mình nha <3 yêu các bạn cmt lăm í ><

Chương 3

Góc giới thiệu nhỏ.

Truyện do mình viết yêu cầu các bạn không chuyển VER, hay ăn cắp chất xám.

Truyện có yếu tố hơi hoang tưởng, phi lí, có nhiều chap sẽ có H nên khuyên những thanh niên nghiêm túc có thể không đọc, có thể thoát ra ngay bây giờ.

Truyện này khúc đầu sẽ ngược, lí do thì các bạn biết r đấy, về sau sẽ còn nhiều bí mật hơn được tiết lộ.

Cũng là công sức mình viết nên các bạn đọc rồi theo dõi mình nha.

Đây là bộ thứ 4 mình viết nên ngày nào không ra chap thường xuyên thì các bạn thông cảm, mình sẽ cố gắng ra nhiều chap hơn trước khi vào học.

Mong các bạn ủng hộ.

Đám tang mang không khí ảm đạm đến nặng nề.

Một màu đen u tối bao trùm căn phòng. Mọi người cứ ra ra vào vào, cứ thế một ngày nhạt nhẽo lại qua đi. Cô ngồi ôm linh vị của mẹ, ngồi một góc kế bên quan tài, ánh mắt vô hồn liếc nhìn từng người, mắt

đã cạn nước mắt, không thể khóc thêm được lần nào nữa...

Mọi chuyện xảy ra thực sự quá nhanh, mới hôm qua họ còn đang nói nói, cười cười với cô cơ mà, sao hôm nay lại nằm bất động ở kia rồi.

Càng đáng giận hơn là kẻ nào ác độc nhẫn tâm ra tay không chút dấu vết, đến cảnh sát cũng phải bó tay không dám điều tra.

Kẻ chủ mưu đứng đằng sau thực sự là một kẻ đáng sợ vô cùng, đến cảnh sát còn phải nhún nhường, sợ hãi, " đổi đen thành trắng" như vậy, thật sự là ghê tởm mà.

...

(There"s a girl but I let her get away, It"s all my fault cause pride got in the way...I keep saying no ~)

Nhạc chuông điện thoại vang lên. Cô mệt mỏi cầm lên, liếc thấy số lạ.

- Alo, ai vậy?

- Chị ơi, là em!

Giọng một cậu con trai vang lên. Đầu dây bên kia có vẻ rất gấp gáp.

- Long à, ba mẹ chúng ta...hức...hức...

- Em đã biết hết rồi, là do ông chủ em làm, tất cả là do em, do em phản bội ông ta.

Bên kia hơi ngập ngừng. Cô sửng sờ, bàn tay thả lỏng rớt chiếc điện thoại.

- Chị ơi...!

Long thét vào điện thoại.

- Ông chủ em là ai?

Cô gằn từng tiếng, ánh mắt vô cùng căm phẫn, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

- Chị à! Việc đó bây giờ không quan trọng, chị hãy chạy trốn đi, chạy thật xa thành phố này, đừng quay lại nữa, ngày mai em đợi chị ở sân bay S, chị phải bí mật mà đi, đừng để bị theo dõi, tính mạng của chị đang bị đe dọa đó.

- Chị hỏi hấn là ai?

Cô vẫn không quan tâm, chỉ muốn biết kẻ đã sát hại ba mẹ cô, chỉ một đao đâm vào tim hấn thôi, chỉ một đao.

- Chị à!

Long cố gắng kìm nén.

- Chị hỏi lại lần nữa, tên đó là ai?

Ánh mắt vô cùng căm phẫn, cùng trái tim sắt đá, giọng nói vô cùng lạnh lùng khiến người nghe sợ đến nghẹt thở.

- Hấn là...Trần Dương Thần, được bọn xã hội đen tôn sùng là Lão Đại.

Trần...Dương...Thần!

Là...tên khốn đó sao? Ha ha nực cười, vậy mà trong khi cô và hấn ân ái với nhau thì ba mẹ cô bị hấn ám sát mà cô không hề hay biết.

Ha ha...Kết hôn sao...Đúng là bộ mặt giả tạo đến căm phẫn mà...

Tên đáng kiếp đó, bàn tay cô nắm chặt, đôi chân đứng thẳng dậy, ánh mắt vô cùng tức giận, đôi môi mọng cắn chặt vào nhau, đôi mày trùng xuống.

Chỉ cần giết được hấn... có thể trả thù được rồi...

Lòng hận thù căm phẫn đang sôi sục trong lòng Quyên Quyên, cô thật sự muốn bóp cổ hấn chết ngay bây giờ.

Tập đoàn L.A.

Bộ mặt giả tạo của chủ tịch Trần Dương Thần. Cô khế nhếch môi cười, đi thẳng vào trong không chút do dự.

- Cô không được vào đó đâu.

Một cô thư kí vội vã kéo tay cô lại.

- Buông tôi ra, tôi phải giết hấn ta.

- Không được, bảo vệ đâu!

Cô thư kí hét toáng lên, cô ra sức đẩy mạnh cô ta lăn ra giữa sàn, nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Một màn ân ái hiện ra trước mặt cô, người con gái nóng bỏng kia

đang trườn trên lưng hắn, hắn cũng không ngừng vuốt ve cô ta.

Rầm.

Cô đóng mạnh cánh cửa lại.

Cô gái kia thấy thế liền ngòì dậy, hắn cũng ngòì dậy, ánh mắt bắt đầu di chuyển về phía cô.

- Em đến nhanh hơn tôi tưởng đấy?

Hắn nói lạnh. Ánh mắt chim ưng đầy nguy hiểm liếc nhìn cô.

Hắn chỉ cô gái kia, ám hiệu nói ra ngoài, dường như cô ta hiểu được ý liền ngoan ngoãn gật đầu.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, đôi chân dài sải bước đến chỗ cô.

- Thế nào? Kết hôn chứ?

Hắn nhếch môi cười, bàn tay to lớn khẽ chạm mặt cô.

- Khốn kiếp, chết đi!

Cô nhanh nhẹn móc trong áo khoác ra một con dao thái lan trực tiếp đâm mạnh vào bụng hắn.

Chỉ tiếc là...thất bại, hắn biết trước liền nắm chặt lấy tay cô, bóp thật mạnh, mũi dao chỉ còn 1 cm nữa thôi là đâm trúng rồi. Hắn siết chặt tay cô, càng lúc càng mạnh, khiến cô đau đớn nhưng không dễ gì khuất phục, hắn cúi sát thì thăm vào tai cô.

- Em nghĩ chỉ mình em có thể giết tôi sao? Nực cười!

- Đồ khốn kiếp, tôi phải giết anh, đồ máu lạnh, đồ giết người.

Hắn hét chịu nổi đành bẻ tay cô, khiến con dao thái lan rớt xuống sàn nhà.

Cổ tay sưng tấy lên, còn hằn in vết năm ngón tay của hắn. Hắn khế nhếch môi cười.

- Kiên cường lắm, tôi thích.

Giọng nói đầy ma mị khiến cô cảm thấy đầy run sợ.

- Buông ra, đồ khốn.

Cô thét lớn vào mặt hắn, hắn ta không đơn giản như cô tưởng.

- Nếu em còn nói nữa thì thẳng em trai của em...

Hắn đột ngột dừng lại, ánh mắt khế liếc cô, như một lời cảnh báo...hãy biết điều mà ngoan ngoãn...

- Anh dám...

Cô trừng mắt nhìn hắn, đôi môi cắn chặt đến rỉ máu.

- Không có gì mà tôi không dám cả, nếu em thích thì ngày mai đầu của ai đó sẽ gửi đến cho em, coi như là quà...

Giọng nói đầy ma mị khiến cô nổi hết da gà.

- Đồ giết người, anh nhất định sẽ xuống địa ngục thôi!

Co lờm hấn, ánh mắt hấn vẫn không thay đổi, dù cô có nhìn chăm chăm vào tên đàn ông này thì cũng không thể biết hấn đang nghĩ gì?

- Có xuống địa ngục tôi cũng sẽ kéo em theo!

...

---- hết chap 3 ----

Đừng quên vote và follow Hoài nha <3

Chương 4

- Có xuống địa ngục tôi cũng sẽ kéo em theo.

- Anh là đồ ác quỷ, anh nhất định sẽ phải trả giá cho hành động tàn ác của mình.

Cô nghiêng răng cắn phần nhìn hắn. Hắn chỉ nhếch môi cười, ánh mắt vẫn lạnh băng nhìn cô.

- Buông tôi ra, tôi muốn về nhà!

Hắn siết chặt eo cô, mạnh bạo gặm nhấm đôi môi mọng, cô không kịp phản ứng, thì bị chiếc lưỡi của hắn đá vào bên trong khoang miệng một cách thô bạo, Quyên Quyên bắt đầu thờ gáp gáp, không thể theo kịp với nhịp động của hắn. Bàn tay nhỏ dòn hết sức đẩy hắn ra.

- Đồ khốn.

- Em nghĩ đã đến đây thì tôi sẽ để em về sao? Nực cười! Tôi biết là em định bỏ trốn cùng với kẻ đã phản bội tôi.

Hạ Quyên Quyên giật nảy mình khi nghe hắn nhắc đến tên em cô, trong lòng có chút bồn chồn.

- Anh không được làm hại nó!

Cô trừng mắt, bàn tay tính dơ tát nhưng lại bị bắt nhịp một cách khôn ngoan.

- Em nghĩ tôi là người thế nào?

Giọng nói nửa tà mị, nửa ghê rợn lạnh đến sống lưng của hắn, ánh mắt hắn vẫn sâu không thấy đáy, người đàn ông này leo lên vị trí Lão đại đâu phải dễ, bàn tay hắn nhất định phải dính rất nhiều máu người rồi.

- Anh...muốn gì?

Hắn nhếch môi cười lần nữa, bàn tay khẽ vuốt tóc cô.

- Em rất hiểu ý tôi, rất thông minh, tôi thích.

Hắn búng tay một cái, từ trong phòng mở ra một cánh cửa xuyên thẳng xuống tầng hầm.

Một người đàn ông to lớn lực lưỡng với bộ vest đầy thần bí bước ra, bên vai có vác một người nữa, nhìn cậu ta rất thảm thương, tay chân đều dính đầy vết thương hắn còn rỉ máu, gương mặt nhếch nhác, có lẽ cậu thanh niên này đã bị tra tấn hàng giờ đồng hồ rồi.

Hắn ta quay lại bàn làm việc, bên tay cầm một ly rượu vang đỏ lắc nhẹ, ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

- Nguyên!

Giọng nói lạnh đến buốt giá, ánh mắt đảo qua tên thuộc hạ. Tên này không ai khác chính là cánh tay phải đắc lực của hắn, đã cùng hắn đồng cam cộng khổ từ lâu, nên được hắn rất mực tin tưởng, mọi người gọi hắn là...Nguyên!

Nguyên dường như hiểu ý, mạnh tay ném cậu thanh niên kia xuống

trước mặt cô, khiến cô một phen đầy kinh hoàng.

- Long!

Cô thét lên, chạy lại đỡ em trai dậy, ánh mắt căm phẫn nhìn hắn.

- Đồ khốn, anh dám làm hại nó sao!

- Hừ! Em thử nghĩ xem? Hắn còn thở là may rồi, tôi còn định...chặt tay...từng ngón một...từng ngón...rồi khi từng ngón tay bị chặt xuống hết rồi thì sẽ đến lượt chân...lại từng ngón...từng ngón một...lúc đó sẽ hàm canh mang đến cho em...bồi bổ...Em thích không?

- Anh...thật ghê tởm, cả đời này tôi sẽ nguyện rửa anh, đồ ác quỷ, đồ không có nhân tính.

Hắn nghe xong phá lên cười một cách hả hê.

- Đúng, em cứ việc nguyện rửa tôi đi, bởi vì cả đời này em chỉ có thể sống bên tôi mà thôi.

Ánh mắt hắn vô cùng bình tĩnh, Nguyên đứng ngoài đường như hiểu chuyện gì đó liền nhanh chóng nhắc Long lên khỏi tay cô. Hạ Quyên Quyên hung hăng dành lại, nhưng sức cô lại có hạn.

- Anh định làm gì?

Cô hét lớn. Hắn ta vẫn nhẹ nhàng nhấp rượu một cách quý phái, khuôn mặt lạnh băng nhìn màn kịch do chính hắn đạo diễn.

- Lão đại, tên này nên chặt tay...chân... hay đầu, xin ngài cứ nói.

- Anh không được làm gì nó! Tôi sẽ liều mạng với anh!

Cô mạnh mẽ cắn chặt vào cánh tay Nguyên, bàn tay bấu chặt vào áo hắn.

Hắn thả ly rượu xuống. Những mảnh ly bắn tung tóe khắp nơi. Rượu vang chảy dần dần, lênh láng ra sàn. Bàn tay to lớn kéo cô vào lòng, khuôn mặt lạnh lùng dúi vào chiếc cổ nhỏ.

- Em muốn bộ phận nào?

Hắn ôn nhu hỏi cô, chiếc mũi vẫn không ngừng hít hương thơm trên người Quyên Quyên. Cánh tay còn lại siết chặt eo cô.

- Anh nói đi, chỉ cần đừng làm hại thằng bé, muốn gì ở tôi...tôi cũng sẽ làm...chỉ cần tha cho nó...

Hạ Quyên Quyên cắn chặt răng, mặc cho hắn bắt đầu sờ soạng cơ thể cô.

- Nó phát tán tin mật cho kẻ thù, phản bội tôi, nếu tha thì có hơi...

Trần Dương Thần cố ý ngập ngừng từng chữ, ám chỉ Long đã phản bội hắn nếu tha sống thì sẽ có người không phục.

- Tôi xin anh...hãy nhắm vào tôi...hãy giết tôi đi...và tha cho thằng bé...

- Em nghĩ mạng em đáng bao nhiêu?

Bàn tay to lớn chạm ngay vòng một của cô, khiến cô không khỏi rùng mình sợ hãi.

- Tôi xin anh...

Hắn phá lên cười, không khí trong lòng trở nên tĩnh lặng, một cảm giác lạnh băng truyền đến cơ thể cô, bàn tay hắn như ướp đá vậy, thật sự khiến người ta run sợ bởi vẻ ngoài của kẻ ác ma này.

- Vậy thì... hãy làm tôi vui vẻ trên giường đi, chỉ cần... tôi thích, mọi chuyện... sẽ được giải quyết. Em nghĩ thế nào? Đồng ý hay không?

- Tên khốn...

Hắn ta thả cô ra, quay trở về ghế sofa, đôi chân thon dài gác lên nhau, ánh mắt liếc qua Nguyên.

- Vậy thì bắt đầu từ việc móc mắt đi, tôi thích bộ phận đó, hay cắt lưỡi cũng được, tùy cậu thích, Nguyên.

Giọng nói lạnh băng truyền đến tai người nghe một cách rợn da gà, móc mắt...cắt lưỡi...mà hắn nói nghe rất nhẹ nhàng...

- Vâng, lão đại.

Nguyên cung kính, rồi móc trong người ra một con dao găm.

- Đừng dùng dao, hãy dùng súng...tôi thích mùi thuốc súng...

Đúng là tên ác thú, lòng dạ đã bị chó gặm từ lâu rồi, ánh mắt hắn đầy vẻ lãnh huyết khế liếc cô, xem cô sẽ phản ứng ra sao.

Cô cắn chặt môi đến nỗi bị rỉ máu, bàn tay khế siết chặt lại.

- Dừng lại đi. Tôi...đồng ý...xin hãy dừng lại...

---- hết chap 4 ----

Tập sau có nên H >

Ấn sao và đừng quên follow Hoài nha <3 Yêu lắm <3

Chương 5: 18+

- Dừng lại đi...tôi đồng ý...

Hắn nhếch môi cười, đôi tay lạnh băng kéo cô lại vào lòng.

- Biết điều là tốt, Nguyên, cậu biết xử lí thế nào rồi chứ!

- Vâng thưa lão đại.

Nguyên tuân lệnh vác Long đi xuống phía dưới tầng hầm, mặt thất đống kín lại. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại hắn và cô. Cô gục xuống sàn, mái tóc dài che hết gương mặt cô, từng giọt nước mắt rơi chạm đất, cô không thể tin nổi cuộc sống mình thay đổi quá mức nhanh chóng...chỉ vì một tên cầm thú.

Trần Dương Thần vén nhẹ mái tóc của Hạ Quyên Quyên, để lộ góc nghiêng thần thánh, hắn phải thừa nhận người con gái này rất đẹp, nếu trang điểm kĩ lên sẽ đẹp hết phần thiên hạ cho xem.

- Em thật quyến rũ.

Hắn cúi đầu thủ thỉ vào tai cô, làm Hạ Quyên Quyên hơi rùng mình.

- Tôi hận anh, đến chết vẫn hận.

Không khí trong phòng lạnh đến thấu xương, hắn tà mị nhếch môi, nụ cười vô cùng quái đản.

- Nếu sau này em biết tất cả sự thật em sẽ phải cảm ơn tôi thôi! Tiểu

yêu tinh bé nhỏ à!

Trần Dương Thần đã hết sức chịu đựng, thô bạo bế Hạ Quyên Quyên lên ném thẳng lên chiếc giường, một tay cởi chiếc áo vest cùng chiếc cavat ra ném thẳng xuống đất, tiến dần đến Hạ Quyên Quyên, cô run sợ lùi về phía sau, ám khí của hắn quá mạnh, hắn là một tên ác ma giết người không chớp mắt.

- Anh...

Chưa kịp chớp mắt, chiếc đầm trên người cô bị hắn xé toạc thành nhiều mảnh, cô hoảng sợ che mình lại, nhịp tim lại bắt đầu loạn.

- Em không có quyền lựa chọn.

- Đồ khốn... ừm...buông... ừm...

Hắn nhanh chóng gặm nhắm chiếc môi căng mọng của cô, bàn tay còn lại nhanh chóng cởi chiếc áo lót rắc rối kia. Chiếc lưỡi điêu luyện nhanh chóng tiến vào trong khoang miệng của cô, chơi đùa làm cô vô cùng khó thở, từng động tác của hắn vô cùng thô bạo.

Chiếc áo lót rơi xuống để lộ đôi bồng đảo căng mọng, hắn nhếch môi cười rồi cúi đầu ngậm lấy nó, đôi tay còn lại xoa nắn nụ hồng nhỏ, khiến cô cảm thấy toàn thân run rẩy mà kêu lên.

- Xin anh...tha cho tôi...

Hạ Quyên Quyên run sợ bàn tay nắm chặt vào tấm chăn trải giường, đôi môi không ngừng run rẩy.

Sau khi nụ hồng đã căng cứng, hắn thò tay vào chiếc quần lót của cô bắt đầu thưởng thức hương vị.

- Đờ khốn...Tôi sẽ giết anh...

Đôi mày hấn khễ co lại, bàn tay to lớn xé toạc chiếc quần lót của cô ra, để lộ một vùng kín làm rung động lòng người, hấn nhanh chóng cởi quần ra, rồi đâm thẳng cự long vào trong không một chút nhân tính. Đôi tay to lớn nắm chặt hai đùi cô, rồi mạnh mẽ tiến vào, gương mặt có chút thỏa mãn.

- A ~ Đờ khốn kiếp.

- Hừ!

Hấn di chuyển thô bạo, tâm trạng của hấn hôm nay vô cùng tệ, chuyện em trai cô phát tán tin mật khiến hấn thua lỗ hàng trăm tỉ, hôm nay cô còn chạy lại đây đòi giết hấn làm hấn càng trở nên thô bạo muốn chiếm hữu cô hơn.

- Đau...a...

Cô đau đớn siết chặt răng, cố gắng không phát ra những tiếng rên rỉ, cuộc sống này đối với cô quá sức là dơ bẩn, thật kinh tởm, giờ đây cô chẳng khác gì gái điếm vậy.

- Rên cho tôi nghe!

-...

- Kiên cường lắm, thử xem em ngoan cố được bao lâu.

Động tác hấn nhanh hơn, khiến âm đạo cô càng ngày càng co rút chặt lấy cự long hơn.

- A ~~~

Cô bất giác kêu lên, giọng nói rên rỉ yếu đuối khiến hắn vô cùng thích thú.

- Bảo bối...

- Đừng có gọi tôi như vậy...

Từng nhịp từng nhịp hắn đâm thẳng vào trong, đến nơi sâu thẳm nhất của cô, bàn tay to lớn bóp chặt đùi cô hơn, chỉ khi nào hắn ở trong cô thì hắn mới cảm giác được sự khoái lạc này.

- A ~ Không...

Một dòng sữa nóng được bắn một cách nhiệt tình vào trong âm đạo của Hạ Quyên Quyên, khiến cô không khỏi thét lên.

Hắn rút khỏi người cô, từng chất dịch đặc chảy xuống phía ga giường, gương mặt cô đỏ hồng, lý trí của cô dần dần biến mất, cô không thể hình dung mình đang làm gì cùng với ai, chỉ có cảm giác mơ hồ ảo diệu...

Con xin lỗi ba mẹ, không những không trả thù được mà còn làm một hành động đáng kinh tởm cùng với người đàn ông độc ác này, con xin lỗi...

...

Hắn nhoẻn miệng cười vô cùng hả hê, nhanh chóng mặc chiếc quần lại, cô lui về phía xa nằm co ro ôm lấy ngực, những vết hôn nóng bỏng chạy dài khắp cơ thể cô.

- Tí nữa tôi có cuộc họp, hôm nay tạm tha cho em, xíu nữa xong việc tôi sẽ cùng em đi đăng kí kết hôn, cho nên em hãy ngoan ngoãn ngồi ở đây đợi, nghe không.

Hắn hôn nhẹ vào trán cô rồi lạnh lùng bước ra khỏi phòng, ánh mắt vô hồn của cô đảo xung quanh, mong là Long vẫn ổn, dù có phải chịu bao nhiêu tội nhục cô cũng sẽ chịu đựng được chỉ cần Long không sao là được rồi...

Vì em là người thân duy nhất của chị lúc này...

Chị sẽ cố gắng bảo vệ em.

Và chị sẽ giết chết tên đàn ông đó trước khi hắn làm hại em...

--- hết chap 5 ---

Ấn sao và đừng quên follow Hoài nha.

Chương 6

Hạ Quyên Quyên men theo bức tường, nơi này hần vừa chạm một thứ gì đó thì cánh cửa hầm mở ra, Trần Dương Thần xảo quyết xấu xa và tàn ác như thế chắc chắn sẽ không chịu buông tha cho em cô, nhất là khi nó là kẻ phản bội, điều tối kị của hần...

Mò nãy giờ cũng mất 15 phút mà vẫn không biết cách nào để mở cánh cửa ra, lòng có chút không kiên nhẫn, cứ sờ, cứ sờ cho đến khi cô chạm vào một bức tranh, bức tranh này rất kì lạ vẽ một con rắn hổ mang nhưng không có mắt, những đường máu chảy dài trên cơ thể nó, tạo cho người nhìn cái nhìn vô cùng sợ hãi...

Hạ Quyên Quyên giật nảy mình rồi té xuống, bàn tọa chạm ngay vào một chỗ nào đó trên sàn nhà. Cảm giác tê tê ở phía mông, không ngờ trong phòng này lại đáng sợ đến như thế, quả là người đàn ông dã thú. Bàn tay định chống lên để đứng dậy thì...

Rầm...

Cánh cửa phòng hầm mở rộng ra, Hạ Quyên Quyên vô cùng ngỡ ngàng, đôi chân hơi lo lắng có chút do dự...

Nhìn tầng hầm này có vẻ khá là sâu, những bậc thang chi chít nhau nối dài đến nỗi không thể nhìn thấy giới hạn, càng về sau ánh sáng càng mờ dần, chỉ còn lại bóng tối bao trùm vô cùng đáng sợ.

Cô lo lắng, đôi chân run rẩy cố bước đi nhưng lòng vẫn cố gắng vì em trai, vì nó là người thân duy nhất của cô.

Chiếc điện thoại là nguồn sống cuối cùng của cô, nhờ nó mà có thể thấy đường mà đi tiếp. Bức tường nơi đây lạnh lẽo đến thấu xương, cảm giác ghê rợn không khác gì người đàn ông kia, ánh mắt hắc cũng đủ khiến cô sợ hãi rồi.

- Á!

Cô run lẩy bẩy nhìn phía dưới chân, cái gì đó rất lạnh chạm vào chân cô. Nó đang trườn quanh chân cô từng chút...từng chút một...

Cô hoảng sợ đá nó ra, đôi chân ngã quy xuống.

- Á...Rắn...

Con rắn thè lưỡi dài, ánh mắt sắc bén nhìn Hạ Quyên Quyên, thân mình không ngừng uốn lượn. Nó là một con rắn hổ mang Châu Phi dài tầm 2 đến 3m, nó khoác lên mình bộ lớp áo màu đen với những vằn màu trắng mờ cách nhau rất đều. Nó không ngừng tiến về phía Hạ Quyên Quyên, ánh mắt vô cùng thèm khát.

Cô run sợ lùi về phía sau, bàn tay lại vô tình chạm phải thứ gì đó rất cứng. Cô run sợ giật bản mình.

Một...một con bọ cạp...

Cô hoảng sợ đứng dậy, đầu đập vào một thứ gì đó, một con rắn lục lại rơi xuống, cô tá hỏa nhìn khắp lối đi...

Không phải chỉ một, hai con mà là rất...rất nhiều rắn và bọ cạp...toàn là những động vật cực độc, một vết cắn của nó cũng đủ người ta phải vĩnh biệt với thế giới này rồi...

Bàn tay cô run rẩy, ánh mắt khảo sát, xem xem mình đã bị chúng nó

cẩn chura, không ngờ ở trung tâm thành phố này lại có thứ đáng sợ như vậy...

Hạ Quyên Quyên khẽ nhẹ nhàng né những con rắn kia đi, mặc dù chúng đang mơn man nhằm nhe cô, cô đi men men vào bức tường, ánh mắt hoảng sợ nhìn...

Lại một bầy rết bò xuống từ trên cao, Quyên Quyên kinh hãi té xuống, mông lại chạm vào một vật gì đó rất cứng, cô xanh xao tròn tròn con mắt, cặp môi run lẩy bẩy.

Một...một bộ xương người...

Cảm giác lạnh lẽo nó truyền vào da, lạnh đến thấu xương thấu tủy, lúc này cô không thể giữ thêm được bình tĩnh được nữa, đôi tay nhỏ đầy mạnh bộ xương khô đi...

Hoảng hốt bỏ chạy khỏi nơi quỷ quái đó, cho đến khi dừng chân lại một chỗ...

Nơi đây, đâu đâu cũng toàn là xương người, có những bộ xương mất chân mất tay, có những bộ xương thì đã mất đầu, cô hoảng sợ nhớ lại những gì tên ác ma kia đã nói...

Hắn dọa sẽ chặt từng ngón tay, ngón chân của em trai cô...

Thật đáng sợ...

Hơi lạnh từ khắp nơi phả tới, vì nơi đây là hầm nên xung quanh chỉ là bóng tối, không có một chút tia sáng của ánh mặt trời, cảm giác chẳng khác gì đang tham quan 18 tầng địa ngục cả, rất lạnh lẽo, ghê rợn...

Giờ cô mới hiểu những con rắn, con rết, con bọ cạp kia sống là nhờ thứ gì rồi? Là nhờ ăn những xác người kia...

Chẳng lẽ, cô cũng sẽ là mồi nhắm cho bọn chúng sao?

Cô run sợ lùi chân về phía sau, nếu đi tiếp thì sẽ chết, nhưng nếu không đi tiếp thì...em trai cô...

Lũ rắn và bọ cạp ngày càng đông hơn, dường như chúng nhận diện được vị khách không mời này đang quấy nhiễu cuộc sống của chúng...

Lưỡi của những con rắn thè ra, liếm láp cơ thể chúng, ánh mắt không phân biệt phải trái lạnh lùng. Bọn chúng bao vây Hạ Quyên Quyên theo một đường vòng cung, con nào con nấy đều hung hăng muốn tóm gọn con mồi...

Một con rắn hổ mang chúa tiến về phía cô, cô càng lùi chúng càng tiến tới, cho đến khi giáp với bức tường...

Rốt cuộc cũng hết đường đi...

Làm...làm sao bây giờ...

Rắn hổ mang chúa nổi tiếng là hung tợn, nọc độc mà nó mang trên mình rất độc, chỉ một nhát cắn thôi cũng đủ khiến người bị cắn phải quần quại vì chất độc ngấm từ từ vào cơ thể, làm thối rữa lục phủ ngũ tạng, làm người ta lên cơn đau đớn trước khi chết...

Nó lùi về phía sau, chiếc đuôi lấy đà rồi bật lên, mục tiêu chính là chiếc cổ cô, cái miệng rộng nhe ra để lộ hai chiếc răng nanh vô cùng sắc nhọn...

- Á!

---- hết chap 6----

Ấn sao và đừng quên follow Hoài nha.

Chương 7

Đoàng.

Tiếng súng nổ giật gân, đầu con rắn hổ mang nát tung lòì cả não, máu bắn tung tóe dính khắp nơi trên tường, một ít văng lên áo Hạ Quyên Quyên.

Con rắn thè lưỡi, rồi rơi bộp xuống đất.

Cô hoảng sợ nhìn người vừa bắn phát súng. Không ai khác chính là Nguyên, thuộc hạ của Trần Dương Thần.

Ánh mắt hấn lạnh lùng nhìn cô, rút trong túi ra một cái kèn, rồi đưa lên miệng thổi.

...

Điều đáng ngạc nhiên là âm thanh vang lên từ cái kèn khiến tất cả lũ rắn, bọ cạp độc và rết bỏ chạy, dường như chúng đã được huấn luyện từ trước vậy.

Cô hoảng sợ khụy chân xuống, phía da thịt phần chân chạm vào nền đất lạnh khiến cô hơi hoảng sợ.

Nguyên lạnh lùng tiến lại gần, ánh mắt vẫn rất thần bí.

- Anh...tính làm gì?

Cô hét toáng lên.

- Hạ tiểu thư, lão đại bảo tôi đưa cô về.

Giọng hẳn trầm ấm hơn tên kia, làm cô bớt đi phần nào sự lo lắng.

- Em trai tôi đâu!

Cô chợt nhận ra mục đích chính mà mình tới đây.

- Đang ở bệnh viện.

Nguyên trả lời.

- Sao...sao cơ? Đừng hòng lừa tôi! Tên ác ma đó...không thể nào tốt bụng như vậy được...

- Cô không tin cũng được, nếu cô muốn ở đây mãi mãi, một xíu nữa thôi, bọn răn bọ cạp kia sẽ quay lại...

- Gì...chứ?

Giọng nói Hạ Quyên Quyên có vẻ ngập ngừng, ánh mắt đảo đảo khắp nơi.

- Nếu cô còn muốn nhìn thấy em trai thì đi theo tôi.

Nguyên quay người bước về phía trước, cô nửa tin nửa không nhưng cũng vẫn đi theo.

Phía trước là một lối đi dài không lối đáy, càng về sâu bên trong càng tối, không khí cũng dần ít lại.

Nguyên một tay cầm đèn pin soi, một tay cầm súng, dáng người vô

cùng cao lớn dõng dạc, cũng lạnh lùng không khác gì tên cầm thú kia.

Tóc tách...tóc tách...

Tiếng nước bám trên cao rơi xuống, tạo ra âm điệu vô cùng rợn người, Quyên Quyên khẽ ôm chặt hai cánh tay, hơi lạnh từ khắp nơi ngấm vào da thịt.

- A!

Cô than lên, một thứ gì đó cứa vào da thịt ở phía dưới chân của cô, cô hơi chau mày rồi dừng lại. Máu chảy ròng xuống phía nền đất lạnh.

Nguyên dừng lại, ngoảnh mặt lại khi nghe thấy tiếng thét.

- Hạ tiểu thư, không sao chứ?

- Tôi không sao, chỉ là cái gì đó cứa vào chân.

Nguyên nheo mày, liếc xuống phía dưới, là một loại thực vật chuyên ăn thịt người, chúng sống ở đây từ lâu lắm rồi, nhìn chúng đang nhắm nhe máu cô, hấn dơ súng lên, nhắm vào hàm răng đang ve vẩy của chúng, rồi lạnh lùng nổ súng.

Đoàng.

- Á!

Cô giật mình ôm tai.

- Anh bị điên hả, sao cái gì cũng lòi súng ra bắn thế.

Cô hét lên, đôi tay ôm lấy chỗ bị thương.

Nguyên lại gần rồi cúi xuống, bàn tay to lớn chạm vào chân cô, nhìn một hồi rồi lấy trong túi ra một cái băng keo cá nhân.

- Á! Anh định làm gì vậy?

Cô hoảng sợ, hơi lạnh từng ngón tay thấm vào da chân cô, bàn tay hắt lạnh lòng y như gương mặt hắt vậy.

- Nếu cô không muốn bị nhiễm trùng!

Nguyên nhẹ nhàng gỡ miếng gạc rồi chậm rãi dán lên phía chân cô, trái tim bé nhỏ khẽ rung rinh, ánh mắt bối rối nhìn hành động của hắn.

Cô cứ tưởng xã hội đen sẽ bạo lực, hung hăng lắm chứ, ai dè vẫn còn người dịu dàng...ôn nhu như vậy...

Không gian đầy tĩnh lặng, chỉ nghe mỗi tiếng róc rách của nước, chỉ còn những nhịp tim khẽ đập nhanh, ánh mắt họ khẽ chạm nhau.

- Cái này...xong rồi!

Nguyên vẫn lạnh lùng, giọng nói vẫn không hề có chút ngượng ngùng.

Cô chợt nhận ra đúng là mình tự đa tình mà.

- Vâng, cảm ơn anh.

Cô đứng thẳng dậy, phía dưới có hơi nhói đau, nhưng vẫn cố chịu được, nơi đây đâu đâu cũng nguy hiểm, nhất định phải cảnh giác.

- Hạ tiểu thư, mật đạo này rất nguy hiểm, cô hãy đi sát phía sau lưng tôi để tôi có thể dễ dàng bảo vệ hơn.

- Vâng.

Cô gật đầu, đôi chân thon đi theo Nguyên, khẽ lướt nhìn bờ vai rộng của hắn, hắn cao to thật cô chỉ đứng ngang nách của hắn thôi, ăn gì mà cao to thế không biết. Cô thầm tự nhủ, cùng là người mà sao khác biệt quá, đàn ông sinh ra cao lớn, khỏe mạnh, phụ nữ sinh ra lại yếu đuối, mảnh mai, rớt cuộc thì cũng làm trò tiêu khiển cho bọn đàn ông thói tha này.

...

Đường hầm này cũng khá dài, đi được một đoạn thì Nguyên bỗng dừng lại. Cô vô tình va vào lưng hắn.

- A! Sao lại dừng lại.

Cô ngược cái cổ thon dài liếc qua, thì ra là có hai lối đi dẫn đến 2 nơi.

- Có 2 lối đi sao? Vậy chúng ta nên đi bên nào?

Cô ngây thơ hỏi, Nguyên vẫn rất bình tĩnh, gương mặt vẫn không một chút biến sắc.

- Không đi bên nào cả!

- Tại sao chứ.

Hạ Quyên Quyên vội vã lên tiếng, không đi bên nào là sao? Chẳng lẽ đào đất để đi hay xuyên tường... Những ý nghĩ này thật nực cười mà.

- Bởi vì đi bên nào cũng sẽ chết, nếu cô đi lối bên phải thì sẽ bị sập bẫy rơi xuống nơi sâu thẳm nhất ở đây bị những cọc nhọn đâm xuyên người mà chết, chưa kể nếu có thoát được thì sẽ làm mồi cho bọn cá sấu kia...

- Sao...sao cơ? Vậy còn lối đi bên kia?

Thật ghê rợn mà. Nghĩ thôi cũng đã sợ rồi.

- Nếu đi đường đó thì ta sẽ vòng lại nơi vừa nãy, bọn rắn,... rết và bọ cạp hẳn rất vui khi nhìn thấy chúng ta lần nữa.

Hạ Quyên Quyên nổi hết da gà, nơi này quả thực rất đáng sợ, chẳng khác gì địa ngục cả, một đi không thể trở về.

- Vậy chúng ta sẽ phải bỏ mạng ở đây sao?

Nguyên khẽ nhếch môi cười, ánh mắt lão đảo vài vòng, rồi dơ súng lên bắn lần 3.

Đoàng...

Khói súng bay lả lơi trong không khí, màu khói trắng ảo ảo huyền huyền tựa lông tơ.

...

Một cánh cửa thứ 3 được mở ra, dẫn đến một lối đi khác. Nguyên ngoảnh mặt sang Quyên Quyên rồi cung kính.

- Hạ tiểu thư, chúng ta nên đi thôi, lão đại...đang chờ cô.

...

Ở phía xa kia là một chiếc camera dẫn đến một trung tâm lớn, những hành động của bọn họ vừa rồi đều được thu vào tầm ngắm của một người, kẻ đó không ai khác chính là - Trần Dương Thần. Đôi môi cong lên điệu vô cùng hài lòng, như kiểu " đã làm rất tốt."

...

---- hết chap 7----

Ấn sao và đừng quên follow nha <3

Chương 8

- Tôi...muốn hỏi 1 chuyện.

Hạ Quyên Quyên nắm lấy áo của Nguyên, ánh mắt có phần rụt rè.

Nguyên quay lại, ánh mắt ánh lạng nhìn cô.

- Những bộ xương...đó...

Cô hơi ngập ngừng, điều cô vừa rồi hỏi thực sự không biết diễn tả thành lời như thế nào. Nguyên chau mày, gương mặt đẹp trai lạnh huyết nhìn cô, dường như đã phần nào hiểu được ý Hạ Quyên Quyên.

- Đúng vậy, những bộ xương đó đều là những kẻ phản bội lão đại, đều là chúng tự chuốc lấy thôi.

- Các người...các người thật đáng sợ.

Cô tròn tròn mắt kinh hãi hét lên, sao có thể nói mạng người như cỏ rác vậy chứ.

- Hạ tiểu thư, nếu như cô còn muốn sống tiếp thì xin hãy nhanh chóng theo tôi, lão đại đang chờ.

- Không! Không! Tôi sẽ không về bên loại người không bằng cầm thú đó đâu.

Cô vùng vằng định quay đầu bỏ trốn thì.

Rầm.

Gương mặt thanh thoát đập vào bộ ngực rắn chắc, cô đau quá bèn kêu lên.

- Ui da! Khốn kiếp, kẻ nào vậy!

Cô ngược lên, chạm ngay vào ánh mắt lạnh như băng của tên đó.

- Dám không quay về bên tôi!

Tiếng nói sắc bén còn hơi cả dao lam, bàn tay to lớn ôm chặt eo Hạ Quyên Quyên. Khóe môi khẽ nhếch lên cười.

- Anh buông tôi ra, bàn tay anh dính quá nhiều máu rồi, có xuống địa ngục cũng không gột rửa được đâu.

Cô vùng vằng, nhất quyết không chịu thua hấn, nhưng điều đó lại làm Trần Dương Thần giận dữ hơn, bàn tay to lớn siết chặt chiếc eo Hạ Quyên Quyên, đôi mày cau có trông có vẻ khó chịu.

Ánh mắt hấn khẽ liếc Nguyên, như ám hiệu *"việc của người đến đây đã kết thúc, mau đi đi"*.

Nguyên vâng lời rồi biến mất trong làn khói ảo.

- Mau buông ra.

- Em muốn tôi buông em.

- Đúng vậy, mau buông tôi ra, tôi không thể ở cùng loại người như anh thêm một giây phút nào hết.

Cô khinh bỉ phỉ vả vào mặt hắn, gương mặt vẫn không chút biến sắc, ánh mắt khế liếc vào vòng một của cô.

Cô bối rối che lại ngay lập tức.

- Anh nhìn cái gì? Tên dê tiện này.

- Cái gì thấy cũng thấy rồi, cái gì ăn cũng đã ăn rồi, vậy em nghĩ xem...nhìn thì có ăn thua gì?

- Anh...

Hạ Quyên Quyên tức giận không thốt nên lời, bản tính hấn vốn đã man giờ lại thêm bản tính biến thái, sắc lang nữa, đúng là hội tụ đủ mọi mặt mà.

- Tôi đã dặn em ở yên trong phòng chờ tôi mà.

- Anh nghĩ tôi là con điên hay sao, sao tôi phải chờ đợi một kẻ đã giết chết ba mẹ tôi chứ, nực cười.

- Em mau rút lại những lời vừa rồi.

Một tia không hài lòng xẹt qua mắt hắn.

- Anh là đồ giết ng...ưm...

Hạ Quyên Quyên chưa kịp dứt câu, đôi môi mọng đã bị bịt lại bởi một nụ hôn thô bạo.

Cô tròn tròn con mắt, bàn tay lạnh của hắn chạm vào mặt cô, khiến cô không cảm thấy rùng mình, đôi tay nhỏ đặt vào lồng ngực vạm vỡ

kia rồi đẩy thật mạnh ra.

- Anh...cái đồ khốn này! Sao anh dám...

Cô chùi chùi miệng, ánh mắt căm phẫn đâm thẳng vào mắt hắn, chỉ tiếc là môi cô bị hắn làm bỏng thôi.

- Lần sau còn nói nữa thì em biết hậu quả rồi đấy!

- Đồ khốn, anh không có quyền cấm đoán tôi.

- Nếu em còn muốn gặp em trai mình...

Cô khựng lại vài giây, xem chút là quên mất em trai.

- Anh...dám uy hiếp tôi...

- Không phải uy hiếp mà là...cảnh cáo...

Khóe miệng cong lên một đường ngạo mạn, nhìn ánh mắt thỏ rụt rè của cô, đôi miêng xinh thế kia sao suốt ngày cứ lớn tiếng là đồ khốn, đê tiện, đê hèn...làm hắn không vui một chút nào.

- Tôi muốn gặp Long.

Hắn khẽ che miệng cô lại.

- Tôi không cho phép em nhắc về thằng đàn ông nào trước mặt tôi, bây giờ và về sau.

- Ưm...anh...buông tay...thối ra...

Cô cắn mạnh vào tay hắn.

Trần Dương Thần buông ra, một tiếng kêu đau cũng chẳng có, đúng là lão đại có khác.

- Tôi muốn về nhà.

- Không cho.

- Anh...anh muốn tôi làm gì?

- Đến cục dân chính.

- Đến đó để làm gì chứ?

...

- Kết hôn!

Sao chứ? Kết...kết...hôn!

- Anh bị điên sao?

Hắn chẳng nói chẳng rằng chỉ vác cô lên vai rồi đôi chân thon dài bước đi hiên ngang.

- Mau thả tôi xuống, tôi có chân tự đi được!

Cô hét toáng lên, dám coi cô là bao cát để mang vác tùy thích sao?

- Im lặng! Nếu em không muốn quay trở vào kia lần nữa.

...

Cục dân chính.

- Em mau kí lẹ đi!

Tờ giấy đăng kí kết hôn đã đặt sẵn trên bàn, trên tờ giấy đã có sẵn chữ kí của hấn.

- Tôi không thể kết hôn với kẻ đã giết chết ba mẹ tôi.

Cô khinh bỉ nhìn hấn, đôi môi khẽ nhếch lên.

- Em dám không kí.

- Còn lâu, có chết cũng không.

Hấn móc điện thoại ra. Cất giọng lạnh lùng vốn có.

- Nguyên, đem dầu Long tới đây cho tôi...

--- hết chap 8 ---

Ủng hộ mình bằng cách vote và follow nha <3

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 9

- Nguyên mang đầu Long tới đây.

- Á! Anh bị điên sao?

- Vậy em có kí không? Tôi không nói lại lần 2 đâu.

- Kí...được rồi...Kí là được chứ gì! Chỉ là cái danh vợ chồng thôi mà...

Cô lúi húi kí rồi rồi quay sang nói với hấn.

- Anh mau hủy lời vừa nãy đi, không khéo thuộc hạ của anh làm thật đấy.

Hấn chỉ nhếch môi rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

- Từ giờ em là Trần phu nhân, vợ của Trần Dương Thần này rồi, em thích không?

Hấn đột ngột hạ giọng làm Hạ Quyên Quyên vô cùng bất ngờ.

- Vui cái con khỉ ấy! Vậy...khi nào anh mới chịu li hôn.

Trên trán hấn hấn sâu vết đen, ánh mắt lộ tia không vui.

- Đừng nói anh sẽ không li hôn với tôi nha! Anh bị điên hay sao vậy! Tôi không thể lấy kẻ giết người được...

- Em nói cái gì? Mau rút lại lời vừa nãy đi!

- Tôi sẽ giết anh, chỉ có giết anh thì tôi mới có thể tự do được!

- Thử xem!

Hắn nhếch môi rồi ghé sát tai cô nói.

- Anh...đừng thách tôi!

- Hừ! Thỏ nhát chỉ mãi là thỏ nhát thôi, có tu luyện nhiều đến đâu cũng không thể thành sói được đâu! Hiểu không? Vợ nhỏ của tôi.

- Anh!

- Tối nay ngoan ngoãn đợi tôi ở nhà! Tôi sẽ về sớm thôi.

- Tôi muốn thăm Long!

- Được thôi! Nếu tối nay em ngoan ngoãn hầu hạ tôi!

- Cái gì chứ! Anh nói gì tôi nghe không rõ!

Hắn im lặng, ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

- Đừng thấy tôi sủng em mà làm tới, em nên biết thân biết phận của mình đi.

- Anh! Tôi đây đích cần cái thứ sủng ấy của anh!

- EM...!

Hắn hung hăng ôm lấy eo cô, thô bạo mà bóp chặt nó, rồi cúi đầu

nhắm nháp chiếc môi mọng của cô. Mọi người xung quanh bắt đầu chú ý, có người đỏ mặt, có người Ồ lên, có người thì chỉ trỏ này nọ.

"Nhìn cặp kia kìa, làm gì mà vội vã vậy, có gì đẽm rồi ấy cũng đẽ được, như vậy thật mất mặt"

"Ừ, tôi thấy cũng vậy, đúng là không biết xấu hổ mà"

"Sao mà họ có thể công khai ôm hôn ngay nơi công cộng như vậy chứ"

...

Từng lời từng lời bàn tán lọt đẽ tai họ, hấn vẫn ung dung bỏ ngoài tai, còn cô đỏ tía mặt vì xấu hổ.

- Buông... ừm... ra... khốn...

Hạ Quyên Quyên đẽ mạnh lồng ngực to lớn kia, khoe mắt khẽ cay cay.

- Đồ khốn, tôi ghét anh.

Dứt câu, cô che mặt rồi đẽm đầu chạy đi. Sự nhục nhã này làm sao mà gột rửa hết đẽ đẽ.

Hấn bực mình, đẽn mặt rồi liếc nhìn đẽm nhiều chuyện kia.

- Người đẽu, giải quyết họ cho tôi.

Giọng nói lạnh băng, lãnh huyết đẽng lên rồi bước thẳng ra ngoài, đôi mày có hơi cau lại, không khí đẽt ngột trở nên nặng nề.

Trần Dương Thần bước lên chiếc xe cadillac suv màu đen tuyền, hai tay đan vào nhau, nụ cười trên khóe môi nhếch lên khiến tài xế một phen ớn lạnh đến tận xương tủy.

Đoàng...!

Tiếng súng nổ vang gầm trời.

Đoàng...! Đoàng...! Đoàng...!

Những phát súng nổ liên tiếp, tiếng la hét thất thanh gào cứu, bọn họ hung tàn dẫm lên nhau để chạy chỉ vì một mục đích...thoát thân. Những mảng máu văng lên khắp các cửa kính, loang lổ đến kinh sợ. Mùi khói súng chưa kịp tắt thì nòng lại nổ thêm phát nữa, những kẻ này ra tay...không một chút nhân từ.

"Á! Cứu tôi với!"

"Á...!"

"Xin đừng giết tôi..."

"Van xin ngài...xin đừng..."

Đoàng...!

Một viên đạn xuyên thẳng vào trong cổ họng của những người kia, bọn họ trợn tròn con mắt rồi gục xuống. Ánh đèn mập mờ rọi sáng họ, dường như họ đã thấy tận cùng giới hạn của con người.

Khẩu nghiệp...!Đúng là cái miệng hại cái thân!

...

- Nguyên, cậu dò xem vị trí của tiểu Quyên đang ở đâu.

- Vâng.

Hắn lạnh giọng. Khẽ liếc đồng hồ rồi nhìn ra phía ngoài trời.

- Đúng là thật khiến người khác phải lo lắng mà.

...

Ầm! Ầm! Ầm...

Liên tục những đám mây đen nghi ngút ùn ùn kéo đến, bao phủ cả mảng trời một màu đen đầy huyền ảo.

Tóc tách...

Những giọt mưa bắt đầu rơi chạm những chiếc lá xanh non rồi nhẹ nhàng rớt xuống dưới vùng nước...cứ tóc tách...tóc tách...nghe như bản giao hưởng mùa mưa...

Dòng người nháo nhào bỏ chạy tìm chỗ trú, rồi ào một phát những chiếc xe tải chạy ngang qua hắt vũng nước lên người họ, sự hòa hợp giữa nước mưa và nước...cống...

Hạ Quyên Quyên thu đôi chân lại, co ro ôm thân. Đôi mắt lệ nhòa ướt át nhìn cảnh mưa rơi.

Lộp bộp...!

Tiếng mưa khẽ chạm mái nhà nghe rất vui tai, cô dơ tay ra chạm lấy giọt nước từ mái hiên rơi xuống, Hạ Quyên Quyên run rẩy thụt tay lại.

Lạnh quá...thật giống với kẻ kia...

Cô khẽ liếc vào căn nhà kia, nhìn đôi vợ chồng với hai đứa con đang hạnh phúc mà ăn cơm làm cô lại thấy nao nao.

Lúc trước nhà cô cũng đã rất hạnh phúc như vậy...nhưng mà...tất cả...đều kết thúc chỉ trong...một đêm.

Còn cô...tự thấy mình thật nhu nhược khi bị kẻ thù uy hiếp...là cô quá yếu đuối...quá vô dụng...nên đã không bảo vệ được ba, mẹ và em trai...

Chị xin lỗi...Long...

Là chị không tốt...lỗi này đều là của chị...

Hạ Quyên Quyên đau lòng co ro đôi chân lại, bụng bắt đầu kêu sột soạt lên...Chiếc mũi không tự chủ ngửi ngửi hương thơm đang bay ra từ trong căn nhà kia.

- Thật thơm!

Cô xuýt xoa, liên tục hít hít.

- Vị hành tẩm ướp nước mắm rồi rán lên qua chảo dầu, thêm một tí tiêu cho thơm nhà thơm cửa...đích thị là...GÀ CHIÊN NƯỚC MẮM.

Cô liếc nhìn, miếng gà trông giòn rụm bắt mắt, khiến nước miếng cô không ngừng rơi ra.

Khẽ liếc chiếc đồng hồ, thì ra đã 7h tối rồi, đói cũng phải, từ khi cô chịu tang ba mẹ đến giờ vẫn chưa có cái gì bỏ vào bụng cả.

...

"Sau đây là tin tức liên quan đến vụ xả súng trong cục dân chính của trung tâm thành phố S, người đứng sau chỉ thị vẫn còn là một điều bí ẩn, lai lịch của người này khá thần bí đến chính phủ còn không dám tiết lộ, đây là những hình ảnh thu được ở hiện trường..."

Những hình ảnh máu me hiện lên trên màn hình, cô hốt hoảng giật mình ôm miệng lại. Nó làm cô nhớ lại cảnh vũng máu của ba mẹ mình...ra tay thật sự rất đáng sợ...

Nơi đó...nơi đó...không phải vừa rồi cô còn đăng kí kết hôn với tên ác ma kia sao?

Không lẽ...hắn lại...không...không thể tin nổi...hắn coi mạng người là cỏ rác sao?

"...có đến 15 người phải thiệt mạng vì những phát súng ghim thẳng vào đầu hoặc tim, những người còn lại thì bị bắn vào cổ họng, những nhân chứng may mắn sống sót vẫn không hết bàng hoàng trước cảnh tượng đó...chúng tôi sẽ còn tiếp tục đưa tin này..."

Cô hoảng sợ, đôi chân run lẩy bẩy, giọt nước mắt sợ hãi cứ chảy dài liên tục trên gò má. Một bàn tay to lớn khẽ siết eo cô, giọng nói lạnh lùng thì thào vào vành tai nhỏ.

- Tìm được em rồi, tiểu Quyên.

--- hết chap 9---

Tớ chẳng có gì muốn nói ngoài câu đọc chùa vô sinh ✕

Chương 10

- Tìm được em rồi, tiểu Quyên.

Ầm...Ầm...Ầm...

Trời vang những tiếng sấm liên hồi, cơn mưa rả rích lạnh lẽo đến rợn người, bàn tay lạnh khế chạm vào chiếc eo nhỏ, giọng nói trầm quen thuộc thì thào vào tai Hạ Quyên Quyên.

- Có biết là tôi lo lắng cho em lắm không?

Cô cảm thấy toàn thân run rẩy vì người đàn ông tàn ác này, sau khi giết bao nhiêu mạng người như vậy mà hắn vẫn rất ung dung, bình tĩnh.

- Đồ khốn, sao có thể coi mạng người như cỏ rác vậy chứ...

Con người trợn tròn, bờ môi mọng khế rỉ máu, hung hăng định cho hắn ăn một cái tát nhưng lại thất bại, bàn tay thô bạo bóp chặt cổ tay Hạ Quyên Quyên.

Hắn nhếch môi một cách điệu nghệ, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Hạ Quyên Quyên.

- Chúng...đáng chết...

Trần Dương Thần cất giọng lạnh lẽo như gió mùa của địa ngục, hắn chẳng khác gì thần chết, phán ai có tội là kẻ đó nhất định phải chết không có quyền được cãi lại.

- Anh...!

Hạ Quyên Quyên không còn lời nào để diễn tả dã tâm ác độc của tên khốn này nữa. Chẳng lẽ lại chửi hắn là đồ khốn, đồ đê tiện nữa sao.

- Theo tôi về nhà.

Hắn thô bạo kéo cánh tay cô.

- Không đi, có chết cũng không về.

Cô giãy dụa, đôi mắt xinh đẹp trừng hắn, hắn vẫn rất lạnh, gương mặt góc cạnh cuốn hút không góc chết.

...

Đoàng...

Hắn dơ súng ra bắn, khiến cô giật mình ôm tai lại, cái âm thanh đáng nguyền rủa này đã cướp đi biết bao sinh mệnh.

Nước mắt ròn chảy dài theo gò má, đôi môi run rẩy, cô...rất sợ hắn...

- Một theo tôi về, hai là sẽ có người chết vì em...

-...

- Tôi cho em 3 giây.

-...

- Một...

-...

- Hai...

-...

- B...

- Tôi...tôi đi...xin đừng...làm hại họ...họ vô tội...

Cô hét lên, những giọt lệ không ngừng chảy, chảy vì kinh tởm người đàn ông này, chảy vì run sợ hãi...

Trong căn nhà kia, cả gia đình đang run sợ ôm chặt lấy nhau, ánh mắt đáng thương của những đứa trẻ hoang mang nhìn ra tấm kính cửa sổ, một người đàn ông cao lớn khoác trong mình bộ vest đen tuyền u ám, đang chĩa thẳng súng vào đầu ba chúng. Ánh mắt đó sẽ khiến bọn trẻ mãi không thể quên được.

Ánh mắt nhuộm đầy máu tươi của nhiều sinh mạng.

Vừa về đến nhà, Hạ Quyên Quyên liền bị tên ác ma Trần Dương thần ném bộp xuống chiếc giường. Ánh mắt sói lăm le nhìn cô.

- Tôi đã nói rồi phải ngoan ngoãn nghe lời! Tôi ghét nhất là những kẻ cứng đầu! Em hiểu không?

- Cầu xin anh...xin anh...buông tha cho tôi...

- Cả đời này đừng nghĩ sẽ rời khỏi được tôi. Em nghe không?

Hắn gầm lên mạnh mẽ xé nát chiếc áo mà Hạ Quyên Quyên đang mặc trên người thành nhiều mảnh.

Một đôi gò bồng xanh mơn mớn e thẹn núp mình dưới lớp áo ngực màu hồng kia. Hắn hung hăng xé nó, trói chặt hai tay cô về phía đầu giường. Toàn thân Hạ Quyên Quyên không ngừng run rẩy, miệng thì liên tục van xin.

- Xin anh...đừng...đừng mà...

Hắn nhe nanh ngậm lấy nú hồng đang e thẹn khếp mình, đầu lưỡi không ngừng liếm láp khiến cô run lẩy bẩy, đôi tay bị trói không ngừng vùng vẫy, đôi chân don dài bị Trần Dương Thần kẹp chặt lại.

Tư thế của cô lúc này phải nói là hết sức gợi cảm, gợi tình, đôi bồng gồng to tròn, chiếc eo thon nhỏ trắng nõn nà chạy dài, cặp đùi săn chắc nuột nà ẩn dấu dưới lớp vải mỏng. Bàn tay tham lam thăm dò từng đường cong cơ thể, hung hăng cắn nuốt nó, chú thỏ con mềm yếu dưới thân con sói ranh mãnh hung tàn.

- Á! Làm ơn...dừng...dừng lại...

Hàng nước mắt lại lăn dài, thấm đẫm ướt át cả gối, đôi mắt đáng thương vô hồn nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Trái tim hắn đau đớn khế siết lại, ôn nhu nuốt từng giọt nước mắt kia, cô khóc...hắn cũng đau lòng.

- Đừng khóc, anh sẽ đau.

- Buông tôi ra...Cả đời này tôi hận anh...hận thấu đến tận xương, tận

tủy...có chết... cũng... không tha thứ...

Hạ Quyên vô hồn, ý thức vẫn còn rất tỉnh táo, cất lên những lời chống đối hấn. Bây giờ cô...chỉ muốn đi gặp ba mẹ cô thôi...

Gương mặt Trần Dương Thần tối sầm lại, ánh mắt lộ tia không vui, hung hăng cắn nuốt chiếc môi mọng đào của cô, rồi theo đường cổ trượt dài xuống phía xương quai xanh, rồi chạm phải bầu ngực, trên đường đi hấn để lại vô vàn vết hôn nóng bỏng, từng nơi từng nơi một trên cơ thể cô đều là của hấn.

Thân thể ngọc ngà lỏa trần yếu đuối phía dưới hấn, hấn cao ngạo, điên cuồng cắn nuốt. Nụ hoa đã căng cứng nhờ chiếc lưỡi đẩy đà của hấn. Hấn hài lòng mỉm cười, nhìn những dấu hôn trên người cô hấn lại càng hài lòng thích thú hơn, bàn tay bắt đầu mò mẫm nơi hoa nguyệt yếu điệu e ấp.

Hấn khế nhếch môi, cất giọng.

- Cơ thể em thành thật hơn cái miệng của em đấy.

Một màn ướt át lộ rõ trước mặt hấn, nơi rừng rậm ấy không một mảnh vải che, thấp thoáng lại run rẩy theo nhịp điệu.

Cô xấu hổ khép hờ đôi chân lại, đôi mắt nhắm tịt như muốn chốn chạy khỏi cái cảnh thảm hại này, để một người đàn ông chơi đùa nơi đó, thật đáng xấu hổ.

- A!

Hạ Quyên Quyên bất giác hét lên.

Thì ra là lão đại đang bắt đầu chơi đùa nơi nhạy cảm ấy, từng ngón

tay từng ngón tay một đâm sâu vào âm đạo của cô, khiến cô không thể kiềm chế mà la lên. Hạ Quyên Quyên cố gắng cắn chặt răng lại để không phải phát ra những âm thanh rên rỉ ghê tởm đó nữa.

Hắn tiếp tục hành hạ nơi hoa nguyệt e thẹn đó, từng phút từng giây đối với hắn bây giờ rất quý giá, hắn rất thích thân thể người con gái này, mới đó đã ẩm ướt, thật khiến người ta có cảm giác phạm tội mà.

Màn đêm tĩnh mịch, cô vô sức mặc hắn đày đọa thân thể mình, loáng thoáng nhìn thấy bóng Nguyên đang lấp ló ngoài cửa, ánh mắt có chút bất tiện.

- Lão đại, có chuyện gấp.

Nguyên e dè một hồi, rồi cất tiếng.

Trần Dương Thần khẽ nhăn mày lại, nhìn người con gái thảm thương dưới thân, hắn còn chưa chơi đùa đủ mà.

- Đợi tôi ở phòng sách.

Vẫn là cái giọng đầy ngông cuồng, đứng dậy khoác chiếc áo ngủ rồi khẽ hôn lên trán cô, bàn tay to lớn tháo chiếc dây thừng ra.

- Ngủ ngon, vợ yêu.

Trần Dương Thần âu yếm rồi nhanh chóng bước ra ngoài, Hạ Quyên Quyên nhìn đôi tay hắn vết đỏ do chiếc dây thừng gây ra, nước mắt lại rơi xuống, cô khóc không phải vì đau, mà vì thấy có lỗi với ba mẹ...cô thấy mình chẳng khác gì gái điếm...bị buộc phải lên giường với kẻ giết chết ba mẹ mình.

Mồ họ còn chưa xanh mà cô làm ra cái hành động khinh bỉ này, liệu

cô xuống dưới đó họ có còn tha thứ cho cô.

Hạ Quyên Quyên đau đớn co ro ôm chặt lại đôi chân, nhìn ngấm căn phòng trắng lệt bằng một đôi mắt vô hồn.

Đêm nay...cũng thật dài...

- Có chuyện gì?

Hắn nhấp tách trà, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa sổ. Mây mù giăng lối khắp bầu trời. Đêm nay trời không sao.

- Long...chết rồi!

Nguyên cật lực cuối cùng cũng thốt ra hai chữ cuối. Gục đầu xuống chịu tội trước hắn.

Hắn quay lại, cặp chân mày khẽ nheo lại.

- Nguyên nhân?

- Do bên tập đoàn GT hạ thủ.

- Hừm...!

Hắn lại nhấp môi. Cả người tỏa ra đầy sát khí u tối lạnh lẽo.

- Tập đoàn đó không phải mua chuộc hắn để lấy thông tin bên mình sao?

- Đúng vậy, lão đại. Chỉ có thể là giết người diệt khẩu. Do thuộc hạ

bất tài nên không trông chừng kĩ càng, xin lão đại trách phạt.

Nguyên cúi đầu nhận tội, hẳn biết Nguyên trước giờ làm việc rất cẩn trọng, đây là lần đầu tiên thấy hẳn tắc trách như vậy.

- Thôi được rồi, chuyện này hãy xử lí cho gọn gàng...

- Dạ vâng.

- Đừng để cho tiểu Quyên biết...

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Nguyên gập đầu chào hẳn rồi bước ra ngoài, vừa mở cánh cửa phòng thì hẳn hốt hoảng bất động vài giây.

- Phu nhân!

Hạ Quyên Quyên khụy chân xuống, hai tay ôm mặt, hàng nước mắt chảy dài rồi chạm xuống sàn nhà.

- Long...chết rồi...

----- hết chap 10 -----

Tớ chẳng có gì muốn nói ngoài câu **Độc Chùa Vô Sinh**.

Cho tớ cái bình luận đi >< biết ai đang đọc truyện.

Chương 11

- Long...Long...chết rồi...

Nguyên khó xử không biết nên hành động như thế nào, Hạ Quyên Quyên run rẩy ngồi bộp xuống đất, ánh mắt lơ đãng vẫn không thể tin nổi những điều mình vừa mới nghe được.

- Tiểu Quyên!

Trần Dương Thần lạnh lùng bước ra, chiếc áo ngủ mỏng bay lả lướt trong màn đêm ảo diệu, phần ngực phía trên vạm vỡ không thể che dấu trong làn áo mỏng.

Hắn cất giọng lạnh lùng, từ phía trên nhìn xuống, ánh mắt chim ưng đầy sắc bén.

Hạ Quyên Quyên đột ngột bật dậy, nắm lấy áo hắn rồi kéo mạnh, hai hàng nước mắt không ngừng rơi dài.

- Không phải anh nói tôi ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ tha cho thằng bé sao, tại sao...tại sao...nó lại chết...tại sao chứ...Long của tôi...

- Nó sớm muộn gì cũng phải chết thôi!

- Không...không...nó vẫn chưa chết phải không? Nó...nó còn sống mà...anh nói đi...là tôi không nghe lời nên anh lừa tôi phải không? Tôi hứa...tôi hứa...sẽ ngoan ngoãn mà...thật đấy...sẽ nghe lời anh...sẽ không chống đối anh nữa...hãy tha cho nó được không?

Hạ Quyên Quyên không ngừng gào thét, đôi tay không ngừng đập mạnh vào lồng ngực, hàng lệ dài chảy thấm đẫm chiếc áo sơ mi.

- Hạ tiểu thư, chuyện này lão đại không hề can dự đến, xin cô đừng hiểu lầm.

Cô quay ngoắt lại, ánh mắt đỏ lờm Nguyên.

- Không! Các người! Tất cả các người ai cũng đều là ác ma hết...tôi nguyên rủa các người...chết cũng không thể đầu thai được...HA HA HA...

Thần trí điên đảo quơ quơ cánh tay chỉ lung tung, đôi môi cười khanh khách, bộ dạng thảm thương đến chùng nào.

- Tiểu Quyên, về ngủ thôi, đừng làm loạn nữa...

Hắn ôn nhu ôm lấy cô từ sau, cặp chân mày liên tục nheo lại trông đầy phiền não.

- Buông ra...tôi không muốn sống nữa...tôi...sẽ đi theo nó...sẽ đoàn tụ cùng với gia đình tôi...không thể sống với các người nữa...HA HA HA HA...

Tiếng cười điên cuồng vang khắp căn nhà, hạ nhân đã sớm thức giấc nhanh chóng chạy lại xem có chuyện gì đang xảy ra.

- Tiểu Quyên, đừng ồn nữa!

- Buông ra...tôi sẽ chết cho các người vừa lòng...

- Tiểu Quyên!

Hắn hét lên, đấm thật mạnh vào bức tường. Tâm trạng hắn đang cực kì không tốt tí nào, nãy giờ đã quá mực nhẫn nại rồi.

- Sao nào? Tính giết tôi sao! Được rồi, đây đây, ở đây này.

Hạ Quyên Quyên miệng cười, bàn tay chỉ ngay phía thái dương, đau lòng hét.

- Mấy người hay dùng súng đe dọa lắm mà, ở đây...Bắn đi...Một viên thôi...không cần nhiều...kết liễu đi! Bắn đi!

- EM!

- Tất cả cút hết cho tôi!

Hắn lườm bọn gia nhân ra lệnh cho bọn chúng biến hết. Hắn đang rất nổi giận.

Trần Dương Thần nổi tiếng là lão đại mặt lạnh, ánh mắt sắc bén khiến kẻ đối diện cũng phải khiếp sợ, lâu nay luôn giữ vững đúng một khuôn mặt, không giận, không cười, cũng không buồn hay khóc, hi nộ ái ố luôn được hắn che dấu một cách tài tình. Hiếm khi thấy chân mày hắn cau có đến như vậy.

Đây là lần đầu tiên thấy hắn tức giận đến như thế.

- Vâng!

Bọn họ sợ hãi rồi nhanh chân biến mất. Nếu còn ở thêm một giây phút nào nữa thì e rằng...mạng sống của họ khó mà an toàn.

- Lão đại, tôi xin phép.

Nguyên cung kính rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Lúc này chỉ còn lại hai bọn họ...

Màn đêm tĩnh mịch bao trùm căn phòng, ánh trăng sáng huyền ảo chiếu rọi vào màn cửa, bóng người đàn ông cao lớn chễm chệ ngồi trên ghế, bóng người con gái co ro, ôm thân vô cùng sợ hãi, miệng thì không ngừng lầm bầm câu gì đó.

- Lại đây!

Hắn lạnh lùng ra lệnh, tay cầm ly rượu vang không ngừng lắc qua lắc lại, phản chiếu một gương mặt hoàn hảo.

...

Cô vẫn im lặng không hề nhúc nhích, ánh mắt căm phẫn liên tục nhìn chằm chằm hắn, hàm răng cắn chặt vào nhau, bàn tay bấu chặt vào chiếc ga giường.

...

- Thật hết cách với em mà.

Hắn thờ dài rồi đứng lên. Nhanh chóng bước đến chỗ cô, bàn tay to lớn xoa xoa đầu cô, ánh mắt vẫn rất ôn nhu.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn đó ra.

Cô hất mạnh cánh tay Trần Dương Thần ra, tính bỏ chạy thì bị hắn giữ lại.

- Em tính đi đâu.

- Tôi sẽ đi tìm nó.

Không khí hết sức căng thẳng, gió lạnh khẽ lùa vào. Trăng sáng đột ngột mờ dần bởi những đám mây.

- Nó chết rồi.

- Không! Nó chưa chết, anh lừa tôi!

- Tôi không lừa em!

- Mệt quá, tôi không muốn đôi co với anh nữa, mau buông tay nhanh.

Hạ Quyên cố hết sức đẩy cánh tay to lớn kia ra nhưng lại không thành ngược lại còn bị hấn ôm chặt eo rồi hung bạo hôn lên cánh môi cô.

- Ưm...

Cô thốn thức rên lên. Đầu hấn hơi nghiêng, bàn tay lạnh lẽo chạm vào da mặt cô, hàng mi dài khẽ rung lên, nụ hôn đó quả thật rất nồng nhiệt, chiếc lưỡi đá xéo vào trong khoang miệng cô, mạnh mẽ hút hết các dịch ngọt, đầu lưỡi chao đảo vô cùng thích thú.

Hạ Quyên Quyên có cảm giác như sắp bị tên ác ma này hút hết không khí, dùng sức đẩy mạnh vom ngực hấn ra, miệng thì thở hổn hển, trái tim nhỏ không ngừng đập.

- Khốn kiếp!

Hắn cau mày khế nhếch môi trông rất điệu nghệ, lại mạnh mẽ nâng cằm cô lên hôn lấy hôn để.

- Ưm...

Cô dấy nẩy chân tay, sắp bị hắn hút mất hết không khí rồi, nếu còn tiếp tục cô sợ sẽ

- Anh bị điên rồi!

- Còn nói nữa, thì tiếp tục.

- Khốn...

Trần lão đại khế cười, ánh mắt nhìn ngắm chiếc miệng nhỏ của Hạ tiểu thư, để xem cô có dám ngông cuồng nữa không?

- Sao? Nói cho tôi nghe xem.

- Anh...tôi khinh!

Hạ Quyên Quyên giận dữ rồi trở bước về chiếc giường, khum người lại, ánh mắt đột ngột lại đỏ ngầu lên, tiếp đó là hàng lệ dài chảy nườm nượp như suối.

Cô cúi mặt thút thít khóc, đã mất ba mẹ giờ ngay cả đứa em trai cũng đi rồi, thử hỏi ông trời còn muốn cô sống để làm gì nữa chứ.

Đôi chân mày bỗng chùn xuống, ôn tồn ôm lấy Hạ Quyên Quyên, hơi ấm khế truyền qua gương mặt, hàng lệ thấm đẫm ướt đầy áo hắn. Trần Dương Thần xưa nay luôn nổi tiếng sạch sẽ bất kể ai dám làm dơ dơ hắn chỉ có chết không toàn thân.

Nhưng Hạ Quyên Quyên lại là một ngoại lệ. Chính hắn cũng không biết tại sao lại đặc biệt ưu ái cô gái này đến như thế nữa, nhìn nàng khóc mà lòng hắn quặn đau, hắn cũng hiểu cảm giác đau đớn của cô, bởi vì hắn cũng đã từng trải qua cảm giác mất gia đình là như thế nào.

- Đừng khóc nữa, anh sẽ đau lòng!

Lời thủ thi như thoáng qua tai vừa ân ái lại vừa nồng nhiệt, chứa đựng toàn bộ cảm giác đầy đau thương của hắn lúc này.

....

Năm đó.

Hắn chỉ mới 6 tuổi, chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, ba hắn nổi tiếng tàn độc, mẹ hắn thì hiền lành đức độ vô cùng, hai người hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng chắc là duyên số đã đưa đẩy họ gặp nhau, một bên tàn ác, một bên hiền đức, cuối cùng họ đã đến được với nhau và hắn đã ra đời.

Từ đó ba hắn cũng ít giết người lại, tu tâm dưỡng tính, tất cả là nhờ công sức của mẹ hắn đã giúp ba hắn giác ngộ, hắn cũng thấy vui lây.

Cả nhà họ sống vô cùng hạnh phúc, các thuộc hạ của ông vẫn rất trung thành, ông vẫn phải tiếp tục điều hành tổ chức vì đó là trách nhiệm của cha ông đã giao phó.

Nhưng mà, đêm hôm đó, là một đêm khiến hắn nhớ mãi không bao giờ có thể quên đi được.

Ầm...Ầm...Ầm.

Tùng đột sét đánh dữ dội xuống, cơn mưa ào ạt bay hết cây cối, liên tục nổi cơn giông, đêm đó không trăng không sao, trời đen mù mịt, vô cùng âm u đáng sợ.

Hắn bỗng dựng tỉnh giấc, lơ mơ đi xuống phía cầu thang.

- Ba, mẹ...Con sợ quá! Hu Hu Hu...

Đôi tay bụ bẫm xoa xoa đôi mắt, rên rỉ khóc lên khóc xuống.

Đoàng!

Một tiếng nổ lớn vang lên, dường như rất gần, rất gần.

Trần Dương Thần sợ hãi bịt tay lại, giật nảy mình khi nghe tiếng súng ấy. Đó là lần đầu tiên hắn nghe thấy tiếng súng đáng sợ đến cỡ nào. Mặc dù là con của ông trùm nhưng ba hắn cấm đàn em sử dụng súng trước mặt mẹ con hắn. Cho nên cái cảm giác run sợ này là điều hiển nhiên.

Hắn hốt hoảng chạy vào thư phòng của ba hắn. Kinh ngạc là điều đầu tiên.

Một mảng máu tươi phía dưới là mẹ hắn nằm thoi thóp, phần ngực không ngừng rỉ máu. Còn ba hắn thì bị người đàn ông lạ mặt kia bắn ngay vào phần chân khiến ba không thể nào chống trả lại được.

"Không ngờ, tao đối đãi với mày tốt đến như vậy, vậy...vậy...mà mày lại phản bội tao. Thành chớ khổ nạn này."

"Ha ha...đồ ngu từ ngày mày rửa tay gác kiếm thì mày đã không còn là lão đại của bọn tao nữa rồi..."

"Đồ khốn nạn."

"Câm miệng."

Đoàng.

Một phát súng ghim thẳng vào huyết đạo, khiến ông ta chết ngay tức khắc.

Ba hấn gục xuống, đôi mắt vẫn mở to trợn lên trông vô cùng đáng sợ, hay còn được dân gian gọi là "chết không nhắm mắt".

Trần Dương Thần gục đôi chân xuống, cố ôm miệng để không phát ra tiếng động, hấn không thể tin vào mắt mình được, chỉ trong một đêm mà cả ba và mẹ hấn đều bỏ hấn mà ra đi. Hàng nước mắt rơi ròng chạm mặt sàn lạnh.

Từng tiếng sét đánh vang ầm cả bầu trời.

Người đàn ông kia, cười khanh khách rồi quay mặt lại nhìn đám người chết dưới sàn, ánh sáng của những tia sét nhạt chiếu rọi thẳng gương mặt người đàn ông kia, gương mặt không có gì lạ ngoài một điều... đó chính là vết sẹo phía bên trái mắt.

Trần Dương Thần nhanh chóng ghi nhớ lại, ánh mắt căm phẫn nhìn người đàn ông kia. Đôi môi hấn khẽ nhếch lên.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Và thế là hấn lên chức lão đại khi mới 6 tuổi, cầm đầu một băng xã hội đen. Và nhờ đó mà lần ra dấu vết của kẻ đã sát hại ba mẹ hấn vào cái đêm định mệnh ấy.

---- hết chap 11 ----

Câu cũ thôi, "**ĐỌC CHÙA VÔ SINH**"

**Cầu Bình Luận - Cầu sao >< Bữa giờ biếng quá lại sắp đi học rồi
cho mình cái động lực đi >,<**

Chương 12

..

Đêm nay hãy để tôi ru em ngủ, em chỉ cần ngoan ngoãn nằm yên trong lòng ngực của tôi thôi, còn mọi chuyện còn lại cứ để tôi lo.

Hắn đắm say ngắm nhìn người con gái trong vòng tay, cái miệng chúm chím khiến hắn không kiềm lòng được đành lướt nhẹ qua nó, ánh mắt lạnh lùng khẽ sắc lại, cặp chân mày cau lại vẻ không hài lòng, bàn tay khẽ gạt giọt nước mắt đang chảy trên gương mặt kia, lạnh lùng ném thừ nó.

- Đúng là mạn thật.

Trần Dương Thần khẽ nhếch môi cười, vuốt ve gương mặt nhỏ, Hạ Quyên Quyên mãi mới chìm vào giấc ngủ, gương mặt khẽ nhăn lại trông rất đau buồn, không biết cô đang mơ thấy cái gì mà khiến trán đổ mồ hôi hột nhiều đến như thế.

...

"Chị à, em phải đi rồi!"

"Long, em tính đi đâu? Em không được đi"

"Lão đại rất tốt với em, em không thể bỏ anh ấy được."

"Em bị điên rồi, hắn ta là kẻ xấu đấy, là đại ca xã hội đen, giết người"

không chớp mắt đấy."

"Nhưng...nhưng em đã thề là sẽ trung thành với lão đại suốt đời rồi, chị mau buông tay ra đi, em phải về với lão đại."

Long nắm mạnh tay Hạ Quyên Quyên ra rồi biến mất hút. Bóng tối bao trùm, không gian tĩnh mịch chỉ còn lại mình cô, bơ vơ đứng tại đó, hàng lệ dài chảy mãi không thôi.

"Long, Long...đừng đi...đừng đi mà...không...hắn sẽ giết em đấy, hắn đã giết ba mẹ mình rồi...hức hức..."

Tiếng gào thét thất thanh trong sự vô vọng của màn đêm. Nỗi đau đớn đầy bi thương này ai sẽ thấu đây. Tất cả chỉ là tiếng gào thét trong khoảng không gian tuyệt vọng.

Thình thịch...thình thịch...thình thịch...

Đột ngột nhịp tim đập mạnh...mạnh đến nỗi cứ ngỡ nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Một dự báo về một điềm chẳng lành sắp diễn ra.

Đoàng!

Tiếng nổ lớn vang lên khắp không gian, hàng máu dài chảy khắp nơi, từng mảng từng mảng máu một hiện ra trước mặt cô.

Một gương mặt trắng bệch hiện lên trước mặt cô, Hạ Quyên Quyên run sợ lùi về sau, đôi chân lê lết trên sàn.

Gương mặt đó trắng đến rợn cả da gà, hai hàng máu chảy dài từ khóe mắt của nó, cái miệng rộng nhe răng cười, chiếc đầu không ngừng xoay, rồi từng tiếng "rắc" "rắc" của xương gãy liên tục, chiếc đầu ngoe nguẩy nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo như muốn nuốt chửng, nó

tiến lại gần cô, nhe nanh cười, dáng đi lảo đảo chẳng khác gì zombie.

"Á! Đừng...đừng lại gần tôi!"

"Chị ơi! Em là Long nè!"

"Long...Long sao...sao em lại biến thành bộ dạng này..."

"Em chết oan, em chết oan quá chị..."

Hàng máu dài chảy dài khắp mặt Long, gương mặt trông vô cùng thảm thương.

"Đừng khóc, chị...chị sẽ cứu em...chị sẽ giúp em..."

"Không được đâu chị, hấn ta rất mạnh...chị sẽ gặp nguy hiểm mất..."

"Không! Vì em...cho dù là cái mạng này phải hi sinh chị cũng chịu...em đừng khóc"

"Chị...đến giờ em phải đi rồi..."

"Em đi đâu?"

"..."

"Long! Đừng đi!"

"..."

"Không! "

...

- Không! Đừng đi! Long!

Hạ Quyên Quyên đột ngột bật dậy, trán chảy đẫm mồ hôi lạnh, ánh mắt hoảng sợ lao đảo khắp nơi, miệng thì không ngừng run cầm cập. Hơi thở dồn dập lạnh lẽo nhìn xung quanh căn phòng.

Ánh trăng sáng rọi chiếu căn phòng, bóng đêm bao trùm nơi đây. Tiếng nhái ếch kêu nghe rợn cả người, tiếng lá xào xạc càng tăng thêm phần u ám đáng sợ, đồng hồ vừa điểm 0h00".

Trần Dương Thần đang say giấc bỗng choàng tỉnh dậy, đăm đăm nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

- Em lại gặp ác mộng sao?

Hắn ngồi dậy nhẹ nhàng ôm lấy cô, ánh mắt vô cùng ôn nhu, tay thì không ngừng xoa xoa tấm lưng như đang vỗ về trẻ nhỏ. Cô run rẩy ôm chặt lấy hắn, cảm giác này...thật ấm áp...giống như đang ôm ba vậy...rất dịu dàng...sự chở che, bảo vệ...luôn khiến cô cảm thấy bao phien muon bay bien het.

- Đừng sợ, anh ở đây!

- Hu Hu...tất cả là tại đồ khốn nhà anh...trả họ lại cho tôi...trả lại...hức...hức...

Hạ Quyên Quyên khóc nức nở tay thì cứ liên tục dấm vào lưng hắn, oan ức kêu gào. Tiếng thút thít nghe nảo lòng vô cùng.

- Em cứ dấm thoải mái đi, nếu mệt thì nghỉ, nghỉ xong rồi có thể dấm

tiếp.

Nửa thật nửa đùa của lão đại khiến Hạ Quyên Quyên càng phần nộ hơn, liên tục giáng những quả đấm mạnh vào tấm lưng rắn chắc của hắn.

- Tôi hận không thể đấm chết anh, ăn gì mà chắc thế, đấm mãi không gãy xương.

- Được rồi, đừng khóc nữa, anh thương.

- Im đi, tôi không cần cái thương "bố thí" đó của anh.

- Được rồi, đừng khóc nữa.

Trần Dương Thần âu yếm xoa xoa tấm lưng trắng, bàn tay bắt đầu không yên phận mò mẫm tìm kiếm thứ gì đó trong cơ thể nóng bỏng này. Hơi thở nồng nhiệt khẽ phả vào vành tai cô, khiến cô mẫn cảm mà run lên.

- Cái tên biến thái này, anh...

Hạ Quyên Quyên gằn từng chữ hung dữ đẩy hắn ra, cái tên biến thái này tưởng đã thay đổi, ai dè "ngựa quen đường cũ".

- Tiểu Quyên, anh...muốn... em.

- Muốn...muốn cái đấm ấy!

-...

- Nửa đêm đánh thức tôi dậy rồi còn muốn muốn cái gì! Từ ngày mai anh ra phòng khác ngủ đi.

Hắn ngơ ngác nhìn. Hạ Quyên Quyên nhanh trí nằm xuống, đắp chặt chăn lại rồi nhắm tịt mắt ngủ.

Mặc dù có chút không hài lòng nhưng hắn đành đêm nay ăn chay thôi, để bù mấy đêm khác vậy.

Trần Dương Thần uể oải nằm xuống, bàn tay to lớn vòng qua eo cô, gương mặt tuấn tú vùi vào chiếc cổ trắng ngần, cười mỉm rồi chìm vào giấc ngủ.

Đôi mắt Hạ Quyên Quyên khẽ mở ra, lạnh lùng nhìn ánh trăng mờ ngoài cửa sổ kia, miệng khẽ nhếch lên cười.

"Chuẩn bị mà chờ chết đi Trần Dương Thần và kẻ đã giết chết em trai tôi, các người rồi cũng phải trả giá về hành động hung ác của mình thôi, cứ chờ mà xem, phim hay chưa đến hồi kết."

---- hết chap 12 ----

1 chap ngọt --> 10 chap ngược nhé!

Cầu sao ✕ Cầu bình luận.

Có nên ngược?

Từ chap sau do lịch học cả ngày nên cuối tuần rảnh mình đăng nhé, đừng tưởng mình im im là drop đâu.

Chương 13

Sáng hôm sau.

Hạ Quyên Quyên uể oải mở mắt, xương cốt rã rời, nhìn lảo đảo khắp căn phòng.

Đôi mắt xưng vù lên chính là điểm nhấn.

- Dậy rồi sao?

Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông đang nằm kia, ánh mắt có chút khó hiểu.

- Anh là ai vậy?

Cô giật nảy mình bước ngay xuống giường, sao tự dưng lại có người đàn ông khác nằm ở đây.

- Lại diễn trò gì nữa đây? Có biết nhờ em mà đêm qua cánh tay tôi rã rời không?

Hắn cử động cánh tay, đôi mắt hơi nheo lại, cả đêm qua làm cái gối cho cô nằm mà mệt rã rời. Nhưng mà hôm qua là lần đầu tiên cô yên lặng nằm trong ngực hắn như vậy, thường ngày là sẽ vùng vẫy, rồi mạnh miệng chửi xối xả, đêm qua hắn rất vui.

Trần Dương Thần đột nhiên mỉm cười làm Hạ Quyên Quyên rợn cả da gà, ánh mắt tức giận nhìn hắn. Sao lại có cái thể loại khinh người đến như vậy chứ?

- Anh bị điên hả! Anh là ai? Sao tự dưng lại vào nhà tôi? Lại còn nằm ở trên giường tôi nữa chứ?

- Em...!

Hắn nheo mày lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

- Ai là em anh?

Hạ Quyên Quyên hét âm lên, thực sự cô không thể biết tại sao người đàn ông này lại nằm đây, suy nghĩ một hồi, hai bên thái dương lại nhói lên vô cùng đau đớn, cô ngọt bệt xuống sàn hai tay ôm đầu trông vô cùng đau đớn.

- Đau! Đau quá...

Trần Dương Thần hốt hoảng chạy lại ôm lấy cô. Mặc dù hắn không biết cô lại đang bày trò gì nhưng thấy cô đau hắn cũng đau theo.

- Tiểu Quyên, em sao vậy? Anh đưa em đi gặp bác sĩ!

Hạ Quyên Quyên gật gật đầu, cặp mắt nheo nheo trông có vẻ là đau thật.

Ánh mắt nghi ngờ của Trần Dương Thần cũng đã phai bớt phần nào, hắn nhanh chóng nhấc bổng cô lên rồi chạy thẳng ra ngoài cửa.

....

Bệnh viện Hoàng gia.

Bệnh viện này thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Trần Thị, nơi đây

chuyên phục vụ những người có tiền, các viên chức hoàng gia, những phu nhân, kẻ quyền quý lắm tiền, nhưng mà cái gì cũng có cái giá của nó, bệnh viện này hội tụ những bác sĩ hàng đầu Thế Giới, họ phạt đát từ giáo sư trở lên mới được làm việc tại nơi đây. Mức lương thì khỏi nói rồi, đối với những người thường là một con số khổng lồ. Giá thuốc thì vô cùng đắt đỏ.

- Tiểu Quyên bị gì vậy?

Ông bác sĩ đổ mồ hôi hột sợ hãi nhìn khắp căn phòng, đâu đâu cũng là vệ sĩ mặc trang phục đen đầy u ám, bên hông còn dắt hẳn một cây súng lục trông vô cùng đáng sợ.

Còn người đàn ông ngồi trước mặt ông thì khỏi nói, ông chủ của bệnh viện này, ngoài ra còn có một lai lịch bất phàm khiến chính phủ còn phải sợ. Nếu có sai sót gì thì coi như cái mạng già này...đi đời luôn.

- Bệnh nhân...bị...bị mất trí nhớ...tạm thời...

Lão ta lắp bắp, mồ hôi thì không ngừng rơi, rõ ràng trong phòng có lắp máy lạnh mà sao ông lại cảm thấy nóng thế này.

- Mất trí nhớ sao?

Trần Dương Thần nheo mày, lạnh giọng nói. Bọn thuộc hạ thì chuẩn bị súng sẵn làm vị bác sĩ một phen kinh hoàng.

- Đúng...đúng vậy ạ...do não bộ bị căng thẳng... quá mức cộng với việc....bị sốc nặng...do...do mất đi những người thân quan trọng cho nên...cho nên...bộ não sẽ tự động đóng lại bảo vệ mã hóa những kí ức kinh hoàng kia...

Trần Dương Thần đăm chiêu lắng nghe rõ từng lời. Ông bác sĩ run cầm cập, đôi chân liên tục đập vào nhau, tay thì không ngừng lau mồ hôi.

- Vậy khi nào cô ấy mới nhớ lại?

- Chuyện này...e là sẽ tùy thuộc vào...vào... bệnh nhân nếu...nếu... cô ấy không muốn nhớ lại...

- Được rồi! Tôi hiểu rồi.

Hắn đứng dậy, lãnh huyết nhìn vị bác sĩ rồi lờm nguýt một cái.

- Nghe nói con trai ông đang tìm việc làm, ngày mai đến Trần Thị làm luôn đi.

Nói dứt câu hắn cao ngạo đi ra ngoài, đám vệ sĩ cũng nhanh chóng đi theo. Còn vị bác sĩ kia vui mừng gập đầu liên tục, ánh mắt không dấu nổi sự vui sướng.

- Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã chiếu cố.

Ai cũng biết tập đoàn Trần Thị nổi tiếng về buôn bán dầu mỏ lớn xuyên lục địa, những người làm việc ở đây đều phải tốt nghiệp loại giỏi, mức lương thì không bàn cãi, có thể sống sung sướng đến cuối đời. Những người muốn làm việc ở đây rất nhiều nhưng hàng năm chỉ tuyển đúng 100 tài giỏi nhất cho nên vé vào vô cùng hạn chế đòi hỏi bọn họ phải có đủ khả năng để nắm bắt thời cơ, cơ hội chỉ có một.

...

Hạ Quyên Quyên lặng lẽ ngắm nhìn căn phòng, đúng là người có tiền

bệnh cũng phải nằm phòng vip.

Rõ ràng là khi sáng tỉnh dậy, rồi phát hiện có một người đàn ông lạ mặt nằm trên giường, rồi lúc đó đầu tự dừng lại đau như búa bổ vậy, thoát cái tỉnh dậy đã nằm ở đây.

Trần Dương Thần cao ngạo bước vào, trên tay là một bó hoa hồng đỏ rực tươi tắn.

- Vợ, em tỉnh rồi sao?

Hắn nhu mì ôm lấy cô, rồi hôn nhẹ lên cái trán cao một cái.

Hạ Quyên Quyên ngơ ngác nhìn hành động nồng cuồng của hắn, trong lòng có chút khó hiểu.

- Anh là ai vậy? Sao tự dừng lại hôn tôi!

Hắn chỉ mỉm cười rồi hôn nhẹ lên chiếc mũi cao của cô, khiến cô bất giác đỏ mặt, gương mặt hắn gần đến nỗi có thể cảm nhận thấy làn hơi ấm của hắn truyền vào làn da mỏng của cô.

- Bác sĩ nói em bị mất trí nhớ, nhưng không sao cả, vì em là vợ anh nên ông xã sẽ chăm sóc thật tốt cho vợ yêu.

- Cái gì? Mất trí nhớ sao? Anh nói điều gì thế?

- Bác sĩ chuẩn đoán vậy.

- Tôi nhớ là mình đang ở trường học, rồi sau đó đột ngột ngất xỉu, khi tỉnh dậy thì thấy anh nằm bên cạnh sau đó tự dừng lại đến bệnh viện.

Cô xoa xoa đầu, hai bên thái dương lại có cảm giác đau nhói.

-...

Một tên vị sĩ nhanh nhẹn chạy lại rồi ghé sát tai hấn nói.

- Lão đại, bác sĩ nói Hạ phu nhân bị mất kí ức từ khoảng 23 -25 tuổi, cho nên phu nhân tưởng mình vẫn đang còn đi học.

Trần Dương Thần khẽ chau mày nhìn cô, trong ánh mắt cô đúng là không hiện lên vẻ dối trá gì, đúng là hấn quá đa nghi rồi.

Từ lúc cô bị mất trí nhớ hấn đã rất nghi rồi, sao tự dưng chỉ một đêm mà đã mất hết toàn bộ kí ức, đúng là chuyện lạ có thật, hoặc chỉ có...cô diễn quá hay...

Hấn nhoen miệng cười, chắc làm gì có, thỏ con thì làm sao mà làm sói được, yếu đuối thì vẫn mãi yếu đuối thôi.

Trần Dương Thần ôn nhu xoa đầu Hạ Quyên Quyên rồi mỉm cười nói, không đợi cô kịp phản ứng mà bế xốc cô lên đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

- Vợ à, mình về nhà thôi. Ở lâu trong bệnh viện sẽ không tốt đâu.

---- hết chap 13 ----

Cầu Sao >.< Cầu Bình luận. >.<

Nhắc lại lần nữa nhé: cuối tuần au ra truyện nha, do đi học cả ngày nên không có thời gian viết nên các đọc giả ráng đợi đến cuối tuần nha.

Khi nào mình đề Drop thì mới Drop nhé chứ đừng tưởng lâu không ra cái nghĩ au biến mất luôn >.<

Follow au đi!

Bye bye!

Chương 14

- Vợ, mình về nhà thôi. Ở lâu bệnh viện không tốt đâu.

Hắn ôn nhu mỉm cười nói.

- Về nhà sao? Anh đang nói gì vậy? Tôi đang còn là sinh viên sao có thể có chồng được.

Hạ Quyên Quyên nheo mày. Tính đứng dậy bỏ chạy ai dè bị bọn vệ sĩ bắt lại.

- Xin phu nhân vào trong.

Họ cung kính gập đầu nói, ai ai cũng nặng mùi sát khí, trông đáng sợ vô cùng, bên hông còn có khẩu súng lục khiến cô hoảng sợ lùi về sau, đụng phải thứ gì đó rất to lớn.

- Em định đi đâu?

- Tôi...tôi muốn về gặp ba mẹ, tôi đi lâu vậy chắc họ sẽ rất lo lắng...

Hạ Quyên Quyên ngập ngừng, đôi mắt to tròn lộ vẻ lo lắng, cố ý muốn làm hấn xiêu lòng ai dè lại bị hấn nhắc bóng lên vai rồi đi thẳng ra ngoài.

- Á! Anh làm gì vậy? Thả tôi ra tôi sẽ kiện anh đấy... mau thả tôi xuống!

- Em nói nữa thì tôi quăng em cho cá mập ăn thịt đấy.

- Tôi...nhớ mẹ tôi...hức hức...hức...

Cô mếu máo, sụt sịt khóc, chân tay không ngừng vùng vẫy.

Hắn đành bất lực đặt cô xuống, rồi nâng gương mặt nhỏ lên rồi hôn nhẹ lên giọt nước mắt kia. Tay còn lại ghì chặt vào bức tường. Cô gái nhỏ bị ép chặt trong lòng hắn.

- Ba mẹ em đã đi du lịch rồi, họ nhờ tôi chăm sóc em, chắc lâu lắm họ mới trở về.

Cái miệng hắn vô cùng dẻo, nịnh nọt vài ba câu khiến cô xiêu lòng ngay lập tức mà tin tưởng.

- Anh...nói thật sao? Sao họ không nói gì với tôi...

- Tại họ đi vội quá nên quên báo em thôi, giờ thì đừng khóc nữa, được không?

Hạ Quyên Quyên gạt đầu lia lịa, rồi gạt đi giọt nước mắt đang chảy dài kia, cười một cái thật xinh.

- Được.

- Ngoan, như thế chồng mới thương.

Lần đầu tiên, hắn thấy cô ngoan ngoãn như vậy. Khẽ nhếch môi cười.

Hạ Quyên Quyên yếu đuối dụi vào lòng hắn, mỉm cười cảm nhận hơi thở và nhịp tim của hắn, vô cùng... ấm áp.

Việc em mất trí nhớ đối với tôi lại là một chuyện tốt, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, em có thể sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu tôi, sống vui vẻ hạnh phúc bên tôi, tôi rất vui.

Có thể tôi hơi ích kỉ nhưng xin em...đừng nhớ lại nữa...chỉ cần nhớ tôi là đủ.

...

Biệt thự nhà Trần Thị.

Một căn biệt thự đầy sang trọng với đầy đủ tiện nghi, hồ bơi khá rộng, cộng với garage xe lớn toàn những chiếc xe tiếng tăm lừng lẫy giá ngang trời, bốn bề là vườn hoa nở rộ đầy đủ sắc thái. Hạ Uyên Uyên lần đầu tiên được mở mang tầm mắt, nhìn hạ nhân nườm nượp đi ra đi vào mặt thì hớn hờ chào đón, trong lòng có chút ngỡ ngàng, bối rối.

Về mặt ngoại thất là điều khó mà dấu được. Dương Thần thấy vậy liền buông bỏ cái mặt lạnh vui vẻ nắm tay cô bước đi hiên ngang.

Căn nhà rộng rãi nguy nga theo kiểu kiến trúc của Nga thời xưa, tường nền màu trắng dát vàng trông tráng lệ vô cùng, dưới chân là các thảm trải màu đỏ gạch, trên đó còn in những họa tiết rất cầu kì nghệ thuật, chưa kể trong nhà còn có thang máy lên xuống, đúng là nhà của người có tiền có khác.

Đi mãi không hết căn nhà, cuối cùng hẳn rẽ vào một căn phòng vô cùng bự, một bàn ăn với đầy đủ các món ăn thơm ngon hiện lên trước mặt cô, hẳn vui vẻ kéo ghế ra tỏ ý muốn mời cô ngồi.

Hạ Quyên Quyên cười cười rồi ngồi xuống, ánh mắt thèm thườn nhìn bàn thức ăn.

Món đầu tiên là **Bít tết bò Wagyu** - thịt bò Wagyu là một trong những loại thực phẩm đắt đỏ nhất thế giới với thành phần thịt chứa tỉ lệ cao các axit béo omega-6 và omega-3. Loại bò này được nuôi ở Kobe, Nhật Bản bằng các phương pháp đặc biệt như uống bia, nghe nhạc, được mát xa thường xuyên để đảm bảo sự ôn hòa. Một phần bít tết bò Wagyu ở nhà hàng Crarftsteak, New York đã từng được bán với mức giá \$2.800.

Món thứ hai là **Cà ri Samundari Khazana** - bao gồm cua Devon, nấm trắng, trứng cá muối Beluga dát vàng lá. Ngoài ra còn có tôm hùm Scotland phủ vàng, bào ngư cùng rất nhiều trứng cá.

Món thứ ba là **Pizza Royale 007** - với tôm hùm ướp rượu cô nhắc, trứng cá muối ngâm rượu sâm banh, cá hồi hun khói Scotland... Trên hết, bề mặt còn được rắc vàng lá 24 carat, vô cùng xa xỉ.

Món thứ 4 là **Trứng trắng ngàn đô** - món trứng trắng vô cùng đắt đỏ bằng cách thêm tôm hùm và 285g trứng cá muối Sevruga vào sáu quả trứng.

Món tráng miệng bao gồm **Dưa lười Yabari, Dưa hấu đen Densuke** và **Kem dâu tây Arnaud**, ngoài ra còn có **bánh Noka Chocolate, Vintage Collection, Bánh Macaroons Haute Couture,...**

Nhìn thôi đã thèm nhỏ dãi rồi, chỉ cần thử một miếng thôi cũng đủ khiến con người ta chết đi sống lại, sung sướng mà hét lên.

- Vợ mau ăn đi!

Hắn ôn nhu mời, nhìn đĩa thịt bò mà nước miếng Hạ Quyên Quyên không kiềm được đành rơi ra, chiếc bụng đói meo kêu rột roạt này giờ cứ như bị bỏ đói lâu rồi ấy, hắn thấy vậy liền bật cười.

Bọn người hầu thấy vậy liền hết hoảng đổ mồ hôi hột, lần đầu tiên bọn họ thấy ông chủ cười như vậy, thường thì chỉ nhếch mép cười thôi, không ngờ vị lão đại cao cao thượng thượng này cũng có những biểu hiện của con người.

- Tôi có thể ăn sao?

- Đúng vậy!

- Thật sao? Sao anh lại tốt với tôi như vậy chứ?

-Vì em là vợ anh.

Hạ Quyên Quyên bối rối, gương mặt ửng hồng xấu hổ vô cùng.

Nhìn mùi hương lan tỏa bay hết vào mũi của cô, Hạ Quyên Quyên hít một hơi dài cảm nhận.

Đúng là đồ ngon rồi.

- Anh...không ăn sao?

Hắn chỉ mỉm cười, rồi lắc đầu.

- Những món này không ngon...bằng em...

Trần Lão đại cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối, giọng đều căng nửa thật nửa đùa.

---- hết chap 14 ----

Cầu sao >.< Cầu Bình luận >,< ai đọc truyện thì theo dõi mình đi

X

Chương 15

- Ăn...ăn tôi sao?

Hạ Quyên Quyên đỏ ửng mặt, phản ứng như thiếu nữ mới lớn vậy, vô cùng dễ thương, hấn không dấu nổi đành bật cười thành tiếng.

- Chồng đùa thôi, vợ ăn đi!

- Lần sau đừng đùa thế, dễ bị hiểu lầm lắm.

Cô nhắc nhở hấn, lỡ bị người ngoài hiểu lầm thì chết mất, không biết dấu mặt đi đâu.

- Tiểu Quyên!

Hấn ôn nhu gọi.

- Hà?

Cô đang định cho miếng thịt bò vào miệng thì hấn gọi.

- Gọi anh là chồng đi!

- Cái gì? Chồng...chồng sao?

Cô lắp bắp nói.

- Ừ thì lúc trước em hay gọi anh là vậy mà, em còn nói muốn chúng ta cùng sinh bảo bảo nữa.

Gương mặt cứng đờ, đỏ lại càng đỏ hơn, ánh mắt vội vàng né tránh hẳn.

- Tôi...nói như vậy sao?

- Đúng vậy, vợ nói vợ thích sinh con trai, nhưng anh lại thích vợ sinh con gái hơn, vì nó sẽ xinh đẹp giống vợ nè.

-...

- Chuyện đó thì để sau cũng được, gọi anh là chồng đi.

Bọn hạ nhân này giờ nhịn, nhưng cái gì cũng có cái giới hạn của nó, thế là bọn họ bật cười thành tiếng, nghe lão đại "lạnh lùng" của họ nói chuyện với phu nhân của mình mà nhịn cười không nổi.

Bọn họ tưởng ông chủ này chỉ có cái "mặt lạnh" thôi chứ, ai ngờ cũng biết dõn biết đùa.

- Cái đó...

Hạ Quyên Quyên liếc qua đám người hầu đang che miệng cười, mặt xấu hổ vô cùng.

Trần Dương Thần tức giận, co chân mày lại, lớn tiếng quát.

- Ra ngoài hết đi.

- Vâng!

Bọn họ biết đã chọc nhầm ổ kiến lửa đành nhanh chóng gập đầu rồi bước ra ngoài, tránh lại phạm phải điều gì sai lầm nữa. Bây giờ trong

căn phòng to lớn chỉ còn duy nhất hai người.

- Họ đi rồi, vợ gọi đi!

- Cái đó...

- Xấu hổ gì, ngày trước không phải đã gọi nhiều rồi sao.

- Anh...chồng...

Hắn khẽ chau mày lại, ánh mắt vô cùng khó chịu, "anh chồng" là sao?

- Gọi chồng thôi, không được gọi anh, hiểu không?

Cô lúng túng ngượng ngùng đành run, miệng mở nhỏ xíu thì thầm cất giọng.

- Chồng...!

Hắn mỉm cười, trong lòng tràn ngập sắc xuân, sự hạnh phúc, vui sướng liên tục sinh ra trong lòng hắn.

- Ngoan quá, chồng phải thương cho vợ thôi!

- Thương...thương sao?

- Đúng vậy!

Hắn mỉm cười, gật gật cái đầu.

- Vậy...chồng...thương gì?

- Đêm nay cho vợ nằm trên chồng, chịu không?

- Cái gì? Nằm...nằm trên?

Hạ Quyên Quyên giật nảy mình bật dậy, làm té cả ghế. Gương mặt đỏ ửng như cà chua chín. Thường cái gì mà kì cục vậy, rõ ràng...rõ ràng là hẳn muốn bức cô đến chết đây mà.

- Đùa thôi, vợ ăn đi, nhìn vợ gầy lắm rồi đấy.

- Ăn nhiều thì mập, mà mập thì xấu, thôi tốt nhất vẫn nên ăn ít, xấu quá lại chẳng ai thèm.

- Vợ nói gì kì vậy, coi chồng là bù nhìn sao? Ai dám chê vợ xấu? Chồng lấy súng bắn lòi não nó luôn bây giờ?

-...

Hạ Quyên Quyên đột nhiên bất động vài giây, đôi môi đột nhiên nhoẻn lên cười.

- Vợ...muốn học bắn súng...?

Trần lão đại đột nhiên nheo mày lại, ánh mắt nổi lên tia nghi ngờ.

- Sao tự dưng lại đòi học?

- A ha...Chồng đừng hiểu lầm, tại vợ thấy giờ bên ngoài toàn kẻ xấu không à, mà xung quanh chồng toàn xã hội đen rất nguy hiểm nếu như...có thể tự bảo vệ bản thân mình thì tốt hơn không phải sao?

Vô cùng lưu loát, vô cùng thuyết phục, khiến hẳn càng nghi ngờ hơn.

...

- Ha Ha Ha...

Hắn đột nhiên bật cười lớn, làm cô cảm thấy có chút run sợ.

- Được, chỉ cần vợ thích là chồng đồng ý hết.

- Thật sao?

- Đúng vậy.

Hạ Quyên Quyên nhảy căng lên, lon ton chạy lại thơm lên trán Trần mặt lạnh một cái "chụt" rồi chạy lại về bàn hí hửng ăn.

Trần Dương Thần cảm thấy toàn thân cứng đờ, nhịp tim loạn một nhịp thì phải, mặt hắn đỏ ửng lên...bàn tay to lớn xoa xoa nơi cô vừa chạm môi.

Đột nhiên miệng nhoẻn miệng cười như một đứa trẻ con.

Hắn rất thích bộ dạng ngoan ngoãn của cô như vậy. Được, nếu cô thích thì hắn đều sẽ chiều đến cùng, ai mượn...cô là vợ hắn...

Đêm đó.

Bóng người đàn ông cao cao thượng thượng nheo mắt lắc nhẹ ly rượu vang rồi ngắm nhìn ánh trăng sáng kia.

Nguyên lặng lẽ bước vào, gập đầu chào như một thủ tục, rồi cất giọng vô cùng cung kính.

- Lão đại.

- Chuyện tôi nhờ cậu thế nào rồi?

- Vâng tôi đã điều tra rồi, thực sự phu nhân bị mất trí nhớ thật.

Trần Dương Thần lạnh lẽo xoay người lại, mặc dù cô ngây thơ hẳn rất thích nhưng việc cô bị mất trí nhớ hẳn...hoàn toàn không tin...

Vốn là lão đại máu lạnh, chuyện gì mà hẳn chưa từng trải qua, chỉ việc lừa dối hẳn cũng sẽ biết và nắm được thóp ngay thôi.

Bởi vì hẳn nổi tiếng là thông minh và tàn nhẫn mà.

- Còn chuyện...bên tập đoàn GT.

- Lão già này rất ngoan cố, hẳn là tay lão luyện trên thương trường nên không dễ đối phó.

- Gan to bằng trời rồi, dám đối đầu với Trần Dương Thần này, quả thực rất có bản lĩnh.

- Vâng.

- Nhưng...trèo càng cao thì té càng đau hơn thôi.

Xoảng.

Ly rượu vang vỡ tan tành trên nền nhà, dòng nước đỏ ngầu chảy lênh láng khắp nơi. Ánh trăng sáng chiếu rọi gương mặt đầy lạnh lùng, khóe môi hẳn khẽ nhếch lên cười.

Đối đầu với hấn, chỉ có con đường chết.

---- hết chap 15 ----

Cầu sao >.< Cầu Bình luận >,< Cầu follow >.<

Chương 16

Vì Việt Nam vô vòng bán kết cộng với việc là một trong bốn đội mạnh nhất châu á nên au quyết định đăng sớm hơn cho các mem đọc nè. Vui quá à

Có ai đi bão không???

....

- Tiểu Quyên!

Hắn âu yếm gọi, bàn tay không ngừng nghịch tóc cô. Mái tóc dài đen mượt ngào ngạt mùi oải hương vô cùng quyến rũ.

- Vâng!

Hạ Quyên Quyên dạ một cách nhẹ nhàng.

- Anh muốn em sinh con, anh rất muốn có con.

- Tại sao?

Giọng Hạ Quyên Quyên đột nhiên lạnh lẽo.

- Bởi vì sau này nếu em nhớ ra, em sẽ ghét bỏ anh...anh sợ...

- Anh...sợ điều gì?

- Em...biến mất...

-...

Hạ Quyên Quyên đột ngột nhoẻn miệng cười, nụ cười trông không được thật cho lắm, cô xoay người lại rồi ôm chầm lấy hắn, dụi gương mặt bé nhỏ vào lồng ngực to lớn kia.

- Anh làm điều gì xấu với em sao?

-...Sau này em sẽ hiểu tất cả thôi...anh làm tất cả điều này là vì em...

-...

Không gian vô cùng yên tĩnh, hắn khẽ liếc cô, thì ra là đã ngủ say rồi, tiểu thỏ con này đúng thật là. Hắn còn đang tính cho cô ngày mai không xuống giường được, mà thôi coi như tha cho một bữa vậy.

Hắn nhoẻn miệng cười rồi hôn lên trán cô một cái. Đã lâu rồi hắn mới cảm nhận được hạnh phúc...

- Ngủ ngon, vợ!

Tập đoàn L.A.

Chiếc xe Cadillac escalade đen tuyền đầy sang trọng dừng ngay trước cửa chính. Một hàng vệ sĩ đứng ngay ngắn thẳng tắp nghiêm chỉnh cúi chào. Ai ai cũng sắc mặt sắc khí, bên hông còn dắt một khẩu súng lục.

Cánh cửa sau mở ra, một người đàn ông cao lớn bước ra. Ngũ quan cân đối, gương mặt góc cạnh đầy lạnh lùng, nhất là cặp chân mày lâu lâu lại khẽ chau lại. Một gương mặt không cảm xúc.

- Chủ tịch.

Đám vệ sĩ đồng thanh chào.

Cánh cửa xe còn lại cũng mở ra nốt.

Đôi chân dài bước ra, đôi giày cao gót màu đỏ rượu trông vô cùng quý phái. Hạ Quyên Quyên đứng dậy, đôi mắt vô cùng tự tin nhìn xung quanh.

- Phu nhân.

Bọn họ lại đồng thanh chào lần nữa, có ai mà không biết Trần phu nhân, vợ cưng của Trần Lão đại chứ.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười gật đầu chào lại họ rồi nhanh chóng đứng bên cạnh Trần Dương Thần, tình tứ khoác tay hắn.

Cặp uyên ương cùng nhau sánh vai bước vào đại sảnh trước sự ngỡ ngàng của nhiều người.

"Đó không phải là thư kí trước của chủ tịch sao?"

"Sao cô ấy lại quay lại, nghe nói là nghỉ việc lâu rồi mà"

"Chẳng lẽ cô ta giờ thủ đoạn để được lên giường với ngài ấy"

"Cẩn thận cái mồm cái miệng, có ngày chết vì nó đấy..."

...

Rất, rất, rất nhiều lời xì xầm bàn tán về người phụ nữ đứng bên cạnh vị chủ tịch kia. Họ chỉ cảm thấy cô gái này có gì đó rất khác so với...lần đầu đến đây...

Dường như cô ấy đã thay đổi...

...

Phòng làm việc.

Hạ Quyên Quyên ngõ ngàng lão đảo mắt nhìn khắp căn phòng, thật sự là rất to.

- Tiểu Quyên!

- Dạ!

- Từ nay em sẽ làm thư kí cho anh, kia là bàn làm việc của em.

Hạ Quyên Quyên vui vẻ ngồi vào chiếc ghế, rồi xoa xoa cái bàn, hẳn còn rất thơm mùi gỗ.

- Không phải bàn thư kí ở ngoài kia sao?

Hạ Quyên Quyên có phần không hiểu đành phải lên tiếng hỏi, không biết ý đồ của hắn là gì?

Nhưng câu trả lời chỉ là một nụ cười.

Cô nheo mày tỏ vẻ khó chịu, người gì đâu mà kiêu lời.

- Anh chỉ muốn hàng phút, hàng giây được nhìn thấy em thôi. Đừng đi xa anh quá 5m, hiểu không?

Hạ Quyên Quyên thở dài rồi nằm gục lên bàn. Sao càng lúc cô càng thấy mình giống sủng vật vậy.

Hắn chỉ chống cằm mỉm cười nhìn tiểu mèo con đang uể oải nằm trên bàn kia, rồi cất tiếng gọi.

- Tiểu Quyên.

- Vâng.

- Lấy hộ anh cốc nước.

- Vâng...!

...

- Tiểu Quyên!

- Vâng!

- Pha cho anh một ly cà phê.

- Vâng!

...

- Tiểu Quyên!

- Dạ!

- Lấy tập hồ sơ ở trên bàn hộ anh.

- Nhưng mà...Vâng!

Rõ ràng là cái hồ sơ gần như vậy cũng lười, sinh ra tay dài để làm gì chứ, chỉ giỏi cái miệng sai bảo người khác thôi.

Cô nàng uể oải tiến lại gần hẳn rồi cung kính đưa tập hồ sơ.

Trần Dương Thần đầu óc đen tối, nhếch miệng cười rồi kéo cô lại ngồi vào trong lòng hẳn.

Tim Hạ Quyên Quyên như muốn nhảy ra ngoài vậy, ánh mắt xấu hổ nhìn chằm chằm hẳn.

Gần...gần quá...!

Gương mặt không thể chê vào đâu được, cặp mắt chim ưng sắc bén, đôi mũi cao thon, mái tóc được vuốt keo vô cùng gọn gàng lâu lâu lại phảng phất mùi hương nam tính, điểm nhấn chính là bờ môi mỏng, người ta nói đàn ông môi mỏng thường rất bạc tình. Cô ngây ngất nhìn đắm say hẳn.

- Anh đẹp trai lắm sao?

"Thình Thịch" lồng ngực bỗng đập mạnh liên tục, cô xấu hổ đẩy hẳn ra rồi chỉnh chu đứng lên.

- Chủ tịch, đang trong giờ làm việc, lỡ có ai nhìn thấy thì sẽ hiểu lầm mất.

- Được rồi, anh chỉ muốn ôm em một lát thôi, không ngờ lại khiến em bối rối đến như vậy.

- Anh...không nói nữa em về bàn làm việc đây.

Cô giận dữ rồi vùng vằng bước về chỗ, mặt vẫn không hết đỏ.

Còn hấn thì thích chí cười khúc khích nãy giờ.

...

Nhà vệ sinh nữ.

Hạ Quyên Quyên bước ra từ phòng vệ sinh, rửa tay sạch sẽ rồi đi ra ngoài, vừa bước đến cửa...liền có ngay một vị khách "không mời mà tới", trực sẵn ở đây để đón tiếp nàng.

- Nghe nói cô là thư kí mới của chủ tịch.

- Đúng, thì sao?

Chát.

Một bạt tay vào mặt.

---- hết chap 16 ----

Cầu sao >.<, cầu bình luận >.< Cầu follow.

Cho mị tí động lực đi xem nào!

Chương 17

Bích.

Hạ Quyên Quyên lão đảo rồi té xuống dưới đất, hàng nước mắt dài chảy ròng, phía cổ tay có chút vết xước đang rỉ máu.

Trần Dương Thần đột ngột xuất hiện, ánh mắt vô cùng lo lắng đỡ cô dậy.

- Em không sao chứ?

- Không sao, chỉ là xước nhẹ thôi.

Rồi quay sang lườm ả nhân viên kia.

- Cô đang làm gì vậy?

- Chủ tịch, không phải...không phải tôi...tôi bị oan...cô ta...là cô ta...

- Câm miệng, cút ngay cho tôi.

Hắn gầm lên, danh thép như một con sói. Ả hoảng sợ cong đít bỏ chạy không dám quay đầu lại. Hạ Quyên Quyên nhếch miệng cười rồi nhu mì dựa vào lòng hắn.

Dám đối đầu với tôi? Hừ...không có cửa đâu...đồ ngu ngốc...

...

5 phút trước.

Trong phòng vệ sinh.

"Alo, tôi đang ở phòng vệ sinh, được rồi tôi sẽ về nhanh thôi."

Hạ Quyên Quyên tính mở cửa bước ra đột nhiên khựng lại vài giây khi nghe người kia gọi điện cho ai đó có nhắc đến ba chữ "Hạ Quyên Quyên".

"Ừ, cái con nhỏ Hạ Quyên Quyên ấy nhìn là thấy chướng mắt rồi, được cái đẹp thôi, nhìn là biết cái loại gái rẻ tiền thích leo lên giường những người có tiền thôi"

"Ha ha để xem làm việc ở đây được bao lâu, kiểu gì cũng bị boss đá sớm thôi, trình gì mà đòi so với chị."

"Ha ha ha"

Hạ Quyên Quyên vẫn một vẻ mặt không đổi, cao ngạo bước ra liếc nhẹ cô nhân viên vừa nói xấu mình kia.

Cô ta không những không hoảng sợ còn hứ một cái rồi bước ra ngoài.

Quyên Quyên chỉ nhếch nhẹ môi cười rồi lấy điện thoại ra gọi cho Trần Dương Thần.

"Alo chồng ơi, có người muốn đánh em, em...em sợ quá...chồng giúp em với..."

Bên kia vang lên giọng vô cùng lo lắng.

" Em đang ở phòng vệ sinh nữ gần phòng chồng đấy, nhanh lên bọn họ sắp phá cửa rồi...á đừng đập nữa...á..."

Rầm Rầm Rầm...

Hạ Quyên Quyên giả bộ đập mạnh vào chiếc cửa nhà vệ sinh rồi yếu đuối kêu cứu, khiến hấn càng lo lắng hơn tức tốc chạy ra khỏi phòng làm việc.

...

- Nghe nói cô là thư kí mới của chủ tịch?

- Đúng, thì sao?

Đúng như cô dự đoán, cô ta đã chờ sẵn ở đây để chờ cô ra. Hạ Quyên Quyên chỉ khẽ nhếch môi, điệu bộ vô cùng kiêu sa. Á ta cũng cười khinh đáp trả lại.

Chát.

Hạ Quyên Quyên vung tay tát một phát in dấu tay lên mặt cô ta. Cô ta sững sờ bất động vài giây, không thể tin nổi mình vừa ăn một cái tát vô lý. Định vung tay đánh lại thì bị cô nắm chặt cổ tay, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn cô ả.

- Hừ! Trình gì mà đòi đấu với tôi. Cút.

Ả vẫn tiệt nhiên hung hăng với cái bản tính coi trời bằng vung kia, trợn tròn con ngươi, định giơ cánh tay còn lại lên đánh thì ngay lúc đó Trần Dương Thần vừa kịp xuất hiện, Hạ Quyên Quyên đột ngột ngã lăn ra đất, phía cổ tay có đôi chút rỉ máu. Gương mặt nhả có trông rất đau đớn.

...

Còn ả ta vẫn ngỡ ngác không kịp bắt nhịp với chuyện đang gì đang xảy ra.

Tất nhiên hẳn chỉ tin những gì mà tận mắt hẳn chứng kiến.

- Cô đang làm gì vậy?

- Chủ tịch, không phải...không phải tôi...tôi bị oan...cô ta...là cô ta...

- Câm miệng, cút ngay cho tôi.

Ả sợ hãi ba chân bốn cẳng mà chạy, Hạ Quyên Quyên chỉ nhếch mép cười, nụ cười đầy ngạo mạn của kẻ chiến thắng.

...

Bệnh viện Hoàng gia.

Đây là lần thứ hai cô quay trở lại đây. Cái mùi bệnh viện vẫn khó chịu như mọi khi.

- Chỉ là bị thương chút xíu thôi mà không cần phải đến bệnh viện đâu.

Cô mũi lòng gục trong lòng hẳn, mùi long đản phát ra khắp cơ thể hẳn khiến cô vô cùng dễ chịu.

Hắn nhăn mày, nhéo cái mũi cao của nàng một cái, ôn tồn nói.

- Em xem nếu sau này để lại sẹo thì sao? Nếu nhiễm trùng thì sao? Em đừng quá coi thường những vết thương nhỏ này. Anh lo lắng lắm, biết không?

Hắn ôn nhu xoa xoa cái đầu nhỏ, có thể hắn không để ý nhưng trong thâm tâm hắn từ lâu cô đã đứng ở một vị trí rất rất rất quan trọng rồi. Hắn vẫn chưa phát hiện tình cảm của mình dành cho cô đã... sâu đậm đến dường nào.

Hạ Quyên Quyên chỉ cảm thấy ở phần tim hơi nhói đau, nước mắt bắt đầu rơi nhỏ giọt từng hạt lăn dài trên gò má cô, cô khẽ gạt nó, rồi bàn tay khẽ chạm vào lồng ngực trái, nơi đó đang rất nhói...cực kỳ nhói...không hiểu là tại sao???

- Anh...lo lắng cho em thật ư?

Cô chậm rãi nói từng chữ, dường như trái tim đang muốn xác định điều gì đó? Đôi môi khẽ run khi cất giọng. Hắn rốt cuộc là con người như thế nào?

Con người Trần Dương Thần là một dấu hỏi lớn đối với cô, tại sao... lại đối xử tốt với tôi như vậy chứ?

...

Hắn im lặng rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

- Vì em là người quan trọng nhất trong cuộc đời của Trần Dương Thần này. Mãi mãi là vậy, ở trong này rất quan trọng.

Hắn nâng nhẹ bàn tay cô lên đặt nhẹ vào ngực trái của hắn, từng tiếng "thình thịch" khẽ đập mạnh, cô...cô có thể cảm nhận rất rõ, hơi

ấm nơi đó truyền ra, nhập vào trái tim cùng nó hoà làm một, bàn tay khẽ rung rung, đôi môi đột ngột cắn chặt lại, hất mạnh bàn tay hấn ra, ánh mắt như muốn nốt trọn tên lão đại kia.

- Đứng...đứng động vào tôi.

Hạ Quyên Quyên hét lớn lên, rồi đau đớn ôm đầu.

Hấn không những không tức giận, mà còn... chạy lại đỡ cô.

---- hết chap 17 ----

Cầu sao >,< cầu bình luận >.< cầu follow >.<

Chương 18

- Đừng sợ...anh ở đây...

Trần Dương Thần thì thầm khẽ gọi, Hạ Quyên Quyên mê man rơi vào giấc ngủ sâu. Trong cơn mê cô nhìn thấy gia đình của mình, họ đang vẫy gọi cô, mỉm cười nhìn cô, mẹ cô còn đưa cánh tay ra để cho cô nắm nhưng chớ trêu thay lại bị tên ác ma Trần Dương Thần bắt lại, giọng nói hấn vang vang cả một bầu trời.

"Cả đời này em chỉ có thể ở bên cạnh tôi thôi."

...

Hạ Quyên Quyên giật mình bắn cả người dậy, lấy tay quẹt mồ hôi trên trán, đầm đìa ướt đầm cả một vùng gối. Mắt lảo đảo nhìn xung quanh.

"May quá! Tên đó không có ở đây."

Nhìn tấm chăn được đắp khá tỉ mỉ, còn cả chậu nước lã nắm trên bài kia. Tay sợ nhẹ lên trán thấy có chút ẩm ẩm, giờ mới vỡ lẽ... thì ra đêm qua mình sốt cao...

Nhưng mà... chẳng lẽ...đêm qua hẳn thức đêm...để chăm sóc cô hay sao?

Cô nhìn xung quanh rồi lại mỉm cười.

"Làm gì có chuyện đó chứ?"

Là một lão đại cao cao thượng thượng của một tổ chức lớn thì sao có thể hạ mình để chăm sóc một người khác như cô vậy chứ? Càng nghĩ càng thấy mình... tự đã tình...

Thoáng chốc trong đầu lại vang lên một giọng nói. Cô nhắm mắt đặt người nằm xuống ngủ một giấc...

....

Đêm hôm vừa nhận được tin Long bị hạ thủ.

Trần Dương Thần mê man ôm cô ngủ, tiết nhiên cô không thể kháng cự vì cô biết bây giờ mình làm điều gì cũng đều vô ích.

11h30...

Đồng hồ điểm tích tắc, bóng đèn điện thoại đột ngột sáng lên, trên màn hình hiện một số lạ, cô uể oải vươn tay ra lấy, neho mắt một hồi rồi cũng quyết định nhấc máy. Cô nhẹ nhàng nâng cánh tay to lớn kia ra rồi bước nhẹ vào phòng vệ sinh, cất giọng alo.

- Alo, là anh..anh sao?

Cô bần khoản một lúc rồi cũng lên tiếng hỏi. Khoé mắt khẽ rung rung.

Bên kia vang lên một giọng nam trầm ấm.

- Quyên Nhi là anh đây?

Cô rùng mình mém xiu là rút cả chiếc điện thoại, ôm miệng cố gắng

không phát ra tiếng động, sọt sọt khóc.

- Anh ơi, ba mẹ và Long...họ...họ...

Lúc này Hạ Quyên Quyên đã không thể kiềm nổi đành phải tuôn hết ra.

Bên kia lo lắng dỗi dành cô.

- Đừng khóc, anh sẽ trả thù những kẻ đã làm ba mẹ chúng ta hi sinh một cách oan uổng, em yên tâm.

- Anh...anh...em muốn rời khỏi nơi đây...em muốn gặp anh...

- Không được, việc của em bây giờ là nhân lúc Trần Dương Thần lơ là cảnh giác mà hạ sát hắn. Em hiểu không?

- Nhưng...

- Trần Dương Thần nổi tiếng là con cáo già rất khôn ngoan, rất ít khi mắc sai lầm, chỉ có em, hắn đang rất sủng em, em hãy lợi dụng thời cơ này để giết hắn, trả thù cho ba mẹ, hiểu không?

Hạ Quyên Quyên im lặng một hồi rồi cũng cất tiếng, trong đầu cô thực sự rất rối bời, cô rất muốn trả thù cho ba mẹ, cô cũng rất căm thù tên ác ma này, đây đúng là thời cơ rất thuận lợi để hành động. Cô còn phải chần chừ gì nữa...

- Được, em hiểu rồi, vậy...em sẽ phải làm những gì?

Bên kia nhếch môi cười, cuối cùng cô em gái cũng thông suốt.

- Đầu tiên việc em cần làm là giả mất trí, bởi vì em thường ngày hay

chống đối hẳn tự dung ngày hôm nay lại ngọt ngào với hẳn, kiểu gì hẳn cũng sinh nghi, thứ hai em hãy học cách sử dụng súng lục, vì xung quanh hẳn toàn xã hội đen, em hãy tự học cách bảo vệ thật tốt bản thân mình, và cuối cùng hãy đến công ty của hẳn để xâm nhập lấy cấp thông tin mật của tổ chức hẳn, nhớ đừng để bị phát hiện, em thấy kết quả của Long rồi đấy chứ? Em hãy mạnh mẽ lên, cái xã hội này không cần tồn tại sự yếu đuối đâu.

...

Hạ Quyên Quyên rung rung hàng nước mắt, bàn tay siết chặt, môi cắn chặt đến nổi rỉ cả máu, ánh mắt sắc bén gật đầu, giọng nói có chút lạnh.

- Em...hiểu rồi...

...

Căn phòng ấm áp toả đầy nắng, mới sáng ra Hạ Quyên Quyên đã nghe thấy tiếng máy cắt cỏ, tiếng người hầu nhón nhíp tấp nập qua lại.

Một cô gái mặc bộ đồ người hầu đẩy nhẹ cửa bước vào, cung kính đặt một bàn thức ăn lên bàn.

Hạ Quyên Quyên vươn vai người rồi đi thẳng đến bàn ăn.

Mim cười nhìn cô gái, cô hầu gái này giờ cứ nhìn cô rồi cười cười việc gì đó. Cô ngơ ngác đành phải lên tiếng hỏi.

- Mặt tôi dính gì sao?

- Dạ không thưa phu nhân...

Cô ấy hấp tấp trả lời, nhìn thái độ nghiêm túc của cô nàng có chút run sợ.

- Vậy tại sao cô cười?

- Tại vì sáng nay tôi thấy ông chủ đang ăn cơm còn cười mỉm.

- Chuyện đó...lạ lắm sao?

Hạ Quyên Quyên vẫn chưa hiểu vấn đề.

Cô hầu gái mới thỏ thẻ nói.

- Rất lạ đó phu nhân, ông chủ nổi tiếng là mặt lạnh không biến sắc, chỉ cần đứng gần thôi là chúng tôi đã sợ chết khiếp rồi, nhưng mà từ khi phu nhân xuất hiện ông chủ nhìn có vẻ cởi mở hơn, tôi đã làm ở đây nhiều năm rồi mà lần đầu tiên thấy ông chủ thức cả đêm để chăm sóc cho người khác...

-...

Hạ Quyên Quyên cứng người, không biết nên đáp lời làm sao, bàn tay khẽ chạm chỗ ngực trái, chỗ đó...sao cứ đập mạnh vậy?

- Phu nhân này, không phải tôi nhiều chuyện đâu, nhưng mà tôi thấy ông chủ hình như rất yêu phu nhân đấy, nhiều lúc thấy phu nhân to tiếng với ông chủ mà chúng tôi thấy phần nào tội cho ông chủ, ông ấy từ nhỏ đã mất cha mẹ, gương mặt từ lâu đã không biết cười nhưng mà từ khi phu nhân xuất hiện thì nụ cười đó lại nở trên môi của ông chủ một lần nữa, mặc dù gia nhân chúng tôi có thấy...phần không

quen?

Cô hầu gái cười hì hì rồi bày thức ăn ra bàn một cách tỉ mỉ.

- Cô nói...anh ta mất cha mẹ từ nhỏ sao?

...

----- hết chap 18 -----

Cầu sao ^•^ Cầu bình luận ><

Chương 19

- Cô nói...anh ta mất cha mẹ từ nhỏ sao?

Hạ Quyên Quyên chăm chăm chờ câu trả lời. Cô gái kia đột ngột chột dạ bèn lảng tránh vấn đề.

- Phu nhân ăn ngay kéo nguội mất.

Cô nheo mày tỏ ý không hài lòng. Bèn cất giọng lạnh.

- Tôi đang hỏi cô đó!

- Phu nhân à xin cô đừng làm khó dễ tôi nữa, cái này tôi không dám nhiều chuyện đâu, cái này...

Cô hầu gái ngập ngừng không dám nói, nhìn ánh mắt sắc như dao lam đang nhìn mình kia, đôi chân run rẩy sợ hãi.

- Cô cứ nói đi, tôi là vợ anh ấy và tôi có quyền được biết những chuyện này.

Một câu nói của cô khiến cô hầu gái bốt lo lắng đi phần nào, nếu là phu nhân chắc sẽ không sao.

- Phu nhân, tôi sẽ nói, nhưng cô đừng nói lại với ông chủ nha, được không?

Hạ Quyên Quyên gật đầu rồi kéo cô gái kia ngồi xuống chiếc ghế.

- Được, tôi hứa với cô, cô mau ngồi xuống đi.

- Vâng!

Chuyện là thế này....

....

Câu chuyện dài xuyên suốt cho đến khi đi đến điểm kết.

Hạ Quyên Quyên mới vỡ lẽ, giật mình đập mạnh vào bàn thét lên.

- Cô nói sao? Hung thủ giết chết ba mẹ anh ta có một vết sẹo dài trên gương mặt sao?

Đôi chân run rẩy ngã bộp xuống đất, không thể tin nổi điều mình vừa nghe.

- Phu nhân!

Cô hầu gái hốt hoảng chạy lại đỡ cô dậy rồi dìu về phía giường.

- Phu nhân, cô không sao chứ? Nhìn mặt cô rất xanh xao?

Cô hầu gái luống cuống rót ly nước rồi đưa cho cô, nhưng lại bị cô hất ra, chiếc ly bay thẳng xuống sàn nhà vỡ ra từng mảnh.

Hạ Quyên Quyên trợn tròn mắt, hàng nước mắt rơi lã chã.

- Tôi muốn nghỉ ngơi.

Cô lạnh giọng lảng đi.

- Phu...phu nhân...

- Ra ngoài!

Cô thét lên, nhanh chóng lên giường nằm.

Người hầu gái kia hoảng sợ dọn dẹp mảnh thủy tinh rồi nhanh chóng rút ra ngoài.

...

Hạ Quyên Quyên nằm gọn trên giường, ánh mắt cứ liên tục chăm chăm nhìn trần nhà, hàng nước mắt liên tục chảy dài thấm đẫm cả cái gối.

...

Trên mặt có một vết sẹo, kẻ giết ba mẹ hẳn...

Không thể tin nổi...

- Mẹ!

Hạ Quyên Quyên vừa nhặt rau vừa lạnh miệng nói.

- Sao?

Mẹ cô đang chiên cá, đành xoay đầu lại.

- Con không hiểu sao mẹ lại lấy ba, trên mặt ba có một vết sẹo lớn thế mà mẹ vẫn lấy, mẹ không thấy sợ sao? Con lâu lâu nhìn gần đã

thấy sợ rồi, hướng chi nếu đêm nào cũng nằm cạnh nhau như ba mẹ...chắc bị hù chết mất.

- Xui xui cái miệng cô, không biết gì thì đừng nói, vết sẹo đó là do mẹ gây ra đấy, một lần đi vì bảo vệ mẹ mà ba cô đã bị vậy, hiểu chưa, đừng tào lao nữa? Lo mà nhặt rau đi!

- Vâng!

Hạ Quyên Quyên bệu môi, đành ngậm ngùi nhặt rau tiếp.

...

Thì ra...mọi chuyện đều là như vậy?

...

Nàng chìm vào giấc ngủ say, mê man cho đến khi chiều tàn, đôi mắt sưng vù vì khóc dần hé mở ra, một làn hơi ấm quen thuộc vô cùng gần gũi lan tỏa khắp người cô. Cô mệt mỏi dụi mình vào ngực hắn.

Trần Dương Thần cười cười rồi hôn nhẹ lên cái trán cao kia một cái hôn ngọt, không biết hôm nay cô lại giờ trò gì nữa, nhưng mà hiếm khi cô chủ động gần gũi hắn như vậy khiến hắn vô cùng vui.

- Sao thế?

Chắc là tâm trạng cô nàng đang không vui đây mà, bèn cất tiếng hỏi thăm. Ai mượn cô là bảo vật của hắn làm chi để giờ phải khổ như vậy.

- Nếu lỡ một ngày...hai chúng ta...sẽ không còn...ở bên nhau...nữa thì sao?

Hàng mi cong rũ xuống chứng tỏ tâm trạng cô nàng đang có vấn đề.

Hắn co mày lướt nhẹ cánh môi nàng một cái, cái hôn thoáng qua như cơn gió, nhưng cũng đủ khiến tim nàng co siết lại vì đau đớn.

- Anh sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra!

Hắn lạnh lùng nói nâng nhẹ cằm cô lên, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ đang có điều gì đó muốn nói. Cô hơi rụt rè, ánh mắt lảng sang chỗ khác.

- Anh...sao lại yêu em...sao lại tốt với em như vậy...không phải... không phải...ba em đã giết...giết...chết ba anh... sao?

Cổ họng dường như ứ đọng lại, mãi thì nàng mới nói trọn câu, hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

Trần Dương Thần nheo cặp mắt lại, đôi mắt dần dần sắc bén, phía cổ tay dùng lực nắm chặt chiếc cằm nhỏ của Hạ Quyên Quyên.

Đúng là có nhân ắt sẽ có báo, không ai là không thoát khỏi tội ác tà trời mà mình gây ra cả. Và ba cô cũng thế...nhưng Long nó vô tội, cuối cùng thì nó cũng chỉ là một công cụ để người khác sai khiến, một quân cờ đã được định sẵn làm vật...hi sinh.

- Chuyện đó... không liên quan đến em...

Hắn lạnh giọng đáp lời.

- Em...

Nàng định tiến lên nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng.

- Em nghỉ ngơi đi, chiều Nguyễn sẽ tới dạy em cách dùng súng.

Hắn đẩy cô ra rồi sai bước thẳng ra ngoài, để mặc hàng nước mắt kia đang đau đớn mà chảy dài.

Bất giác bàn tay nắm chặt vào ga giường, tay còn lại đập mạnh vào lồng ngực, vẫn không hiểu tại sao...chỗ này...chỗ này lại đau đến như vậy...thì ra hắn còn đau khổ hơn cô gấp mấy trăm lần, trực tiếp chứng kiến cảnh ba mẹ mình bị sát hại khi chỉ vừa tròn 5 tuổi, vậy mà cô có quyền gì mà là hét chửi mắng hắn chứ...

Tại sao hắn không hận cô...sao không giết cô...tại sao chứ...

Không phải cô là con gái của kẻ giết ba mẹ của hắn sao?

...

----- hết chap 19 -----

250 đăng tiếp nhé

Chương 20

Chiều hôm đó, đúng như lời Trần Dương Thần nói, Nguyên đến dạy cách dùng súng cho Hạ Quyên Quyên.

Cô đợi cả buổi chiều mãi vẫn không thấy hấn xuất hiện, cả buổi sáng thì nhốt mình trong phòng, làm cô rầu cả ngày nay.

Chắc hấn giận cô lắm. Nhưng mà phải làm sao để một tên lão đại nông cuồng như hấn ta nguôi ngoai cơn giận đây.

- Phu nhân, xin hãy tập trung.

Nguyên đứng đằng sau, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, ánh mắt vẫn lạnh lùng như xưa.

Cô giật nảy mình, căn bản là không biết tay mình đang cầm súng, không hiểu sao nãy giờ cứ vu vơ nghĩ về tên chết tiệt kia.

Mặc dù chuyện ba mẹ hấn và ba cô đã là chuyện của quá khứ rồi, nhưng cái chết của Long thì sao? Không phải hấn cũng gián tiếp điều khiển nó đến bước đường cùng này sao...

- Phu nhân!

Nguyên kêu lần thứ hai, giọng nói vẫn rất chùng mịch không hề có chút gì gọi là nóng giận cả.

- Hà...Xin lỗi...

- Xin cô hãy tập trung.

- À! Vâng!

...

Bàn tay to lớn nắm chặt tay cô, ánh mắt vô cùng nghiêm chỉnh. Hạ Quyên Quyên lần đầu được trải qua việc cầm một chiếc súng thực thụ, cảm giác lúc này thật khó mà tả nổi. Cây súng lục màu đen tuyền này, chạm vào lạnh lẽo vô cùng, thiết kế vô cùng tinh xảo.

- Cây súng mà phu nhân đang cầm có tên là **FN Five-seven**.

FN Five-seven một sản phẩm độc đáo của nhà sản xuất FN Herstal, Bỉ. Mẫu súng lục này ra đời cùng thời với khẩu tiểu liên số 1 thế giới P90. Five-seven sử dụng hộp tiếp đạn 5,7x28 mm tương tự như súng tiểu liên P90. Loại đạn này được đánh giá có khả năng xuyên áo giáp cá nhân mạnh hơn với các loại đạn súng lục khác. Five-seven hoạt động theo nguyên lý "blowback" (sử dụng áp lực khí thuốc do viên đạn đầu tiên nổ tác động lên buồng đạn để đẩy khối khóa nòng về sau). Phía dưới nòng súng có một đường ray Picatinny nhỏ để gắn đèn pin hoặc thiết bị chiếu mục tiêu laser. FN Five-seven có tầm bắn hiệu quả khoảng 50 m.

Tay Hạ Quyên Quyên có phần hơi run rẩy, phải chăng là lần đầu cầm súng nên không được thoải mái cho lắm, đó giờ chỉ được nhìn thấy trên tivi bây giờ được tận mắt thấy lại còn được cầm rồi học cách sử dụng nữa, còn gì sung sướng bằng.

Nguyên chỉnh lại tư thế cầm của cô nàng, ánh mắt hơi nheo nhắm thẳng về phía tấm bia.

Hạ Quyên Quyên mặc dù có hơi hồi hộp nhưng vẫn cố gắng tập

trung nhìn về phía trước, trong đầu gạt bỏ những suy nghĩ về Trần Dương Thần kia đi.

Bóng lớn cao lớn của Nguyên bao trùm cả cơ thể bé nhỏ của Hạ Quyên Quyên tựa như một cặp tiên đồng ngọc nữ vậy, rất đẹp. Ánh nắng bao trùm khiến bóng họ càng dài hơn.

Phía trên cao, một cặp mắt sắc nhọn đang nhìn chằm chằm bọn họ này giờ, điều đặc biệt đó chính là ánh mắt đó không hề rời cô nàng tiểu Quyên dù chỉ là một khắc.

Những tia nắng chiếu rọi vào tấm kính càng làm lộ rõ vẻ điển trai của gương mặt kia, đôi mày hấn khế cau lại.

"Có cần phải nắm tay thân thiết như vậy không?" - Hấn nghĩ bụng, cảm giác khó chịu trong người hấn bây giờ là sao.

Đoàng.

Tiếng súng nổ vang khắp trời, cây súng lục giật mạnh lại về phía sau, làm Hạ Quyên Quyên không khỏi sợ hãi.

- Phu nhân không sao chứ?

Nguyên lo lắng hỏi thăm, nhìn vẻ mặt xanh xao là biết cô nàng bị dọa tới mức mặt tái mét đến cỡ nào rồi. Hấn cười nhẹ, lộ rõ vẻ quyến rũ ở cơ miệng.

- Vui lắm hay sao mà cười?

Cô bực bội nhìn Nguyên, vẻ nghiêm túc của anh ta bị chó tha rồi hay sao, thì đúng là lần đầu được bắn súng tất nhiên sẽ...có chút mất thể diện thôi...có cần phải cười si nhục vậy không?

- Xin lỗi phu nhân, lần đầu thuộc hạ dạy người khác bắn súng nên có hơi...

Hạ Quyên Quyên nheo mày.

- Được rồi, tiếp tục đi, tôi thấy phần khích rồi đấy!

Cô nàng hăng say, lửa nhiệt huyết đang cháy rực trong người, cảm giác khi nổ súng thực sự rất tuyệt.

- Vâng, xin hãy chú ý phần cổ tay, phải thật chắc chắn khi đó nổ súng mới không bị giật lại, nhắm thẳng vào hồng tâm rồi bóp cò.

- Được tôi hiểu rồi.

Nguyên nắm chặt tay cô, làn da màu đồng quyện vào màu trắng nõn nà trông vô cùng đẹp.

Phía trên cao, có ai đó đã mặt mày nhăn nhó, tức giận đấm thật mạnh vào bàn, đôi chân dài bước thẳng xuống dưới, này giờ hẳn đã chịu đủ rồi. Sự cao ngạo không cho phép hẳn im lặng nữa.

- Nguyên, cậu nghỉ ngơi đi, để tôi dạy cô ấy cho!

Hắn bá đạo ra lệnh, đi thẳng đến chỗ cô rồi đẩy Nguyên ra, bàn tay khế xiết chặt eo thon của nàng.

- Vâng!

Nguyên vâng lời lặng lẽ rút lui, mặc dù không biết lí do là gì nhưng mệnh lệnh lão đại là trên hết.

- Sao vậy! Tự dung...

- Im lặng!

Hắn bịt mồm cô lại rồi bàn tay thô bạo nắm lấy tay cô. Chỗ này vừa rồi đã bị người đàn ông khác chạm vào, lại còn rất vui vẻ nữa, vậy mà đến khi hắn chạm vào thì...

- Á! Đau!

Hạ Quyên Quyên thét lên, bàn tay thô thiển của hắn siết chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

- Anh bị điên hả! Tay của em sắp bị anh bóp nát rồi đây này, mau buông ra!

Hắn nheo mày, đáy mắt lộ rõ vẻ không vui.

- Nắm tay thẳng khác sướng lắm phải không?

...

---- hết chap 20----

Đăng cho mấy bạn bình chọn đọc nè.

Chương 21

Hắn cúi gắt hết lên, lực tay ngày càng siết chặt hơn.

- Anh bị gì vậy? Buông em ra, đau quá!

Cô gắt gồng lên hất mạnh cánh tay tên lão đại kia ra, trên mặt Trần Dương Thần đột ngột nổi vành đen.

- Em đi vào đây với anh.

Hắn lôi mạnh tay cô rồi đi thẳng vào trong nhà, gương mặt tức giận khó mà giấu nổi, từ khi gặp cô căn bản hắn không thể khống chế cảm xúc của mình được nữa.

...

Trần Dương Thần mở rầm cánh cửa phòng ra, rồi ném mạnh Hạ Quyên Quyên lên chiếc giường gần đó, may mà ném lên giường chứ không mà ném lên sàn nhà chắc...cái tấm thân này khó mà toàn mạng.

- Anh bị làm sao vậy?

Cô hét toáng lên, không hiểu tên này lại có vấn đề gì nữa.

Hắn không nói gì chỉ khoá chặt cửa rồi ngẫu nhiên căn chặt môi cô đến đỏ chót.

- Ưm ~ Thần...

...

- Lần sau đừng để người đàn ông khác đụng chạm vào cơ thể em.

- Anh!

- Cơ thể em chỉ có thể là của anh thôi, hiểu không?

- Rõ ràng là anh kêu Nguyễn đến dạy em mà!

Cái tên ngông cuồng này thật hết nói nổi, rõ ràng là hấn ta tự sắp xếp, giờ lại ghen bóng ghen gió ở đây.

- Lần sau để anh dạy.

- Anh...đang ghen sao?

Cô nàng hí hửng cười, nhìn vẻ mặt tức giận kia là biết ngay rồi.

- Còn đánh trống lảng, đáng phạt.

Trần Dương Thần không thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa, bèn ngậm lấy cánh môi nàng mà mút mạnh, đôi tay bắt đầu dò xét các đường cong trên cơ thể nàng, chiếc môi nóng trượt xuống phía cổ trắng ngần mút mạnh để lại một dấu hôn vô cùng nóng bỏng, rồi lại trượt dài xuống phía xương quai xanh, trên đường đi hấn để lại muôn vằn dấu hickey trên cơ thể Hạ Quyên Quyên.

Bầu ngực phập phồng e thẹn dưới lớp áo lót, Trần Dương Thần thô bạo xé toạc nó ra, để lộ một đôi bông đào vô cùng căng tròn, khiến máu sôi trong lòng hấn càng nóng hơn bao giờ hết, đôi tay xoa nắn nơi đầy đặn ấy, chiếc lưỡi nghịch ngợm nhũ hoa của cô, như đang

liếm láp một cây kem vậy.

- Á...anh...

Hạ Quyên Quyên run lên. Dưới sự kích thích của lưỡi hấn như vậy thì làm sao cô nàng có thể chịu nổi được chứ.

- Gọi Thần đi!

Lão đại ra lệnh, lệnh trời khó cãi bèn phải chấp nhận thôi.

- Thần...chậm...chậm... thôi...ừm...

Bàn tay nhỏ chạm vào tóc hấn, hấn đang không ngừng khiêu khích chỗ ấy của cô.

- Á...Thần...

Chiếc lưỡi của Trần Dương Thần ngoáy sâu vào trong cuốn lấy nụ hồng của cô rồi đùa giỡn, Hạ Quyên Quyên bất lực đành nằm im, mặc sức hấn chơi đùa trên cơ thể nàng. Cảm giác của nàng bây giờ rất mơ hồ, căn bản không thể xác định được phương hướng, lý trí giờ đây đã biến mất... nhường chỗ cho con tim này quyết định.

Nụ hồng hai bên đã căng cứng lên khiến vô cùng hài lòng, bàn tay bắt đầu mò mẫm nơi ấy của cô.

Nhưng mà...

Một sự hãi hùng hiện ra trước mặt hấn.

Một vũng máu đỏ tươi tràn ngập chiếc ga giường, hấn nhắm mắt đứng dậy, Hạ Quyên Quyên ngồi dậy, chỉnh lại áo che đi đôi bông

đào căng kia.

- Ha ha thì ra bữa giờ cứ hay đau bụng...ra là đến tháng...

Cô hớn hờ khoe, coi như là thoát được một kiếp nạn.

Gương mặt đen xám giờ lại càng đậm rõ hơn. Hấn gầm lên.

- Thật là mất hứng!

Hấn bực tức nhìn cô. Sao lại đến đúng lúc vậy chứ.

- A! Thần! Vừa lúc em hết băng vệ sinh rồi, anh đi mua giùm em được không?

Cô nhân lúc đùa hấn, cơ hội ngàn năm mới có một mà, phải biết tận dụng chứ.

- Mua...băng vệ sinh sao?

- Đúng vậy, nếu được chồng yêu tự tay lựa chọn cho thì còn gì bằng?

Cô ỏng ẹo nịnh hấn đôi ba câu, với tính khí thất thường của hấn e là sẽ từ chối, vì sự cao ngạo không cho phép hấn...hạ mình như vậy, nhưng mà...

- Chồng yêu sao?

Hấn mỉm cười, ánh mắt rất hài lòng. Hiếm khi thấy nàng nịnh nọt đến như vậy, thôi thì...

.....

Hắn ngu ngơ đứng trước quầy băng vệ sinh, đúng là rất nhiều loại, đây là lần đầu tiên hắn thấy mấy thứ này, cũng là lần đầu tiên hắn đi mua mấy cái này.

Đường đường là một lão đại đầy tôn kính của một tập đoàn lớn với một băng đảng khét tiếng đến chính phủ còn phải sợ mà giờ đây... phải đi mua băng vệ sinh cho vợ. Nếu để người khác biết chắc thể diện của hắn sẽ bị tổn hại nghiêm trọng mất. Nhưng mà hắn cũng là dân làm ăn cho nên cái gì cũng sẽ có qua có lại...bởi vậy Hạ tiểu thư nhà chúng ta nhất định đã hứa với tên lão đại ngông cuồng này cái gì đó...nên hắn mới chịu từ bỏ thanh danh mà đi mua...băng vệ sinh cho cô nàng.

Hắn nhìn lướt qua một lần, mẫu mã khá là đa dạng không biết vợ hắn xài loại nào bí quá bèn mỗi hãng lấy hai ba cái, cho cô thoải mái lựa chọn.

Hắn mỉm cười rồi đi ra ngoài tính tiền. Ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn chị nhân viên.

- Tính tiền giùm tôi!

Vẫn là cái giọng bá đạo thích ra lệnh đó.

Cô nhân viên không những không sợ mà lại còn tỏ ra khoái chí. Ánh mắt lăm le nhìn hắn.

"Người gì đâu soái quá đi, gương mặt cân đối cool ngầu, đôi môi mỏng đầy quyến rũ, nhất là lồng ngực rắn chắc kia, lớp áo mỏng làm sao có thể che khuất được những cơ múi đó chứ, nhìn cặp chân dài,

thân hình cân đối là biết người này rất chú trọng về thể hình rồi, ôi trời, nhìn bộ đồ cũng đủ biết anh ấy nhiều tiền đến mức nào rồi...ôì trời nếu được...ở bên cạnh anh ấy thì sướng quá...ước gì..."

Cô nhân viên đứng đưa thân mình qua lại, ánh mắt đắm chìm nhìn hấn, phía khoe môi hình như đang chảy nước miếng.

"Hào soái ca, muốn rụng trứng quá đi mất."

- Tính tiền giùm tôi!

Hấn mất kiên nhẫn nhắc lại lần thứ hai, đáy mặt lộ rõ vẻ không vui tí tẹo nào, hấn ghét nhất là thứ phụ nữ cà dẹo cà dẹo.

- A! Vâng! Xin lỗi quý khách...

Cô nhân viên vỡ mộng, đành ngậm ngùi xấu hổ tính tiền.

Đúng là, đời không như là mơ mà!

- Anh...có thể cho tôi xin Facebook được không?

Cô nàng xấu hổ lí nha lí nhí nói. Hấn không những không quan tâm còn vô tình bước ra ngoài, ngay cả cái liếc nhìn cũng không thèm đến xĩa.

Nàng ta tức lắm, bèn đá thật mạnh vào cái ghế, bĩu môi, mặt mày nhăn nhó khó chịu.

Lần đầu tiên cô ta gặp một người đàn ông bất lịch sự đến như vậy.

Đẹp trai thì sao chứ, đẹp trai mà không có đạo đức, phép lịch sự tối thiểu thì cũng bỏ đi.

---- hết chap 21 ----

Càng nhiều thì chap ra càng nhanh nha các nàng.

Truyện tở dở lắm sao? Sao chẳng thấy ai cmt vậy hu hu

Chương 22

1 Tuần sau.

Căn phòng lạnh lẽo mập mờ ánh đèn sáng, người đàn ông lãnh huyết, hai tay đan xen vào nhau, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương đặt trên bàn kia, khoé miệng hơi cong cong.

Nguyên bước vào, lễ nghi là điều đầu tiên.

- Lão đại.

Hắn dừng lại, ánh mắt nhìn Nguyên.

- Nói đi!

Chất giọng vẫn rất lạnh.

- Đã điều tra được nơi ở của hắn, có điều con cáo già này rất ranh mãnh, biết mình đã bị lộ nên nhanh chóng chuồn đi rất mau lẹ.

- Tên đó dám cài người vào tổ chức ta, còn giết người diệt khẩu...nhưng mà nhờ hắn mà tôi... mới tìm ra kẻ đã sát hại ba mẹ tôi...

- Vậy còn phu nhân, khi nào ngài mới nói sự thật?

Hắn im lặng suy nghĩ.

- Giờ chưa phải lúc thích hợp!

- Vâng!

- Chuyện buôn bán vũ khí sao rồi?

- Ngày mai sẽ xảy ra giao dịch.

- Hừm, lô hàng này nhất định phải thu tóm được.

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

Trần Dương Thần nhấp một ngụm trà, dăm chiêu suy nghĩ.

Chuyện buôn bán vũ khí này hẳn quả thật từ trước đến giờ hẳn không hề thấy một chút hứng thú, thú vui lớn nhất của hẳn chính là buôn bán ma túy, những chuyện này đều là Nguyên xử lí, nhưng mà có điều lần này...lô hàng này thực sự rất quan trọng, không thể qua loa được.

- Lão đại!

-...?

Hắn không trả lời, ánh mắt đón chờ câu hỏi của thuộc hạ.

- Có một tổ chức muốn đối đầu với tổ chức của chúng ta.

Trần Dương Thần vẫn lạnh như băng, gương mặt không một chút cảm xúc, đôi mắt có hơi nheo lại.

Nổi tiếng khi lên chức chỉ mới 6 tuổi, bàn tay dính đầy máu tươi từ khi còn nhỏ, đến cả chính phủ còn không dám đối đầu với hẳn, vậy thì kẻ nào gan to tà trời vậy...thực sự rất dũng cảm.

- Kẻ nào?

Giọng nói lạnh của hắn cất lên.

- Theo như thuộc hạ điều tra thì hắn chính là anh trai của phu nhân - Hạ... Phong...Diệp.

Hạ Phong Diệp là ông chủ của tập đoàn Hạ thị "mới nổi" gần đây, do sự thông minh nhạy bén trong cách xử lý công việc mà hắn đã đưa tên tuổi của tập đoàn Hạ Thị vượt sang châu âu đứng đầu về sản xuất vàng, nhưng lòng tham không chỉ dừng lại ở đó, tên này còn lập nên một tổ chức ảo xã hội đen tên là H.D.P, tên viết tắt của hắn. Tổ chức này lúc trước chỉ là ngọn cỏ lót đường cho tập đoàn của Trần Dương Thần - L.A. Nhưng không ngờ hắn quá chủ quan rồi, cỏ lâu ngày rồi cũng thành mầm hoạ, đúng là chó hư không biết nghe lời mà.

- Chuyện này cậu biết cách xử lí rồi chứ?

Trần Dương Thần nhếch mép ngạo nghễ, hắn biết cánh tay phải của mình làm việc ra sao mà, nói hắn quá tự tin khi để Nguyên làm hết mọi chuyện, có khi còn thay quyền xử lí mọi việc trong tổ chức, nhưng cái gì cũng sẽ có cái lí của nó, hắn rất biết nhìn người tài, đặc biệt rất bị dị ứng với những kẻ phản bội.

- Vâng!

Nguyên đáp lời rồi đi ra khỏi phòng.

Không khí lạnh lẽo lại bao trùm cả căn phòng, hắn cũng nhanh chóng rời khỏi rồi bước về phòng ngủ.

Cánh cửa lớn nhẹ nhàng mở ra, một bóng hồng xinh đẹp đang thiêm thiếp say giấc nồng, hấn nhoèn miệng cười rồi bước vào.

Trần Dương Thần bắt đầu giở trò biến thái.

Hấn thì thầm gọi tên nàng.

- Tiểu Quyên!

Cô uể oải đẩy ra rồi lăn đùng ra ngủ tiếp. Hấn mặt mũi nhăn nhó khó chịu. Từ khi bà dì của nàng tới, hấn đã rất nhẫn nại để chờ đợi, 1 tuần không chạm vào cơ thể nàng, thực sự đối với hấn rất khó chịu, hôm nay phải bù vào những ngày mà Trần Dương Thần hấn đã bị thiệt thòi.

Bàn tay biến thái luồn vào lớp áo phong của Hạ Quyên Quyên, bắt đầu xoa xoa nắn nắn vật mềm mềm. Hấn thích thú mạnh bạo luồn vào trong lớp áo lót, chơi đùa với nụ hồng đang ngủ say của cô.

Hạ Quyên Quyên nhăn mặt, cảm thấy cơ thể đang có điều gì không đúng, bèn vội vàng mở mắt, quả nhiên đúng như dự đoán, tên biến thái này đêm hôm khuya khoắt dờ trò lưu manh đây mà.

Cô không vui bèn đẩy hấn ra, làn hơi nóng phả vào người cô, làm cô đỏ bừng mặt.

- Thần....đừng....

Trò chơi trên cơ thể nàng đối với hấn quả thực rất thú vị, thấy nàng tỉnh giấc van xin làm lòng hấn càng thấy hưng phấn hơn.

Trần Dương Thần hôn nhẹ lên cánh môi nàng, chiếc môi căng mọng ngọt ngào khiến hắn quyến luyến không cách nào muốn rời bỏ, hắn mạnh mẽ đưa chiếc lưỡi đá sâu vào trong khoang miệng nàng, bàn tay to lớn giữ chặt khuôn mặt Hạ Quyên Quyên để cho chuẩn tư thế, cô nàng bắt đầu thở dồn dập.

- Ưm...Thần...

Nàng khẽ rên lên một tiếng yếu điệu, cả cơ thể nóng ran muốn hoà quyện cùng hắn.

- Tiểu Quyên, nói yêu anh đi.

Làn hơi ấm áp truyền đến tai cô, vừa ngọt lại vừa bá đạo.

Hắn nhanh chóng tháo hết lớp y phục rườm rà trên người nàng rồi ném xuống đất, cả cơ thể trần truồng nóng bỏng hiện ra trước mắt Trần Dương Thần...

- Ưm...Thần...đừng...

Đầu óc nàng bây giờ căn bản đã bị hắn mê hoặc, lí trí đã thực sự biến mất, giờ đây chỉ còn nhường chỗ cho...tình yêu...

- Nói yêu anh đi!

Hắn bá đạo ra lệnh lần hai.

Nàng im lặng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó....thực sự nàng không thể biết tình cảm của mình dành cho hắn có phải là...tình yêu không???

Vậy còn cái chết của ba mẹ và em trai cô thì sao??? Và còn cả lời

anh hai nói...Trần Dương Thần là một còn cáo già rất ranh mãnh và khôn ngoan nhưng mà không biết từ lúc nào mà cô rất thích được nhìn hấn, được kêu hấn một tiếng ông xã, từ khi nào mà hấn trở nên dịu dàng với cô hơn, từ khi nào mà hấn tự mình chăm sóc cho cô...từ khi nào mà bọn họ đã...dành tình cảm đậm sâu cho nhau...đến họ cũng chẳng biết...

....

Hạ Quyên Quyên đắm say nhìn hấn, rồi mỉm cười. Giọng nói có pha chút hơi thở gấp gáp.

- Thần...em...yêu...anh...

Ba chữ này...thật sự là lời thật lòng...mà anh muốn dành đến cho em...từ rất lâu rồi...

....

---- Hết chap 22-----

250 đăng tiếp nhé các nàng:)

Bữa giờ mê phim diễn hy công lược quá nên quên mất đăng truyện cho các nàng đọc:)

Chương 23

- Thần...em...yêu...anh...

Ba chữ này...đều là lời thật lòng xuất phát từ tâm can của nàng.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu hắn rồi hôn nhẹ lên trán hắn.

Trần Dương Thần không hiểu sao gương mặt nóng bừng lên, nụ hôn đó giống như đang đánh dấu chủ quyền vậy...

Hắn lướt nhẹ môi nàng, mút nhẹ phần cổ rồi trượt xuống phía xương quai xanh, trên đường đi của hắn để lại vô vàn vết hôn ngọt ngào trên khắp cơ thể cô. Mút nhẹ rồi mút nhẹ, từng dấu rồi từng dấu, yêu và yêu...

- Hạ Quyên Quyên, anh yêu em!

Một lần nữa, không phải là ra lệnh mà là lời thú nhận vô cùng bá đạo, câu nói này của anh đối với em cũng là lời thật lòng...

Anh yêu em, tiểu Quyên!

Yêu từ rất lâu rồi!

...

Hắn nhẹ nhàng đưa cự long đi thẳng vào huyết đạo của nàng, lúc đầu hơi đau khiến nàng rên lên, bàn tay bấu chặt vào tấm lưng trần vạm vỡ của hắn, đôi chân thon vòng qua hông hắn trông mê người

vô cùng.

- A! Thần...chậm...chậm...thôi...

Trần Dương Thần chuyển động chậm rãi trong cơ thể nàng, từng động tác của hắn khiến nàng cảm thấy cơ thể đang sắp không kiểm soát được nữa rồi.

Nhiệt độ căn phòng đột tăng cao, nóng bỏng vô cùng, cặp trai gái trần truồng quấn chặt lấy nhau trông như một bức tranh thủy mặc vậy.

- Tiểu Quyên, em thích không?

- A ~ Có...Thần...

Hắn nhích mạnh một xíu, đâm thẳng vào trong, âm đạo nàng càng ngày càng co rút hơn, cơ thể hắn như đang hoà cùng cơ thể cô vậy.

Sự co thắt ngày càng mạnh hơn, cự long vờn hoa huyết bé nhỏ của nàng, cứ đâm mạnh rồi lại rút, rồi lại tiến vào trong, tạo ra cảm giác khoan ái giữa hai cơ thể trần truồng.

Hắn mạnh mẽ gặm lấy môi nàng rồi hôn ngẫu nhiên, chiếc lưỡi đâm thẳng vào trong hút hết các mật ngọt trong khoang miệng của nàng. Nàng hơi khó thở dồn dập hô hấp.

- Ưm...Thần...từ...từ...

- Tiểu Quyên, em chỉ mãi là của anh thôi nghe không, sau này và mãi mãi, dù có chuyện gì xảy ra, đừng rời anh, có được không?

-.....

Dường như hắn đã nhìn thấu tương lai giữa hai người bọn họ... một tương lai không hề... tốt đẹp.

- Tiểu Quyên, anh... yêu... em...

Vật nam tính cứ mãi đâm sâu, chạm đến chỗ sâu nhất của nàng, nàng thở dốc trông rất mệt mỏi.

Vừa dứt lời, một dòng dung dịch trắng đặc chảy dài trong âm đạo nàng, dòng sữa nóng lấp đầy trong cơ thể cô khiến cô cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Hắn từ tốn rút ra, dịch nhầy chảy dính đầy tấm ga giường, cô chưa kịp thở đều thì bị hắn nâng lên.

- Á! Anh làm gì vậy?

- Đổi tư thế!

- Hà!

- Tiếp tục.

Cô nàng ngờ ngác không hiểu chuyện gì, thì bị cái vật không xương cứng cứng kia đâm thẳng vào trong lần nữa.

Lần này hắn xoay cơ thể Hạ Quyên Quyên đặt nàng trên trên hắn.

- Lần này cho em nằm trên!

- Hà! A!

Hắn động mạnh khiến nàng thét lên.

Cảm giác khoan ái cứ dần dần trôi qua cho đến khi nàng thiếp đi vì mệt. Hấn hành cô cho đến tờ mờ sáng mới buông tha.

Nếu đếm hiệp và bao nhiêu tư thế thì khó lòng mà đếm được.

....

Sáng ra hạ nhân đã "kinh ngạc" thấy ông chủ của họ cười tủm tỉm bước ra khỏi phòng ngủ.

Còn Hạ Quyên Quyên thì ỉu xiu như cọng bún thiêu, lăn qua lăn lại, toàn thân đau nhức dữ dội.

Không ngờ tinh lực của hấn mạnh như vậy, hành nàng cả đêm không được yên.

Thật tức chết mà.

Đang bất động toàn thân bỗng một cuộc điện thoại gọi đến.

- Anh...là anh phải không?

- Quyên Quyên, em đang làm gì vậy? Có biết em đang tự nhấn mình vào chỗ nguy hiểm không?

- Anh...anh nói vậy là sao?

- Sao trắng gì nữa? Tin em và tên Trần lão đại kia kết hôn cả thế giới đều biết hết rồi.

- Sao? Sao cơ?

- Em quên cái chết của ba mẹ, của Long rồi sao? Hấn là một người rất độc ác đấy, em mau thức tỉnh đi, đừng để hấn làm cho lú lẫn nữa!

- Anh...Thần không phải người như vậy, anh ấy làm gì cũng đều có nguyên do hết!

- Quyên Quyên, từ khi nào mà em với hấn trở nên thân thiết vậy!

- Anh...

- Đừng nói nữa, ba mẹ ở dưới tuổi vàng đang uất ức ôm hận lắm em có biết không? Cả Long nữa, nó là em trai em đó, em quên rồi sao, ngày xưa hai đứa còn tắm chung, chia nhau từng miếng ăn mà! Đừng nói...em đã quên tất cả rồi nha, vứt bỏ mọi thứ để đến bên hấn, em thấy như thế có đáng không?

- Anh...em...xin lỗi...tất cả là tại em...

Nước mắt rơi lã chã trên sàn nhà, cô biết chứ, cô nhớ chứ, nhưng mà tất cả chỉ là quá khứ rồi mà, cái chết của ba mẹ coi như mạng đèn mạng, còn cái chết của cậu em trai làm sao mà cô quên được, ngày ngày nó luôn giày xé tâm can cô đây này, ai có thể thấu được.

Chỉ còn biết nói...lời xin lỗi.

- Quyên Quyên, đừng khóc việc em cần làm bây giờ là lấy trộm hồ sơ về lô hàng vũ khí của Trần Dương Thần. Cái đó rất quan trọng, anh cần nó.

- Nhưng mà, không được đâu...em không thể phản bội anh ấy.

Cô ngập ngừng, không thể được!

- Quyên Quyên, em có coi anh là anh hai nữa không, chỉ một lần này thôi, anh chỉ nhờ em duy nhất một lần này nữa rồi thôi, thật ra công ty anh đang gặp trục trặc cần phải có tiền gấp, cho nên, em giúp anh đi, có được không?

-...

- Quyên Quyên, cả công ty này đều là mồ hôi nước mắt của ba và anh làm nên, nếu bây giờ mà mất thì anh... không còn mặt mũi nào để gặp ông ấy nữa cả...

-...

- Quyên Quyên chỉ lần này thôi, Trần Dương Thần gia tài đồ sộ như vậy, vụ buôn bán vũ khí này chỉ là con con đối với hắn thôi, em đừng lo.

-...

- Quyên Quyên!

- Được rồi! Chỉ...lần...này...thôi...

Nàng đau khổ đành buông giọng trả lời.

.....

----- hết chap 23 -----

Giờ lịch học của Hoài full tuần rồi, hai con mất tâm như gấu panda vậy, nhưng sẽ cố gắng ra truyện sớm nhất có thể, đúng như lời hứa
250 đăng tiếp.

Khi nào đủ 250 Hoài đăng tiếp nhé.

Bye các nàng

Chương 24

- Quyên Quyên!

- Được rồi! Chỉ...lần...này...thôi...

Cô đau khổ buông giọng trả lời, ngày lúc này đây lòng cô như dao cắt, nước mắt thì đầm đìa.

Nàng biết, hấn ghét nhất là cái gì?

Chính là sự phản bội...

Nhưng mà còn anh cô thì sao, người anh đã cùng cô lớn lên trong suốt khoảng thời gian ấu thơ, người đã nâng niu, bảo vệ cô khi còn thơ bé, chẳng lẽ cô lại vô tâm đến thế, thấy chết không cứu...

Nhưng mà còn hấn thì sao, sau khi biết cô lừa dối hấn, hấn sẽ thế nào? Chắc chắn toàn thân sẽ không còn được nguyên vẹn, bị ném vào hầm cho bò cạp, rắn rết cắn chích, để lũ chuột cống gặm nhấm thân thể đến khi mai một, thối rữa...

Hấn sẽ làm như vậy với cô sao? Vậy còn tiếng yêu của hấn...

Ba chữ anh...yêu...em thì sao?

Hạ Quyên Quyên đập mạnh vào lồng ngực, nơi này sao lại...co thắt đến như vậy chứ.

....

- Anh đợi kết quả!

-...

....

Nếu một ngày chúng ta không còn ở bên nhau nữa thì sao? Anh có đi tìm em không?

Em nói gì vậy! Anh sẽ không để em đi đâu!

Em yêu anh!

Anh cũng vậy, anh ở đây, em đừng suy nghĩ về thứ khoác ngoài anh nữa. Có được không!

Em muốn anh gọi em là bà xã...

Được, bà xã của anh, em hôm nay sao vậy?

Không có gì, chỉ là em nhớ anh, sau này chắc sẽ còn nhớ lắm...

Anh luôn cạnh em đây.

Anh à...nếu...chỉ là nếu thôi...em lỡ phản bội...

Ừm...Thần...

Đừng nói nữa, anh yêu em.

.....

Sáng hôm sau...

Cả đêm nàng không tài nào chợp mắt được, cứ mỗi lần nhìn thấy anh, cảm giác tội lỗi trong lòng lại trỗi dậy. Thà rằng để cô đừng biết về sự thật này, thà rằng cô có thể mất trí nhớ thật...thì tốt biết mấy...

- Buổi sáng vui vẻ, bà xã.

Hắn mỉm cười, dụi cái đầu vào lồng ngực nàng, dạo này tần suất cười của hắn càng ngày càng nhiều, dĩ nhiên đó chỉ là trước mặt "người đẹp", còn trước mặt thuộc hạ thì...phải gọi là... không cảm xúc.

- Chồng à! Hôm nay vợ muốn đi chơi, chồng ở cạnh vợ ngày hôm nay có được không? Chỉ duy nhất ngày hôm nay thôi!

Hắn nhíu mày nhưng rồi cũng cười cười rồi gật đầu.

- Được, bà xã của Trần Dương Thần này đã muốn chỉ có thể "cung kính không bằng tuân mệnh".

- Vậy anh mau đi chuẩn bị lẹ đi. Em không muốn lỡ một giây phút nào đâu, bởi vì ở bên cạnh anh từng giây từng phút đối với em quý như ngàn vàng vậy, anh hiểu không?

- Hôm nay sao em lại nghiêm trọng dữ vậy, anh đi liền đây.

Chụt.

Trần Dương Thần hôn sâu vào trán nàng một cái rồi tùm tùm ra ngoài.

Nụ cười trên môi nàng khẽ tắt, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má, nàng hiểu mà, giây phút hạnh phúc này sao nàng có thể đắm chìm vào nó vậy chứ...nàng hiểu mà, hạnh phúc là một khái niệm quá xa vời...chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới được...

Cho nên từng giây phút được ở bên anh, em sẽ cố gắng trân trọng nó, ghi nhớ cất nó trong kí ức mình đến suốt đời này.

...

Hôm này Hạ Quyên Quyên gỡ bỏ lớp trang phục xa hoa, cầu kì kia đi, khoác lên mình chiếc áo hoodie rộng màu hồng kết hợp quần jean xanh dài, đi một đôi giày Gucci trắng có phần đế hơi độn, trông rất cá tính.

Cô bước ra ngoài khiến giai nhân phải sửng sờ mà há to mồm. Đó giờ chỉ thấy nàng quý phái, sang trọng, hôm nay lại trẻ trung, nổi bật, nhìn rất hợp, chỉ có điều....

Trần Dương Thần mặc trên mình một bộ vest xám xịt, gương mặt lầm lì không sắc thái.

Cô nhăn mặt, chạy lại quát vào mặt hắn.

- Anh không còn bộ nào khác nữa ư, đi chơi chứ có phải đi làm đâu.

-...

- Anh! Đi theo em.

-...

Hắn hoàn toàn câm nín, mặc cho Hạ Quyên Quyên chửi bới dữ dội.

...

Đi được một hồi họ dừng chân tại một cửa hàng bán đồ thể thao nam.

- Anh lại đây.

Hắn nhăn mày khó hiểu bước tới.

-...

- Cả ngày mặc vest không thấy nóng nực hay khó chịu sao? Lại đây, mấy bộ này nhìn rất hợp với anh.

Hạ Quyên Quyên lấy ra mấy bộ đồ rồi dúi vào tay hắn, đẩy đẩy cái thân hình to lớn đi vào phòng thay đồ.

- Anh thay đi cho em xem.

Hắn dừng lại, khẽ nhếch nhếch cái môi.

- Anh không biết thấy, chi bằng em giúp anh thay được không?

-...

- Được không?

- Không được, lớn già đầu rồi đến cả chuyện thay quần áo cũng không làm được là sao?

-...

- Anh mau vào lẹ, tốn thời gian của em quá.

-....

Hắn uể oải nhếch cái thân hình to lớn đi vào trong thay đồ.

Còn nàng thì dựa salon cười tủm tỉm đợi hắn, không biết bộ dạng hắn thế nào nữa, thường ngày mặt đá lạnh như thế hôm nay đột ngột trở thành người khác, chắc là buồn cười lắm đây.

...

5 phút sau.

Cuối cùng màn mong đợi của cô cũng đã tới nhưng có điều có vẻ khác với những gì cô nghĩ...

Trần Dương Thần cao to điển trai khoác trên mình chiếc áo phong màu trắng, đặc biệt ở giữa có in hình chữ "Fuck" trông ngầu vãi chưởng.

Chiếc quần thể thao màu đen hơi rộng tạo điểm nhấn cho cặp chân dài miên man, đôi giày Adidas màu đen tuyền đầy ấn tượng, hắn bước ra hai tay xỏ túi quần lại càng thêm ngầu lòi.

Các nhân viên nữ trong cửa hàng không ngừng la hét lên vì ngưỡng

mộ, một soái ca ngoài đời thực, hoàn mỹ khó mà tả nổi.

Trần Dương Thần đưa tay lên vuốt mái tóc, môi cong lên điệu cười vô cùng ngạo mạn bước đến bên nàng như một chàng hoàng tử lạnh lùng nhưng trái tim thì lại chứa đựng đầy sự ấm áp.

- Thế nào? Đẹp trai không?

Hắn ngạo nghễ hỏi.

----- hết chap 24 -----

Thả sao đi

Chương 25

Trần Dương Thần bước ra hiên ngang như một vị thần Hy Lạp, ánh hào quang toả lấp lánh, khiến dân chúng không ngừng la hét.

" Oh my god, soái quá đi thôi."

"Trời ơi trái tim tôi đang đập rộn ràng lên đây này."

"Không ngờ lại có người đẹp trai đến như vậy, phải chăng là anh em sinh đôi thất lạc của ngôi sao nổi tiếng nào."

"Á, muốn lại gần quá đi."

...

- Thế nào? Đẹp trai không?

Hắn ngạo nghễ cười tiến lại sát tai cô thì thầm, mùi long đàn quyến rũ lan tỏa.

Hạ Quyên Quyên đơ một vài giây, thật sự...rất là soái...

Đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp.

Khuôn mặt ửng hồng nhẹ, ánh mắt có chút bối rối.

Những cô nhân viên kia không ngừng thét lên vì sung sướng. Lần đầu được đón tiếp một vị hảo soái ca mà, trong lòng khó dấu nổi được niềm hạnh phúc.

- Cũng....cũng bình thường thôi!

Hắn nheo mày, nhếch môi cười, biết ngay là đang dối lòng mà.

- Em đang chảy nước miếng kìa.

- Làm...làm gì có chứ!

Cô đưa tay lên quẹt miệng, xấu hổ đẩy hắn ra rồi bỏ chạy.

....

Sở thú Animals so Cute.

Nơi đây hồi nhỏ cô nàng vốn hay đến đây lắm chỉ là giờ lớn rồi chưa có dịp đi lại, phần khác cũng bận bịu, hôm nay cuối cùng cũng đã có thể quay lại đây, thật tốt quá. Lại còn được đi với... người "bạn trai mặt một sắc thái", nhưng mà thôi "đẹp là được rồi".

- Woa! Là gấu trúc này! Dễ thương quá!

Hạ Quyên Quyên không dấu nổi cảm xúc vui sướng khi nhìn thấy bé panda này. Hồi đó do sở thú vẫn còn nghèo nên chưa đủ kinh phí xây chuồng trại, giờ thì tốt rồi đầy đủ tiện nghi, mấy đứa con nít bây giờ thật có số hưởng mà.

Trần Dương Thần mỉm cười, tay đan xen với tay nàng, cúi đầu xuống thì thầm.

- Em thích không? Hay để anh cho người xây một cái sở thú riêng

cho em nhé! Baby!

Dĩ nhiên, cô nàng chắc chắn sẽ đỏ ửng khuôn mặt lên, nhưng...tất cả đã làm rồi, sau bao nhiêu trò trêu chọc của tên "mặt một sắc thái" này thì nàng đã rút ra rất nhiều kinh nghiệm, phản ứng đỏ mặt chỉ dành cho mấy nàng thiếu nữ mới lớn thôi...

Hạ Quyên Quyên đấm mạnh vào bụng hấn, tiết nhiên, nó chẳng xi nhê gì với tên lão đại "mình đồng da sắt" này.

- Có tiền thì ngon lắm sao? Hứ!

Cô bực bội quay ngoắt đi, để hấn ngơ ngác nhìn, hấn chiều cô như vậy...chưa đủ sao.

Đám vệ sĩ theo đuôi nãy giờ, đang lấp ló trong bụi cây để chực chờ mệnh lệnh của hấn, nhưng mà mặc dù nói là xã hội đen nguy hiểm nhưng mà bộ dạng bây giờ của bọn họ chẳng khác gì... những thanh niên đi ăn trộm, chuyên rình mò người khác.

...

- A! Nhìn kìa, là khi đột đó! Cái mặt nó ngáo chưa kìa!

Cô nàng sung sướng nhảy căng lên, đó giờ chỉ thấy khi đột trên tivi, giờ mới thấy tận mắt.

- Ừ!

- Nhưng mà nhìn nó có phần hơi hao hao giống...anh...

Cô ngậm ngừng từng chữ cuối, mém chút phụt cười vào mặt hấn, và đương nhiên mặt hấn xám xịt lại, ánh mắt hấn lên tia giận dữ.

- Giống chỗ nào?

Giọng nói lại trở về một lão đại "lạnh lùng".

- Thì cái mặt... "không cảm xúc" đấy. Ha ha ha.

- Em...ngày mai khỏi lết xuống giường, hôm nay cả gan dám trêu chọc Trần Dương Thần này.

- Ấy, em chỉ đùa thôi! Tha cho em đi mà!

- Hừm! Lệnh trời khó cãi! Không nói nhiều.

- Anh...ức người quá đáng.

...

Một buổi sáng dài đằng đẵng chỉ để ngắm mấy con thú làm hấn vô cùng chán và mất kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng mỉm cười để nàng vui.

Chỉ là đám vệ sĩ nháo nhào lộn xộn núp trong bụi cây cố gắng để phu nhân không phát hiện được, nếu để lộ không biết ông chủ sẽ xử trí bọn họ ra sao nữa.

Dừng chân ở rạp chiếu phim.

Hạ Quyên Quyên lảng lạng ngắm nhìn xung quanh.

Cả rạp không hề có một bóng người.

Chuyện này là sao? Chẳng lẽ lại là...

- Tại sao không có ai ở đây vậy?

Cô nghi ngờ nhìn hẳn.

- Anh đã bao trọn cái rạp này rồi. Chỉ riêng hai chúng ta thôi, bà xã có thấy lãng mạn không?

- Anh...anh...

Cô tức điên người...thật hết nói nổi mà...

Cả buổi sáng bị một đồng vệ sĩ theo sau, cô cố gắng kiềm chế lắm rồi, giờ lại bao trọn rạp...thế này còn gọi gì là hẹn hò nữa chứ...thật nhạt nhẽo....

-...

....

Xem phim xong, Hạ Quyên Quyên mở điện thoại ra, xem gì đó rất chăm chú.

Vì do là cô nàng lần đầu hẹn hò nên không biết nên làm những gì.

Địa điểm tiếp theo là màn ăn tối dưới ánh đèn lãng mạn, có hoa hồng và tiếng đàn piano du dương. Đây là tiết mục mà cô nàng chờ đợi nhất trong ngày.

Nhà hàng Queen & King.

Nhà hàng này tọa lạc tại trung tâm thành phố S, bề dày lịch sử là điều khó phải nói, những vật trang trí ở đây đều mang phong cách cổ điển nửa đầu thập niên những năm 80, cách bài trí vô cùng tỉ mỉ và cẩn thận.

Cả nhà hàng được xây theo hướng Đông, phía trước là biển cả, phía sau là đất liền nơi giao lưu buôn bán.

Gió biển thổi rì rào làm làn tóc dài của cô bay phấp phới trong gió, quyến rũ nhưng đầy nhẹ nhàng, làm lay động các cánh đàn ông ở đó.

Biết cô nàng không thích hắt bỏ tiền bao trọn nhà hàng này nên hắt đàn anh tối chung với những kẻ "đáng ghét" kia.

- Thần, nhìn kìa! Những bọt sóng lăn tăn từ biển khó khăn lắm mới đến được đất liền, chưa kịp hưởng thụ lại phải về với biển mẹ, thử hỏi chúng cố gắng để rồi đạt được điều gì?

Nàng hơi lảng giọng, dường như đang có tâm sự khó nói, chỉ có thể mượn sự vật để ẩn dụ cho tiếng lòng của mình.

Trần Dương Thần nheo mày, hắt không biết là cô nàng lại có chuyện gì nữa đây, ánh mắt vô cùng khó hiểu.

- A! Em đùa thôi, hôm nay em muốn cùng anh có một bữa tối lãng mạn, chỉ có anh và em, sau này... không biết bao giờ có thể quay lại đây nữa...phải không?

- Nếu em thích, ngày nào anh cũng sẽ dẫn em đi.

-...

- Sao thế? Có tâm sự gì à?

- Không! Chỉ là...em sẽ thấy nhớ anh...

-...

- Nếu có người phản bội anh thì sao? Mặc dù anh đã đặt hết sự tin tưởng lên người đó nhưng họ...rồi cũng phản bội anh...anh sẽ...giết họ...phải không?

Cô cố gắng nuốt những giọt nước mắt kia vào trong lại, cố gắng giữ tâm không rung, ánh mắt có chút...lo sợ...câu trả lời...từ người kia...

-...

Hắn im lặng một hồi, lạnh lùng nhìn cô.

-...

- Đúng! Anh ghét nhất là sự phản bội.

"Thình thịch"

Lòng ngực đập mạnh liên hồi, không phải là vì sự ngỡ ngàng nữa mà là...đau...

Nơi đây đột ngột siết chặt đến khó thở, rất khó thở, đau điếng, ước gì...hắn có thể hiểu...

- Em khóc sao?

Một giọt lệ rơi dài trên gò má, cô nhanh chóng khéo léo xử lí.

- Gió to quá, bụi bay vô mắt em rồi, anh đừng để ý.

- Em hôm nay rất lạ.

- Không có gì đâu! Chỉ là em thấy hơi mệt thôi, em muốn về nhà nghỉ ngơi.

- Được, em mệt thì chúng ta về!

-...

Thật sự rất mệt mỏi, trái tim dường như đang rỉ máu mà than khóc, đúng, phản bội là một tội đáng kiếp, nhất là...phản bội tình yêu của hắn...

Cô rất sợ, nếu sau này hai người trở thành... người dưng...thì sẽ ra sao, sẽ chẳng gọi nhau bằng những cái tên đầy thân thuộc nữa...

Thần! Em yêu anh...

Câu này sợ sau này...khó mà có thể nói được...bởi vậy cho nên...em muốn yêu từng phút từng giây ở bên cạnh anh...

Để sau này sẽ khỏi phải hối hận...

----- hết chap 25 -----

Đừng đọc chừa nữa các cậu ui

Sao đi au ra nhanh nè

....

Chương 26

Hạ Quyên Quyên mệt mỏi tựa đầu vào cửa kính của xe, u buồn nhìn cảnh vật ngoài kia.

Ước gì họ sinh ra đều là người thường như những người dân kia thì tốt biết mấy, sẽ chẳng có thù hận hay giết chóc gì cả.

Như vậy chẳng phải tốt hơn sao, tình yêu như một nụ hồng sớm nở tối tàn, tùy vào người chăm sóc xem nó có thể trụ được bao lâu.

- Thần!

Cô gọi hấn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

- Sao vậy?

- Em...yêu...anh...

- Hửm?

- Anh hãy nhớ kĩ điều đó, đừng quên...em...

- Em định đi đâu sao? Không được sự cho phép của anh, em không được đi đâu, nghe chưa!

Hạ Quyên Quyên chỉ mỉm cười rồi quay mặt đi, dường như muốn né tránh cặp mắt chim ưng kia.

Cô hiểu người như cô thì có tư cách gì để yêu chứ...

Ước gì hai ta...chưa từng gặp nhau...

....

Đêm hôm đó, nhân lúc Trần Dương Thần ngủ say, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa.

Để tránh trường hợp hấn đột ngột thức giấc, nên cô đã bỏ thuốc ngủ vào ly rượu vang kia. Cô biết nếu hấn tỉnh dậy, ắt sẽ hận cô nhưng mà cô không thể thấy chết mà không cứu nhìn gia tài của anh mình bị hủy hoại được.

....

Ban đêm cả căn biệt thự rộng lớn trở nên tĩnh mịch núp bóng dưới màn đêm tối, không một bóng người, không một tiếng cười tiếng nói, chỉ còn tiếng gió thổi rì rào xuyên suốt qua những cánh cửa sổ.

Đôi chân rón rén nhẹ nhàng qua các vách hành lang. Có điều hôm nay rất kì lạ.

Mặc dù bây giờ là đêm khuya, nhưng mà lại không có một bóng người qua lại, thường thì sẽ có một vài người hầu đi lại canh gác, hoặc sẽ có vệ sĩ đứng ở phía cửa.

Thật sự rất kì lạ, nhưng mà thôi kệ, như vậy không phải dễ dàng hành động hơn sao.

Nàng không chần chừ gì nữa mà bước thẳng đến thư phòng.

Căn phòng lạnh lẽo y như lãnh cung trong các bộ phim cổ trang vậy, lần đầu cô được vào đây, tận mắt nhìn căn phòng này, thật sự rất

hoành tráng, đúng là lão đại có khác, cái gì cũng to.

Cô nhanh chóng mở từng ngăn hộp tủ, nếu đã là tài liệu mật chắc chắn sẽ cất ở nơi quan trọng được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng mà căn phòng này rộng lớn như vậy lục tung hết kiểu gì thì kiểu cũng rất mất thời gian, chỉ có thể dùng não để suy nghĩ thôi.

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Đúng, nơi nguy hiểm chính là nơi an toàn...

Hạ Quyên Quyên đứng dậy tiến về phía bàn làm việc.

Tay lờ chạm nhẹ vào mặt bàn, một cảm giác lạnh thấu xương thấm vào da thịt cô.

Tiết trời hôm nay sao lại giảm mạnh đến như vậy.

Không thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa, Hạ Quyên Quyên bắt đầu với đồng hồ sơ trên bàn, đúng như cô nghĩ một tập hồ sơ màu đen được xếp phía dưới cùng, bên trong bộ hồ sơ là những dòng chữ ghi lại các địa điểm, thời gian nhận lô hàng vũ khí, chúng được ghi chép lại rất tỉ mỉ nào là số lượng, nơi giao dịch,...

Cô nhanh chóng gập lại nhét trong người.

Lấy điện thoại ra bấm một dãy số rất dài.

- Alo, em đã có thứ anh muốn rồi.

- Anh đang ở trước cổng đây.

- Được, em ra ngay.

...

Đúng là rất kì lạ, cô ra ngoài không có một chút trở ngại gì. Vốn vô tư nên Hạ Quyên Quyên cũng không quan tâm mấy.

Nhanh chóng tiến lại chiếc xe Ferrari Enzo đang đậu bên đường kia.

Cánh cửa xe mở ra, Hạ Quyên Quyên bước vào ngay.

Cô nàng vì không muốn bị phát hiện nên đã chạy như ma đuổi, nên bây giờ hơi thở có phần hơi gấp gáp.

Một ly nước được đưa đến trước mặt cô, cô nhanh lẹ lấy nó húp trọn hơi.

- Quyên Quyên.

Giọng nói vô cùng trầm ấm, hoàn toàn khác xa với "mặt một sắc thái" kia.

Người này không ai khác chính là Hạ Phong Diệp, anh trai của Hạ Quyên Quyên, dáng người cao lớn, ngũ quan cân đối, đôi môi mỏng vô cùng quyến rũ đang nhếch lên nhìn nàng.

Hắn lịch lãm trong bộ vest đen tuyền, chiếc cà vạt sọc trắng xanh chính là điểm nhấn.

- Đây là hồ sơ của anh.

Cô đưa tập hồ sơ đến trước mặt hắn, rồi tính quay trở đi.

- Em tính đi đâu? Em tính quay về bên cạnh hắn ta đúng không?

- Em...

- Em nghĩ hắn sẽ tha thứ cho hành động phản bội của em sao? Quyên Quyên à, em biết anh thích em mà, không mấy gả cho anh đi.

- Anh bị điên rồi! Chúng ta là anh em đó!

- Nếu như anh nói anh và em không phải anh em ruột thì sao?

- Sao? Anh đang nói cái gì vậy?

- Em có biết tại sao năm đó anh lại bị ba đuổi đi không?

-...

- Từ nhỏ anh đã luôn rất thích em, anh cứ tưởng đó chỉ là tình cảm anh em nhưng khi đến năm anh 16 tuổi anh thấy em nắm tay một thằng con trai khác, không hiểu sao lồng ngực anh rất đau, cảm giác độc chiếm lại trở dậy, năm 17 tuổi anh đã nghe lén được cuộc nói chuyện của ba mẹ, và biết họ đã nhận nuôi em vào lúc em mới sinh ra...

- Chuyện này...là thật sao?

- Đúng vậy, anh đã thử đi xét nghiệm ADN, đúng như anh nghĩ, năm ấy anh quyết định xin ba mẹ tác thành cho hai chúng ta, em biết không khi đó ba đã nổi trận lôi đình, phản đối rất kịch liệt, còn nói anh quá bông bột chưa hiểu chuyện, anh đã quyết định ra đi để chứng minh rằng bản thân đã trưởng thành.

-...

- Quyên Quyên, anh đã thành đạt rồi, đã có thể chu toàn lo cho cả đời sau này, em có đồng ý gả cho anh không?

- Không được! Em đã kết hôn với Thần rồi!

Hắn ta nheo mày lại, tức giận nắm lấy cổ tay cô kéo mạnh.

- Từ khi nào mà em và hắn trở nên thân thiết vậy.

- Anh mau buông em ra.

Cô xoay người định bỏ đi.

- Em đi đâu? Em không thoát khỏi anh đâu? Em định trở về bên cạnh tên đó phải không? Anh không cho phép, em nghĩ xem, hành động phản bội của em hắn liệu có còn tin tưởng em như trước không, sẽ còn yêu thương em nữa không?

- Buông ra, em sẽ không về bên anh ấy, và cũng tuyệt đối không đi cùng anh.

- Đã quá muộn rồi.

Hạ Quyên Quyên hốt hoảng, đầu bắt đầu trở nên mơ hồ, đôi mắt lão đảo không nhìn thấy rõ, có cảm giác rất buồn ngủ...

- Trong nước...có thuốc mê, anh...anh giở trò...

Cô định giơ tay lên đánh vào mặt hắn nhưng vô dụng, Hạ Quyên Quyên ngất lịm đi ngã xuống hắn nhanh chóng đỡ nàng vào lòng, mỉm cười xoa xoa mái tóc đen nhánh, đắm chìm nhìn người con gái

nằm trong lòng đang say giấc.

- Đêm nay em sẽ là của anh, Quyên Quyên.

Môi hẳn khẽ nhếch lên điệu vẻ gian tà.

----- hết chap 26 -----

Trung thu vui vẻ nha các reader

Nha!

Chương 27

Khách sạn Diamond plaza.

Chiếc xe Ferrari Enzo đầy sang trọng tấp gọn vào cửa khách sạn. Một người đàn ông cao lớn, đôi chân dài thoăn thoắt, gương mặt lạnh lùng không góc chết bước ra khỏi xe.

Trên đôi tay dài đầy rắn chắc kia là bế một một nàng tiên đang say giấc, gương mặt nàng xinh đẹp, mái tóc dài đen mượt rũ xuống phần vai, đôi môi mọng nhìn vô cùng quyến rũ.

Tất cả nhân viên đều cung kính gập đầu chào. Một người đàn ông đứng tuổi lạnh lẽo chạy lại.

- Ông chủ, phòng đã được chuẩn bị sẵn sàng mời ngài đi theo tôi.

Hắn chỉ gật đầu, rồi cúi xuống nhìn người con gái đang miên man ngủ kia, cười nhẹ rồi bước thẳng vào trong.

...

Phòng 171, dãy VIP.

Hạ Phong Diệp chốt chặt khoá cửa, rồi nhẹ nhàng đặt Hạ Quyên Quyên xuống giường, dịu dàng cởi đôi giày cao gót cho cô.

Khách sạn này thuộc sở hữu của tập đoàn Hạ Thị nên chắc chắn sẽ không một kẻ nào có thể làm hỏng cuộc vui của ông chủ họ và cô.

Hạ Phong Diệp vuốt ve gương mặt nhỏ của cô, hần cười thầm, tại sao tiểu mèo con này lại quyến rũ như vậy chứ.

- Quyên Quyên à, em có biết anh khao khát em như thế nào không?

Nhớ năm đó khi hần mới 5 tuổi, cô được ba hần mang về trong hoàn cảnh toàn thân dính đầy máu, hần lúc đầu có chút kinh sợ, hần biết ba hần là sát thủ giết người, nhưng hình ảnh này có vẻ khó mà tiếp nhận được.

Nhưng mà có một điều lạ, mang tiếng là sát thủ giết người nhưng sao lại cứu một đứa bé chứ? Ngày hôm đó ba và mẹ hần đã cãi nhauùm trời, mẹ hần cứ tưởng ông ấy ngoại tình rồi có con riêng, đúng là nực cười thật, mang tiếng là sát thủ giết người không chớp mắt mà lại rất "sợ vợ".

Nhưng mà lúc đó anh còn quá nhỏ, mẹ lại bảo đó là em gái ruột của anh, do từ nhỏ hay bệnh nên được gửi vào chùa, bây giờ lớn rồi chùa cũng không nhận nữa đành trả về, anh cũng ngây thơ mà tin theo những lời đó, thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, anh cũng dần dần quên mất sự việc năm ấy, cứ coi em là em gái ruột của mình, nhưng từ khi thấy em lớn lên rồi trưởng thành trở thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, khiến bao nhiêu thằng đàn ông phải chết mê chết mệt, ánh mắt bọn họ như là muốn ăn tươi nuốt sống em vậy, làm anh vô cùng ganh ghét, tức giận, không hiểu cảm giác khi đó là thế nào, giờ thì anh đã hiểu rồi, cảm giác khi ấy là...cảm giác ghen tuông đố kỵ của một người đàn ông đối với một người con gái mà mình yêu thương.

Hần cười nhẹ rồi hôn lên trán cô một cái.

- Quyên Quyên, em càng lớn càng rất đẹp mê hoặc lòng người, không biết tên Trần Dương Thần kia đã hưởng thụ cơ thể em bao

nhieu lần nữa, nhưng giờ thì khác, cả cơ thể này sẽ là của anh.

Đôi tay dài miên man vuốt ve cặp chân dài trắng thon, ánh mắt nổi lên dã tâm cháy bỏng.

Khoé môi khẽ nhếch lên, đứng khựng người dậy.

- Đợi anh đi tắm sạch sẽ rồi sẽ làm thịt em, chờ anh xiu nha!

Hắn đá nheo mắt rồi phấn khởi đi thẳng vào phòng tắm, hắn biết nàng rất ghét dơ dáy nên thôi đành hoãn lại 5, 10 phút vậy, từ từ rồi cũng được, hắn đã chờ được mấy năm chẳng lẽ mấy phút này mà chờ không nổi.

...

Rào...

Tiếng vòi hoa sen chảy dài.

Hạ Quyên Quyên vội vàng mở mắt, khi nãy may mà uống ít nước nên thuốc ngấm ít. Cô bật dậy chạy ngay ra cửa, cố gắng mở khoá cửa nhưng hoàn toàn vô dụng.

Khoá này phải dùng thẻ VIP mới mở được, cô suy nghĩ một hồi rồi chạy nhanh lại cái áo khoác vest đang treo trên giá kia, nhanh chóng lục lọi tìm kiếm thẻ, có điều kiếm mãi chẳng thấy đâu.

Tên này đúng là quá gian manh mà. Lòng nàng càng hồi hộp, hoảng sợ hơn, thời gian bây giờ không còn nhiều nữa.

Nhịp đập tim ngày càng mạnh hơn, đôi tay run rẩy sắp không thể kiềm chế được, chân bắt đầu loạng choạng.

Rầm.

Hạ Quyên Quyên luống cuống vô tình làm đổ rầm cái giá treo đồ rơi xuống đất, gây tiếng động lớn vang vào trong phòng tắm.

Vốn nhanh nhạy, hắn lập tức phát hiện ngay, nhanh chóng khoác áo choàng vào rồi bước ra.

Những bọt sóng lăn tăn trên mái tóc hắn, gương mặt góc cạnh liếc nhìn xung quanh, điểm dừng chính là chiếc giường.

Người đã biến mất, khẽ liếc ra cửa, cửa không mở, chắc chắn người vẫn còn trong đây. Hắn khẽ cười lớn.

- Quyên Quyên, anh biết em vẫn còn ở đây mà.

-...

- Quyên Quyên, anh xin lỗi nhưng mà anh rất yêu em, em có thể ra đây không?

-...

- Quyên Quyên, anh sẽ không làm hại em đâu, anh thề đấy, bởi vậy...hãy ra đây đi.

-...

- Anh hứa sẽ nhẹ nhàng thôi, sẽ không làm em đau đâu.

-...

Hạ Quyên Quyên run sợ nhìn qua khe hở, người đàn ông cao lớn mà cô hết mực yêu thương, bây giờ đây lại đòi chiếm đoạt cô.

Từng tiếng của hắn rất rõ ràng, vang vọng khắp căn phòng, cô biết hắn đang nổi lên máu sói trong lòng, sẽ không kiềm chế lại được đâu, chỉ có con ngu mới tin lời hắn nói.

Thần ơi, cứu em với!

Thình thịch... thình thịch...thình thịch... lồng ngực đập mạnh mãi không thôi. Tiếng bước chân ngày một gần hơn, cách nhau chỉ còn...3 bước...2 bước...1 bước...

Két...

Cánh cửa mở toang ra đồng thời là tiếng cười ngạo nghễ của tên đàn ông kia.

- Thấy rồi, em luôn thua anh trong trò chơi trốn tìm, bé con.

---- hết chap 27----

Ít quá các cậu ơi, cho tớ ít động lực đi, dạo này học nhiều quá vẫn cố gắng đăng truyện cho mấy cậu đọc nè

Chương 28

Hàng nước mắt chảy dài pha trong đó là sự sợ hãi tột cùng.

Hạ Phong Diệp kéo mạnh cô ra khỏi cái tủ quần áo chật chội kia.

Hắn mỉm cười rồi hôn nhẹ lên trán nàng, gạt giọt nước mắt kia đi, ôn tồn nói.

- Đừng sợ, anh ở đây.

Giọng nói vô cùng rùng rợn cứ mãi vang vọng trong tâm trí cô. Cô sợ hãi bịt thật chặt đôi tai lại.

"Thần ơi, cứu em với!"

- Quyên Quyên, mở mắt ra nhìn anh.

Cô tịt mắt lắc đầu lia lịa, hàng nước mắt không ngừng chảy.

- Quyên Quyên, đêm nay anh sẽ nhẹ thôi, em đừng như vậy nữa được không? Anh đau lắm, ngay chỗ này này, em có bao giờ từng cảm nhận nó thử một lần chưa?

- Không! Anh điên rồi! Mau buông em ra trước khi mọi việc đi quá xa.

- Quyên Quyên!

Hạ Phong Diệp hét lên. Đôi mắt nổi đầy tia gân màu đỏ.

- Anh...

- Quyên Quyên, anh xin lỗi, anh không cố ý lớn tiếng...

- Em biết là anh rất yêu thương em mà phải không? Nhất định sẽ không làm hại đến em phải không? Anh à...đừng như vậy nữa, ba mẹ sẽ không yên tâm nơi chín tuổi được đâu...

-...

- Anh...em là em của anh mà...anh ơi...hu... hu... hu

-...

- Em...thật sự yêu tên khốn đó ư?

Hắn ta trầm giọng đột ngột, ánh mắt hắn vẻ tức giận.

Hạ Quyên Quyên gật đầu liên tục, ánh mắt vô cùng chân thực.

- Đúng, em yêu anh ấy, rất yêu, xin anh tha cho em...

Hạ Phong Diệp đen sầm gương mặt lại, khoé môi khế nhếch lên đầy ẩn ý.

- Hừm...vậy thì lại càng không...đêm nay anh sẽ không nương tay đâu, người phụ nữ của anh...

....

Hạ Phong Diệp ném mạnh cô lên chiếc giường, ánh mắt thèm thường liếc nhìn một loạt từ trên xuống dưới, cơ thể của tiểu mỹ nhân này quả thực rất mê người, chả trách tên Trần Dương Thần kia ngày

đêm sủng ái nàng.

- Đồ khốn!

Hạ Quyên Quyên hét toáng lên, đôi chân liên tục lùi về phía sau cho đến khi đụng trúng mép giường, cô rùng mình lấy tay che thân.

- Mặc kệ em gọi anh như thế nào? Điều đó anh không quan tâm, điều anh muốn nhất bây giờ đó chính là...được ân ái cùng em...Quyên Quyên à...

Hạ Phong Diệp như mãnh thú tiến lại gần con mồi không chút do dự.

Hắn nhào tới, như "chó nhào tới cục xương" ngẫu nhiên gặm nó.

- Á! Buông tôi ra... Đừng...đừng mà...

Cô khó chịu đẩy mạnh hắn ra nhưng bất thành, hắn liên tục hôn lên cổ cô một cách mạnh bạo, đôi tay tham lam vờn xuống chiếc lưng trắng nõn nà. Cô đập mạnh vào lưng hắn, đôi chân dài không ngừng đạp mạnh.

Nhưng mà như vậy chỉ làm hắn thêm kích thích thôi. Vật nam tính đã cương cứng lên lúc nào không hay, hắn mỉm cười, cảm nhận chân cô đang không ngừng chà xát nó, khiến hắn rất hài lòng...

- Không! Buông tôi ra.

-.....

- Không! Thần! Anh ở đâu?

Cô hét to lên, trái tim như sắp vụn vỡ, tấm thân này sẽ không còn

trong sạch khi đứng trước mặt anh nữa, sẽ không còn đủ tư cách để nhìn anh nữa...

Hạ Quyên Quyên như sắp không khống chế nổi nữa rồi, cô quá yếu, nếu như...nếu như ông trời ban cho cô thêm sức mạnh thì tốt biết mấy...như vậy...cô có thể thoát khỏi nơi đây rồi...

Cô mệt rồi... không còn sức nữa...đôi chân cũng không còn đạp mạnh như trước nữa...

Em xin lỗi, nhưng mà em nghĩ...đã đến lúc mình đi gặp ba mẹ rồi...

Cô ngất lịm đi, phía khoé môi có chảy một dòng máu...

...

Đoàngggggggg!

Tiếng súng vang khắp trời, như mảnh hổ kiêu ngạo hùng hồn nhưng cũng không kém phần bá đạo.

Phạch....phạch...phạch....

Một chiếc trực thăng đen tuyền như con cá kình lao ra từ màn đêm tối.

Một dáng người cao lớn, gương mặt vô cùng tức giận lao vào tấm cửa kính trong cực ngầu.

Hắn mặt ngầu ra lệnh.

- Phá kính!

Rầm.

Tấm cửa kính vỡ tung té, những mảnh vỡ trong suốt làm nền cho Trần Dương Thần ngạo mạn nháy từ trực thẳng vào, hấn nhếch môi, chuyện này đối với hấn chẳng là gì cả.

Gương mặt lãnh huyết nhìn tên đàn ông đang đè lên người con gái của hấn, lòng hấn lại nổi lên tia hờn ghen. Nhưng hấn vẫn cố kìm nén lại, chìa súng nhắm thẳng vào đầu Hạ Phong Diệp.

- Hay lắm, Trần Dương Thần cuối cùng mày cũng mò tới được đây, khá lắm.

Hạ Phong Diệp vỗ tay hân hoan đón chào vị khách không mời mà đến.

- Câm cái miệng chó mày lại, hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày.

Hạ Phong Diệp mỉm cười, hấn biết Trần Dương Thần đâu chỉ nổi cái danh, tia bắn của hấn chỉ có trúng chứ không có lệch, hấn đã được huấn luyện từ tấm bé nên độ bắn chuẩn không ai có thể sánh bằng hấn, ngay cả thủ hạ thân tín của hấn - Nguyên.

Có câu " Quân tử trả thù mười năm chưa muộn", hôm nay hấn lùi một bước, ắt tương lai sẽ tiến vạn bước...

Nếu muốn thoát khỏi cảnh này, chỉ còn một cách...

Vừa dứt lời, một màn bom khói lan khắp căn phòng, Trần Dương Thần vẫn rất bình tĩnh xử lí chỉ có điều...

Đoàng...đoàng... đoàng...

Hạ Phong Diệp quá ranh mãnh, đã kịp thoát cái mạng chó của hắn.

Đoạn tính đuổi theo nhưng tầm mắt lại dừng trên người cô, hắn tá hỏa giật mình, một dòng máu tươi chảy dài trên miệng cô.

Hắn run rẩy lập tức bế cô lên rồi chạy lên chiếc trực thăng một cách chuyên nghiệp.

- Đến bệnh viện, ngay lập tức!

Hắn hung dữ ra lệnh, đôi mắt không rời cô dù chỉ là nửa khắc, lần đầu tiên hắn có cảm giác hoảng sợ như thế này.

- Không được, tiểu Quyên, em không thể có mệnh hệ gì được...

Hắn đau đớn hôn nhẹ lên môi cô, liếm sạch chỗ máu, cô mơ màng mở mắt.

Bóng hình người con trai đó, sao mà quen thuộc quá vậy, không phải chắc là cô đang nhìn lầm thôi, đúng vậy, chỉ là ảo giác...

Hàng lệ lăn dài trên khoé mắt, chạm vào tay hắn.

Cô mỉm cười rồi chìm vào trạng thái hôn mê.

Nụ cười ấy vô cùng mãn nguyện, cô đẹp lắm, rất đẹp, chỉ là trái tim này...sao cứ mãi co thắt lại vậy...

Thật vui, ảo giác được nhìn thấy anh là em cũng mãn nguyện rồi, em yêu anh...chàng trai mà cả đời này em không thể có được...

- Không! Tiểu Quyên à! Em không được nhắm mắt, mở mắt ra nhìn anh đi, đừng mà, đừng...làm ơn...

Tại sao em lại chọn cách ngu ngốc vậy chứ...tại sao lại tự kết liễu đời mình nhanh như vậy, em không chờ anh sao... không còn yêu anh nữa hay sao...tiểu Quyên...

Đừng bỏ anh lại một mình mà!

----- Hết chap 28 -----

Đi các nàng... không biết nên HE hay SE đây....

Chương 29

Trụ sở chính của Hạ Phong Diệp.

Hắn lãnh huyết nhìn cảnh vật về đêm, những ánh đèn đường nhộn nhịp về đêm quả thực rất lung linh, mê người, bóng dáng cao lớn anh tuấn phản chiếu qua tấm kính lớn kia, trên gương mặt đôi lúc lại nheo lại.

Không biết, Quyên Quyên có sao không nữa? Anh xin lỗi. Nhưng mà đêm nay anh lại không thể chiếm hữu được em rồi.

Chân mày Hạ Phong Diệp co lại, đôi tay lắc lắc ly rượu vang rồi đưa lên miệng khẽ nhấp một miếng, nhìn người phụ nữ ướt át nằm trên giường kia, thân hình ưỡn ẹo vô cùng gợi cảm, nhưng mà hắn lại chẳng hài lòng tí nào.

Tình dục đối với hắn hiển nhiên rất bình thường, chỉ cần hắn gật đầu, bao nhiêu phụ nữ lại không chịu nổi mà đổ trước hắn chứ.

Năm đó lần đầu tiên hắn làm chuyện đó khi mới vừa tròn 20 tuổi, trong một cuộc tụ họp bạn bè, do quá chén hắn đã nhìn lầm một cô gái thành Hạ Quyên Quyên, thế là dục vọng chiếm hữu bèn nổi lên, đêm đó là lần đầu tiên hắn định nghĩa được hai chữ "ân ái".

Nhưng tất cả bọn họ chỉ là thể thân, cái hắn cần chính là bản gốc là người thật, là một Quyên Quyên xinh đẹp nét na mà hắn ao ước, mơ tưởng...

Cuối cùng thì sao, lại bị kẻ thù cướp mất...

Hắn lắc nhẹ ly rượu, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

Một tên thủ hạ nhanh lẹ chạy vào, thì thầm vào tai hắn.

- Ông chủ, có tin khẩn!

- Chuyện gì?

...

Dường như điều này rất quan trọng, hắn đột ngột nhăn mày, ném thẳng ly rượu xuống mặt sàn vỡ tung toé.

- Cút!

Hắn quát lên, đôi mắt đỏ ngầu tức giận tột độ.

Người phụ nữ đang trần truồng say giấc bỗng bị đánh thức. Mũi cô ả khể cong lên, đôi chân thon dài khẽ bám víu co co chân hắn, bộ ngực đồ sộ cọ vô số lần, dáng người đẹp chuẩn khôi cần phải nói, gương mặt cũng vô cùng thanh tú, mỹ miều, chỉ tiếc là...chỉ là một con điếm.

- Diệt! Có chuyện gì sao? Sao lại tức giận vậy chứ?

Giọng nói vô cùng ngọt ngào khiến đàn ông nào cũng phải chết mê chết mệt, đôi tay xoa xoa cái lưng hắn, nhụ hoa chạm lấy vòm ngực to lớn.

- Hừm...

Hắn nheo mày bế bổng cô ta lên ném thật mạnh xuống giường. Tự tay ném thẳng chiếc áo tắm đang mặc xuống giường, rồi rút cự long

ra đâm mạnh vào trong cô ta.

Nàng ta khẽ rên lên yêu kiều.

- Ưm...a...a... Diệp...chậm...chậm thôi...

Hắn vẫn im lặng, nhắm chặt hai mắt lại và tưởng tượng người đang ở dưới thân hắn rên rỉ là Hạ Quyên Quyên. Người con gái đẹp hơn hoa ấy.

- A....a...a... Diệp...

Nàng ta rên rỉ trong sung sướng, của hắn thực sự rất to, lấp đầy cơ thể nàng ta, khiến nàng ta vô cùng phấn khích, đôi chân dặng mở rộng hơn, để vật nam tính kia dễ bề hành động.

Nàng ta co rút mạnh mẽ, đôi chân thon dài quấn lấy lưng hắn, uốn ngực ngưỡng cô lên mà rên la.

Hắn động mạnh hơn, đâm vào nơi sâu nhất của cô ta, đôi tay không chịu yên phận bóp mạnh bầu ngực căng tròn kia, ả đau đớn rên lên.

- Á! Diệp...a...a....từ từ thôi...em...em cho anh mà...đừng vội...

- Nói yêu anh đi, Quyên Quyên...

Dù là ở đâu, hay làm gì thì hình bóng ấy vẫn rất sâu đậm trong lòng hắn, sẽ chẳng bao giờ phai đi được...chẳng bao giờ...

- Em yêu anh, Diệp!

Nàng ta rên rỉ yêu kiều, hắn lại càng động mạnh hơn, đồng tử co thắt càng làm hắn tò mò muốn xâm phạm đến nơi sâu thẳm nhất của cô

ta.

- Quyên Quyên!

Hắn thở mạnh rồi ra một lèo trong âm đạo của cô ta, màn ân ái cứ thế tiếp diễn liên tục trong đêm.

Trong khi đó, người thì đang hưởng thụ sung sướng, có người lại...đang đau khổ tột cùng...

Bệnh viện Hoàng Gia.

Khu phòng bệnh VIP.

Trần Dương Thần mặt mũi bơ phờ lặng lẽ ngắm nhìn cô. Có thể hẳn không để ý nhưng khoé mắt hắn đang chảy nước.

Đừng bỏ anh mà...

Là anh sai rồi, là anh có lỗi với em...

Cả cuộc đời Trần Dương Thần này chưa bao giờ xin xỏ một ai cả, nhưng mà chỉ xin em hãy tỉnh lại...anh cầu xin em đó...

Hạ Quyên Quyên nằm im lặng trên chiếc giường bệnh, khuôn mặt trông nhợt nhạt vô cùng.

May mà đến bệnh viện kịp thời, chứ nếu không...e là khó mà bảo toàn tính mạng...

Trần Dương Thần mặt mày tái mét lặng nhìn người con gái đang ngủ

say, đó đối với hắn như một cực hình vô cùng lớn, cô cứ im lặng như vậy sao mà hắn sống tiếp đây.

Hắn đau lắm, vô cùng đau, nơi lồng ngực trái này, nó như ngàn dao đâm vào vậy, rất đau.

- Tiểu Quyên, anh cầu xin em, đừng ngủ nữa có được không, đã 1 tuần rồi, em giận anh đến như vậy ư, ghét anh đến như vậy ư, tại sao lại không chịu tỉnh lại chứ...tại sao...

Hắn chà sát bàn tay trắng nõn nà của cô, tại sao nó lại lạnh đến như vậy chứ, không phải em bảo mình là người ấm áp nhất thế gian này hay sao...

- Tại sao...tại sao lại không chịu ấm thế này. Bàn tay này chắc là hư mất rồi, rõ ràng anh đã truyền hơi ấm cho em rồi mà...

- Tiểu Quyên à, em hành hạ anh đủ chưa, anh nói cho em biết, em mà không tỉnh lại...anh sẽ...sẽ cả đời này không tha thứ cho em đâu...có nghe không...lão đại này đã nói thì nhất định sẽ làm đó...

- Tiểu Quyên, anh không muốn thấy em cứ mãi im lặng thế này nữa. Anh ra lệnh cho em mau mau tỉnh lại.

- Vợ à, em mau tỉnh lại đi, còn lo cho con chúng ta nữa chứ...em không lo cho con sao?

----- hết chap 29-----

Đi để nhanh ra chap nè

Chương 30

Hạ Quyên Quyên nửa tỉnh nửa mơ, mơ mơ màng màng, rung nhẹ hàng mi, đôi mắt lưu ly từ từ mở ra.

Cô nhích nhẹ thân mình, một cảm giác đau đến thấu xương, chân hoàn toàn cứng đờ không thể cử động được, cô lão đảo cặp mắt vài vòng, nơi đây nhìn giống như bệnh viện vậy...

Hạ Quyên Quyên dụi mắt, nhắm chặt rồi mở lại lần nữa, đúng là thật rồi.

Nhưng mà, hôm đó...cô nhớ vì không muốn chịu đựng nỗi nhục nhã đó, nên cô đành cắn lưỡi tự sát, nhưng vì đau quá chịu không được nên chỉ cắn nhẹ, chảy rơm rớm, lúc đó, chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ rồi bất tỉnh nhân sự, sau đó cứ tưởng đi gặp diêm vương luôn rồi chứ, ai dè phúc lớn mạng lớn, sống sót qua cơn đại nạn.

Cánh cửa lớn mở ra, Hạ Quyên Quyên giật mình nhắm tịt mắt lại, nằm bất động diễn như thật.

Trần Dương Thần bước vào, trên tay là bó hoa lưu ly đẹp mê hồn, hần mỉm cười nhìn người con gái đang nằm trên giường bệnh, rồi đặt bó hoa vào trong cái lọ thủy tinh gần đó.

Hần lại gần hôn nhẹ lên trán cô một cái ngọt ngào.

- Chào buổi sáng, vợ yêu!

Cô giật nảy mình, đôi mi khẽ rung lên.

Không phải là cô đang ở trong tay Hạ Phong Diệp sao? Sao Trần Dương Thần lại ở đây? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chỉ còn một cách đó là im lặng...lắng nghe.

Hắn ngồi xuống, tay nâng niu bàn tay trắng nõn nà của cô.

- Hôm nay là tròn 15 ngày em nằm ở đây rồi đó, em tính ngủ như vậy đến bao giờ nữa?

...

- Bác sĩ nói, con chúng ta phát triển rất tốt...

Hạ Quyên Quyên sửng sờ, tay khẽ giật lại, không thể tin những điều cô vừa nghe được.

Trong bụng cô đang có một sinh linh bé nhỏ...

Cô làm mẹ rồi sao?

Hắn nghẹn ngào rồi nói tiếp.

- Không biết là con gái hay con trai nữa đây, nếu là con gái chắc sẽ rất xinh đẹp giống như em, nếu là con trai...thì anh sẽ huấn luyện nó trở thành một lão đại lạnh lùng, mạnh mẽ giống như ba của nó, sẽ dạy nó dùng súng điều luyện ngay từ nhỏ...

Hạ Quyên Quyên tức giận bật dậy, ánh mắt đủ để găm nát con người kia.

Trần Dương Thần bất động vài giây.

- Tiểu Quyên!

- Anh...thật xấu hổ khi có một người chồng như anh...

-...

- Tôi sẽ không để con mình bạo lực, xã hội đen như cha nó đâu!

Mắt nàng rơm rớm như muốn bung trào cảm xúc ức chế, không thể tin nổi, lại còn dám nói dạy nó dùng súng...

- Tiểu Quyên, anh...xin lỗi!

Hắn mỉm cười ôn nhu ôm chặt lấy cô, bàn tay xoa xoa cái lưng Hạ Quyên Quyên, cái đầu ngo ngoạt nghịch ngợm mái tóc cô, hít một hơi dài thưởng thức hương thơm trên người cô.

- Cảm ơn em đã tỉnh lại, cảm ơn...

Hạ Quyên Quyên khóc bù lu bù loa đấm mạnh mấy cú vào lưng hắn, gào lên khóc.

- Đồ khốn, biết vậy tôi không tỉnh lại nữa cho rồi.

- Đừng khóc nữa, tỉnh lại là tốt rồi, anh thực sự rất nhớ em, đừng bao giờ rời xa anh nữa được không?

- Em...xin lỗi...

- Không sao? Chỉ cần em bình an là đủ rồi...

-...

- Thần.

Cô gọi hấn, giọng nói hơi ngập ngừng, cô biết hấn cũng biết rồi nhưng mà vẫn nên thú tội trước thì hơn.

- Sao vậy?

- Em...

-...

- Em đã ăn cắp tài liệu mật của anh, giao nó cho anh hai của em, em đã phản bội anh...em không còn xứng đáng với anh nữa...em là một con người đê tiện phải không? Biết trước là sẽ bị anh hận nhưng em vẫn làm...em...xin lỗi...anh có quyền hận em...có quyền giết em... bởi em biết mình đã phạm phải điều cấm kị...đó là sự phản bội...

Hấn chau mày, suy nghĩ một hồi rồi mới cất tiếng đáp lại.

- Tiểu Quyên à! Em có biết mình đang nói gì không? Sao anh lại giết vợ mình, giết mẹ của con anh được chứ?

- Nhưng mà...

Trần Dương Thần nhanh tay chặn miệng cô lại, đoán được rằng cô nàng sẽ nói điều không mấy tốt đẹp.

- Không sao! Anh sẽ vì em mà phá bỏ luật lệ một lần.

Hạ Quyên Quyên sững lại vài giây, hấn đang nói gì vậy?

Người tôn trọng luật lệ như hấn mà lại vì cô mà phá vỡ quy tắc sao?

Khác hẳn với con người mà cô đã gặp trong quá khứ, người mà giết người không chớp mắt, tàn sát người vô tội, coi thường mạng người như cỏ rác...

Hắn đã thực sự thay đổi, thay đổi rất nhiều...trở nên ôn nhu hơn, dịu dàng hơn, không còn ép buộc cô như trước nữa...

- Thần...tại sao...lại đối xử tốt với em như thế chứ?

- Bởi vì em là người quan trọng nhất trong cuộc đời Trần Dương Thần này, nếu sau này anh có làm em phải chịu tổn thương thì hãy nhắm vào đây, ngay chỗ trái tim đang đập này, một góc 90° kết liễu cuộc đời anh.

- Thần...

Cô hạnh phúc, trái tim nhỏ không ngừng đập mạnh, giọt nước mắt sung sướng lăn dài trên gò má, cô mỉm cười, lòng đã nhẹ đi bớt phần nào...

Hắn nhếch môi cười, hai tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô.

- Tiểu Quyên, anh chỉ có một thỉnh cầu nho nhỏ thôi.

Cô tươi tắn đáp lại ngay.

- Anh làm em nổi da gà quá đấy, lão đại của tôi ạ!

- Thật ra thì...

Hắn nửa chữ nói, nửa chữ dừng, làm Hạ Quyên Quyên há hốc mồm ngồi nghe.

- Thì sao?

- Thật ra thì nửa tháng nay em cứ ngủ li bì làm anh cảm thấy cơ thể rất khó chịu, chỉ là thiếu cảm giác có một người phụ nữ...

Cô xấu hổ đỏ mặt.

- Chúng ta làm bù nhé có được không? Một ngày 24 tiếng chúng ta chỉ làm 2 lần thôi, từ 12h sáng đến 12h tối và từ 12h tối lại đến 12h sáng, chỉ hai lần thôi, anh hứa sẽ nhẹ nhàng.

....

- Anh...anh rút ra khỏi đây cho tôi!

Hạ Quyên Quyên tức giận phang cái gối vào mặt hắn, nổi cơn thịnh nộ.

Chương 31

Từ ngày Hạ Quyên Quyên mang "long thai" đến giờ, vị "thiên tử" nào đó bắt đầu có những biểu hiện lạ vô cùng cùng bất thường.

Đầu tiên là thỉnh thoảng tùm tùm cười vu vơ, thứ hai đó là đi làm muộn và về nhà sớm bất thường, gương mặt cũng bớt phần nào vẻ lạnh lùng.

- Nhìn nè, tiểu Quyên, con nó đang động đấy!

Trần Dương Thần nũng nịu áp mặt vào cái bụng nhỏ của Hạ Quyên Quyên, đám gia nhân đi qua muốn cười lắm nhưng cũng đành nhịn, thấy lão đại như vậy quả thực đến Nguyên cũng không quyên.

Hạ Quyên Quyên cười cười rồi trả lời.

- Anh sao vừa thôi, mới có 2 tháng thì làm gì có chân tay mà động đấy chứ!

- Chắc chắn nó là một tiểu công chúa xinh đẹp rồi!

Hạ Quyên Quyên thở dài liếc nhìn căn phòng. Căn phòng màu hồng này được thiết kế rất tinh xảo, bốn bề là các đồ vật chuyên dụng cho trẻ con nào là thú nhồi bông đủ kiểu, nôi dùng để ru ngủ em bé, bình sữa,...v...v, trên tường có dán đủ loại hình nào là các nàng công chúa disney, lâu đài, ngựa thần...v...v Tất cả đều là đồ dụng dành cho con gái.

- Anh thật là...mua lắm đồ vậy...lỡ đứa trẻ là con trai thì sao?

- Anh chắc chắn đó là con gái!

Hắn nhấn mạnh từng chữ.

- Kì lạ! Tất cả đàn ông đều mong ước có con trai, anh thì lại khác. Tại sao vậy?

Hắn đứng dậy nhắc bồng cô lên đặt nhẹ nhàng lên cặp đùi săn chắc, hôn nhẹ lên môi cô rồi nói.

- Bởi vì nếu là con trai...sau này nó sẽ bám víu lấy em riết...kiểu gì em cũng sẽ yêu nó mà quên anh...

- ANH! Con chưa ra đời mà anh đã bắt đầu ghen với nó rồi...thật là một người cha tồi mà...

Hạ Quyên Quyên bật mạnh dậy đẩy hắn ra, tức giận bước ra khỏi phòng.

Trần Dương Thần mặt ngơ ngác đuổi theo, không biết hắn đã nói sai ở chỗ nào nữa, hắn...hoàn toàn không biết...

- Tiểu Quyên, anh sai rồi...!

Vị lão đại nào đó mặt dày bám víu lấy vị phu nhân đang hàm hực bỏ đi kia, làm đám gia nhân tá hỏa cười.

- Chúc mừng anh, Trần tổng, thai nhi phát triển rất tốt.

Bác sĩ Daniel nổi tiếng là một người có kinh nghiệm lâu năm nhất

trong nghề được Trần Dương Thần thuê từ Pháp về để thuận tiện việc chăm sóc đứa nhỏ.

- Vậy ông hãy mau kê mấy loại thuốc dưỡng thai tốt nhất cho vợ tôi đi.

- Vâng

- Daniel, làm cách nào có thể biết đứa bé là con trai hay con gái?

Daniel mỉm cười, ông biết Trần Dương Thần xưa nay vốn rất ít nói, mặt lạnh như băng, nhưng hôm nay gặp lại...xém chút xíu là không nhận ra luôn.

Nhớ năm đó, ông gặp hẳn vào một buổi chiều mưa giông, lúc đó ông cũng gần 40 mươi rồi, mặc dù tinh thông y thuật nhưng cũng chỉ khám lai rai trong các bệnh viện nhỏ, nhờ hẳn cứu vớt mà có thể sang Pháp du học, thành đạt như ngày hôm nay.

Daniel quay sang nhìn người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình kia, cô gái có đôi mắt hai mí to tròn sáng như lưu ly, gương mặt vui vẻ đang chờ kết quả từ ông.

- Trần phu nhân bữa nay có thèm ăn đồ gì không? Bây giờ thai nhi phát triển chưa rõ ràng nên đành chỉ còn xài tạm cách dùng được lưu truyền trong dân gian này thôi.

Hạ Quyên Quyên suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

- Bữa giờ không hiểu sao tôi lại thích ăn bánh ngọt, chocolate,...v...nói chung là mấy đồ ăn mà có vị ngọt là tôi đều ăn tất, thành ra bây giờ tăng kí vù vù.

Bác sĩ phá lên cười, cuối cùng thì cũng có đáp án rồi. Trần Dương Thần nheo mày, không biết rốt cuộc ông bác sĩ này có câu trả lời gì mà lại cười lớn đến như thế, thật khiến một người cao ngạo như hắn phải tò mò.

- Nói đi, có phải là con gái không?

- Chuyện này cũng chưa có thể kết luận được, phải đợi đến vài tháng nữa mới có thể xác nhận chính xác nhưng mà theo kinh nghiệm mấy mươi năm của tôi thì có thể là một...cậu nhóc...

Hạ Quyên Quyên vui mừng tính quay sang mở tiệc ai dè Trần Dương Thần phát điên đập mạnh vào chiếc bàn.

- Ông nói cái gì? Cậu nhóc ư?

- Cậu bình tĩnh lại nào? Không phải tôi nói chỉ là phỏng đoán tạm thời thôi sao, vẫn chưa chắc chắn mà.

- Hừm...không thể chịu nổi cái mùi bí bách của cái bệnh viện này, đi về thôi Tiểu Quyên!

- A! Gì vậy? Chưa khám xong mà, Thần!

Hắn không quan tâm, lôi mạnh cô ra khỏi phòng, gương mặt vô cùng hầm hực, hắn đã quyết định là con gái là phải là con gái, không thể nào là con trai được.

- Em thấy con trai hay con gái gì cũng được, anh có thể huấn luyện nó trở thành một người mạnh mẽ giống với ba nó, không thích sao?

- Tiểu Quyên, cái vấn đề là anh sợ thằng nhóc hư đốn này sẽ quấy rầy "chuyện vui" của hai chúng ta.

- Anh! Đồ vô liêm sỉ! Cái gì mà chuyện vui của hai chúng ta chứ! Biến đi, em không muốn nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của anh nữa!

- Tiểu Quyên, anh chỉ nói đúng sự thật thôi mà!

Cô đâm mạnh vào lồng ngực hắn rồi bỏ đi, hắn chỉ có thể lắc đầu, đúng là người ta nói đố có sai "phụ nữ mang bầu thường khó tính, sinh chuyện phi lí."

-----hết chap 31 -----

Chương 32

Đã 3 tháng kể từ khi vụ ăn cắp hồ sơ mật của cô diễn ra, kể từ lúc đó Hạ Phong Diệp vẫn chưa liên lạc lại với Hạ Quyên Quyên, phải chăng điều này có liên quan đến Trần Dương Thần.

Trung tâm mua sắm.

- Được rồi, em sẽ cẩn trọng mà, anh đừng lo cứ tiếp tục họp đi!

Hạ Quyên Quyên cúp máy, sáng giờ hăn đã quấy rối nàng rất nhiều lần rồi. Thực sự rất bức bối như kiểu bị giám sát ấy, làm cô không quen một chút nào.

- Đúng là vợ ông lớn, đi mua sắm mà không cần phải nhìn giá, cuộc sống bây giờ quả là thích thật!

Hạ Quyên Quyên tùm tùm cười xách một đồng hồ hiệu bước ra khỏi cửa hàng, nào là túi xách, áo quần, giày cao gót...đủ thứ.

- Nguyên! Đem giùm tôi cái này cất ra xe với!

- Vâng! Thưa phu nhân.

Trần Dương Thần lo sợ cô có mệnh hệ gì nên đành giao trợ thủ đắc lực là Nguyên đây đi giám sát Hạ Quyên Quyên thay cho hăn, tránh có tên đàn ông nào nhắm nhe cô, chỉ có "một đi không trở lại"...

Nguyên tuân lệnh mang hành lí ra xe. Sáng đến giờ hăn luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý, nào là các cô nương xinh đẹp, cho đến các

quý bà trung niên hay các cô lão cao tuổi...đều liếc nhìn hấn không chớp mắt. Đúng là sức hút của đàn ông thật ghê gớm, cô tự nhủ lòng mình....chẳng lẽ ai làm xã hội đen cũng đều đẹp trai....???

Cái bầu mới 3 tháng nên cũng chưa gọi là to lắm, vẫn có thể chung diện những bộ đồ sang chảnh được, đợi thêm mấy tháng nữa vác cái bụng to chình ình là khỏi đi đâu luôn, bởi thế nên hôm nay cô dành nguyên khoảng thời gian này để mua sắm, ước mơ này của cô cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực.

Định bụng ghé phòng vệ sinh rửa tay, vừa bước đến cửa phòng, Hạ Quyên Quyên giật mình sửng sốt vì bắt gặp người quen.

- Anh!

Cô hét lên nhưng lại bị bịt miệng lại một cách nhanh chóng, hấn "sụp" một cái cổ ý không muốn gây náo loạn.

Hạ Quyên Quyên nhìn hấn, tức giận hất mạnh cánh tay ra.

Những việc mà hấn làm hấn nghĩ mình còn đủ tư cách đứng trước mặt cô hay sao chứ?

- Anh buông tôi ra! Chúng ta từ nay coi như không quen biết!

Hạ Quyên Quyên nhanh chóng xoay người đi nhưng lại bị một lực mạnh kéo tay lại.

- Quyên Quyên, em nghe anh nói đã.

- Từ lúc anh có ý định cưỡng bức tôi thì khi đó chúng ta đã không còn là anh em nữa rồi.

- Quyên Quyên, là anh sai rồi, là khi đó anh bị mất kiểm soát.

- Anh đừng nói nhiều nữa, mau buông tôi ra!

...

Hạ Phong Diệp nheo mày, hôm nay hắn diện một bộ vest xanh đen, mái tóc vuốt ngược chải chuốt kĩ lưỡng, ánh mắt tha thiết nhìn cô.

- Quyên Quyên, nếu anh nói Trần Dương Thần đang lợi dụng em thì sao?

Hạ Quyên Quyên đứng hình, toàn thân như có một luồng điện kích qua, đôi môi rung rung quay lại, ánh mắt đầy sự nghi ngờ pha chút lo lắng nhìn hắn ta.

- Anh đừng lừa tôi! Anh nghĩ tôi là con ngốc ư?

- Những lời anh nói đều là sự thật, nếu có nửa lời giả dối chết không toàn thân.

Lời thề độc vừa rồi càng làm cô thấy hoang mang vô cùng, hắn liệu có đang lừa cô nữa phải không? Thần yêu cô như vậy mà...

-...

- Em có nhớ số tài liệu mà em đưa anh không?

-...

- Những tài liệu đó đều là giả, nhờ đó mà công ty anh thua lỗ nặng nề, em có biết không?

- Ý anh là sao? Em...vẫn không hiểu?

- Em ngốc quá nên mới bị hấn lợi dụng như vậy đấy, hãy nghe rõ từng lời anh nói đây, Trần Dương Thần đã biết trước kế hoạch của chúng ta, hấn thừa nước đục thả câu, hấn lợi dụng em để dụ anh mắc bẫy, làm công ty anh tổn hại nghiêm trọng, tất cả là do người mà em gọi thân mật hàng ngày gây ra đấy...hấn biết nhưng vẫn cố tình lừa dối em, lợi dụng em để đánh bại anh.

- Anh...em không tin...anh lại đang lừa em đúng không?

- Quyên Quyên à, nếu em không nhận người anh này, không tin người anh này thì hãy nhớ đến những việc thời thơ ấu mà chúng ta đã từng trải qua mà tin tưởng anh thêm một lần nữa được không?

- Anh...có bằng chứng gì mà vu khống cho anh ấy chứ?

- Quyên Quyên, không tin em cứ về trực tiếp hỏi thẳng hấn ta đi. Anh tin nếu đã là một lão đại thì ắt hấn chuyện này đối với hấn chẳng là gì...hấn sẽ cho em câu trả lời...

-...

- Anh đợi câu trả lời của em.

Hấn vỗ nhẹ vai cô rồi nhả nhủ lời cuối.

- Gã thuộc hạ kia sắp quay lại rồi, anh không thể ở đây lâu, anh luôn mãi chờ em, anh tin có một ngày em sẽ hiểu được những thứ anh làm bây giờ đều là vì em.

-...

Hạ Phong Diệp nhanh gọn lẹ biến mất, Nguyên đã đến lúc nào không hay.

- Phu nhân nên về rồi, lão đại đang chờ ở nhà.

Hạ Quyên Quyên chân rung, tâm lý hoàn toàn mơ hồ, những điều vừa rồi đều là sự thật ư? Thần làm vậy với cô ư? Thì ra chỉ là lợi dụng...chứ căn bản làm gì tồn tại cái thứ gọi là tình yêu?

Thật nực cười mà!

Ngay từ đầu đã xác định chỉ là quan hệ trên thể xác, chứ làm gì tồn tại định nghĩa tình yêu?

Là tự cô đa tình nữa rồi!

Chắc câu "anh yêu em"...

Chẳng lẽ hẳn làm tình với ai cũng đều nói câu đó sao?

Khoé mắt cay rưng rưng hàng lệ dài, sự thật còn chưa rõ ràng nhưng mà lòng cô sao lại đau thế này chứ?

Cô biết anh cô chỉ là lừa cô thôi! Thần...anh ấy thật lòng mà phải không?

Người ta luôn có câu "lòng dạ con người luôn khó đoán" đúng là thâm thật...

Nửa tin nửa ngờ, cô đành phải bước tiếp, chỉ có thể xác nhận chắc chắn mới có thể kết luận được...

...

-----hết chap 32 -----

Thắc mắc chỗ nào thì cứ hỏi nhé

Dạo này ít sao, ít cmt quá

Chương 33

Chiếc cổng lớn của căn biệt thự dần mở ra, chiếc xe Bugatti Veyron màu đen tuyền chạy nhanh vào.

Hạ Quyên Quyên bồn chồn lo lắng, lòng đã không yên trên cả đoạn đường trở về, nếu sự thật là vậy thì cô...sẽ không biết đối mặt với chúng như thế nào đây.

Nguyên nhanh chóng mở cửa xe cung kính mời cô ra. Hạ Quyên Quyên xoa nhẹ cái bụng, ánh mắt không dấu nổi sự lo lắng.

"Ba con chắc sẽ không lừa dối mẹ con ta đâu phải không?"

...

Trần Dương Thần sang sảnh một chân vắt lên nhau, trên tay là tờ báo tài chính, thỉnh thoảng lại nhấp miếng cafe đang để bên cạnh kia.

- Thần...

Cô định gọi thì...

- Thần, em chuẩn bị xong đồ ăn rồi...

Một cô gái trẻ đẹp bước ra từ căn phòng bếp với chiếc váy trắng ngắn ngang đầu gối tựa thiên thần, khuôn mặt đẹp không góc chết, giọng nói thì ngọt ngào đầy mị hoặc.

Hạ Quyên Quyên chết lặng, không phải hấn vốn ghét phụ nữ sao?

Trần Dương Thần định vội đứng lên thì thấy cô đang bất thần đứng đó, sợ cô hiểu lầm bèn vội vã lên tiếng giải thích.

- Tiểu Quyên đừng hiểu lầm, cô ấy là Mỹ Tuyết, là con của người chú kết nghĩa của anh, cô ấy từ nhỏ đã đi học nên mới về nước hôm nay đâm ra chưa tìm được chỗ nghỉ ngơi nên anh cho cô ấy ở nhờ một hôm.

...

Thực sự càng làm cô lo lắng nhiều hơn, những lời vừa rồi...có thật là chính miệng hắn nói ra không?

Không phải hắn ghét nhất là phải giải thích cho người khác sao?
Không phải hắn ghét nhất là phụ nữ sao?

Mỹ Tuyết vui vẻ bắt tay cô, cười cười giọng ngọt ngào cất tiếng.

- Chào chị, em là Mỹ Tuyết, là vị hôn thê của anh Thần.

- Cái gì! Vị hôn thê?

Hạ Quyên Quyên hốt hoảng bật giọng. Trái tim ngay lúc này đây không ngừng đập mạnh, tự dặn lòng mình phải cố kìm nén.

Trần Dương Thần cười cười, rồi ôn tồn ôm vai cô nói.

- Em đừng chọc cô ấy nữa!

Hạ Quyên Quyên nén cơn giận nhìn hắn với ánh mắt hình dao găm.

Cô hoàn toàn bị thụ động trong hoàn cảnh này.

Mỹ Tuyết ỏng ẻo kéo tay hắn lại rồi cọ cọ cái đầu vào lồng ngực hắn.

- Anh Thần, đi ăn đi, người ta đói lắm rồi.

...

- Được rồi, tiểu Quyên mau đi thôi.

Hắn đẩy nhẹ cánh tay cô ta ra rồi nhanh nhẹn tiến đến cô âu yếm choàng lấy vai cô một cách tình tứ.

Nhìn ánh mắt nàng là hắn biết nàng đang nổi máu ghen tuông rồi nhưng lại cố nhịn, cô gái này thật không giống hàng ngày mà.

Cô chỉ mỉm cười cho qua chuyện, cô khẽ thở dài chắc chỉ là do cô quá đa nghi thôi. Nhưng mà còn chuyện đó thì sao...

Cô khẽ ngược lên chăm chăm nhìn hắn, ánh mắt hắn sâu thẳm không thấy đáy, ước gì cô có thể đọc thấu suy nghĩ của hắn thì tốt biết mấy...

Chuyện đó...chắc để sau này rồi hỏi cũng được...điều cô lo lắng nhất bây giờ chính là...đứa con nhỏ này...mong mọi điều bình an tới nó...

Hạ Quyên Quyên mỉm cười xoa cái bụng nhỏ, Trần Dương Thần thấy vậy cũng liền bắt chước theo, khung cảnh bây giờ như là cảnh một gia đình hạnh phúc khiến người khác nhìn vào phải bất giác mà ghen tị.

Mỹ Tuyết đứng từ xa ánh mắt căm phẫn nhìn Hạ Quyên Quyên, bờ môi mím chặt, tay cuộn thành nắm đấm không ngừng run lên, điều đó chứng tỏ á đang tức giận đến mức nào.

Rõ ràng ả vẫn đang đứng ở đây mà sao hắn có thể âu yếm với một người phụ nữ khác như vậy chứ, cô ta thật đáng ghét và cả cái thai trong bụng cô ta nữa...

Khoé môi Mỹ Tuyết khẽ nhếch lên cười một cách ngạo nghễ.

Lại sắp có phim hay để mà coi rồi.

Cứ chờ mà xem.

- Anh Thần, anh ăn cái này đi, cái này là do chính tay em nấu đó.

Mỹ Tuyết vươn người lên gấp cho hắn miếng thịt bò, Trần Dương Thần chỉ gật đầu rồi thôi. Hạ Quyên Quyên này giờ bất mãn nhìn hành động của cô ả đối với chồng mình mà bất lực chả làm được gì. Thật sự rất tức.

- Anh Thần cái này cũng ngon nè!

Cô ta ngọt ngào như đường cất giọng mê hoặc. Trần Dương Thần vẫn hiên ngang chưa bị khuất phục, quay sang gấp cho Hạ Quyên Quyên miếng ức gà thơm ngon.

- Tiểu Quyên, em mau ăn cái đi, đi chơi từ sáng tới giờ mệt rồi phải không?

- Thần...

- Anh Thần, anh xem kìa chị ấy có tay chân mà, có thể tự gấp được mà. Anh xem người ta vì nấu đồ ăn cho anh mà hỏng hết tay rồi đây

này.

Mỹ Tuyết dơ mười ngón tay lên, đúng là có bóng...một chút xíu ở ngón út...

Trần Dương Thần chỉ nheo mắt, tỏ ý không mấy quan tâm cho lắm.

Hạ Quyên Quyên nãy giờ đã rất chướng tai gai mắt nhưng vẫn cố nhịn cho qua chuyện. Nếu cô tức giận sẽ hại đến đứa nhỏ trong bụng mất bởi thế chỉ có thể nhịn...nhịn...và nhịn...

- Thần, em no rồi, muốn lên phòng nghỉ.

- Tiểu Quyên, sao em ăn ít vậy, không sao nếu em mệt có thể lên nghỉ trước cũng được, anh sẽ lên cùng em.

- Thôi không cần, anh mau ăn đi.

Lòng nàng thực sự đang rất bực, rõ ràng là muốn hắt ở bên cạnh nhưng miệng lại nói dối, cảm giác khó chịu này là sao chứ?

Hạ Quyên Quyên bước nhanh lên cầu thang, gương mặt đột ngột tái mét nhưng vẫn cố cười. Trần Dương Thần phía sau bỗng gợn lên trên khóe môi một nụ cười mỉm.

"Tiểu Quyên của anh cũng biết ghen rồi sao?"

....

Chương 34

- Anh Thần, đêm nay em qua ngủ với anh được không? Em sợ ở một mình lắm.

Mỹ Tuyết ỏng ẹo nắm lấy tay Trần Dương Thần, mỉm cười quyến rũ, bộ ngực lắc qua lắc đung đưa.

Trần Dương Thần chỉ lạnh lùng đẩy tay ả ra.

- Được rồi đừng nhõng nhẽo nữa, chị dâu em đang có thai đừng để cô ấy chịu đả kích.

- Anh Thần, anh thật quá đáng mà, người ta vì lo lắng cho anh mà từ Mĩ bay qua đây, anh không quan tâm người ta thì thôi hà có gì phải nạt nộ gì như thế chứ? Hức...hức...

- Cô ấy đang mang thai con của anh, đừng để anh nhắc lại lần thứ hai.

Trần Dương Thần tỏ ý nhắc nhở, ánh mắt đang không hài lòng.

- Anh Thần, anh vì cô ta mà to tiếng với em, anh thật quá đáng mà.

- Câm miệng, đừng để anh phải nổi nóng.

- Anh...anh quá đáng, em sẽ méc ba cho mà xem...

Trần Dương Thần chỉ liếc một cái rồi tính bỏ đi thì vừa kịp Nguyên xuất hiện, hắn nhìn cô gái đang mít ướt kia rồi ngoảnh mặt bỏ đi.

- Lão đại, có chuyện rồi!

- Đợi tôi ở thư phòng.

- Vâng.

Ả ta tức giận lắm, ở đây mọi người hầu, thuộc hạ đều rất khinh thường ả đâm ra tức tối lắm.

Ả nắm chặt váy tức tối bước lên phòng.

[Truyện chỉ được đăng trên Wattpad và Facebook chính chủ, vui lòng không edit dưới mọi hình thức, các bạn đang vi phạm luật bản quyền, hãy xin phép một tiếng.]

Thư phòng.

Trần Dương Thần ánh mắt chim ưng nhìn đống hồ sơ đang nằm trên bàn.

- Lão đại tất cả hồ sơ đều ở đây hết, bây giờ nên xử lí thế nào đây?

- Uổng công tôi tin tưởng lão ta đã lâu, không ngờ lại "đem rắn cắn gà nhà" mà.

- Vậy...

Nguyên ngậm ngừng nhìn ánh mắt đang lạnh lùng kia, hẳn có lẽ đã biết kết quả rồi.

- Giết!

- Vậy còn Mỹ Tuyết!

- Cô ta...tôi chỉ muốn dùng cô ta để làm tiểu Quyên ghen tí thôi, vậy là đủ rồi, cho cô ta đi theo bọn chúng luôn đi, bữa giờ thấy cô ta quá là chướng mắt rồi.

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi!

[...]

Trần Dương Thần cót két mở cửa, nhìn bóng lưng trần của người con gái đang nằm gợn cảm quyến rũ vô cùng, làm vật gì đó đang im lìm ngủ bỗng tỉnh giấc, căng cứng lên, hấn mím cười tiến lại, bàn tay chạm nhẹ vào cánh tay kia, thì thầm gọi.

- Vợ ơi, ngủ rồi sao?

...

Hấn ngạc nhiên, đây đâu phải mùi nước hoa của Tiểu Quyên đâu.

Hấn đẩy mạnh cô ta ra, cầm súng chĩa thẳng vào đầu cô ả.

- Ai?

Hấn hét lên.

- Anh Thần là em đây.

Cuối cùng thì cô ả kia cũng lên tiếng, bộ váy ngủ gợn cảm hở hang hết chỗ nói càng làm tôn lên vẻ đẹp yêu kiều của Mỹ Tuyết.

- Tiểu Quyên đâu?

- Anh Thần đêm nay em nguyện dâng hiến cho anh.

- Ra ngoài!

- Anh Thần, em có chỗ nào không bằng cô ta chứ?

- Câm miệng và ra ngoài ngay!

- Anh...hức...hức...

Mỹ Tuyết đau đớn nát lòng chạy nhanh ra ngoài, con người của Trần Dương Thần nổi đầy những vạch đỏ làm ả càng hoảng sợ hơn, cây súng của hắn là không phân biệt phải trái, bất kể già hay trẻ đâu, tốt nhất nên tránh xa vẫn tốt hơn.

Ông quản gia thấy thế liền chạy vào, hấp tấp nói.

- Thưa ông chủ!

- Phu nhân đâu?

- Ban nãy phu nhân nói đi ngắm cảnh trên sân thượng.

Trần Dương Thần không nói lời nào chỉ nhanh chóng hành động, trong lòng bực bội khó tả.

Cái cô ngốc này, đúng là không biết giữ chồng mà.

Hạ Quyên Quyên hít một làn hơi dài cảm nhận khí trời trong lành khi về đêm, mái tóc dài xõa xuống bay phấp phới trong gió, gương mặt thanh tú chứa đựng đầy tâm sự.

Cô sợ khi biết sự thật, rồi chuyện này sẽ đi về đâu, có thật là anh ta chỉ lợi dụng cô để giết ba cô và đánh bại anh cô không?

Thật sự rất hoang mang, nếu ngày nào đó cô và hẳn thật sự xa lìa nhau thì sao đây còn đứa trẻ này...

Còn chuyện Hạ Phong Diệp nói nữa, ba mẹ ruột của cô đang ở đâu, liệu họ có đang nhớ về cô không? Hay là đã quên mất có đứa con gái này rồi.

Tại sao họ lại bỏ rơi cô chứ? Tại sao lại không chịu nuôi cô hay là họ đã không còn tồn tại trên đời này rồi.

Rất rất nhiều điều mà cô muốn biết nhưng e là khó khăn.

Điều cô cần làm nhất là phải hỏi thẳng tên Trần Dương Thần kia, rốt cuộc là vì tình yêu hay tình dục...

...

Một bàn tay ấm khẽ vòng qua bụng cô, làn hơi ấm áp vô cùng quen thuộc phủ vào gáy nàng.

- Làm gì mà ngần ngại ra thế?

- Sao anh lại ở đây?

- Vợ đó, không lo giữ chồng là mất đấy!

- Không sao em có đủ điều kiện để lo cho con em mà, không có anh cũng chẳng sao!

- Sao lại không ở trong phòng?

- Ban nãy có cô hầu gái vào báo máy lạnh bị hư nên em ra đây hóng gió tí, có chuyện gì sao?

- Không có, chỉ là anh thấy nhớ em, xa em một tí là anh lại thấy lòng mình bất an rồi, sau này đừng đi đâu xa nữa nhé! Được không?

- Được.

Cô mỉm cười hôn trán hắn một cái. Hắn phấn khích định lợi dụng hôn môi nàng nhưng lại nhanh chóng bị chặn lại.

- Em...có chuyện muốn hỏi anh... chuyện này vô cùng quan trọng...em muốn anh nói thật...đừng dấu diếm em điều gì nữa...

Trần Dương Thần tròn xoe mắt nhìn cô, ánh mắt của cô vô cùng nghiêm túc, chắc chắn là rất quan trọng rồi.

- Được, anh hứa sẽ nói thật, em hỏi đi!

...

Hạ Quyên Quyên chần chừ một hồi rồi cũng lên tiếng, chuyện này không thể dấu được nữa, cô cần phải biết.

- Có phải...anh đã biết hết mọi chuyện rồi phải không? Anh căn bản chỉ đang lợi dụng em...có đúng không?

- Đúng vậy!

Hắn thản nhiên thừa nhận ngay lập tức.

...

----- hết chap 34-----

Chương 35

Hạ Quyên Quyên chần chừ một hồi rồi cũng lên tiếng, chuyện này không thể dấu được nữa, cô cần phải biết.

- Có phải...anh đã biết hết mọi chuyện rồi phải không? Anh căn bản chỉ đang lợi dụng em...có đúng không?

- Đúng vậy!

Hắn thản nhiên thừa nhận ngay lập tức.

...

- Anh đã biết chuyện em giả mất trí nhớ, anh đã phát giác ra chuyện em và anh hai sẽ liên lạc với nhau, cả chuyện em sẽ lấy cắp hồ sơ mật nữa, tất cả anh đều nắm trong lòng bàn tay và điều khiển nó theo ý của anh, suy ra kẻ có lợi nhất trong vụ này không ai khác chính là Trần Dương Thần, và em...kẻ ngu ngốc chuyên bị lợi dụng lại trở thành con rối điều khiển giữa hai người.

- Tiểu Quyên, ngoài này gió thổi mạnh quá sẽ ảnh hưởng đến con đấy, chúng ta mau vào nhà đi.

Hắn tìm mọi lí do cố ý né tránh như vậy càng làm cô tổn thương hơn, chứng tỏ điều cô nói hoàn toàn là sự thật.

- Có phải trước giờ anh chỉ lợi dụng em để như mời anh hai em và giết chết ba em phải không? Anh nói đi!

Hạ Quyên Quyên giờ đây đã không còn được bình tĩnh nữa, cô rất muốn biết người chung chăn gối với cô bấy lâu nay rốt cuộc là người như thế nào?

- Tiểu Quyên à, em bình tĩnh lại đi.

- Anh mau nói đi, đừng dấu em nữa có được không?

- Tiểu Quyên!

Trần Dương Thần bắt đầu mỉm cười.

- Thần, em xin anh.

...

Ánh mắt cô tha thiết trong như lòng đại dương, hoà quyện từng đợt lệ dài càng làm đôi mắt bồ câu này đẹp hơn, hắn nhìn cô một hồi lâu, cái nhìn chứa đựng bao nỗi xót xa, giọng nói trầm ấm vô cùng quen thuộc cất lên.

- Đúng vậy, tất cả anh đều biết hết. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh, đúng vậy, anh thừa nhận mình đã lợi dụng em, tập hồ sơ em lấy cấp cũng là giả, anh chỉ muốn thử lòng em, không ngờ...

...

Trái tim Hạ Quyên Quyên như muốn xé ra từng mảnh, xót đau vô cùng, hàng nước mắt này giờ vẫn cố kiềm chế đành phải tuôn dài, lòng này đau muôn phần, ra vậy, chỉ là lợi dụng chứ làm gì có thể yêu nhau chứ, cô lại tự mình đa tình cho rằng hắn thật lòng yêu cô, giữ mạng sống của cô lại chỉ để như Hạ Phong Diệp sập bẫy, đúng rồi hắn là một lão đại nông công cuồng cao cao thượng thượng mà, sao

lại vì một kẻ bình thường như cô mà thật lòng chứ...

- Thật nực cười mà...lợi dụng tôi, tôi sinh ra chỉ là công cụ để các người lợi dụng trả thù lẫn nhau hay lắm...

- Tiểu Quyên, hãy bỏ qua những chuyện đó, nó đã là quá khứ rồi đừng quan tâm nó có được không?

- Anh có thấy mình nực cười không? Anh lợi dụng tôi, giết ba mẹ tôi, gián tiếp giết chết Long rồi lại dùng tôi đánh bại Hạ Phong Diệp, hay lắm, quá sức hoàn hảo, vậy mà tôi cứ nghĩ mãi nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra... giờ thì hiểu rồi...lí do anh giữ cái mạng này của tôi...

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook Thanh Hoài (chính chủ) vui lòng không edit, lấy cắp mang đi bất kì đâu cả, xin hãy tôn trọng lẫn nhau.]

- Tiểu Quyên, chuyện này không phải như em nghĩ đâu, anh thực sự...

- Anh im đi, anh định nói gì...yêu tôi sao? Tôi đã chán nghe những lời nói đó rồi.

- Tiểu Quyên, anh không biết nên giải thích như thế nào cho hợp lí nhưng tình cảm này đối với em là thật...

- Anh nghĩ sau bao nhiêu chuyện tôi còn tin tưởng anh sao? Anh nói đi tiếp theo anh sẽ giết ai, Hạ Phong Diệp hay Hạ Quyên Quyên tôi hay là đứa bé này...

Hắn chau mày lại tỏ vẻ khó chịu.

- Em có biết mình đang nói gì không?

- Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tôi muốn ở một mình.

- Không được! Anh sẽ không đi đâu cả.

Trần Dương Thần biết cô sẽ nhất định tìm cách rời xa hắn, điều đó tất nhiên là không thể được, hắn không cho phép. Hắn biết mình lúc đầu đã lợi dụng cô nhưng tình yêu của hắn dành cho cô là thật, tại sao cô cứ nhất mực không chịu hiểu cơ chứ?

- Anh nhất quyết không đi phải không?

- Đúng vậy!

- Vậy thì để tôi đi. Chúc anh hạnh phúc bên cạnh người mới.

Hạ Quyên Quyên co chặt hàng chân mày, gạt giọt nước mắt kia đi, cố gắng giữ bình tĩnh, lòng đau như cắt...

- Không được, anh không cho phép!

Trần Dương Thần nắm chặt cánh tay Hạ Quyên Quyên ôm chặt giữ nàng trong lòng mình.

- Mau buông tôi ra.

- Tại sao em lại không chịu hiểu chứ?

- Anh...đừng để tôi phải cảm hận anh.

Ánh mắt hắn lên tia hận làm hắn giật mình, đây là lần đầu tiên hắn thấy ánh mắt đó của cô...và cũng là lần đầu tiên hắn thấy mình run sợ trước một người như vậy.

- Anh yêu em!

Cô cười lạnh một tiếng.

- Hừ...anh căn bản còn không biết ba chữ kia nghĩa là gì...buông ra...

Sau một hồi giằng co quyết liệt cuối cùng vì sợ cô bị đau nên hẳn đành buông ra, hẳn nghĩ từ từ cô cũng sẽ nguôi giận nếu làm cô tức giận thêm chỉ tổ gây phiền, cũng không có ích lợi gì.

Hạ Quyên Quyên nhìn người con trai này lần cuối, gương mặt này, giọng nói này, và cả...tình cảm này mãi mãi không thuộc về cô...cô là cái thá gì mà phải để một lão đại như hẳn yêu thương, chiều chuộng mình chứ?

Trái tim này đau lắm, anh có biết không? Tôi thật là tự thấy mình nực cười mà...lúc đầu tiếp cận anh chỉ muốn giết chết anh để trả thù cho ba mẹ và em trai...vậy mà đã lỡ yêu anh từ khi nào không hay...

Anh đối xử với tôi tốt lắm, tôi đã ngỡ là thật...

Nhưng tất cả chỉ là lừa dối.

Tất cả nên kết thúc ở đây thì hơn.

Đã quá đủ rồi.

- Mình chia tay nhau từ đây...

- Không được, anh không cho phép.

Hắn đâm vào tường, cái cô ngốc này, sao mọi chuyện lại thành ra

như vậy chứ?

Hạ Quyên Quyên chạy nhanh xuống phía cầu thang mặc sức hấn đuổi theo phía sau.

- Anh còn đuổi theo tôi nữa, tôi sẽ tử tử cho anh xem, chẳng nào cái mạng này anh cũng đâu cần nữa, phải không?

- Tiểu Quyên, anh...

- Tôi muốn yên tĩnh, xin anh đừng làm phiền nữa. Anh còn tiến thêm bước nữa là tôi nhảy xuống cho anh xem.

- Đừng, anh sẽ đứng ở đây, cho nên xin em đừng...

Hạ Quyên Quyên chớp cơ hội chạy nhanh xuống cầu thang...nhưng rồi...

- Đi chết đi, đồ tiện nhân.

- Á.....!

Một lực đẩy mạnh làm cô loạng choạng lăn xuống cái cầu thang, một giọng cười hả hê đứng trên nhìn xuống, nhìn vũng máu chảy dài từ phía chân cô, làm ả càng sung sướng hơn.

Chương 36

Hạ Quyên Quyên nhanh chóng bước xuống cầu thang, nhưng đột ngột dừng lại. Bất gặp Mỹ Tuyết đang đứng đó ngang đường. Hạ Quyên Quyên hét lên.

- Tránh ra!

- Cô nghĩ mình là ai mà được anh Thần yêu chứ?

- Câm miệng và tránh ra, tôi không có thời gian để đôi co với cô. Mau tránh ra.

Hạ Quyên Quyên không còn tâm trí để đôi co với cô ta, nên nhanh chóng lách vai, không thèm để ý đến cô ả, tiếp tục bước xuống cầu thang.

"Khốn kiếp dám khinh tôi."

Mỹ Tuyết nhăn mày nhăn mặt, đôi môi đỏ chót khẽ cười lên vẻ gian tà. Ầ hét lớn.

- Đồ tiện nhân, đi chết đi.

Mỹ Tuyết đẩy mạnh Hạ Quyên Quyên, làm cô mất thăng bằng rồi lao đảo lăn xuống phía dưới cầu thang, bụng cô đập mạnh vào chân cầu, một dòng máu tươi chảy ra từ phía chân cô. Cô đau đớn ôm lấy bụng, bàn tay run rẩy đập vào vũng máu...Cô thờ hốt hốt cầu cứu...

- Á...đau...đau...quá...cứu...tôi...làm...ơn cứu con...tôi...

- Ha ha, không có đứa trẻ này thì coi như cô không còn giá trị lợi dụng gì, để xem anh Thần còn yêu thương cô nữa không?

- Làm ơn...cứu con tôi...tôi van xin cô...

- Ha ha tiện nhân, cô nghĩ tôi sẽ cứu cô sao, đi mà chết đi.

Nhịp thở của Hạ Quyên Quyên bắt đầu lạch nhịp, mồ hôi lấm tấm trên trán, bàn tay đầy máu run lẩy bẩy giơ lên để mong tìm kiếm sự giúp đỡ của người phụ nữ ác độc kia.

- Tôi đau quá...đau...

- Mặc kệ cô, anh Thần với tôi cũng coi như là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, yên tâm cô cứ chết đi, về phần anh ấy cứ để tôi lo.

Mỹ Tuyết hả hê nhìn dòng máu tươi chảy ngày một nhiều trên sàn, Hạ Quyên Quyên đau đớn ôm bụng, bên trong đau đớn làm cô càng khó thở hơn, mồ hôi hột chảy càng nhiều, tâm thức cũng bắt đầu mất dần. Cô mệt quá...sắp không chịu nổi rồi...

Con cô...đừng...xin đừng...

- Tiểu Quyên!

Trong ánh mắt lờ mờ của cô, một bóng hình con trai vô cùng quen thuộc, anh đẹp trai lắm...cũng ấm áp lắm...nhưng có lẽ chúng ta không nên gặp nhau...

Ước gì tôi được biến mất...ước gì hai ta chưa từng gặp nhau...

Tôi yêu anh...còn anh chỉ lợi dụng tôi...

Mẹ xin lỗi con...kiếp này hai ta... không có duyên rồi...

Tôi mệt rồi...ngủ đây...

....

Giọt nước mắt chảy dài trên khoé mắt, cô nhắm dần mắt, bên môi khẽ nở nụ cười...vô cùng hạnh phúc...

- Không, tiểu Quyên, mau tỉnh lại đi.

Nguyên vừa vặn chạy đến, nghe tiếng hét của Hạ Quyên Quyên làm hấn phát hoảng mà chạy vô.

- Lão đại!

- Mau gọi xe cấp cứu cho tôi.

- Vâng.

Hấn thở dốc, mồ hôi toát ướt đầm đàu đớn ôm lấy cô, ánh mắt hấn lên tia giận dữ nhìn Mỹ Tuyết.

- Anh Thần không phải em làm đâu, là cô ấy tự té...hãy tin em...

- Câm miệng, nhốt cô ta lại cho tôi.

- Vâng.

Một tên thuộc hạ nhanh chóng ép cô ả lại, Mỹ Tuyết vùng vẫy, hết mực van xin.

- Anh Thần hãy tin em, là cô ta, là cô ta tự té mà...em không có liên quan gì cả...anh Thần...

Giọng hét nghe chói tai dần dần biến mất trong quăng vắng.

Trần Dương Thần nắm chặt đôi tay nhỏ bé của cô đang dần lạnh ngắt đi.

- Tiểu Quyên sao em lại lạnh thế này, em nhất định không được có chuyện gì nghe không?

Cô mơ mơ hồ hồ đứng lặng im trong khoảng không gian mờ mịt, sương mù khói trắng ngày một dày đặc, xa xa là một ngôi nhà nhỏ, cô thấy trong đó có ba, có mẹ và có cả Long, đứa em trai bé bỏng của cô, cô vui lắm, lâu lắm rồi mới được gặp họ, tính mở cửa đi vào thì đằng xa vang lên một tiếng gọi quen thuộc.

Nó quen lắm...rất quen...nhưng cô lại không thể biết được chủ nhân giọng nói đó là ai...bóng người đó xa xa, mờ ảo huyền diệu trong làn sương mù dày đặc kia, anh vẫy tay với tôi, nhưng tôi lại chẳng thể làm gì, vì trái tim tôi không cho phép mình phạm sai lầm lần nữa...

Xin lỗi...

....

Trần Dương Thần run rẩy, bàn tay lạnh ngắt đan xen vào nhau, mồ hôi không ngừng tuôn ra, lần đầu tiên hẳn lại cảm thấy run sợ đến như vậy.

Nhìn phòng cấp cứu ánh đèn sáng, cánh cửa đóng kín đến ngộp thở, hấn đã đợi ở đây 4 tiếng đồng hồ rồi, tại sao lại lâu đến như vậy chứ...hấn chỉ ước gì thời gian có thể quay trở lại...hấn sẽ không để chuyện này xảy ra...sẽ không...

- Lão đại, ngài đã chờ ở đây 4 tiếng rồi, cũng nên về nghỉ ngơi, mọi chuyện ở đây cứ để thuộc hạ lo.

Nguyên nhìn gương mặt xuống sắc của hấn cũng là lần đầu tiên thấy hấn có những biểu hiện như vậy.

- Tôi không sao, cô ấy còn chưa biết sống chết thế nào, sao tôi có thể nhờn như nghỉ ngơi chứ!

Nguyên chỉ gật đầu rồi lùi về phía sau.

20 phút đồng hồ trôi qua, cửa phòng cấp cứu mở ra, hấn bật dậy lập tức xông thẳng đến vị bác sĩ vừa bước ra kia.

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

Vị bác sĩ kia chỉ lắc đầu, nhìn gương mặt người đàn ông nổi tiếng giết người không chớp mắt đang lo lắng cho một người phụ nữ, làm ông cũng thấy ngạc nhiên.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức...

Câu nói vừa dứt, mọi thứ như sụp đổ, hấn ngã quy xuống đất, không thể nào, cô ấy... không thể nào...

---- hết chap 36----

Chương 37

Gã bác sĩ lắc đầu.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức, do bệnh nhân xuất huyết quá nhiều cho nên...đứa bé đã không thể giữ nổi, mong gia đình đừng quá đau buồn, hiện tại tình trạng bệnh nhân cũng đang rất nguy kịch xin người nhà hãy giữ bình tĩnh.

Nói xong ông ta nhanh chóng đi trở vào phòng cấp cứu. Hấn nghe xong choáng váng mặt mày, đám thuộc hạ không dám nhìn thẳng đành phải quay mặt đi.

Trần Dương Thần gục xuống ghế, gương mặt thất thần, hấn nhắm chặt mắt vào, đôi tay không ngừng xoa xoa đầu.

Cả cuộc đời hấn chưa từng có cái cảm giác này, hấn thực sự rất sợ, rất sợ...

Con hấn...đứa bé mà hấn từng hàng mong ước...nó mất rồi...

Đúng...từ lúc đầu hấn chỉ muốn lợi dụng cô để trả thù cho ba mẹ hấn...lúc đầu ngay cả hấn cũng không hề nhận ra thứ tình cảm này...hấn chỉ thích sủng ái cô...chiều chuộng cô...hấn muốn cô toàn tâm toàn ý yêu hấn...hấn ghét nhất là sự phản bội, nhưng lại vì cô mà phá lệ một lần.

Hấn yêu cô...điều này là thật...nhưng hấn không biết phải bày tỏ làm sao...

Lòng hẫng rối bời vô cùng.

Chỉ mong em bình an là đủ rồi.

...

Bóng tối lặng lẽ bao trùm căn phòng bệnh, người đàn ông mệt mỏi lặng ngắm người con gái đang ngủ say kia.

Gương mặt cô nhợt nhạt tưởng chừng như không còn một chút sinh khí gì cả.

Hẫng đau lắm, nhưng có lẽ sẽ còn đau khổ hơn khi cô tỉnh dậy và sẽ hỏi "con cô đâu rồi..."

Hẫng nên trả lời sao đây, hẫng đau nhưng cô còn đau hơn.

Cạch.

Cánh cửa phòng mở ra.

Nguyên cùng với một bộ vest đen bước vào, gập đầu thể hiện sự kính trọng.

- Lão đại.

- Chuyện gì nói đi, cô ấy không thích ồn ào.

Hẫng khẽ vuốt ve gương mặt Hạ Quyên Quyên, ánh mắt hoàn toàn chìm đắm vào nàng.

- Mỹ Tuyết nên xử lí thế nào đây thưa lão đại.

Động tác dịu dàng bỗng ngừng lại, đôi mày khẽ chau lại, ánh mắt hần lên những đường màu đỏ.

- Đưa cô ta trực tiếp đến gặp tôi. Tôi sẽ cho cô ta biết thế nào là sống không bằng chết.

- Vâng! Thuộc hạ đã hiểu, xin phép.

Nguyên gặp người rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Trần Dương Thần nhòm người dậy, đôi môi khẽ chạm môi nàng rồi dừng đó một lúc lâu.

...

Có thể em không biết, nhưng chúng ta đã từng gặp nhau từ rất lâu rồi...em có thể quên nhưng anh thì không...

Năm đó, khi anh vừa tròn 6 tuổi, tại đám tang của ba mẹ anh, một cô gái tựa thiên thần đến trước mặt anh, giọng nói như thiên thần đó làm anh mãi đến giờ vẫn không quên được.

- Sao anh lại khóc? Đã là đàn ông không nên khóc đâu hãy mạnh mẽ và dũng cảm lên.

- Em thì hiểu gì chứ...em có biết ba mẹ anh...hức...hức...

Bàn tay nhỏ đó khẽ vỗ vai anh, lặng lẽ ngồi xuống bậc thềm tâm sự với anh.

- Thôi đừng khóc nữa, anh đẹp trai vậy khóc xấu lắm có biết không?

Cô bé đó nở nụ cười toe toét trước mặt anh, anh đã say đắm ngay từ phút ấy, chỉ mong có thể gặp lại em.

- Em có phải trải qua chuyện như anh đâu mà biết? Bây giờ anh mồ côi cha mẹ rồi, sẽ không còn người thân nữa, sẽ không còn ai ở bên anh nữa, anh sẽ cô đơn chết mất thôi.

Cô bé đó lăn tăn một hồi rồi trả lời.

- Thôi thì em đành gả tấm thân này cho anh nhé, mai mốt sẽ an ủi anh tiếp, ngày nào cũng vậy.

- Ui, thân em ai thèm lấy chứ...có cho anh cũng không nhận.

- Anh...quá đáng lắm luôn á.

Em đột ngột hét toáng làm anh giật mình, khi đó anh chỉ muốn trêu chọc em một xíu thôi, ai dè làm em giận đến như vậy.

- Thôi, anh đùa đấy, em nói phải giữ lời đấy nhé.

- Lời gì thế?

- Thì sau này sẽ kết hôn với anh, ngày ngày an ủi anh...

- Nhưng anh bảo có cho anh cũng không thèm lấy mà.

- Đúng vậy nhưng mà anh không thích cho không, anh chỉ thích đi chinh phục thôi. Đợi anh lớn nhé.

- Lớn đi rồi tính tiếp.

- Ranh con lấu cá, thế em tên gì?

- Hạ Quyên Quyên!

- Anh là Trần Dương Thần, sau này hai ta sẽ còn gặp lại, chờ anh rước em về nhé.

Tạm biệt em.

[...]

20 năm sau.

Khoảng thời gian dài đủ để anh vực dậy mọi thứ, anh trở thành một lão đại mà khiến ai cũng phải khiếp sợ, anh luôn tìm kiếm em, cho đến một hôm.

Công ty L.A.

Trụ sở tập đoàn của anh trong chuỗi những tập đoàn lớn trải dài từ khắp nơi trên thế giới.

- Thưa boss, đây là Hạ Quyên Quyên sẽ là thư kí mới của ngài.

- Tôi tên là Hạ Quyên Quyên, sẽ là thư kí của boss, mong boss chiếu cố tôi. Tôi sẽ cố gắng hết mình.

Lúc đó em không biết đâu, cái cảm giác đó đâu, thực sự...

Tôi đã chờ em rất lâu rồi...

Nỗi nhớ nhưng ấy giờ đã nhẹ được phần nào.

....

Đêm đó tôi cố tình tạo ra một bữa tiệc để chào đón em, nhưng cái mục đích lớn nhất đó là..."ăn thịt em".

- Cho cô ấy uống cái này.

- Thưa sếp, thuốc này là...

Gã nhân viên ngật ngừng hỏi.

- Có tin tôi cho anh nghỉ việc không?

- Xin lỗi, tôi hiểu rồi, xin anh lượng thứ cho tôi lần này.

Tên nhân viên đó biết mình đã nhiều chuyện nên đã nhanh chóng tẩu thoát, hoàn thành đại sự mà tên "đại boss" kia giao phó.

Trần Dương Thần khẽ nhếch môi cười gian xảo.

Thuốc...kích...dục...

---- hết chap 37----

Chương 38

- Cho cô ấy uống rồi đưa lên phòng tôi.

- Vâng, rõ thưa sếp.

Đồng hồ điểm 12h, cửa phòng mở ra, Hạ Quyên Quyên lảo đảo bước về phía chiếc giường trắng kia, miệng thì cứ mãi than nóng.

- Nóng quá...nước...nóng...

Trần Dương Thần bước ra từ phòng tắm, hương thơm của sữa tắm vang khắp phòng, đám bọt nước bám trên cơ thể săn chắc kia, hắn nhếch môi cười nhìn mỹ nhân đang loạng choạng vì thuốc kích dục kia.

- Có cần tôi giúp một tay không?

Hắn mạnh mẽ giữ cô vào lòng mình, âu yếm nói.

- Boss, tôi nóng quá, cả cơ thể đều nóng.

- Vậy để tôi giúp em đỡ nóng nhé bé con.

Hắn gian manh nhìn con thỏ non trắng muốt mập mạp kia đang tự dâng mình kia cho loài sói hung ác đang đói khát thèm thường muốn nếm thử vị thịt kia.

- Boss.

Chưa để Hạ Quyên Quyên nói dứt câu, Trần Dương Thần đã hung hăng nhấc bổng cô lên ném thẳng lên phía giường, đôi chân dài thon gọn lộ một màu trắng nõn nà.

- Anh định làm gì vậy?

Cô mơ màng hỏi, cố lấy lại ý thức nhưng không được, ban nãy vì vui quá nên đã quá chén, đâm ra giờ say khướt.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới một lần, dừng ngay cặp đùi thon dài kia, đôi tay biến thái bắt đầu rình mò. Hạ Quyên Quyên hoảng sợ rụt chân lại.

- Boss, anh đang làm gì vậy! Đây là phòng tôi đó, dù anh có là sếp tôi đi chẳng nữa thì...

Con ma men làm gương mặt cô nàng trở nên quyến rũ hơn, đỏ đỏ lại hồng hồng, ngọt ngào khó cưỡng.

- Thì sao?

- Tôi muốn anh ra khỏi đây!

- Xin lỗi có lẽ điều đó, tôi không làm được rồi.

- Anh...

- Đêm nay hãy để tôi phục vụ em.

- Á! Không được.

- Im lặng nào bảo bối, vì em mà tôi phải dâng hiến tấm thân "trong trắng" giữ suốt mấy mươi năm đây này, em nên tự hào vì nó.

- Không được, cái đồ đáng ghét này.

Trần Dương Thần nhanh chóng ngậm lấy đôi môi mọng, cắn mút nó, chiếc lưỡi điêu luyện nhanh chóng trêu ghẹo, chơi đùa trong khoang miệng cô, bàn tay không yên phận bắt đầu mò mẫm khám phá.

- Á!

Hạ Quyên Quyên khẽ rên lên tiếng yếu điệu.

- Đêm nay sẽ là một đêm ngọt ngào của chúng ta, em thích không?

Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ Thanh Hoài, vui lòng không edit hay chuyển Ver, ăn cắp dưới mọi hình thức, kể cả ghi nguồn, tất cả lí do đều không chấp nhận.

Hạ Quyên Quyên cảm thấy nhịp thở bắt đầu mạnh. Bàn tay hấn ranh mãnh đang chạm vào nơi kín đáo của cô, làm cô càng xấu hổ, gương mặt ửng hồng như trái gấc. Cô như muốn bùng nổ.

- Đừng đụng vào chỗ đó.

- Xem này, không ngờ mới chỉ chạm nhẹ chút xíu mà nơi này của em đã ẩm ướt đến như vậy rồi, em thật là nhạy cảm quá đấy.

Hấn ranh mãnh trêu đùa.

- Anh dám trêu tôi, đồ sói già gian manh.

- Là em tự dưng mình, đã là sói thì tất yếu sẽ thèm thị, mà con thỏ này hết sức là vừa mắt, lại trắng trẻo mập mập, em nói xem con sói già này liệu không ăn có coi là bị ngu xuẩn không?

- Nóng quá...

- Vậy nên để tôi giúp em bớt nóng hơn nhé.

Thế là quá trình sói ăn thịt thỏ non bắt đầu.

[...]

Tiếng chuông điện thoại

Trần Dương Thần bừng tỉnh, nhìn người con gái đang trần truồng nằm bên cạnh kia ngủ ngon lành cảnh đào, hắn chỉ mỉm cười, không uổng công lần đầu của hắn trao cô.

Hắn vớ tay lấy chiếc điện thoại trên bàn kia, một dãy số quen thuộc hiện lên.

Hắn nhấc máy.

- Có chuyện gì sao?

- Lão đại, đã tìm được kẻ sát nhân đã hạ sát ba mẹ ngài.

- Nói đi.

- Tên Long mà đã ăn cắp thông tin mật của tổ chức chúng ta chính là con của bọn họ, bọn họ cũng chính là cha mẹ nuôi của Hạ Quyên Quyên, hình như điều này cô ấy không hề biết, ngoài ra còn có một người anh trai tên là Hạ Phong Diệp, nghe nói đang mở công ty ma.

- Công ty ma sao?

- Vâng! Hình như hấn cũng là một tay lão luyện trên thương trường.
- Được rồi, ngày mai tôi muốn nghe được tin tốt.
- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

Nguyên lưỡng lự một hồi, tính nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Còn chuyện gì nữa sao?
- Thuộc hạ chỉ nghĩ nếu Hạ Quyên Quyên biết lão đại giết ba mẹ cô ấy ắt sẽ...hận ngài...
- Tôi đủ sức để chờ cô ấy tha thứ, thời gian qua cô ấy sẽ hiểu thôi.
- Vâng. Thuộc hạ đã quá nhiều chuyện rồi.
- Được rồi, mau hành động đi.
- Rõ!

[...]

Trần Dương Thần ném chiếc điện thoại xuống ghế sofa, rồi tiến lại phía giường ngủ.

- Ừm.

Hạ Quyên Quyên khẽ rên lên một tiếng. Môi nàng bị hấn khoá chặt lại.

- Ừm...ừ...ừ...

- Anh lại muốn em rồi, cô gái à!

Hắn mỉm cười nhìn vật căng cứng phía dưới kia, rồi động mạnh vào hoa huyệt nàng làm nàng đau đớn thét lớn, men say trong người càng làm họ hưng phấn hơn.

- Đau quá...đồ khốn...

Hạ Quyên Quyên hét toáng lên.

Trần Dương Thần bàn tay to lớn nắm chặt vào hai cặp mông căng tròn của cô di chuyển vào trong một cách nhẹ nhàng hơn, làm nơi ấy của cô ngày một co thắt lại, bao trùm lấy vật nam tính kia.

Hắn bắt đầu thờ gấp, động càng mạnh hơn, cứ đâm rồi lại đâm cho đến khi chạm đến đáy, làm nàng càng cảm thấy toàn thân tê dại hơn. Nàng khẽ rên rỉ lên tiếng yêu kiều.

- Ư...ư...a...đau...

- Thích không bảo bối.

- Thích...mà đau quá...

Dù gì đây cũng là lần đầu của cô, không đau mới lạ.

Nhiệt độ trong phòng nóng bất thường, thân thể người con gái và người con trai trần truồng quấn quýt lấy nhau mãi không rời, cứ thế cho đến sáng.

[...]

Chương 39

Anh biết mình đã lợi dụng em nhưng anh biết lỗi rồi, Trần Dương Thần này cứ nghĩ sẽ nắm trọn được mọi chuyện trong lòng bàn tay...

[...]

Căn phòng lạnh lẽo, ánh sáng len lỏi vào từng góc, mập mờ yếu ớt, Trần Dương Thần lãnh đạm gác chân lên đui, ánh mắt sắc lẹm nhìn người phụ nữ đang nằm vật vã dưới sàn. ả ta rũ rượi như một con rắn.

Nơi này không chỗ nào khác chính là tập đoàn L.A, công ty con của Trần Dương Thần trong chuỗi những tập đoàn trải dài trên thế giới.

Mật đạo này được thiết kế với những tầng khác nhau, mỗi tầng là một cánh cửa dẫn tới thế giới "địa ngục". Vô cùng đáng sợ với "một đi không trở lại" đã vào rồi thì khó lòng mà ra.

- Dội nước cho cô ta tỉnh.

Nguyên ra lệnh cho đám thủ hạ. Mỹ Tuyết yếu ớt nằm ỉu xiu trên mặt sàn đá, ả đã bị nhốt ở đây 3 ngày 3 đêm rồi, không được ăn uống gì cả đâm ra cơ thể không còn sức sống, gương mặt trắng bệch như xác sống vậy.

Một tên áo đen nhanh chóng đem xô nước đến hung hăng tạt thẳng vào mặt cô ta, làm cô ta đang say giấc bỗng giật mình tỉnh lại, đầu tóc rũ rượi, lớp trang điểm đã trôi gần hết, nhìn gương mặt mộc của ả mà buồn nôn hết chỗ nói.

Ả ta thấy Trần Dương Thần đang chăm chăm nhìn ả, ả mới hốt hoảng lết tới bám víu vào quần hắn, thất thanh kêu la, giọng vô cùng oan ức.

- Anh Thần là em sai rồi, em không cố ý đẩy chị ấy đâu, anh tha cho em đi.

Nguyên chướng mắt lệnh cho đám thủ hạ lôi cô ta ra.

- Nói đi, mục đích cô tiếp cận tôi.

- Anh Thần anh nói gì vậy?

- Còn dè miệng?

- Em thật lòng thật dạ để yêu anh mà, anh nở lòng nào hoài nghi em sao?

- Câm miệng lại!

- Anh Thần, anh sao vậy chứ? Sao anh lại vì một người đàn bà xa lạ mà hất hủi em chứ? Ba em là huynh đệ kết nghĩa với ba anh mà...anh không nhớ ngày xưa chúng ta chơi thân với nhau như thế nào sao?

Giọng Mỹ Tuyết ngọt như mía đường, ả mỉm cười nhìn ánh mắt Trần Dương Thần đang xiêu lòng kia, ả nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

- Hừm vậy sao?

- Đúng vậy...còn nữa...

Trần Dương Thần cười lạnh làm ả phát run, ngừng lại một chút, vẫn không dám cất tiếng.

- Đưa cho cô ta xem.

Ả hoảng sợ, rớt cuộc hấn muốn cho ả xem cái gì?

Một màn hình phẳng hiện lên trước mặt ả, ả run rẩy, đôi môi cắn chặt vào nhau, tay nắm mạnh xuống mặt đất.

- Lâm Mỹ Tuyết, con của ông trùm buôn lậu ma túy Nghiêm Mặc Huy, từ nhỏ vốn được đào tạo thành một sát thủ chuyên nghiệp, từng ám sát thành công những kẻ làm việc cho chính phủ, và mục đích cô đến đây, hấn cô hiểu rõ hơn ai hết.

Hấn lờm ả, ánh mắt vô cùng sắc lẹm làm hấn phát hoảng, miệng hét lên cười.

- Ha ha ha...thì ra anh biết hết rồi...vậy mà anh vẫn giữ tôi ở bên cạnh...

- Câm miệng, mau khai hết đi.

- Hừ...tôi cứ tưởng anh sẽ thích tôi nhưng không ngờ mình đã quá tự tin rồi.

Ả chau mày nhìn hấn, giọng nói vô cùng đê tiện.

- Hừm...Có phải cái chết của ba mẹ lão đại có liên quan đến cha con cô đúng không?

- Ha ha ha...Trần Dương Thần ơi là Trần Dương Thần, ba tôi là chú của anh đấy...anh nở giết sao? Đúng vậy, chính ba tôi đã sai ba cô ta

giết ba mẹ anh đấy...nhưng cái không ngờ nhất cứ tưởng ông ta chết ba tôi sẽ lên nắm quyền không ngờ... không ngờ con ông ta còn giỏi hơn ông ta nữa...ha ha ha...

Đúng là mình tính không bằng trời tính mà.

- Chỉ tiếc là cô đã sai rồi.

- Sao cơ?

Hắn cười lạnh. Á hốt hoảng.

- Con cáo già đó sắp lọt lưới rồi.

- Đồ khốn, anh đã nhận ra tôi ngay từ đầu, dùng tôi để làm ba tôi sa lưới...hay lắm Trần Dương Thần nổi tiếng là lão đại không có nhân tính vậy mà chỉ biết lợi dụng phụ nữ nếu tin này đồn ra ngoài thì sao?

- Cô nghĩ mình còn có cơ hội để nói hay sao?

- Khốn kiếp, ba tôi sẽ đến cứu tôi nhanh thôi.

- Chỉ e là mạng lão ta còn khó giữ.

- Đồ khốn, đồ đê tiện.

Á hét toáng lên, định đứng dậy cướp lấy súng bắn Trần Dương Thần nhưng vô dụng, Nguyên đá một cước làm Á lăn nhào ra mặt đất.

Trần Dương Thần đứng lên, cười nhạt nhẽo, giọng trầm lạnh cất.

- Các anh em, đêm nay cơ thể cô ta là của các chú đấy. Nhớ! Khiến cô ta sống không bằng chết.

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu, xin lão đại yên tâm.

Đám thủ hạ đồng thanh tuân mệnh, nói xong hần nhanh chóng bước ra ngoài, mặc sức những tiếng kêu la thất thanh vang vọng khắp mật đạo.

Cưỡng hiếp tập thể như vậy, chắc ả thích lắm?

Dám khiến con tôi chết, tôi sẽ khiến cho kẻ đó phải sống không ra sống mà chết cũng không chết được, cả đời bị dày vò.

- Á! Khốn kiếp! Trần Dương Thần!

Giọng hét lạnh sóng lưng vang ra từ mật đạo, đám thủ hạ sung sướng khi được thưởng thức một mỹ nhân nhan sắc tuyệt mỹ như vậy, chắc hẳn rất kích thích.

...

[...]

Ánh trăng xuyên vào tấm rèm cửa, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ngắm cảnh vật qua tấm cửa kính kia.

- Lão đại tên cáo già đó nên xử thế nào đây?

- Đừng vội, dù gì ông ta cũng từng giúp ba tôi đạt được cái chức lão đại này chứng tỏ hẳn cũng ghê gớm không kém gì, sống được đến giờ này chắc hẳn cũng thủ đoạn lắm đấy, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

- Vâng, là thuộc hạ đã khinh xuất.

- Dụ hấn sa lưới.
- Chẳng lẽ, ngài định...
- Đúng vậy, không phải ta đang giam giữ con gái rợ của hấn sao.
- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.
- Được rồi, cậu cả ngày cũng mệt rồi nên về nghỉ ngơi đi.
- Vâng!

Nguyên nhẹ nhàng bước ra ngoài, giờ đây trong phòng chỉ còn mỗi hấn, đôi môi hấn khẽ nhếch lên cười vè tà mị.

- Cũng nên kết thúc rồi! Ông chú ạ!

Chương 40

1 tuần sau.

[...]

Trần Dương Thần sau khi họp xong ở tập đoàn đã tức tốc chạy về nhà liền, hắn không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, bởi vì...Hạ Quyên Quyên đã tỉnh lại...vợ hắn đã tỉnh lại...Hắn vui mừng khôn xiết, nghe bác sĩ bảo sẽ rất lâu cô mới tỉnh lại, làm hắn ta não lòng vô cùng, không ngờ kì tích đã xuất hiện.

Xe vừa tấp đến cổng, hắn lập tức ra lệnh cho dừng lại rồi nhanh chóng chạy thẳng vào trong nhà.

Không thể để lỡ mất một giây phút nào nữa.

- Tiểu Quyên!

Hắn hét lớn, mở mạnh cánh cửa ra. Đập vào mắt hắn là một người con gái với mái tóc đen dài, cô ngồi thẫn thờ trên giường. Phải mất vài giây hắn mới định thần lại được những điều đang diễn ra, điều này là thật ư?

Hạ Quyên Quyên đã thực sự tỉnh lại!

Hạ Quyên Quyên u sầu ngồi lặng lẽ nhìn khung cảnh ngoài trời kia, gió trời hiu hiu làm mái tóc cô bay phấp phới, gương mặt tiều tụy như không còn sự sống, hàng nước mắt chảy dài, càng làm vẻ đau đớn trong cô thấm đậm, rõ nét hơn.

- Tiểu Quyên, ơn trời là em đã tỉnh lại. Cảm ơn trời vì đã tỉnh lại, cảm ơn em.

Hắn vui vẻ đến bên, vòng tay qua eo nàng, nũng nịu nói. Hắn vui lắm, thật sự rất vui, cảm xúc hạnh phúc của một gia đình là đây sao?

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ Thanh Hoài. Vui lòng không edit hay chuyển Ver dưới mọi hình thức. Xin hãy tôn trọng chất xám của tớ.]

Cô vẫn im lặng. Làn hơi ấm áp truyền vào da cô, làm cô hơi run rẩy, đẩy mạnh bàn tay hắn ra.

- Tôi muốn ở một mình. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

- Không được.

Hắn hét lên, nhìn đôi mắt sưng húp lên của Hạ Quyên Quyên, làm Trần Dương Thần càng lo lắng hơn, lo ngại về một điều không hay sẽ diễn ra.

- Con tôi đã chết rồi đó, anh đã hài lòng chưa?

- Tiểu Quyên, sự việc đó là ngoài ý muốn, anh thật lòng cũng không muốn nó xảy ra.

Hắn giữ chặt hai bả vai cô, giọt nước mắt khế động rơi xuống bàn tay hắn.

- Anh im đi, chữ thật lòng của anh tôi có thể tin tưởng nổi không?

- Tiểu Quyên, em bình tĩnh lại có được không?

- Bình tĩnh ư? Hừ! Con tôi chết, người tôi luôn ấp ôm mỗi ngày đều lừa dối, lợi dụng tôi, anh nghĩ tôi có thể bình tĩnh lại được sao?

- Là anh không tốt khi đã lợi dụng em, nhưng xin em đừng nói những lời đó với anh có được không?

- Anh nghĩ mình còn đủ tư cách để cầu xin tôi ư? Đứa bé chết rồi, lòng tôi cũng đang dần chết theo nó đây, anh có biết không? Chỗ này đau lắm, cái hạnh phúc khi được làm mẹ của tôi đã bị anh và ả hồ ly tinh kia vùi dập hết rồi, tất cả đã hết rồi... không còn gì nữa, ba mẹ... em trai...và cả đứa bé nữa....tất cả đều đã bỏ tôi mà ra đi hết rồi...

Hạ Quyên Quyên gục xuống, đôi mắt vô hồn đảo xung quanh, miệng thì cứ làm bầm trông đáng thương vô cùng, hai đôi mắt to tròn giờ lại thay bằng cặp mắt sưng húp lên, cô khóc rất nhiều, rất nhiều... không còn gì đau đớn hơn khi tỉnh dậy...mọi chuyện đã vượt tầm kiểm soát...đắng lòng cho cái câu "đứa bé đã không còn, xin phu nhân đừng quá đau buồn, đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn"

Thật nực cười, khen cho "sự cố ngoài ý muốn..."

Cô bắt đầu có những biểu hiện lạ làm hấn vô cùng đau đầu, hấn khụy người xuống, hai vòng tay to lớn bao trọn cả thân xác bé nhỏ của nàng, cảm nhận hơi ấm, cảm nhận nhịp tim đang đập rất nhanh khi hai thân xác chạm nhau.

- Tiểu Quyên, em đừng buồn nữa, mất đứa này chúng ta sẽ lại có đứa khác hà có gì em phải tự dần vật bản thân như thế này chứ?

Giọng Trần Dương Thần nhẹ nhàng như sóng vỗ, trầm ấm lại truyền cảm, hấn lặn tẩn một hồi rồi nói tiếp.

- Vợ có muốn đi đâu chơi không? Hôm nay anh dành nguyên ngày cho vợ nhé. Chịu không?

- Buông ra! Tôi muốn ở một mình. Chỉ một mình thôi...làm ơn...để tôi yên tĩnh...làm ơn...xin anh...

Trần Dương Thần triu mày xuống, hấn thở dài, rồi đứng dậy. Từ khi cô hôn mê đến giờ, đêm nào hấn cũng thức đêm để canh cô ngủ, đi làm thì đi muộn về sớm, có khi dành cả ngày để ở nhà ngắm cô ngủ, lần đầu tiên hấn vì một người phụ nữ mà phải đau đầu thế này, một Trần Dương Thần cao ngạo, tự tin, không vướng bận điều gì đi đâu rồi...

- Được rồi, nếu em muốn ở một mình thì anh cũng không ép buộc nữa...anh sẽ quay lại với em sớm thôi...ngủ một giấc cho khoẻ...đừng nghĩ ngợi nữa.

Giọng hấn trầm ảm lại pha chút đượm buồn, hấn rầu rĩ bước ra, trước khi đóng cửa, còn lo lắng nhìn cô một lâu rồi mới dám rời đi.

Chương 41

Hạ nhân ra ra vào vào tấp nập, Trần Dương Thần đang chuẩn bị mở tiệc ăn mừng vì vợ hắn đã tỉnh lại, mọi công tác đều phải đầu ra đó một cách hoàn hảo.

Daniel cười cười ngồi cầm tách trà, thỉnh thoảng hợp một miếng trông điệu nghệ vô cùng.

Trái lại Trần Dương Thần lại đang nhìn hắn với ánh mắt thiếu kiên nhẫn, gương mặt lạnh lùng như mọi ngày, chỉ có khi ở cùng vợ hắn mới trở nên "trẻ con" thôi.

- Tiểu Quyên từ khi tỉnh dậy không chịu nhìn mặt tôi nữa là sao?

Hắn gầm gừ hỏi, nhìn gương mặt Daniel làm hắn thấy nhặt nhẹo vô cùng.

- Haizzz, do cô ấy bị mất đứa con cộng với việc cậu lừa dối, lợi dụng cô ấy như thế, cậu nghĩ xem, cô ấy sẽ nhanh chóng tha thứ cho cậu sao?

- Nếu tôi là cô ấy tôi sẽ tha thứ cho mình, bởi vì tôi thấy mấy chuyện đó khá là nhỏ nhặt.

Trần Dương Thần tỉnh bơ thốt ra từng chữ, làm vị bác sĩ kia cạn ngôn, đơ họng chẳng biết nên nói gì.

- Trần Dương Thần ơi là Trần Dương Thần, cậu phải tự đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy chứ, một người mẹ mất con, lại bị người

mình yêu thương bấy lâu lợi dụng, cậu có nghĩ cô ấy đủ kiên nhẫn để nhìn cậu dù một giây hay không? Cô ấy không làm việc gì đại dột đã là may mắn lắm rồi.

- Vậy giờ phải làm sao? Không thể để tiểu Quyên cứ suốt ngày rầu vậy được.

- Cái căn bản là cô ấy đang sốc vì chuyện đưa con, cậu nên đối xử tốt với cô ấy một chút, rồi khuyên nhủ cô ấy nên phấn chấn hơn, thứ cô ấy cần là tình cảm chân thật, thật lòng của cậu, cậu hiểu không?

Trần Dương Thần khẽ chau mày, ánh mắt có phần hơi khó hiểu, phụ nữ đúng là phức tạp thật.

- Tôi hiểu rồi!

- Cậu hiểu vậy là tốt.

Daniel thở một hơi rõ dài, không biết tên lão đại này đã thực sự hiểu hết chưa nữa, nhìn mặt thần thờ kia là biết, đang còn lạc trôi đâu đó rồi.

Cốc Cốc.

Tiếng gõ cửa phát ra từ bên ngoài, Trần Dương Thần đang bận lo toan suy nghĩ bèn nheo mày.

Daniel đặt nhẹ tách cafe xuống, ánh mắt dần chuyển hướng ra cánh cửa.

- Vào đi!

Giọng hấn vang vọng ra. Cánh cửa dần mở ra. Một gã đàn ông cao

to bước vào.

- Lão đại.

Nguyên theo lễ gặp đầu chào hấn.

- Đã điều tra được nguyên nhân chưa?

- Rồi.

Nguyên e dè, định nói nhưng lại thôi quay sang nhìn Daniel. Trần Dương Thần dường như hiểu ý đành lên tiếng.

- Daniel là bạn thân của tôi có gì cậu cứ nói thẳng đi. Tôi tin cậu ấy.

Daniel chỉ nhếch môi cười, hấn sống cũng gần 30 năm rồi, lần đầu tiên nghe thấy Trần lão đại nói được câu nghe mát lòng mát dạ ghê.

- Vâng!

- Nói đi. Điều tra được những gì rồi.

- Quả thực như lão đại đoán, chuyện của phu nhân có một tay Hạ Phong Diệp nhúng vào.

Một nụ cười lạnh nở trên môi Trần Dương Thần.

- Chẳng lẽ một bộ hồ sơ chưa làm hấn tỉnh ra, đúng là quá u mê rồi.

Hấn lắc đầu, nụ cười sâu càng lúc càng bí hiểm hơn.

- Lão đại, chuyện đó đã làm công ty hấn thua lỗ nặng nề, chắc hấn trả thù chúng ta bằng việc này. Xin lão đại cho thuộc hạ một cách xử

lí triệt để.

Daniel nghe loáng thoáng này giờ cũng hiểu được đôi chút chuyện bèn lên tiếng góp vui. Người đàn ông này gần 30 mà tính cách thì cứ như đứa trẻ mãi không chịu trưởng thành, thế nên đến giờ vẫn chưa tìm thấy được bóng hồng của đời mình, nhìn Trần Dương Thần hạnh phúc bên vợ mà lòng hẫng cũng thấy GATO.

- Hạ Phong Diệp sao?

Ánh mắt chim ưng khế chuyển hướng.

- Cậu biết hấn ta sao?

- Biết chứ sao không biết, hấn nổi tiếng là người thành đạt khi mới ở độ tuổi hai mươi, còn nổi tiếng là trắng hoa nữa, mới mấy tháng trước còn dẫn một cô gái đến phá thai, nghe loáng thoáng đâu đó thì hình như cô ta là con gái bộ trưởng thì phải, nhìn cũng tầm 18-20 mươi thôi...

Daniel thờ dãi, sao giới trẻ ngày nay thật kì quặc, chơi xong lại bỏ, sao lại không có trách nhiệm với con gái người ta như thế chứ?

- Hừ! Nói vào trọng tâm!

Trần Dương Thần chĩa ánh mắt sắc nhọn nhìn Daniel, hấn không đủ kiên nhẫn để ngồi nghe ba cái chuyện tầm phào này.

- Ấy...này giờ đùa chút thôi mà...đừng nóng.

Daniel biết mình vừa chọc vào dòng nham thạch nên tự động rút, trở về trạng thái nghiêm túc, có chút...sợ hãi...ai mà dám đùa với Trần Dương Thần máu lạnh chứ?

- Hạ Phong Diệp rất thích chơi chứng khoán, hãy chộp lấy điểm yếu này của hắn, biết đâu...

- Chứng khoán sao? Hừm...! Lại có kịch hay để xem rồi.

Trần Dương Thần nhếch môi vẻ gian tà, ắt hẳn những con người đang hiện diện trong căn phòng này đều biết hắn đang có mưu kế gì. Đúng là Trần Dương Thần, chỉ mới gợi ý như vậy thôi đã tự hiểu ra rồi. Quả thực báỉ phục.

- Nguyên, cậu biết nên hành động như thế nào rồi chứ?

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

- Được rồi cậu mau thực hiện đi, tôi sẽ đợi một kết quả khiến tôi hết sức hài lòng đến từ cậu.

- Lão đại, thuộc hạ còn một chuyện nữa cần bẩm báo!

- Chuyện gì?

Chuyện gì mà khiến cánh tay phải của Trần Dương Thần lo lắng đến như vậy, hắn thực sự cũng đang muốn biết?

- Mỹ Tuyết...đã bỏ trốn rồi!

Chương 42

- Mỹ Tuyết...đã trốn thoát rồi!

- Đúng là sát thủ, không hổ danh là con gái cưng của ông chú tôi.

- Thuộc hạ e là...

- Hừm, để xem cô ta giờ trò gì, một tuần không ăn không uống, bị cưỡng hiếp tập thể đến chết đi sống lại đến như vậy mà vẫn có thể sống sót mà bỏ trốn, đúng là một người phụ nữ đáng để khâm phục.

Daniel tiếp lời.

- Các người đã từng nghe câu "thả con giun bắt con cá chura" mà con cá này không những to béo mà còn rất nhiều giá trị nữa.

- Ha ha ha đúng là thâm thúy!

Daniel phá lên cười lớn.

Nguyễn xen vào.

- Lão đại còn nhớ con cáo già bên tập đoàn GT đã từng đối đầu với ngài nhưng rồi lại bị chúng ta truy sát, nghe nói hắn bị kẻ nào đó hạ sát ngay trên giường, con trai lão ta tưởng nhằm tổ chức chúng ta giết hắn để trả thù thế nên vì muốn trả thù nên đã có ý đồ liên thủ với lão già Nghiêm Mặc Huy - ba của ả sát thủ Mỹ Tuyết kia.

- Trần Dương Thần ơi là Trần Dương Thần, sao cậu lại có nhiều kẻ

thù đến như thế hả, sống một cuộc sống an nhàn như tớ có phải thích hơn không?

- Cậu im miệng, nói nữa là mai không thấy mặt trời đâu đấy!

Daniel dường như hiểu ngay, vội lấy hai tay bịt miệng lại, biết Trần Dương Thần đang khó ở nên thôi, để dành khi nào tâm tư hẳn khá hơn rồi hẳn chọc ghẹo.

Nói về Trần Dương Thần chắc cả ngày cũng chưa xong, bởi vì lai lịch tên này quá bất phân, bàn tay thì đã nhuộm máu khi còn là một đứa trẻ 7, 8 tuổi, cả cuộc đời hẳn quá đáng sợ, chỉ cần dám phản bội hẳn thì cái kết khó mà ngờ được. Kẻ thù thì khỏi nói, đếm không xuể, ai ai cũng muốn giết hẳn để lập công nhưng kẻ đó lại không ngờ rằng đây lại là cái mồi chôn, hẳn mãi bất tử, hẳn mạnh, hẳn là kẻ khiến người đời khiếp sợ, một ông trùm buôn bán ma túy và cả vũ khí, hẳn tài giỏi, hẳn đầy tiềm tàng, một con người hoàn hảo. Khiến ai cũng phải ái mộ mà thêm thương.

- Chuyện này càng lúc càng thú vị, những con cáo già cùng liên kết với nhau, để xem...ai mới là kẻ chiến thắng.

Hắn mỉm cười vẻ đầy tự tin ngạo mạn, Trần Dương Thần này chưa bao giờ thấy hứng thú như bây giờ.

[...]

Ánh chiều tàn rọi nắng nhẹ vào trong màn hình cửa, Hạ Quyên Quyên yếu điệu ngồi cầm cuốn sách đọc trôi rất chăm chú, thoáng thấy dòng chữ trên sách "Đắc nhân tâm"...

Đôi khi đọc đến đoạn nào, nàng lại bất giác mỉm cười, có lẽ thú vui bây giờ đây của nàng đó là việc đọc sách, ngắm hoa để quên đi nỗi

đau buồn mất đứa con kia.

Hắn đắm say một hồi nhìn nàng tiên giáng trần trong bộ váy trắng kia, tựa nhẹ đầu vào thành giường, chuyên tâm đọc cuốn sách, hắn rất vui dường như nàng đã phấn chấn hơn những gì hắn tưởng, hắn tiến tới, nhẹ nhàng choàng lấy vai nàng, thủ thỉ nhỏ nhẹ.

- Đang đọc cái gì mà chăm chú vậy vợ?

Hắn rất thích gọi cô bằng vợ, hắn thích được cô gọi là chồng, thích được nũng nịu.

- Tôi cảm thấy hơi khó thở, làm ơn hãy buông ra!

Trái lại, cô lại đáp lại hắn một giọng lạnh như băng.

- Thôi đừng đối xử lạnh nhạt với chồng như vậy nữa, chồng dẫn vợ đi ngắm hoa nhé, có chịu không? Chồng biết vợ thích hoa oải hương nên đã sai người qua Pháp mang về những giống hoa thơm và đẹp nhất mang về đây cho vợ nè, vợ nhìn chắc sẽ thích lắm.

-...

Cô vẫn im lặng chăm chăm vào cuốn sách, coi lời hắn nói như là gió thổi bên tai. Hắn chỉ mỉm cười rồi bế phốc nàng lên.

- Á! Anh làm cái gì vậy? Thả tôi xuống ngay lập tức!

- Thôi nào vợ! Ai mượn vợ lạnh nhạt với chồng quá làm chi, giờ chồng chỉ còn cách này thôi, không chịu cũng phải chịu.

Trần Dương Thần mạnh mẽ bế Hạ Quyên Quyên đi xuống dưới lầu trước sự ngỡ ngàng của bao nhiêu cặp mắt, bác quản gia nhìn thấy

thế cũng cười. Họ còn đôn lời lên rằng.

"Nhìn ông chủ và phu nhân hạnh phúc chưa kìa, thật gato quá đi!"

"Nhìn bà chủ được ông chủ cưng chiều kìa."

"Thật giống một cặp tiên đồng ngọc nữ trời ban mà."

"Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của ông chủ kìa, là lần đầu tôi thấy đấy."

"Đúng là bà chủ có khác, có thể thay đổi gương mặt lạnh của ông chủ, quả đáng khâm phục."

"Chúc hai người sớm có em bé nhé!"

"..."

Trần Dương Thần dường như rất hài lòng với những lời nói đó bèn hào phóng tặng lương cho tất cả gia nhân trong căn nhà này, hôm nay tâm trạng của hắn khá là vui.

Một căn nhà nhỏ được đặt giữa cánh rừng hoa, mùi oải hương ngào ngạt khó cưỡng, Hạ Quyên Quyên như được mở mang tầm mắt, từ lúc tỉnh lại tới giờ cô chưa hề bước chân ra khỏi cửa phòng, giờ đây cảm thấy có chút hối hận, khéo môi bất giác nở một nụ cười tươi.

Nàng hít hắn một làn hơi dài, mùi hoa quyện vào gió, thanh thanh, man mát. Rất thích hợp cho việc tu tâm, đọc sách, nghỉ ngơi.

- Thế nào thích không?

Hắn hỏi đều, rõ ràng chữ thích đã hiện lên trên mặt cô, vậy mà hắn còn đi hỏi lại.

- Cũng...bình thường thôi!

Cô hơi lắp bắp.

- Nếu bình thường thì để chồng nhổ hết đám hoa này rồi trồng loại hoa khác cho đến khi vợ chịu nói chữ "thích" mới thôi.

- Ấy...anh điên hả? Hoa đẹp vậy mà nhổ đi sao? Thật là phí của trời mà!

Hắn mỉm cười, thỏa ý trêu ghẹo nàng.

- Thì tại vợ bảo không thích mà!

- Tôi thích! Tôi thích là được chứ gì! Anh thật là phiền phức.

- Phiền phức mới là chồng em!

- Có anh ở đây dường như không khí nặng mùi hơn thì phải?

- Ai đời có vợ nào đi nói chồng mình như vậy không chứ, phải chăng... tối này em lại muốn "tình ngàn đêm" với anh!

Hắn nhe răng nanh, cười gian manh nhìn chú thỏ con trắng muốt kia. Máu sói trong người hắn lại lên cơn rồi.

Chương 43

- Có anh ở đây dường như không khí nặng mùi hơn thì phải?

- Ai đời có vợ nào đi nói chồng mình như vậy không chứ, phải chăng...tối này em lại muốn "tình ngàn đêm" với anh!

Hắn nhe răng nanh, cười gian manh nhìn chú thỏ con trắng muốt kia. Máu sói trong người hắn lại lên cơn rồi. Cậu chủ nhỏ bữa giờ phải ăn chay giờ rất nóng lòng được ăn thịt đây.

Cô dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, còn lạ gì cái máu "chó điên" trong người hắn nữa.

- Anh đừng tưởng làm vậy tôi sẽ động lòng.

- Anh tin em sẽ tha thứ cho anh.

Hắn rất tự tin bởi vì hắn là ai chứ, hắn là Trần Dương Thần đứng đầu tổ chức, không có việc gì mà hắn không làm được cả, ngay cả việc chiếm đoạt trái tim của cô.

- Được cứ chờ xem.

Hạ Quyên Quyên nhếch miệng cười. Để xem tên ngạo mạn đó đắc ý được bao lâu.

Trần Dương Thần tiêu khiển thời gian bằng cách đọc báo, lâu lâu lại khẽ liếc nhìn trộm Hạ Quyên Quyên một cái, hắn không dám làm phiền cô khi nàng đang ngắm hoa, thế nên thỉnh thoảng lại cười như

một thằng dở hơi, cười vì một lão đại như hấn mà phải ở đây canh chừng một người phụ nữ, không dám lại gần cô ấy, lại còn đứng xa xa nhìn trộm người ta. Nếu dám thuộc hạ biết được chắc sẽ cười thúi ruột cho mà xem.

Trần Dương Thần khẽ liếc đồng hồ, đã gần 5h chiều rồi, hấn đã ở đây cùng cô 2 tiếng rưỡi, thời gian thẩm thoát thoi đưa cũng nhanh thật, hấn đứng thẳng dậy tiến về phía chỗ Hạ Quyên Quyên đang ngồi. Từ đằng sau âu yếm choàng lấy cô.

- Tiểu Quyên của anh đã đói chưa nào?

- Chưa!

Cô lạnh lùng đáp. Nhưng rồi...

Rột rột

Tiếng bụng đói kêu nghe mà não lòng, nó đã bị bỏ đói cả ngày nay rồi, Hạ Quyên Quyên đỏ tía mặt lên, cô xấu hổ ôm chặt bụng lại, nhưng nó lại còn phát ra những tiếng còn lớn hơn ban nãy. Cô thầm chửi.

"Cái bụng đáng chết này, sao lại đói đúng lúc vậy cơ chứ, thật xấu hổ mà."

Trần Dương Thần nhìn thấy biểu cảm ngại ngùng của cô mà phá lên cười.

- Đói thì nói đói, sao phải dẫu?

- Ai nói tôi đói cơ chứ, chỉ tại cái bụng tôi nó mắc bệnh về đường ruột thôi.

- Được rồi để anh vào trong nhà lấy cái gì đó cho vợ ăn nhé!

- Đã bảo không cần rồi mà...

Hạ Quyên Quyên càng đỏ mặt càng làm Trần Dương Thần thích thú, hấn xoa xoa đầu cô rồi đôi chân dài thoăn thoắt đi vào trong nhà.

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và facebook, vui lòng không edit hay lấy dưới mọi hình thức khi chưa có sự cho phép của tui.]

[...]

Trần Dương Thần đã vào nhà hơn 15" mãi không thấy ra, bảo là đi lấy đồ ăn mà tưởng đi Mĩ cơ. Hạ Quyên Quyên ngược lên nhìn ngắm bầu trời, hình như trời sắp mưa rồi, nhìn đám mây đen kịt kia mà cô lại ví như lòng của mình, chỉ một màu u ám. Cô cũng rất muốn tha thứ cho hấn nhưng bây giờ thì không được, chưa đến lúc thích hợp.

Hạ Quyên Quyên lấy trong túi váy ra một khẩu súng lục đen, ánh mắt lạnh lùng nhìn nó.

Từ hôm ở trung tâm thương mại, Hạ Phong Diệp đã đưa cho cô, chỉ dặn dò đúng một câu "Sẽ đến lúc em cần đến nó."

Cây súng lục lạnh lẽo như lần đầu tiên cô gặp Trần Dương Thần vậy, hấn lạnh như tảng băng trôi, mở miệng ra toàn chết chóc, một tên đàn ông đáng sợ còn hơn tử thần, nhớ lúc trước cô đồng ý kết hôn với hấn chỉ vì cứu em trai cô giờ thì nó đã mất rồi, cô cũng đã tự hứa với lòng mình sẽ rời xa hấn, nhưng rồi thật nực cười, cô vẫn mãi không thể làm được.

- Phu nhân!

Một cô hầu gái đi đến trên tay là một đĩa thức ăn. Hạ Quyên Quyên nhanh chóng cất khẩu súng xuống phía dưới váy, ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn cô ta.

Rõ ràng là Trần Dương Thần cấm tất cả người hầu bước vào khu vườn hoa này rồi mà, sao cô ta lại cả gan dám chống lệnh như vậy chứ, vả lại chân tay cô ta trầy xước rất nhiều, gương mặt thì cúi gầm xuống, mái tóc dài rũ rượi che nửa khuôn mặt làm cô không thể nhận ra đây là ai, nhưng có một điều, giọng nói của cô ta lại vô cùng quen thuộc.

- Cô để đồ ăn ở cái bàn kia rồi có thể rời đi, tôi muốn ở một mình.

-...

Cô gái kia chỉ im lặng đặt đĩa thức ăn xuống rồi khẽ mỉm cười. Ẩn giấu trong ngực mình ra một con dao rồi nhanh chóng nhắm đến Hạ Quyên Quyên.

- Đi chết đi đồ hồ ly tinh!

Phập!!!! Con dao găm thẳng vào cánh tay Hạ Quyên Quyên, cô hoàn toàn bất ngờ, may mà cô đã nghi ngờ rồi, nếu không...chỉ có con đường chết.

Hạ Quyên Quyên trợn tròn mắt nhìn, cô ta không ai khác chính là Mỹ Tuyết, người đã đẩy cô xuống cầu thang khiến cô mất đi đứa trẻ.

Không ngờ lại gặp đúng lúc này, nhìn dòng máu chảy dài dưới cánh tay kia, Hạ Quyên Quyên thờ phào, may mà cô phản ứng kịp không là bị cô ả đâm thẳng vô chỗ hiểm rồi.

Mỹ Tuyết như nửa điên nửa dại, ánh mắt hẩn lên những vành đỏ ngầu như máu nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

- Cô phải trả giá cho những tội nhục mà cô đã gây ra cho tôi!

Mỹ Tuyết hét lên dồn hết lực đâm thật mạnh xuống.

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng thét kinh trời vang lên.

Chương 44

Mỹ Tuyết đâm mạnh xuống, lần này may mắn Hạ Quyên Quyên lại thoát khỏi lưỡi hái tử thần, cô ả hung hăng nắm đầu Hạ Quyên Quyên không ngừng rầm rú lên hét, cô ta thực sự bị điên rồi, điên đến nỗi không thể kiểm soát được bản thân, điên một cách mù quáng.

- Mỹ Tuyết cô điên rồi, mau buông ra ngay.

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ vui lòng không edit hay chuyển Ver dưới mọi hình thức. Xin hãy tôn trọng tôi]

Cô ta giựt mạnh mái tóc Hạ Quyên Quyên xuống, ánh mắt như dao găm như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, thật đáng sợ.

- Điên sao? Ha ha ha! Đúng vậy tôi vì cô mà bị bức cho tới điên đây! Cô có biết chuyện gì đã xảy ra với tôi hay không? Anh Thần anh ta ném tôi vào một cái hầm lạnh lẽo, cả tuần bị bỏ đói, còn nữa..hàng đêm còn bị bọn thuộc hạ dơ bẩn đó hãm hiếp đến thê thảm như muốn chết đi sống lại. Cô có hiểu cái cảm giác đó không? Anh Thần...là từ nhỏ anh ấy đã rất chiều tôi, yêu thương tôi, giúp đỡ tôi, cái gì anh ấy cũng sẽ đứng về phía tôi dù đúng hay sai... giờ thì sao? Vì một kẻ xa lạ như cô mà anh ấy ruồng bỏ tôi, coi tôi như kẻ thù, làm nhục tôi...Cái giá này thực sự quá đắt...

Ả ta cười khinh rồi nói tiếp.

- Cô có biết không cái ngày mà tôi được nhận nhiệm vụ cuối cùng đó là giết chết Trần Dương Thần, cô có biết lúc đó tim tôi đau thế nào

hay không...tôi yêu anh ấy...đã yêu từ khi còn rất nhỏ...tôi yêu tất cả mọi thứ của anh ấy...nhưng mà phải làm sao bây giờ đó là mệnh lệnh của ba tôi...mà ba tôi lại là một người rất đáng sợ...nhưng mà thôi đừng nào cũng chết...tôi thà hủy hoại cô còn hơn, rồi sau đó giết chết Trần Dương Thần rồi tự sát...để linh hồn này có thể trọn vẹn ở bên anh ấy...Tôi chỉ mong được có như vậy thôi...Nhưng rồi vì cô mà mọi ước mơ đó đều tan biến, hàng ngày bị bọn khốn đó tra tấn thân thể cô có biết thế nào là sống không bằng chết không, cô có từng cảm nhận nỗi đau này không?...Cô có hiểu không...

Từng giọt, từng giọt lệ của Mỹ Tuyết rơi xuống, ánh mắt cô ta u sầu, đau đớn nhìn những vết bầm tím ở tay chân kia Hạ Quyên Quyên cũng hiểu được phần nào nỗi đau mà cô ta đã phải gánh chịu.

- Tôi hiểu mà...bởi vì chúng ta đều là phụ nữ...đều là những người bị bọn đàn ông trêu đùa, lợi dụng...Thế nên có gì cô thả tôi ra rồi chúng ta cùng ngồi lại tâm sự có được không?

Hạ Quyên Quyên nhanh trí giờ trò "nịnh hót" nhắm đánh lạc hướng cô ta, làm cho cô ta quên đi chuyện này, chỉ có những người phụ nữ mới hiểu rõ nhau, Hạ Quyên Quyên rất thông minh khi đánh trúng đòn tâm lý này.

Nhưng không may rồi, cô ta không những không bị mắc bẫy mà lại còn nổi điên hơn, ánh mắt ngập tràn thù hận nhìn cô.

- Không! Cô căn bản không hiểu được, bởi vì cô có anh Thần, có tất cả, có mọi thứ, cho nên cô không giống tôi, chúng ta lại càng không hiểu nhau!

- Không! Cô mau tỉnh lại đi, đừng u mê nữa, như vậy chỉ khiến cô đau đớn thêm thôi!

- Ha ha ha! Câm miệng! Hạ Quyên Quyên! Nãy giờ nói chuyện như vậy đã quá đủ rồi, giờ thì mau đi chết đi!

Hạ Quyên Quyên vùng vẫy, căn bản hai cánh tay bị cô ả giữ chặt lại, không thể nhúc nhích được chút nào cả. ả ta quá mạnh, lực cổ tay rất chắc, là do từ nhỏ đã được huấn luyện trở thành sát thủ nên chuyện này đối với ả không là gì cả.

- Ồ! Trước khi chết cô có muốn nghe một chuyện không? Nó có liên quan đến em trai cô đấy! Dù gì hai chị em cũng sắp đoàn tụ dưới địa ngục rồi.

Hạ Quyên Quyên xanh tái mặt, người mà Mỹ Tuyết vừa nhắc tới là...

- Nói mau! Cô biết gì?

Hạ Quyên Quyên hét lên, tư thế nằm úp khiến cô khó trở mình, hai cánh tay đau nhức nhối, Mỹ Tuyết thấy vậy càng nhấn mạnh đầu cô xuống dưới mặt bàn kính.

- Ha ha ha! Sắp chết còn mạnh miệng gớm ta! Thôi thì cũng sắp đoàn tụ rồi thì tôi bật mí một chút cho biết nhé! Thằng em trai bé bỏng của cô bị chính tay tôi hạ sát đấy, cô có biết lão già GT* kè mà đã mua chuộc em trai cô phản bội Trần Dương Thần không? Hắn ta chính là người mà đã nhờ tôi hạ sát thằng em trai bé bỏng của cô đó, còn cái cô gái mà cô đã tát ở công ty, cô ta chính là vợ bé của lão ta, hôm đó cô ta cũng đã uất ức chạy đến chỗ tôi la í ó, mong tôi sẽ giết cô...

Ai muốn hiểu xin đọc lại chap 10

Hạ Quyên Quyên sừng sốt, nhớ lại ngày hôm đó.

Hôm đó Hạ Phong Diệp có gọi cho cô, bảo là có một người phụ nữ chính là vợ bé của lão già GT, nếu tiếp cận và gây thù với cô ta ắt lão ta sẽ xuất hiện, một khi xuất hiện việc trả thù sẽ thành công hơn, bởi vì lão ta rất sủng cô vợ bé này.

Mỹ Tuyết nói tiếp, giọng càng đanh đá chua ngoa hơn.

- Nhưng mà vài ngày sau khi em trai cô chết thì tôi cũng nhận được tin lão ta đột ngột nhảy từ tầng 80 xuống, não óc văng tung tóe, máu chảy lênh láng, đầu thì nát bét, không còn nhìn rõ mặt... Cô có biết hung thủ giết hấn là ai không?

Là ai? Trong lòng Hạ Quyên Quyên cũng đang rất muốn biết. Phải chăng lại là...

---- hết chap 44----

Chương 45

- Ha ha ha, chắc cô đang nghĩ tới Trần Dương Thần đúng không? Hừ! Tôi nói cho cô biết kẻ đó không ai khác chính là Hạ Phong Diệp, anh trai cao quý của cô.

Thì ra là anh ấy đã trả thù giúp Long, coi như nó đã được nhắm mắt nơi suối vàng, Hạ Quyên Quyên bớt đi được phần nào nỗi lo.

Điều mà cô muốn nhất bây giờ đó chính là...

Giết chết Mỹ Tuyết, trả thù cho Long và đưa con vô tội chưa thành hình hài kia.

Từ lúc sống với Trần Dương Thần, Hạ Quyên Quyên đã học được vài ba món võ để tự vệ bản thân và giờ đây là lúc áp dụng nó rồi.

Mọi chuyện đã quá rõ ràng không cần phải nhiều lời, nên kết thúc rồi.

Đôi chân thon dài đạp mạnh vào bàn chân Mỹ Tuyết, ả đau đớn kêu lên lơ là cảnh giác buông lỏng cánh tay ra ngay lúc này Hạ Quyên Quyên dùng chân trái mình đá một cước vào tay ả làm bay con dao ra xa hai mét, mọi việc diễn ra quá nhanh làm cô ả không kịp trở tay, tâm vẫn đang còn thất thần.

- Khốn kiếp Hạ Quyên Quyên không ngờ cô chỉ núp sau cái vỏ bọc yếu đuối đó, khai mau đi cái lòng dạ ác độc đó của cô giờ mới lộ rõ bản chất đúng không?

Hạ Quyên Quyên chỉ nhếch môi cười, rồi nhanh tay rút ra trong túi

khẩu súng lục đã cất giấu rồi tư thế chuẩn ngắm thẳng vào trán Mỹ Tuyết. Mỹ Tuyết hoàn toàn bị động, cô ta căn bản không hề biết Hạ Quyên Quyên biết sử dụng súng, đó giờ chỉ nghĩ rằng cô ta yếu đuối, mỏng manh, không làm được cái tích sự, trò trống gì cả.

Hạ Quyên Quyên cười khinh, cuối cùng những lời Hạ Phong Diệp cũng đúng, kẻ thù bên cạnh Trần Dương Thần quá nhiều, vẫn nên học cách tự bảo vệ bản thân mình thì hơn.

Giờ ngắm nghĩ lại những lời đúng là có ích thật.

Hạ Quyên Quyên nhếch môi cười nhạt.

- Trước khi chết có muốn nói gì không?

- Khốn nạn thì ra bấy lâu nay cô giả từ bi.

- Ha ha ha! Không phải giả mà là đây mới là con người thật của tôi, đồ tiện nhân, mau xuống dưới đó mà xin lỗi những người vô tội mà cô đã giết hại đi.

- Không!!!!

Đoàngggggg.

Tiếng súng nổ vang ầm trời, viên đạn nhanh như chớp gim thẳng vào chính giữa thái dương của Mỹ Tuyết, ả trợn tròn con ngươi rồi gục xuống, miệng chữ O cứng đờ, ả nằm gục xuống mắt lảo đảo nhìn bầu trời đen kịt kia.

Tóc tách...tóc tách...

Mưa rồi...mưa thật rồi...cả cuộc đời ả nổi tiếng là sát thủ chuyên

ngiệp nhưng lại bị kết thúc một cách thảm hại ngay tại nơi này.

À cũng không thể cãi lại số mệnh, kiếp này à gặp được Trần Dương Thần coi như kiếp này à cũng được mãn nguyện rồi, à yêu anh, cả đời yêu hẳn, nhưng hẳn cũng chỉ là một tên đàn ông bạc tình bạc cảm, lợi dụng à để mưu đồ...thật đáng buồn mà...kiếp sau mình đừng gặp nhau nữa nhé anh Thần...kiếp này đã quá đủ rồi.

Máu từ vết thương chảy dài xuống hoà quyện cùng với những dòng nước mưa, nguyên một vũng máu nhạt nhòa như cái tình cảm mà Mỹ Tuyết dành cho Trần Dương Thần mãi mãi không thể hoà quyện được mà chỉ có thể nhạt dần rồi quên lãng theo thời gian.

À cố gắng nhìn lại bầu trời mưa lần cuối, kiếp người này à cũng mệt rồi cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Một nụ cười mãn nguyện nở trên môi Mỹ Tuyết, chỉ tiếc là lần cuối này vẫn không thể thấy Trần Dương Thần...

Đôi mi dài cong vút dần dần khép lại, hàng nước mắt lăn dài trên khoé mắt.

Chúc anh hạnh phúc, kiếp này em gặp anh cũng đã đủ rồi, kiếp sau xin đừng gặp nhau nữa.

Mỹ Tuyết!

Sau tiếng nổ súng Trần Dương Thần giật bắn mình hốt hải chạy tức tốc ra ngoài. Hẳn hoảng hốt khi nhìn thấy Mỹ Tuyết đang nằm trên vũng máu, ánh mắt nhắm tịt lại, lại càng bất ngờ hơn khi hẳn quay sang nhìn Hạ Quyên Quyên, đôi tay cô run rẩy cầm khẩu súng lục, đôi môi cắn chặt vào nhau đến nổi rỉ máu tươi.

Bộp!

Khẩu súng rơi tự do xuống mặt đất, tà áo trắng đã bị mưa nhuộm ướt, tóc tai Hạ Quyên Quyên rũ rượi như thể không còn sức sống nữa vậy.

Trần Dương Thần không thể tin nổi vào cô gái đang đứng trước mặt hắn kia, một cô gái ngây thơ, hiền lành sao lại có thể ra tay tàn độc như vậy chứ? Nhắm ngay huyết thái dương, chỉ có chết ngay lập tức chứ đừng nói đến tia hy vọng sống.

- Tiểu Quyên!

Hắn khẽ gọi, bàn tay to lớn chạm vào vai cô.

Hắn biết bây giờ tâm lý cô đang chịu đả kích rất nặng nề nhưng không ngờ hôm nay cô lại ra tay giết người.

- Tiểu Quyên!

Hắn lại gọi tiếp hai bàn tay to lớn cố giữ chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy kia.

- Không! Buông tôi ra! Tất cả đều do cô ta tự làm tự chịu! Tôi hoàn toàn không có lỗi gì hết! Đúng vậy! Ha ha ha!

Hạ Quyên Quyên nửa điên nửa tỉnh hét lên, điều đó càng làm cho Trần Dương Thần càng đáng suy nghĩ hơn.

- Tiểu Quyên, bình tĩnh nghe anh nói!

- Không, tôi không bình tĩnh được! Tôi không thể!

- Không! Em có thể! Em nghe cho kĩ đây! Cô ta là do anh giết! Không phải em! Em hiểu không?

- Không được, cô ta là do tôi giết, là do tôi, hai bàn tay này đã dính đầy máu tươi.

Hạ Quyên Quyên run rẩy nhìn ngấm bàn tay mình, đôi tay này đã dơ rồi không còn trong sạch như trước nữa.

Hạ Quyên Quyên không ngưng làm bầm câu " Mỹ Tuyết chết rồi, cô ta chết là do tôi..."

Trần Dương Thần như phát tiết, không thể chịu đựng nổi sự u mê của cô nữa, hấn ầm lên như mãnh thú.

- Hạ Quyên Quyên! Em nghe rõ cho tôi!

...

---- hết chap 45----

Chương 46

Đoàngggggggg.

Tiếng sấm nổ ầm trời nghe mà chói tai, một cảm giác khó chịu trong người. Trần Dương Thần nheo nheo đôi mắt, hấn tựa lưng vào thành sofa, nhắm mắt lại chùng vài giây gì đó, như thể đang ngẫm nghĩ một điều nào đó.

[...]

15 năm trước.

Trần Dương Thần vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn chưa thể hiểu được thế nào là đạo lý làm người nhưng có một điều mà hắn nắm rất rõ, ngày đêm tự răn dạy mình đó là "Muốn tồn tại trong cái thế giới tàn ác này nhất định phải có một trái tim sắc đá, một cái đầu lạnh, và một khuôn mặt không bao giờ bộc lộ cảm xúc, nếu để kẻ thù nhìn thấy được gương mặt sợ hãi thì khi đó chắc chắn xã hội này sẽ thẳng tay giết chết ta".

Cánh cửa phòng mở he hé, bên trong là một người đàn ông trạc tuổi tứ tuần và một người đàn ông khác cũng cùng độ tuổi trung niên. Họ đang nói chuyện gì đó vô cùng quan trọng nhưng lại vô tình quên khoá cửa, từ đó cũng dần lộ những bí mật động trời.

- Giờ ngài tính sao với thằng nhóc đó đây? Hay là giết?

Người đàn ông trung niên kia ngậm ngừng, dường như hắn đang có ý đồ xấu xa, Trần Dương Thần cố ghé sát tai vào cửa, để xem có

nghe thêm được những điều gì thú vị không.

- Đừng gấp Sâm, đừng quên nó chỉ là một đứa trẻ có thể làm được gì to lớn cơ chứ?

Người đàn ông này tên là Nghiêm Mặc Huy - cha ruột của Mỹ Tuyết đồng thời cũng là chú nuôi của Trần Dương Thần, từ khi dựng công ty, ông ta đã giúp ba của Trần Dương Thần rất nhiều từ đó hai người mới có quan hệ mật thiết đến như vậy. Cho nên khi ba mẹ Trần Dương Thần bị ám sát, tất cả mọi hoạt động đều do một tay gã này nắm quyền và chi phối, mang tiếng là đứng đầu tổ chức nhưng mọi quyền hành lại nằm trong tay Nghiêm Mặc Huy.

Nghiêm Mặc Huy cười lộ rõ bản chất ti tiện.

Gã Sâm này chính là cánh tay trái của Nghiêm Mặc Huy, một trợ thủ đắc lực có một không hai.

- Thuộc hạ chỉ sợ "nuôi rắn cắn gà nhà".

Nghiêm Mặc Huy nghe xong phá lên cười làm Sâm vô cùng hoang mang.

- Hừ! Nó chỉ là một thằng oắt con còn hôi sữa mẹ, làm được cái trò trống gì chứ, lo gì!

- Thuộc hạ chỉ nghĩ đến tương lai, hưởng hồ gì...ba mẹ hấn là do chúng ta...hạ sát...

Trần Dương Thần như muốn gục xuống, hấn có đang nghe làm không đây, bàn tay hấn nắm chặt vào cánh cửa, hấn cũng đã nghi ngờ ông ta từ lâu rồi, không ngờ đều là thật.

Hắn cố giữ bình tĩnh, tĩnh tâm nghe tiếp cuộc đối thoại.

Nghiêm Mặc Huy khẽ nheo mày, hắn đang tỏ vẻ không vui.

- Hừ! Chuyện này nếu người còn nhắc thêm lần nữa thì đừng mong ngày mai được đoàn tụ với vợ con.

Lão ta đe dọa, làm gã Sâm choáng váng mặt mày rối rít tạ tội.

- Là thuộc hạ ngu xuẩn, không giữ kín miệng, xin ngài trách phạt.

- Được rồi Sâm, đây là lần đầu cũng như lần cuối ta mong người đừng phạm phải sai lầm gì ngu ngốc này nữa!

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

- Sao bữa giờ không thấy Hạ Phong Đăng vậy?

Hắn thắc mắc hỏi.

Hạ Phong Đăng được mệnh danh là sát thủ mặt sẹo, nổi tiếng là giết người không chớp mắt, là cánh tay phải đắc lực của Nghiêm Mặc Huy.

- Từ lúc ám sát cả nhà Trần Dương Minh đến giờ hắn dường như không hề xuất đầu lộ diện thêm lần nào cả, dường như hắn muốn ẩn cư, rửa tay gác kiếm.

- Hay lắm, hay cho một Hạ Phong Đăng vì vợ, vì con mà rửa tay gác kiếm. Thôi được rồi dù gì hắn ta cũng đã theo tôi mấy mươi năm rồi, cũng đã đến lúc cho hắn được nghỉ ngơi.

- Thuộc hạ chỉ băn khoăn một điều, tại sao ngài lại để Trần Dương

Thần sống chứ, sao lại... không...

- Ha ha ha thì tại đũa con gái Mỹ Tuyết này của ta quá yêu thích nó, thôi thì để nó sống vài ba bữa để mua vui cho con gái diệu này của ta.

...

Trần Dương Thần nghiêng rặng, ánh mắt lộ rõ vẻ căm phẫn, thì ra lí do hắn sống chỉ là để mua vui cho con gái lão ta, thật là không thể chấp nhận được.

Hắn cố giữ bình tĩnh từ từ bước chân nhẹ rồi đi khỏi căn nhà đó.

Dừng chân tại một gốc cây, hắn lặng lẽ ngồi xuống, ánh mắt vô thức nhìn bầu trời xanh thẳm kia.

Hắn chỉ ước "Ba mẹ hắn còn sống thì tốt biết mấy, bây giờ đây hắn đang thực sự rất bế tắc..."

Rầm.

Trần Dương Thần đâm mạnh vào thân cây to lớn kia, hành động đó đủ để biết hắn đang tức giận cỡ nào.

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ: Thanh Hoài. Vui lòng không mang truyện đi bất cứ nơi nào khác cả, xin hãy tự trọng.]

Rầm...rầm...rầm...

Lần hai, lần ba...rồi lần bốn...cho đến khi bàn tay hắn rướm đầy máu. Hắn chỉ nhìn rồi cười nhạt.

"Nhiều đây đã thấm thía gì đâu?"

Hắn không cho phép mình được rơi lệ vì khi đó hắn đang bộc lộ bản chất yếu đuối, ắt sẽ bị kẻ thù nắm điểm yếu.

Hắn tự thề với lòng mình, nhất định hắn sẽ tiêu diệt từng người, từng người một...tất cả đều phải chết dưới tay hắn...

Hạ Phong Đăng, Nghiêm Mặc Huy...tất cả chỉ là mới bắt đầu thôi. Thù này không trả quyết không làm người.

Hắn đã tự hứa với chính mình, một lời hứa đầy chính chắn của một người đàn ông, lời hứa không bao giờ quên được. Nhất định phải thực hiện.

- Anh Thần!

Một giọng nữ ngọt ngào vang lên. Hắn nheo mắt thốt lên.

- Mỹ Tuyết!

---- hết chap 46----

...

Mấy bạn thi học kỳ thế nào? Tui tạch Toán rồi huhu!

Tính bữa thi xong đăng rồi mà thấy sao ít quá nên lười giờ mới đăng nè. Còn ai coi không?

Chương 47

- Anh Thần!

Trần Dương Thần nheo mày, theo bản năng giấu bàn tay rướm đầy máu kia đi, hẳn thực sự không muốn để bất kì ai nhìn thấy bộ dạng yếu đuối đó của hắn.

Mỹ Tuyết thấy vậy liền làm vẻ không vui, đều là người thân trong nhà mà còn tỏ vẻ ngại ngùng. Cô giật tay hắn lại, nhìn những giọt máu hãy còn tươi, cô thút thít.

Trần Dương Thần bối rối, lần đầu tiên hắn thấy cô bé này khóc.

- Sao lại khóc?

Hắn thực sự vô tội, nếu để người khác nhìn thấy chắc sẽ nghĩ hắn là một tên du côn thích trọc ghẹo con gái.

- Anh Thần ngốc quá, sao lại tự làm đau mình vậy chứ?...Em... Em ghét anh!

Mỹ Tuyết oà lên khóc rõ to, làm Trần Dương Thần càng thêm khó xử.

- Đừng khóc nữa, anh biết lỗi rồi...là anh sai được chưa?

Hắn vỗ vỗ vai cô bé, thực sự đây là lần đầu tiên hắn dỗ dành con gái.

- Vậy anh hứa nhé! Sau này đừng tự làm đau bản thân nữa, em sẽ không chơi với anh nữa đâu!

Vừa nói, Mỹ Tuyết vừa nâng bàn tay Trần Dương Thần lên thổi nhẹ nhẹ, hơi thổi êm ru như tiếng gió nhẹ mùa hạ, đôi môi chúm chím không ngừng chu lên.

Trần Dương Thần cười nhạt, lòng lại thấy hổ thẹn. Không ngờ hẳn lại có thể ung dung đứng đây mà nói chuyện với con gái đã giết chết ba mẹ hẳn.

Nhưng mà...

Nếu lợi dụng con bé này thì sao? Hẳn thực sự là một con người xấu xa như thế sao?

Nội tâm hẳn đang giằng co rất quyết liệt, giờ đây mạng sống của hẳn còn chưa dám đảm bảo nữa huống chi việc trả thù cho ba mẹ là điều quá xa vời, thứ hẳn cần nhất bây giờ đó là quyền lực, có quyền lực hẳn sẽ có tất cả, có mọi thứ, thao túng chúng trong tầm tay hẳn.

Nếu sau này người đời có chê trách hẳn, hẳn cũng sẽ làm lơ, bởi vì Trần Dương Thần yếu đuối của năm đó đã chết rồi, giờ đây chỉ có một Trần lão đại tung bá năm châu, quyền lực cao cao thượng thượng, khiến kẻ nào cũng phải khiếp sợ.

Hẳn sẽ khiến những kẻ phản bội hẳn phải chịu một cái kết thảm hại.

Hẳn đã nói được và cũng sẽ làm được.

- Anh Thần! Sau này Mỹ Tuyết có làm gì sai thì anh Thần cũng đừng phạt Mỹ Tuyết nha!

-...

- Nha! Nha! Nha! Có được không?

Mỹ Tuyết bìm môi, gương mặt trắng hồng vô cùng dễ thương, hai cái má phồng phồng như bánh bao, đôi khi lại lấp ló hai cái lúm đồng tiền, ánh mắt to tròn long lanh như hai hòn bi ve nhìn hấn, hấn tất nhiên phải...xiêu lòng rồi.

- Được, đợi lớn lên tính tiếp nhé!

Hấn chỉ có thể trả lời vậy thôi, bởi vì hấn không thể hứa hẹn một điều gì cả, và hấn cũng không muốn làm tổn thương cô bé này.

[...]

Chiều mùa hạ nắng gắt, Trần Dương Thần tựa mình trên bãi cỏ xanh mướt, đánh một giấc thật dài.

Bỗng tiếng chuông điện thoại réo lên.

Hấn lười nhác, thò tay tìm chiếc điện thoại, nheo nheo cặp mắt xem là ai gọi đến.

Hai chữ "Mỹ Tuyết" hiện lên trên màn hình.

- Có chuyện gì sao? Anh đang hơi bận có gì nói sau nhé!

Trần Dương Thần giờ đây cứ như muốn tránh né Mỹ Tuyết vậy, hấn chỉ cười lạnh định dập máy thì...

- Hu hu hu...anh Thần ơi giúp em với...em phải làm sao bây giờ đây...

Trần Dương Thần nghe vậy lòng cũng thấy sốt ruột, hấn bật dậy rồi theo địa chỉ Mỹ Tuyết đưa nhanh chân chạy.

Chiếc xe Ducati monster tấp ngay bên vệ đường. Bóng người con trai cao lớn kéo dài dưới mặt đất, hấn liếc nhìn xung quanh, thì ra là một trường tiểu học bị bỏ hoang lâu năm, rêu xanh phủ kín cả ngôi trường, một cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Hấn bước vào hiên ngang như một vị thần, ánh mắt đảo dác khắp nơi, đâu đâu cũng là đồng tàn tro, bụi bặm, không hiểu sao cô bé kia lại đi vào đây được.

Hấn đi tiếp, gặp một cái cầu thang hấn nheo mày, sao cầu thang này lại có nhiều dấu chân dính máu vậy? Lại còn mới như in, lòng hấn có chút hoảng loạn, nhanh chóng chạy lên trên.

Trần Dương Thần chạy đến cuối hành lang thì bắt gặp một căn phòng mở cửa, hấn bước vào. Nhìn cánh cửa mục nát như sắp rớt ra, bàn ghế thì ngổn ngang bần thiu, nếu ở đây mà quay phim kinh dị thì cũng thú vị đấy.

- Hức... hức...hức...

Tiếng khóc thút thít nghe mà quen thuộc, nó vang vọng sau cánh cửa kia.

- Mỹ Tuyết!

Hấn kêu lên, toan định chạy tới thì phía giày đụng trúng phải thứ gì đó.

Mỹ Tuyết nghe thấy tiếng hấn liền nhanh chân chạy tới ôm chặt hấn vào lòng, oà lên khóc nức nở.

- Anh Thần ơi! Mỹ Tuyết...Mỹ Tuyết...giết người rồi...

Hai con người Trần Dương Thần trợn tròn lên, nhìn cái xác phía dưới chân, máu từ đầu đang chảy lênh láng khắp sàn kia, hấn mới giật mình rút chân lại.

Không thể tin nổi...một cô bé nhỏ nhắn như vậy mà lại có thể giết người...

Bàn tay hấn có chút run, cảnh tượng máu me này làm hấn nhớ về cái chết thương tâm của ba mẹ hấn...mối thù hấn nhất định phải bắt bọn họ phải trả cái giá đắt nhất...

- Đừng sợ, chuyện này cứ để anh lo.

- Anh Thần, em...em chỉ muốn bảo vệ anh thôi...mấy con khốn đó nó nói ba em sẽ giết anh vì anh là cái gai trong mắt ba em, sẽ giết luôn cả em, em hận chúng nó vì dám đặt điều xằng bậy, chúng mang súng...và...và...hức...hức...

- Đừng khóc nữa, anh hiểu mà, còn cái xác này cứ để anh giải quyết, em không cần phải lo, có biết không?

Trần Dương Thần ôn nhu ôm lấy Mỹ Tuyết, dỗ dành như em gái, hấn thực sự không nỡ ra tay với cô bé này, nó thực sự vô tội, hà có gì việc ba nó làm mà nó phải gánh chịu cơ chứ.

- Em hãy tưởng tượng rằng mình đang ở nhà, và hãy quên hết mọi chuyện vừa xảy ra đi.

- Hức...hức...vâng... nhưng mà còn hai con nhỏ sợ hãi quá nên đã bỏ chạy...bọn chúng nhất định sẽ báo cảnh sát, nhất định sẽ giết chết em mất...em phải làm sao bây giờ...hức..

Mỹ Tuyết nức nở khóc, làm Trần Dương Thần càng thêm tủi lòng. Hấn cười nói.

- Chuyện đó để anh lo.

- Anh Thần...em yêu anh nhất...rất yêu đó...

Mỹ Tuyết mỉm cười rạng rỡ, hôn trộm lên má Trần Dương Thần một cái chụt rõ to rõ dài, hấn cũng chỉ cười cho qua chuyện.

- Được rồi nên về thôi, mọi chuyện sẽ có kẻ khác lo.

Trần Dương Thần chủ động nắm lấy tay Mỹ Tuyết, bàn tay to lớn bao trọn đôi tay bé nhỏ của cô bé, cô mừng rỡ nhìn hấn rồi mỉm cười thật tươi.

- Vâng ạ!

Có lẽ Trần Dương Thần không để ý nhưng vừa bước ra khỏi cửa, trên môi Mỹ Tuyết đã nở một nụ cười gian xảo, ả quay lại nhìn cái xác chết đầy máu me.

"Cảm ơn mày nhiều nha, vì nhờ có cái xác của mày mà anh Thần đã tin tưởng và yêu thương tao hơn, xuống suối vàng mà yên tâm yên nghỉ đi nhé...hừ..."

---- hết chap 47----

Sao đi các bạn, từ giờ đến ngày cuối cùng của năm 2018 tui sẽ up lên 1 chap nữa, bởi vậy sao với cmt đi

Chương 48

Màn đêm buông xuống, ánh đèn mập mờ trên các con đường bắt đầu sáng lên, tiếng cười nói tấp nập trên khắp các cung đường ngõ hẹp. Đêm nay cũng lại là một đêm quan trọng.

Bóng người đàn ông cao lớn đứng sừng sững, ánh mắt tựa ác quỷ đang soi sẫm những thứ ngoài kia. Hắn im lặng như tờ giấy, làm cho căn phòng trở nên ngọt ngào, căng thẳng.

Một tên thuộc hạ đi vào.

- Thưa ngài, lão ta đã tới, hiện đang chờ ở ngoài phòng khách.

Hạ Phong Diệp mỉm cười, hắn không biết phải nên đón tiếp vị khách này ra sao đây, quả là quý hoá quá.

Nụ cười đầy thâm sâu của hắn khiến gã thuộc hạ ngơ ngác, rốt cuộc thì người đàn ông này đang suy tính điều gì?

...

Mendoza nổi tiếng là khách sạn một sao hạng sang nhất của thành phố S này, nơi đây chỉ tập trung những thương gia lắm tiền nhiều của, và tất nhiên sống trong cái xã hội có tiền là có tất cả.

Người đàn ông trạc tuổi trung niên này đang nâng trong tay mình ly rượu vang được sản xuất vào những năm 1890 vô cùng quý giá, mùi

nho hoà quyện tạo nên một cảm giác đầy đặn, tuyệt hảo khi vừa chạm vào lưỡi, một sự ngọt ngào khó cưỡng như thân thể đàn bà vậy, cuốn hút nhưng lại không kém phần ngọt ngào.

- Nghiêm lão gia, Hạ Phong Diệp đã tới.

Tên thuộc hạ này không ai khác chính là Sâm, kẻ luôn luôn hết mực trung thành với Nghiêm Mặc Huy.

- Sâm, người nói xem, tên Hạ Phong Diệp này có gì thú vị nào?

Sâm chỉ suy nghĩ một hồi rồi mỉm cười, dường như hắn đã đoán được người đàn ông này đang nghĩ điều gì.

- Có phải ý lão gia là...

Sâm định nói nhưng lại bị lão ngăn lại, một động tác vô cùng quý tộc, Nghiêm Mặc Huy đưa một ngón tay lên che miệng, tỏ ý nên giữ im lặng thì hơn.

- Suyt! Bí mật thì không nên bật mí...

Gã thuộc hạ dường như hiểu ra bèn vội vàng ngừng lại.

Hạ Phong Diệp từ trên cầu thang đi xuống, hắn khoác trên mình một bộ đồ vest đen, nhìn thấy Nghiêm Mặc Huy liền nở một nụ cười chào đón nồng nhiệt.

- Sao hôm nay "rồng lại đến nhà tôm" vậy? Thật là quý hoá quá.

- Ha ha ha!

Nghiêm Mặc Huy phá lên cười.

- Lâu rồi không gặp, Hạ tiên sinh.

- Mời ngồi, Nghiêm tiên sinh.

Hạ Phong Diệp vẫn chậm rãi trong lời nói và cả trong hành động, hẳn biết mục đích hôm nay lão già Nghiêm Mặc Huy đến đây là gì rồi.

- Thế nào, Nghiêm tiên sinh, rượu vang này vừa miệng ngài chứ?

Nhìn chai rượu vang 1890 mà Hạ Phong Diệp đã cất công sang tận Pháp chọn lựa, không biết có làm hài lòng vị khách khó tính này hay không đây?

- Ha ha ha! Rất vừa là đằng khác, Hạ tiên sinh đúng là rất có khiếu chọn rượu, rất ngon!

- Vậy thì tốt rồi, tôi chỉ sợ không vừa miệng ngài thì thất lễ rồi... Vậy hôm nay ngài đây đây là vì...

Hạ Phong Diệp cố tình ngập ngừng để xem tâm ý lão già này thế nào.

Nghiêm Mặc Huy đã từ lâu nổi tiếng là con cáo già trong "ngành", ông ta là một trong tam đại tài phiệt nổi danh bậc nhất thành phố S này, chỉ xếp sau ba của Trần Dương Thần và một người đàn ông bí ẩn, nhưng giờ là thời đại nào nữa rồi, tất cả đều đã lạc hậu lỗi thời rồi, cáo già cũng phải nhường chỗ cho những con cáo khác thôi.

- Hôm nay ta đến đây đúng là có chuyện để nói với Hạ tiên sinh đây.

Lão ngừng lại một chút, nhìn ánh mắt của Hạ Phong Diệp vẫn không thay đổi.

- Ta biết cậu và ta đều có chung một kẻ thù...đó là Trần... Dương...
Thần.

Hạ Phong Diệp khẽ nhếch môi, chân phải gác lên, tay trái nâng cao ly
rượu, một tướng ngồi vô cùng quý tộc.

- Sao ngài biết kẻ thù của tôi là Trần Dương Thần chứ? Có phải ngài
đã quá tự tin rồi đúng không?

- Con gái ta đã bị Hạ Quyên Quyên giết chết.

Hạ Phong Diệp chỉ mỉm cười rồi điệu nghệ nhấp miếng rượu.

- Ta biết đó là em gái của cậu nhưng mà...

Không khí trong phòng đột ngột căng thẳng, Hạ Phong Diệp vẫn giữ
nguyên một kiểu cảm xúc, hấn vẫn rất bình thản khi nghe Nghiêm
Mặc Huy nhắc đến ba chữ "Hạ Quyên Quyên".

- Cậu không phải rất yêu cô ta sao? Nếu chúng ta hợp tác đánh bại
Trần Dương Thần thì đương nhiên...Hạ tiên sinh đây sẽ đường
đường chính chính rước em gái mình về làm vợ... Không phải một
công đôi việc, vừa có mã nhân lại vừa loại bỏ được một cái gai trong
mắt...

Cáo già thì vẫn là cáo già, những lời ông ta vừa dùng miệng thốt ra
vô cùng lí lẽ và hợp lí.

Đáp lại những lời đó vẫn chỉ là một nụ cười đầy thâm thúy.

- Nói thẳng ra thì...Nghiêm tiên sinh đây không đủ sức để đánh bại
Trần Dương Thần.

Một câu nói của Hạ Phong Diệp khiến bao kẻ phải giật mình, thái độ cao ngạo thái quá của hắn làm Nghiêm Mặc Huy có chút không nhẫn nại.

Sâm tức giận, gương mặt nổi những đường gân xanh, nhanh chóng rút súng chia thẳng vào đầu Hạ Phong Diệp.

- Khốn kiếp, tên tiểu tử nhà ngươi dám ăn nói hỗn xược với lão gia.

- Bỏ súng xuống.

Nghiêm Mặc Huy đang rất nhẫn nại.

- Nhưng mà...

Sâm có vẻ không chịu khuất phục, ông ta vẫn nắm chắc khẩu súng trong tay.

- Ta kêu ngươi bỏ súng xuống!

Nghiêm Mặc Huy hét lớn ra lệnh, ánh mắt lão nổi đầy tia giận dữ.

Sâm cũng chỉ biết tuân mệnh mà cất súng mặc dù lão vô cùng không phục.

Không khí đột nhiên căng hết sức, Hạ Phong Diệp chỉ nói một câu thôi mà đã làm bầu không khí trở nên khó thở đến như thế này.

Hắn vẫn ung dung, tự tại, đặt ly rượu xuống bàn.

- Nghiêm tiên sinh nên "dạy dỗ" lại thuộc hạ của mình thì hơn, không nên chia súng lung tung như vậy được. Kiểu thuộc hạ này...thật sự là

quá nông cường rồi.

---- hết chap 48---

Chương 49

- Nghiêm tiên sinh đây vẫn nên dạy dỗ lại thuộc hạ của mình...

Nghiêm Mặc Huy vẫn rất kiên nhẫn chỉ cười cười cho qua chuyện.

- Thất lễ, thất lễ rồi, mong Hạ tiên sinh đây không nên chấp nhất làm gì!

- Ha ha ha! Tại hạ không dám quản.

Từng câu từng chữ mà Hạ Phong Diệp thốt ra như một lời châm chọc, đá xoáy Nghiêm Mặc Huy vậy.

Lão già này đã hết thời rồi, cần gì phải e ngại, dè chừng lão ta chứ! Hôm nay lão còn mặt dày đến tận đây để xin hợp tác với hấn, cũng đủ biết độ thất thế của lão ra sao rồi, ông trùm ma túy nổi tiếng một thời là đây sao, nghe danh mà chưa biết mặt, giờ thì rõ rồi.

- Nghe nói Hạ tiên sinh đây đang rất chú trọng thị trường chứng khoán.

- Đúng vậy! Vậy thì sao?

Nghiêm Mặc Huy đột ngột mỉm cười đầy ẩn ý.

- Ta có thể giúp cậu!

- Hừ...đa tạ Nghiêm tiên sinh đã chiếu cố...nhưng mà tại hạ e rằng...đành phải thất lễ rồi.

Hạ Phong Diệp dương dương tự đắc, thử thăm dò lão ta xem.

- Hừm...nói đi, cậu muốn gì?

Rốt cuộc, lão già Nghiêm Mặc Huy này cũng đã hiểu ra.

- Ngài cũng biết mà, ta rất có hứng thú với chứng khoán, đương nhiên cũng sẽ cần một người tài giỏi như ngài đây phụ tá nhưng mà ta...cũng rất có hứng thú với cổ phần của ngài...

Rầm.

- Cổ phần của ta sao?

Nghiêm Mặc Huy đập mạnh vào bàn, hai chân không tự chủ liền bật dậy, ánh mắt dao găm nhìn Hạ Phong Diệp. Lão đang tỏ thái độ, này giờ lão đây đã chịu nhục đủ rồi, không còn đủ kiên nhẫn để thương lượng nữa.

- Ấy! Nghiêm tiên sinh bình tĩnh, những lời tôi nói có phần hơi ngạo mạn nhưng chung quy lại cũng chỉ muốn giúp cho ngài mà thôi. Tất cả chỉ vì lợi ích chung thôi mà.

Lão ta dần dần kiểm soát được lý trí, đành phải ngồi xuống, kiên trì đàm đạo với Hạ Phong Diệp. Lão thực sự chỉ muốn rút súng bắn thẳng vào đầu của tên xấc xược này, nhưng...bây giờ lão lại đang cần sự giúp đỡ của hắn, tức giận chỉ làm lão đi sai đường.

- Nói đi! Cậu muốn bao nhiêu?

- Ít thôi! 20% cổ phần trong tay ông.

Hừ!

Ông ta hừ lạnh một tiếng, ánh mắt bọn họ như hai con mãnh thú đang vờn nhau.

- Cậu đang nói đùa phải không?

- Hừm...nếu như tôi nhớ không nhầm thì Nghiêm tiên sinh đây sở hữu 50% cổ phần, nếu chia cho tôi 20% thì số cổ phần còn lại là 30%, ông vẫn có thể nắm quyền, vẫn có thể giữ được vị trí chủ tịch hội đồng quản trị, thế nào?

Hạ Phong Diệp quả thật đúng là một kẻ rất thông minh nhưng cũng đầy mưu mô, xảo trá, không kém gì Trần Dương Thần.

- Tôi sẽ được quyền lợi gì?

Nghiêm Mặc Huy từ tư thế chủ động trở thành bị động, bị tên khốn Hạ Phong Diệp này nắm thóp, lão quả đã khinh thường tên nhóc này rồi.

- Như ngài nói, kết giao với tôi, ngài sẽ có thêm đồng minh và loại bỏ được rất nhiều kẻ thù...đặc biệt là Trần Dương Thần...thế nào thành giao chứ?

- Vấn đề này ta cần thời gian để suy nghĩ, không thể làm bừa được.

- Bây giờ, ngài không có quyền lựa chọn nữa rồi, một là đồng ý cuộc giao dịch này, hai là... người đầu tiên khách.

Hạ Phong Diệp thẳng thừng đứng lên, mặc kệ Nghiêm Mặc Huy đang đỏ mặt mồ hôi, căng thẳng suy nghĩ, ông ta không có quyền lựa chọn nữa, thật sự thế lực của Hạ Phong Diệp đang ngày một "bành

trưởng", hẳn là một kẻ tài giỏi không kém gì Trần Dương Thần, nếu Nghiêm Mặc Huy điều khiển được con rối này thì tất cả mọi quyền lực chắc chắn sẽ trở về tay lão, tên này rất thông minh nhưng lại quá cao ngạo, thông minh sẽ lại bị thông minh hại.

Truyện chỉ được đăng trên wattpad:@hoaipink2002 và Facebook chính chủ Thanh Hoài. Vui lòng không edit hay mang đi bất kì nơi đâu, có ghi nguồn thì cũng mặc kệ, hãy tôn trọng chất xám của tớ.

Hừ!

Lão lại hừ lạnh một tiếng.

- Khoan đã!

Lão đứng dậy, hét lớn.

- Sao nào? Thành giao hoặc ông sẽ mất hết tất cả trong tích tắc?

Hạ Phong Diệp nở một nụ cười ngạo mạn của kẻ chiến thắng, lão già này liệu có chịu khuất phục.

- Được, tôi đồng ý với cậu! 20% cổ phần của tôi sẽ được chuyển ngay cho cậu, giờ cậu là cổ đông có nhiều cổ phiếu nhất chỉ sau tôi.

Nói đoạn, Nghiêm Mặc Huy quay sang gã thuộc hạ Sâm.

- Sâm! Cậu biết nên làm gì rồi chứ?

- Nhưng mà thưa lão gia, chuyện này không thể được đâu.

Sâm quyết ngăn cản cho bằng được, hẳn biết Nghiêm Mặc Huy cũng đã phải đắn đo cỡ nào mới chọn kế sách này, nhưng mà chuyện này

quá phi lí, không thể đồng ý được.

Căn phòng mặc điều hoà chạy vẫn rất bình thường nhưng khi bước chân vào lại cho ta cái cảm giác khó chịu đến ngạt thở, chỉ muốn ra chứ không muốn vào, cuộc thương lượng hết sức gay cấn và khốc liệt giữa một con cáo già lâu năm và một con sói hung mãnh, liệu kẻ nào mới chính là kẻ chiến thắng và cho kẻ còn lại một kết cục đầy bi thảm.

Nghiêm Mặc Huy hai bàn tay đan xen nhau, ánh mắt có chút đăm đờ nhưng rồi lại cất giọng lạnh.

Triết lý của lão là "Lùi một bước tiến vạn bước".

- Sâm!

- Có thuộc hạ!

- Từ khi nào mà cậu lại nhiều chuyện đến như vậy hả?

- Thuộc hạ không dám.

- Vậy còn không mau làm việc.

- Nhưng...

- Sao? Muốn chống đối tôi sao?

- Vâng! Thuộc hạ hiểu rồi.

Dứt câu, gã đàn ông này mặc dù không can tâm nhưng vẫn phải tuân mệnh răm rắp.

Hạ Phong Diệp đứng ngoài cuộc nhìn chủ tớ bọn họ tranh cãi nhau vì hấn, mà lòng hấn vô cùng hả hê, giờ lão mới biết ai là kẻ mạnh ư? Rồi sẽ có một ngày Trần Dương Thần cũng phải quỳ phục hấn thôi. Cứ chờ mà xem.

Chương 50

- Diệp, anh thấy lão ta như thế nào? Có đáng để tin cậy không?

Ánh mắt của Hạ Phong Diệp vẫn dán chặt vào Nghiêm Mặc Huy thông qua tấm kính cửa sổ, hần nhích môi cười một cái.

Ánh mắt lộ rõ vẻ ngạo mạn đầy tự tin, hần quay sang người đàn bà kia, đúng là phong thủy hữu tình, rất đầy đủ điện nước, nhất là cặp bông đào quyến rũ kia đang e ấp dưới lớp áo ngủ mỏng manh, ả mỉm cười, đôi môi hình tim càng quyến rũ hơn.

- Tất nhiên rồi, tiểu bảo bối.

Bàn tay to lớn khẽ chạm môi ả, ánh mắt dán chặt vào vòng một đồ sộ kia.

- Thật mê người!

Hần khen ngợi làm cô gái kia càng sượng hơn.

- Ấy da! Kì quá à! Người ta cũng theo anh mấy năm rồi, giờ anh mới biết sao? Thật giận quá đi!

Cô gái kia làm nũng, bàn tay khẽ đẩy Hạ Phong Diệp ra, ánh mắt chứa đầy sự hờn dỗi.

- Thôi mà, Ngọc Khanh, anh biết tiểu bảo bối xinh đẹp mà, đừng giận anh nữa, đêm nay phải trừng phạt em mới được.

Nói đoạn, hấn bế Ngọc Khanh ném thẳng lên chiếc giường trắng, lửa tình thật sự đang bùng cháy trong hấn, dục vọng, sự chiếm đoạt thân xác, tất cả đều đang trỗi dậy.

- A ~ Diệp ~ Anh kì quá ~

Ngọc Khanh như con rắn uốn cong thân mình tạo ra một đường cong chữ S đầy sexy, quyến rũ, hai tay ả ôm lấy cổ Hạ Phong Diệp, ngẩng đầu lên hôn hấn một cái, rồi tình tứ nói.

- Em yêu anh! Diệp.

Hấn vẫn rất bình thản, vờ như chưa nghe gì hết, nếu đã là người thân thuộc của hấn nhiều năm đến như vậy thì nên biết chữ "yêu" là điều tối kị, tình yêu này hấn chỉ mãi dành cho Hạ Quyên Quyên.

- Đêm nay hãy chứng minh em yêu tôi nhiều như thế nào đi, bé con!

Lời người đàn ông như thuốc kích tình, ả vui vẻ ôm chầm lấy hấn, hấn vỗ nhẹ vào hông Ngọc Khanh, rồi đâm thẳng cự long vào trong, ả sung sướng rên lên. Hấn lại càng động mạnh hơn.

- A...Diệp...chậm...chậm...thôi...a...sướng...sướng...

Tiếng rên rĩ hòa cùng hơi thở gấp kia, thật sự là một thứ âm thanh mê hoặc.

- Thích không người đẹp?

Hấn dừng mãnh tiến vào sâu hơn, nơi đó của Ngọc Khanh bắt đầu co thắt lại, một cảm giác tê dại đang diễn ra phía dưới cô ta.

- Thích...thích...lắm...thêm...nữa đi...sâu nữa...đi...Diệp...em chịu...hết

nổi rồi...A...

- Đúng là tiểu yêu tinh, thôi thì đêm nay tôi để tôi chiều chuộng em vậy.

Hắn vỗ vỗ mông ả, ả quần quýt ôm chầm lấy hắn, bộ ngực căng tràn cọ sát nhau không ngừng rung theo từng chuyển động của người đàn ông to lớn kia, đôi chân thon dài trắng ngần quần lấy cái eo đầy rắn chắc kia, và cái miệng nhỏ không ngừng phát ra những âm thanh gợi tình.

- A...thật thích...

[...]

Trong khi đó, tại nhà Trần Dương Thần, hắn dường như đã lường trước được mọi việc, vẫn ung dung nhâm nhi tách trà, hai chân gác chéo lên nhau, trên tay là một tờ báo, thoáng chống cặp chân mày lại nhếch lên, khóe môi khẽ nhếch cười.

Nguyên đứng đó cũng dường như đã hiểu được ngụ ý của nụ cười kia.

- Lão đại, đúng như dự đoán, tên Hạ Phong Diệp đã bắt đầu hành động.

Hừm!

Hắn cười nham hiểm.

- Bắt đầu tung cổ phiếu ra thị trường!

- Vâng!

- Về phía Nghiêm Mặc Huy, lão thật sự thất thế rồi. Không ngờ tam đại tài phiệt vang bóng một thời giờ lại khốn khổ như vậy.

Trần Dương Thần đặt tờ báo xuống, rồi lại nâng tách trà đang dở dang.

- Lão đại có sáng kiến gì hay? Phải chăng là...

- Cứ từ từ, rồi tóm gọn một lũ.

Ánh mắt người đàn ông vô cùng nham hiểm.

- Vâng! Thuộc hạ đã hiểu.

Trần Dương Thần toan cầm tờ báo lên nhưng lại nhớ ra chuyện gì đó vô cùng quan trọng.

- Chuyện tôi nhờ cậu đã làm được chưa?

- Chuyện đó thuộc hạ đã sai người điều tra rồi, cô gái đó cũng sắp đến đây rồi.

- Theo như lời Daniel nói thì mong cách này có hiệu quả.

[...]

Thành phố S lệ hoa, đâu đâu cũng là mặt phố, ồn ào và tấp nập, cảnh vật thì nên thơ hữu tình.

Khắp nẻo đường là các khu trung tâm thương mại hay các công ty lớn trải dài khắp nơi. Hạ Uyên Nhi lần đầu nhìn thấy mà choáng cả hai mắt, nào là xe hơi, nhà máy, xí nghiệp, rồi các bảng hiệu toàn

diễn viên nổi tiếng, quả thật lần đầu được tận mắt nhìn, ngưỡng mộ, quả là ngưỡng mộ.

Hạ Uyên Nhi từ nhỏ vốn sống ở dưới quê nên đâm ra chuyện thành phố chẳng biết được bao, đây là lần đầu được bước chân lên đây, đúng là rất thích.

Cô gái nhỏ mặc một chiếc quần Baggy đen, một cái áo thun trắng in, trên vai là một cái túi xách đeo chéo.

Cô gái nhỏ đi đến đâu cũng chu mỏ lên, cái miệng nhỏ hồng hồng trông dễ thương làm sao. Mặc dù sống ở quê nhưng cô lại mang một làn da trắng ngần, một đôi mắt bồ câu lung linh, cái mũi dọc dừa chính là điểm nhấn trên khuôn mặt.

- Đúng là được mở mang tầm mắt, quả thật thành phố khác xa với những gì mình tưởng tượng, thôi kệ nên làm việc chính thì hơn.

Loay hoay một hồi cũng đến nơi cần đến, Hạ Uyên Nhi vuốt trên trán giọt mồ hôi, sao mà đường thành phố quanh co, lăm ngổ thế không biết, làm cô chạy đôn chạy đáo đi tìm, thật mệt hết sức.

Cô chỉnh chang lại quần áo rồi nhấn chuông.

Căn nhà to như lâu đài này chính là địa điểm cần đến của cô.

Một người hầu chạy ra, nhìn cô gái nhỏ nhấn với ánh mắt đầy kì lạ.

- Xin chào! Cô cần gì?

- Xin chào chị, tôi là Hạ Uyên Nhi, em gái của Hạ Quyên Quyên.

--- hết chap 50---

Chương 51

Chủ nhân của căn nhà lộng lẫy đầy uy nghi tráng lệ này không ai khác chính là Trần Dương Thần, hảo soái ca trong lòng phụ nữ.

Miệng cô tím tím cười lộ rõ hai cái lúm đồng tiền sâu ơi là sâu.

- Xin chào! Tôi là Hạ Uyên Nhi - em họ của chị Hạ Quyên Quyên.

Cô hầu gái hơi bất ngờ nhưng rồi cũng mở cổng ra.

- Cô ngồi đây đợi một xíu, để tôi vào trong báo cho phu nhân.

- Vâng! Cảm ơn chị.

Hạ Uyên Nhi xưa nay nổi tiếng thông minh, lễ phép, nói chuyện với ai cũng đều rất đàng hoàng. Cô ngồi một hồi rồi đôi chân vốn quen chạy nhảy bỗng thấy khó chịu, đành lòng đứng lên đi vài vòng, đi loanh quanh một hồi, cô phát hiện ra một khu vườn vô cùng lộng lẫy, nó đẹp như tranh vẽ vậy, cứ như đang bước vào thế giới cổ tích, cô mê mẩn ngắm nhìn khu vườn hoa.

Cô ngỡ ngàng như một loại thôi miên cô vô thức tiến đến, khu vườn này toàn là hoa Lavender, xa xa chỉ thấy một khúm hoa hồng Bungari, nói chung khi nhìn vào cũng đủ biết chủ nhân của vườn hoa này rất thích loại hoa đặc trưng của nước Pháp này.

Mùi hương của loài hoa này khá là dễ chịu, tạo cho người chơi hoa một cảm giác thoải mái sau một việc căng thẳng.

Định bụng cúi xuống chỉ chạm nhẹ vào cánh hoa một xíu vì tính tò mò quá cao ai dè bàn tay bé nhỏ của cô bị nắm chặt rồi kéo mạnh lại.

- Không được đụng vào đó!

Lòng ngực bé nhỏ của cô đập mạnh vào người đàn ông kia, cô hơi choáng, ngược mặt lên nhìn người đàn ông thô bạo kia, bọn họ mắt chạm mắt, Hạ Uyên Nhi thốt lên trong đầu "Ông chú này nhìn đẹp trai quá đi".

- Tôi...tôi...xin lỗi...

Hạ Uyên Nhi có phần hơi lúng túng, bởi vì từ nhỏ đến giờ chưa từng chạm mặt gần như vậy với đàn ông.

- Đây là nơi cấm, ông chủ đã căn dặn không cho bất kì ai vào đây mà, sao cô lại vào đây được.

- Tôi xin lỗi...tôi không biết...đây là cấm địa...

Hạ Uyên Nhi bắt đầu run rẩy, nhìn cặp mắt sắc lẹm kia như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô gái nhỏ vậy, vô cùng đáng sợ.

- Được rồi! Nếu cô là lần đầu thì cũng không phải là lỗi của cô.

- Vâng! Thành thật xin lỗi anh.

Hạ Uyên Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ, vì mình đã tự tiện đi lung tung, còn lại bị ông chú xấu tính này bắt được, thật sự muốn kiếm một cái lỗ nào đó để chui vào mà.

Nguyên rời đi, trạng thái rất ung dung tự tại, còn hàng tá công việc đang chờ đợi hẳn.

Đôi chân thon dài thoăn thoắt lướt ngang bãi cỏ, Hạ Uyên Nhi mê mẩn đắm say nhìn theo nó. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô thấy được một người đàn ông có sức cuốn hút kì lạ đến như vậy và cũng là lần đầu tiên cô...không thể rời mắt khỏi một người đàn ông.

[...]

Hạ Quyên Quyên vẫn như thường lệ, chăm sóc và tưới cây cho hoa. Khi thấy cô bé này đến thì vô cùng bất ngờ, nhưng đồng thời cũng hiểu được vì sao cô bé này tới đây.

- Chị Quyên Quyên, chỗ hoa này đều do một tay chị trồng nên hay sao? Quả thực rất khéo nha.

Hạ Quyên Quyên lắc đầu.

- Chỗ này đều do Thần một tay vun trồng.

- Ủ ôi, vậy quả thực anh rể rất yêu thương chị nha.

Hạ Uyên Nhi cười tươi nhặt từng đoá Lavender vàng và tím xếp thành một bó hoa tuyệt sắc rồi nhẹ nhàng đặt nó vào chiếc lọ thủy tinh kia. Hạ Quyên Quyên chỉ mỉm cười.

- Làm sao mà em biết được là anh ta yêu thương chị chứ? Biết đâu đó chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thì sao?

- Chị đó! Quá nhạy cảm rồi, nếu anh ấy không yêu thương chị thì có nhất thiết phải tự tay mình trồng từng đoá hoa oải hương đủ sắc này cho chị không, có cần phải tận mặt mời em lên đây để bầu bạn nói chuyện với chị không? Chị nghĩ xem, những chuyện mà chị từng trải qua cùng anh ấy, anh ấy đã làm gì vì chị? Chị đã từng nghĩ chưa?

- Chị...

Hạ Uyên Uyên áp úng, thực sự thì cảm xúc hiện tại của cô rất hỗn loạn, như đang đứng giữa một sa mạc lớn và không bao giờ tìm thấy được lối ra.

Hạ Uyên Nhi vỗ nhẹ vào tay cô, khẽ bít chặt môi.

- Chị à! Quá khứ đã là quá khứ rồi, bây giờ cái quan trọng nhất là chị phải sống cho hiện tại và cả tương lai, chị hiểu không?

-...

- Em nghĩ trong lòng của chị chắc đã có câu trả lời sẵn rồi.

Hạ Uyên Nhi vỗ vai cô rồi bước vào nhà, cô chỉ mong rằng chị mình sẽ hiểu ra phần nào đó, anh ấy đối với chị quan trọng đến dường nào.

...

Tí tách... tí tách...

Từng giọt mưa rơi thấm đẫm chiếc đầm trắng của cô, cô chỉ bít môi, dòng nước nóng chảy dài từ khoé mắt, cô tự hỏi, thời gian qua mình đã đánh mất bao nhiêu điều rồi, đánh mất chính bản thân mình, chỉ ước thời gian quay trở lại.

Một bóng hình cao lớn đứng sừng sững trước mặt cô, nhẹ đưa chiếc ô lên che cho cô, cô run rẩy từ từ ngước mặt lên.

- Vợ ơi! Mưa rồi!

Mưa ngày càng lớn và âm ảm, tựa như nỗi lòng của hai con người kia, số phận đã đẩy đưa họ đến với nhau, kết thành một cặp.

Rốt cuộc thì người đàn ông này đã hi sinh bao nhiêu điều cho cô rồi? Và cũng lấy đi bao nhiêu điều của cô rồi? Đúng là mỗi câu hỏi khó mà trả lời được.

Đúng! Ta sống là sống cho hiện tại, là sống cho tương lai, đâu phải sống cho quá khứ.

Khoé miệng Hạ Quyên Quyên khẽ nở nụ cười. Ánh mắt hần vẫn rất dịu dàng, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh. Cô tự hỏi lòng mình. Tất cả...

Có nên kết thúc ở đây không?

- Thần!

Cô khẽ kêu tên hần, đôi mắt chim ưng lặng im lắng nghe.

----- hết chap 51-----

Chương 52

- Tiểu Quyên, đừng như vậy nữa có được không? Anh biết là mình có lỗi với em rất nhiều, nhưng xin em cho anh cơ hội để sửa chữa và bù đắp những tổn thương mà anh gây ra...có được không?

Từng hạt mưa rơi lộp bộp trên đầu hắn, hắn đứng lặng nơi đó, cô đứng dậy vừa mỉm cười vừa lắc đầu.

- Không! Cuộc sống đâu phải ai cũng hoàn hảo, ai ai rồi cũng sẽ có lúc mắc phải lỗi lầm, chúng ta đều không ngoại lệ.

Nụ cười trên khoé môi hắn dần dần nhích lên, cuối cùng thì vợ hắn cũng đã chịu mở lời với hắn, hắn biết cô ấy vẫn còn rất yêu hắn mà.

- Đứng ngoài mưa không tốt đâu, chúng ta mau vào nhà có được không?

- Được!

Hắn mỉm cười rồi tiến tới bế cô vào thẳng trong nhà. Mưa tầm tã cũng bắt đầu dứt, chỉ còn để lại những hạt nước nhỏ lấp lánh như ánh ngọc trai đậu mỏng manh trên những phiến lá, cuối cùng thì cầu vồng cũng đã xuất hiện. Sau cơn mưa trời lại sáng.

[...]

Có cảnh 18+ đề nghị ai có đầu óc "chong xáng" xin đừng lướt tiếp, mà chắc vô đây đọc rồi thì chắc cũng không còn ai "chong xáng" nữa phải không?

Trần Dương Thần đặt Hạ Quyên Quyên xuống phía bồn tắm một cách nhẹ nhàng. Nhìn chiếc đầm ướt nhẹp của cô mà hấn xót.

- Để anh giúp em thay đồ.

Hấn vô tư định chạm tay vào cổ áo cô thì liền bị cô hất mạnh sang một bên rồi đưa hai tay lên che ngực. Nhìn gương mặt đang đỏ ửng lên là biết là cô đang xấu hổ tới mức nào, sao tên này có thể ngang nhiên nói như vậy cơ chứ?

- Tiểu Quyên của anh ngượng sao? Thôi nào! Anh còn lạ gì cơ thể em chứ?

- Anh...đồ lưu manh...

- Cho ông xã giúp bà xã được phép thay đồ nhé.

Gương mặt hấn tựa hồ điệp, mê hoặc trái tim nhỏ của cô. Cô dần dần bỏ hai bàn tay xuống. Trần Dương Thần như cá gặp nước liền chộp lấy thời cơ nhanh gọn lẹ.

Bàn tay to lớn mở chậm rãi từng cúc váy một, có lẽ đây là lần đầu tiên hấn phục vụ người khác tắm.

- Tiểu Quyên, anh yêu em.

- Em biết...

Cô hơi e thẹn, chiếc cúc váy cuối cùng cũng được tháo ra, để lộ một thân hình vô cùng gợi tình, với đường cong hình chữ S quyến rũ. Hấn khẽ nuốt nước bọt, rồi tháo từng lớp áo lót đầy vướng víu trên người cô ra, quăng chúng sang một bên.

Hắn rất nhẫn nại cố gắng kiềm chế dục vọng rồi từ từ bế cô vào bồn, rắc một ít cánh hoa hồng lên trên mặt nước, xả vào bồn một ít tinh dầu thơm, làn nước nóng hoà quyện làm một tạo một cảm giác vô cùng thoải mái.

Cơ thể Hạ Quyên Quyên như được lạc vào một chốn bồng lai tiên cảnh, rất dễ chịu.

Hắn mỉm cười nhìn vẻ mặt của cô nàng mà chịu không nổi. Trần Dương Thần lấy một ít sữa tắm lên cơ thể cô rồi nhẹ nhàng xoa xoa khắp cơ thể trắng nõn của cô, lúc đầu cơ thể cô có bất ngờ nhưng rồi cũng quen.

- Tiểu Quyên, dễ chịu không?

- Ừm...có...

Hắn mỉm cười, lâu rồi mới thấy cô cười hạnh phúc như vậy, sau khi tắm lưng đã được xoa đầy sữa tắm, hắn dần dần đưa cái dục vọng tham lam đến khắp nơi trên người cô.

Bàn tay hắn chạm nhẹ vào ngực trái của cô, tinh nghịch trêu đùa chúng. Hạ Quyên Quyên giật mình đẩy ra, gương mặt lại ửng hồng vì xấu hổ.

- Anh làm gì thế?

Cô hét lên.

- Nhìn cơ thể em mà dục vọng của anh nó lại tỉnh giấc.

Hắn thì thầm vào tai cô rồi cắn mút nó, cô khẽ rên.

- Anh...đồ đại biến thái này...

- Tiểu Quyên, cho anh nhé! Anh thực sự rất muốn em, muốn chiếm hữu em, cả thể xác lẫn trái tim này.

Không đợi cô trả lời, hắn đã mạnh bạo bóp nắn hai ngực cô, rồi ngẫu nhiên mút lấy chơi đùa nó.

Hạ Quyên Quyên run rẩy lên, cô ôm lấy đầu hắn, mặc sức cho hắn đang chơi đùa cô.

Hắn cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô một cái rồi quay sang mút lấy nú hồng cho đến khi nó căng cứng lên, một tay xoa nắn một tay tham lam rình mò đường cong của cô, làn nước ấm trong bồn càng thêm sự hưng phấn.

Hắn rờ mò chiếc bụng phẳng lì của cô, chiếc lưỡi đá xoáy rồi ngậm lấy nú.

Hạ Quyên Quyên khẽ run lên, ưỡn cặp ngực về phía hắn, cặp lưng dài trắng nõn nà tạo một đường cong vừa vặn, đầu óc cô như bị bỏ bùa, mơ hồ và ảo diệu, chỉ cảm thấy cơ thể nóng lên bất thường, dục vọng trong người lại trở dậy.

- Ưm...Thần...

- Tiểu Quyên, cơ thể em thật sự rất hấp dẫn cảm nha, nhìn xem...

Hắn chạm nhẹ vào hoa huyết của cô, chỗ đó đã ẩm ướt lên từ bao giờ rồi.

Hắn mỉm cười khoái chí còn cô thì xấu hổ muốn độn thổ.

- Tiểu Quyên, anh bế em ra ngoài nhé.

Hạ Quyên Quyên chỉ ngượng ngừng gật đầu.

Trần Dương Thần bế cô lên rồi đặt cô trên đùi mình, ánh mắt chim ưng ngấm nhìn cặp ngực tròn kia, hấn hôn nhẹ lên nó.

- Nhìn tư thế này cũng không tồi phải không?

Hấn vỗ nhẹ vào hai mông cô, cặp ngực tròn đầy gợi cảm cũng rung rinh theo.

- Thần...em yêu anh...

Cô thì thào hôn nhẹ lên môi hấn, hấn chau mày tỏ vẻ không đủ.

Đôi môi mọng ngay lập tức bị hấn khoá trái, một tay nâng đầu cô lên, một tay giữ chặt eo cô lại, Hạ Quyên Quyên nhanh trí hiểu ý phối hợp với Trần Dương Thần, hai cô ôm lấy đầu hấn, cuống quýt hôn, thật là một cảnh tượng đẹp đẽ, cơ thể người con gái ôn nhu quấn lấy người con trai mãi không rời.

Chương 53: Xôi thịt

Cảnh báo có cảnh 18+ Vui lòng dừng đọc khi chưa có sự cho phép của Phụ huynh

- Ừm...a...a...a...

Tiếng rên yếu ớt của Hạ Quyên Quyên khi Trần Dương Thần cố ý trêu chọc chỗ mẫn cảm của nàng, làm cơ thể nàng không ngừng rung lên.

- Vợ à, mới chạm nhẹ mà sao chỗ này của em đã ẩm ướt rồi vậy, thật là...

Dứt lời hấn đưa hai ngón tay đâm thẳng vào hoa huyết, làm cô sượng run mà rên rỉ lên.

- A...a...ừm...ừ...ừ...m...

Hấn mỉm cười chơi đùa nơi đó của cô, những động tác thoăn thoắt của Trần Dương Thần làm cô không tự chủ được mà banh hai chân ra rộng ra càng lộ rõ vẻ mê hoặc.

Nơi hoa huyết bị trêu ghẹo đã hồng tấy lên, những ngón tay cứ đưa vào rồi lại đưa ra, như một luồng điện chạy qua người nàng vậy.

- Thần...em...muốn...ừ...ừ...a...

Cơ thể cô nóng bừng lên, bên dưới lại còn liên tục bị kích thích đến như thế thì sao mà chịu nổi được, hấn nhoèn miệng cười.

- Cầu xin anh đi vợ! Cầu xin vợ muốn chồng đi!

Hấn dù trên cương vị nào, dù trong hoàn cảnh nào đều cũng sẽ có đủ mọi cách để sai khiến người khác tuân mệnh lệnh của hấn.

- Ừm...vợ...ừ...muốn...chồng...

Hấn rút tay khỏi nơi đó, kèm theo đó là một loạt chất nhầy màu trắng, Trần Dương Thần dương dương đắc chí nếm thử mùi vị, Hạ Quyên Quyên thấy vậy đỏ bừng khuôn mặt vì xấu hổ.

- Ngon thật, cơ thể vợ chỗ nào cũng ngon cả!

Hấn phán một câu khiến mặt nàng càng nóng ran hơn.

- ừ...ừm...nóng...nóng quá...

Như một liều thuốc kích dục, Hạ Quyên Quyên mơ mơ màng màng chạm lấy nơi "dũng mãnh" của hấn. Hấn hơi bất ngờ nhưng rồi cũng mỉm cười.

- Hôm nay vợ bạo quá nha!

Được thể thuận tay cô đi vào trong hấn, bắt đầu rình mò thứ đang cương cứng kia.

- Làm gì mà đã cương lên thế này rồi, thật hư hỏng mà.

Cô chửi yêu, rồi bóp lấy chỗ đó, xoa xoa rồi lại nắn nắn, làm Trần Dương Thần hấn mất thế chủ động bỗng dưng chuyển thành thế bị

động, hấn chồm lấy hôn ngấu nghiến môi cô, bàn tay không ngừng xoa nắn hai bầu ngực. Một màn kích thích đỉnh cao chưa từng có.

- Hôm nay vợ bạo hành chồng quá!

- Ừm...Đây là sự trừng phạt...

- Tại hạ xin lĩnh tội!

Từng nhịp thở, nhịp đập bọn họ đều có thể cảm nhận nhau, ngay lúc này đây, cả cơ thể dường như hoà quyện lại với nhau, tạo nên một hương vị ngọt ngào khó tả.

Cơ thể trần truồng quấn lấy nhau mãi không rời, từng nhịp di chuyển của hấn trong cô làm cô phát ra những tiếng kêu yếu mị.

Mồ hôi hột toát ra ướt đẫm cơ thể, vẫn là cái tư thế ngọt ngào đó, đôi chân dài quấn quýt ôm chặt lấy eo người đàn ông vạm vỡ kia. Hấn thở gấp nắm lấy eo cô rồi nhấp nhô từng nhịp ra vào đều đặn, bên trong co rút dương vật, hấn càng tò mò đâm sâu hơn.

- Ừ...ừ...ừm...Thần...chậm lại một chút thôi...

- Được... vợ yêu...

Hơi thở gấp, hấn điều tiết một chút rồi chậm rãi di chuyển, đôi bầu ngực căng tròn không ngừng rung lắc theo nhịp của hấn, Hạ Quyên Quyên bấu chặt lấy vai Trần Dương Thần, mái tóc xù rối che nửa khuôn mặt, nhiệt độ căn phòng càng tăng lên cao.

...

Đêm nay cũng thật dài.

[...]

Một đêm đầy nồng cháy để hâm nóng lại tình cảm của hai vợ chồng. Một buổi sáng mới lại bắt đầu, ánh nắng rọi sáng lấp lánh các góc ngách khe cửa của căn phòng, Trần Dương Thần say giấc nồng bên Hạ Quyên Quyên, đôi tay họ đan xen vào nhau trông rất tình tứ.

Thật ra thì đêm qua do sinh lực của Trần Dương Thần quá mạnh hành hạ cô khiến cô giữa chừng đã bỏ cuộc chơi, mệt đến nỗi thiếp đi lúc nào không hay, còn Trần Dương Thần thì như một chú ong thợ siêng năng cần cù vẫn tiếp tục công việc thỏa mãn nhu cầu.

Nếu tính ra thì cũng gần 4 tháng hấn ăn chay rồi đâm ra đêm qua hấn được ăn thịt nên quyết ăn sạch con "thỏ non" này không còn mảnh xương nào.

Trần Dương Thần mỉm cười vuốt ve nghịch tóc mái Hạ Quyên Quyên, cô khó chịu khế nhả này. Đêm qua là hấn đã có lỗi khiến cô phải chịu mệt mỏi như thế này, thật sự hấn rất hổ thẹn, nhưng biết sao được bây giờ, con mồi này quá thơm tho trắng trẻo, mà sói ta cũng đã lâu rồi không được ăn thịt, nên thôi kệ, sau này hấn sẽ bù đắp sau cho cô vậy.

Đôi tay nhỏ vòng qua eo hấn rồi ôm chặt nít mãi không buông, điều mà hấn lo nhất bây giờ đó là...

Hai cơ thể này đang trần truồng lại còn dính sát vào nhau nữa...

Đôi môi mỏng khế nhếch lên gian xảo, tiểu yêu tinh mê hoặc lòng người có ý gì đây, phải chăng lại đang định câu dẫn hấn lần nữa.

- Ưm...

Hắn tò mò muốn đấm chìm một lần nữa nên tham lam cắn mút môi cô. Hạ Quyên Quyên đang say giấc bỗng giật mình tỉnh giấc, đôi mắt tròn tròn nhìn kẻ trộm sắc kia. Lúng túng đẩy hắn ra.

- Đồ sắc lang!

Cô hét lên, gương mặt đầy ửng hồng, cơ thể khế di chuyển thì cảm thấy khó chịu đau nhức vô cùng, đặc biệt là phần thân dưới cảm thấy vô cùng khô rát, chắc là tên Trần Dương Thần kia đêm qua đã rất mạnh bạo nên hại cô nàng sáng ra toàn thân tê liệt như thế này, cô cắn môi thầm chửi.

- Vợ đang nghĩ gì thế?

Hắn âu yếm sà sà lại gần ôm hôn thân thiết.

- Biết vậy tôi đã không bỏ qua cho anh rồi!

Cô giận dữ hất tay hắn ra, cái thân hình đau nhức này càng khiến cô thấy khó chịu hơn.

- Không phải đêm qua vợ câu dẫn chồng sao? Ăn sạch người ta rồi giờ chối bỏ trách nhiệm là sao?

- Anh!

- Tắm thân này đều nhờ vợ khai phá đấy chứ!

Hạ Quyên Quyên đột nhiên cười gian tà, ánh mắt nhìn hắn chăm chú.

- Vậy chứng tỏ là Trần Dương Thần lão đại đây tôn kính đây giữ tấm

thân "trong trắng" suốt 30 năm, chưa từng một lần nào qua đêm với phụ nữ.

Trần Dương Thần đột ngột xoay mặt rồi bật dậy, dường như hẳn muốn lánh tránh vấn đề này.

Hạ Quyên Quyên nhanh tay giữ hắn lại rồi kéo mạnh về phía mình, Trần Dương Thần lão đảo rồi té xuống giường, một màn nam đê nữ hiện rõ ngay trước mắt, đặc biệt hơn cả là có thêm một nụ hôn ngoài ý muốn.

Hạ Quyên Quyên ngất ngây, trợn tròn mắt nhìn, tên gian xảo thừa nước đục thả câu cắn mút lấy môi cô nàng rồi từ tốn thưởng thức. Bàn tay bắt đầu mò mẫm nơi ẩm ướt của cô mặc nhiên trêu đùa nơi e thẹn đó.

Và rồi...

[...]

----- hết chap 53-----

Chương 54

Hạ Uyên Nhi mò mẫm ngắm nhìn từng món đồ sang trọng trong căn nhà này, đáng lẽ ra hôm nay cô tính sẽ qua tâm sự nói chuyện phiếm với chị mình - Hạ Quyên Quyên, nhưng ai dè vừa tính mở cửa phòng lại bị tên xấu xa kia chặn lại, rồi lại còn nhục nhã hơn khi bị hấn nhắc bổng một cái lên rõ nhẹ nhàng rồi khiêng như khiêng bao tải, khiến bao người nhìn vào xía xói, thật mất mặt.

Hắt xì!

Cái mũi ngứa ngoáy khó chịu, dường như có điều gì đó không ổn.

Hoá ra cái tên xấu xa mà Hạ Uyên Nhi đang thầm chửi trong bụng kia là một người rất quen thuộc - Nguyên, cánh tay phải đắc lực của Trần Dương Thần. Tên này nổi tiếng máu lạnh nhưng được cái đối xử với phụ nữ rất phong tình, nhẹ nhàng.

Cô lờm hẩn, hẩn quay phắt đi, tỏ vẻ không hứng thú với cô nhóc, làm cô lại càng thêm tức, chỉ muốn đá một cái vào cái bàn trợ trễn kia nhưng điều đó chỉ có thể làm trong mơ thôi, ngoài đời chỉ có thể như lấy trứng chọi đá.

Tính ra thì cô đã ở đây được 2 ngày rồi mà vẫn chưa quen được ai trong nhà này cả, với lại thời gian cô lên thành phố này chỉ được có 1 tháng, quá ngắn, khi đi ba mẹ cô dặn dò đủ điều nhưng rồi cô cũng chẳng nhớ được cái gì, ở nhà Hạ Uyên Nhi vẫn luôn bị gọi là "đàn gãi tai trâu", ý nói cũng như không.

- Này cô, cô xem đủ chưa?

Nguyên đứng dậy, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn cô.

- Tôi xem gì thì liên quan tới anh? Tránh ra đi đồ phiến phức?

Cô ầm ức chửi rủa trong bụng, nhìn đẹp trai mà tính nết kì ghê, đàn ông gì mà nhiều chuyện. Lần đầu gặp mặt đã thấy không ưa nhau rồi. Nếu không phải vì Trần Dương Thần đích thân cho người gọi cô lên cái thành phố xa lạ này, thì chắc có lẽ cô đã không thềm đặt chân lên đây rồi.

- Cô còn đi học?

Hắn hỏi, ánh mắt có chút nghi ngờ, nhìn cô gái nhỏ nhắn này chắc cũng tầm 16-17 tuổi rồi.

- Mắt anh có vấn đề không? Tôi tốt nghiệp gần 1 năm rồi nhé, hiện tại đang đọc thân và sắp có việc làm.

- Về sau không cần trả lời cũng được, vì tôi không có hỏi.

- Anh!

Cô tức ói máu, điên cả người lên mà chẳng thể làm gì được cả. Hắn ta nhếch môi cười, vẽ đẹp hiện hữu trên gương mặt kiêu ngạo kia. Nếu nói Trần Dương Thần 10 điểm về độ hoàn hảo, phong lưu, đa tình thì Nguyên cũng đã chiếm gần 8, 9 phần rồi, hắn cũng thực sự không kém cạnh gì.

- Nhìn cô xinh đẹp như vậy chắc cũng đã có bạn trai?

Hắn ta lại cong cong cái vành môi mỏng lên, không hiểu sao hắn rất thích chọc cô nàng này, thích cái vẻ cô nàng này xấu hổ, ngốc

nghech và giận dữ khi đấu võ mồm với hắn.

"Quả là rất thú vị!"

Đó giờ kẻ khác đều nhìn hắn với con mắt đầy sợ hãi, mông lung, phụ nữ đến gần hắn đều bị ghê lạnh, từ chối, hắn cũng khá dịu dàng, làm việc gì cũng đều có chừng mực hết, vậy nên trong mắt Trần Dương Thần hắn cũng rất được coi trọng, còn đối với những kẻ dưới trướng hắn đều gọi hắn là một "nhị lão đại".

Đáng sợ vậy đó, ghê gớm là vậy đó, vậy mà cô gái này lại không biết sợ trời sợ đất là gì, hay là Hạ Uyên Nhi vẫn chưa nhìn thấy cảnh hắn tận tay bắn chết một ai đó...

- Tôi có rồi hay không có đó là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!

- Biết ngay là không có mà, nhìn vẻ mặt đanh đá đó thì ai dám quen cô!

- Anh! Còn anh thì sao gần 30 tuổi đầu rồi mà vẫn lẻ bóng, phải chăng là bị yếu sinh lí nên không phụ nữ nào dám vây quanh.

Hắn vẫn rất bình tĩnh, nhờn nhờ cười, lần này là để lộ nguyên hàm răng trắng sứ, hắn tiến lại gần Hạ Uyên Nhi, dùng bàn tay lạnh lẽo đó khống chế cái eo nhỏ của cô, một tay nâng cái cằm nhọn.

- Có yếu sinh lí hay không thì thử mới biết được?

- Anh! Mau buông ra!

Cô nàng dầy dụa trong vô vọng, ngay bây giờ đây cô chỉ ước có một cú đấm mạnh mẽ của superman để đánh bay cái bộ mặt "yêu râu

xanh" của Nguyên đi, thực sự lực bất tòng tâm. Hắn ta áp gần mặt cô, hơi thở nam tính phà vào làn da trắng ngần mịn màng kia, khiến cô thật sự rất bối rối, trái tim đập loạn nhịp, ngẩng nhìn về điển trai lai Tây kia, hẳn thực sự có máu sát gái.

- Thích không?

Hắn nham nhở hỏi, càng siết chặt eo cô hơn. Phải mất ít nhất vài giây Hạ Uyên Nhi mới định hình thức tình kịp thời, quyết không để sắc dục mê hoặc.

- Buông ra! Dám dờ trò lưu manh với tôi! Anh chết chắc rồi.

Đôi chân nhỏ thoăn thoắt đập mạnh vào "vật nam tính", khiến Nguyên rú lên đau đớn, buông đôi tay ra khỏi người cô, rồi mỉm cười nhàn nhạt, vẻ mặt bình tĩnh kia vốn không dấu nổi đau đớn.

- Thế nào? Có thích không?

Lần này người nắm thế chủ động là Hạ Uyên Nhi, cô cười trong vẻ chiến thắng.

Nguyên cố giữ phong độ, đứng thẳng người, điều bộ khoanh hai tay lại, ánh mắt thâm tình nhìn Hạ Uyên Nhi.

- Thích chứ! Rất thích là đằng khác!

Hắn nhìn về mặt lúng túng của con thỏ non trắng mũm mĩm đây mà lòng đầy khát vọng, rạo rục khắp người.

- Tôi không có thời gian đôi co với anh nữa, đằng nào mấy hôm nữa chúng ta sẽ không còn gặp nữa, tôi muốn sống yên ổn!

- Cô sẽ về sao?

Hắn ta nheo đôi mắt lại.

- Đúng vậy! Mẹ tôi vừa mới gọi bảo rằng đã sắp xếp một cuộc hôn nhân tốt cho tôi, chẳng lẽ cha mẹ khó cãi nên...đành phải thuận theo ý thôi.

- Mới tí tuổi đã cưới chồng rồi! Cô không sợ hắn ta không đem lại hạnh phúc cho cô sao?

- Hứ! Còn đỡ hơn con "trâu già" nhà anh! Chuyện của tôi tự khắc tôi lo được.

- Đảm bảo lấy về cũng không hòa hợp rồi lại ly hôn nhau cho xem.

- Anh! Cái mồm xui xẻo này!

Một màn đấu võ mồm khác lại bắt đầu, mở đầu cho một cuộc tình đẹp...

----- hết chap 54-----

Còn ai đọc truyện của Hoài không ta?

Chăm đăng lắm rồi

Chương 55

Chiếc xe BMW màu đen tuyền chạy băng quá các con đường lớn, khiến ai nấy đi đường cũng phải trầm trồ tán thưởng. Thực sự giá trị của nó cũng không hề nhỏ đâu, nếu là người bình thường chắc sẽ chẳng bao giờ dám mơ ước tới.

Kitttt!

Chiếc xe dừng chân tại một trung tâm thương mại lớn, tên của nó là Bigworld. Nhìn các thương gia, những người phụ nữ đi vào đây mà khiến Hạ Uyên Nhi được mở mang tầm mắt, họ thật sự rất sang trọng và là những kẻ lắm tiền.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười nắm lấy tay cô bé đang còn ngẩn tò te kia.

- Đi thôi!

- Dạ!

Họ đi dạo quanh một vòng rồi quyết định dừng chân tại một cửa hàng quần áo, nhàn nhã đi vào trong. Đám nhân viên chạy lại nhao nhao cúi đầu chào, không phải họ là khách sộp có nhiều tiền hay gì cả, mà là người phụ nữ ăn mặc sang trọng đây là phu nhân của Trần Dương Thần, một người rất quan trọng, hể nắm 45% cổ phần ở đây, cũng coi như là một nửa cái trung tâm thương mại này thuộc về hể, nên ai ai là không biết vị khách nữ xinh đẹp này.

- Trần phu nhân, chúng tôi có thể giúp gì cho bà?

Quản lí cửa hàng chỉnh chu lại quần áo một cách gọn gàng rồi nhanh chóng chạy ra tiếp, hẳn sợ bọn nhân viên lỡ có làm việc gì phạm lỗi thì coi như cái cửa hàng này đi tong, và hẳn cũng sẽ thất nghiệp, khó khăn lắm hẳn mới kiếm được một việc làm nhàn nhã lại tốt như vậy, đại dột gì để mất cơ chứ?

Hạ Uyên Uyên liếc ngang dọc một vòng rồi mỉm cười.

- Đây là em gái tôi.

- Vâng, tiểu thư quả là rất xinh đẹp.

Hạ Uyên Nhi ngại ngừng dịu dàng khẽ vén tóc mái lên.

- Cảm ơn anh!

- Tối nay, nhà chúng tôi có một bữa tiệc mong anh chọn giúp cô bé này một bộ đầm đẹp nhất, ok?

- Vâng! Nhìn dáng người tiểu thư chuẩn thế này thì ắt hẳn ướm bộ nào cũng đều đẹp, đều tôn vinh thừa phụ nhân.

Tên quản lí mồm miệng lanh lợi, giờ chút mảnh khóe làm ăn, nịnh nọt khách hàng là điều đầu tiên cần có của một người tiếp thị sản phẩm, cũng không ngạc nhiên gì hẳn ta leo lên được chức vị quản lí như ngày hôm nay. Khéo ăn khéo nói đôi khi lại là một lợi thế.

[...]

Tại biệt thự Trần Thị.

Vẫn là căn phòng lạnh lẽo ngày nào, vẫn là người đàn ông bạc tình

ngày nào, hắn vẫn rất ung dung chấp hai cánh tay nheo mắt nhìn xung quanh qua tấm kính cửa sổ. Gương mặt góc cạnh được ánh trắng rọi tựa vị thần đang tỏa sáng, một nụ cười của hắn thôi khiến bao mỹ nữ say mê đắm chìm, hắn dũng mãnh nhưng cũng đầy hào hoa, nếu không gặp được Hạ Quyên Quyên thì có lẽ bây giờ đây hắn cũng không thể xác định được hắn là ai và hắn đang tồn tại trong xã hội này để làm gì? Hắn thích giết người, hắn muốn trả thù, hắn không khác gì một con quỷ khát máu? Nhưng rồi cô đến, cô như một vị thiên sứ lúc nào cũng diện trong mình một bộ váy trắng tinh khiết, hắn như con quỷ dữ muốn xâu xé, nghiền nát, chiếm hữu cô, hắn là vậy, độc đoán, chiếm đoạt và cũng rất ấm áp.

Hạ Quyên Quyên mở nhẹ cửa phòng rồi chậm rãi đi vào, thấy người đàn ông kia đang suy tư vẫn vợ gì mà tập trung thế không biết, cô mỉm cười chạy lại ôm chầm hắn thật chặt ở phía sau lưng.

Đôi tay nhỏ siết siết chặt eo Trần Dương Thần, hắn chỉ cười rồi quay lại hôn sâu trên tóc cô.

- Đi mua sắm về rồi đó hả?

- Ừm! Làm gì mà thờ thần người ra vậy?

Hắn xoay người lại, thân mình to lớn ôm trọn vẹn lấy cô.

- Không có gì! Đêm qua anh có làm em đau quá không?

Hạ Quyên Quyên búng đỏ cả khuôn mặt, nhớ lại những khoảnh khắc đêm qua, đúng là đêm qua hắn đã quá thô bạo rồi, nhìn hắn cứ như sói đói ba năm chưa được ăn thịt vậy.

- Đêm qua thì...đúng là có chút quá đáng...nhưng mà biết được lần đầu của anh thuộc về em thì em lại thấy vui, may mà người đàn ông

em yêu chưa từng qua tay một người phụ nữ nào cả.

Hắn thấy hơi ngượng ngượng, chuyện đó cũng không có gì đáng phải tự hào, thì lần đầu của hắn là phải trao cho người con gái hắn yêu thôi, cũng chẳng có gì lạ.

- Không nhắc đến chuyện đó nữa! Một chút nữa anh chờ em đi mua đầm dạ tiệc, chỉ hai chúng ta thôi!

Hạ Quyên Quyên như sáng bừng đôi mắt, cười tí mắt đáp lại, lộ hai cái lúm đồng tiền duyên vô cùng.

- Thật sao? Chỉ hai chúng ta...không có bảo vệ nào đi theo cả!

Hắn cười cười, gật đầu, giọng trầm ấm đáp ngay.

- Đúng vậy! Chỉ riêng chúng ta, vợ có thể gọi nó là "buổi hẹn hò riêng tư của hai người".

Cô nàng vui sướng nhảy cẫng lên, chộp thời cơ hôn lên má Trần Dương Thần một cái "chụt". Hắn ngại ngại nhưng cũng thấy thích lại muốn được nhiều hơn.

Cuối cùng thì cô cũng có một buổi hẹn hò lãng mạn rồi, lần trước vì Hạ Phong Diệp mà cô bắt buộc phải rời xa Trần Dương Thần giờ thì khác rồi mọi chuyện đều là quá khứ hết rồi, giờ cô và hắn sẽ bắt đầu một khởi đầu mới, chỉ hắn và cô.

Cắt ngang niềm hạnh phúc là tiếng gõ cửa của Nguyễn, giọng hắn lạnh như băng báo cáo chuyện gì đó rất hệ trọng, Hạ Quyên Quyên như hiểu được liền hôn tạm biệt Trần Dương Thần rồi ra ngoài chuẩn bị những thứ còn thiếu sót trong bữa tiệc tối nay, ắt hẳn đó sẽ là một bữa tiệc linh đình.

Trần Dương Thần ngồi xuống ghế, ánh mắt vô cùng nguy hiểm.

- Chuyện đó sao rồi!

Hắn trầm giọng hỏi.

- Đúng như lão đại dự liệu, bọn họ đã mắc câu. Tất cả chỉ còn đợi lệnh của lão đại thôi.

- Không được phép sai sót.

Hắn vẫn rất cẩn thận, vẫn biết Hạ Phong Diệp rất nguy hiểm, giờ đây lại thêm một Nghiêm Mặc Huy, ai biết hai kẻ này sẽ gây sóng gió gì cho hắn, hắn vẫn nên đề phòng thì hơn.

Chương 56

Biệt phủ của Hạ Thị.

Hạ Phong Diệp như một ác quỷ im lìm hòa cùng bóng tối lạnh lẽo, hắn ngồi dựa lưng vào sofa nhắm mắt suy nghĩ điều gì đó.

Một tên thuộc hạ nhanh chóng chạy vào bẩm báo.

-Thưa chủ tịch, chúng ta vẫn mua tiếp cổ phiếu ạ, lữ...

Từ "lữ" tên thuộc hạ vừa thốt ra chưa kịp đóng miệng lại đã nghe một tiếng xoảng lớn.

Hạ Phong Diệp hung hăng đứng dậy, đã mấy tháng rồi hắn vẫn chưa gặp được Hạ Quyên Quyên, hắn thực sự rất nhớ cô, rất nhớ mùi hương của cô, đến khi nào cô mới có thể thuộc về hắn cơ chứ?

- Tiếp tục mua!

Hắn chỉ lạnh lùng buông ba chữ, hắn đang có âm mưu gì? Một câu hỏi lớn được đặt ra.

- Vâng! Tôi đã hiểu rồi.

Hắn phá lên cười, cười như một kẻ điên, một kẻ điên đắm chìm trong tình yêu, mất hết lí trí lẫn trái tim, chỉ tiếc chỉ là tình đơn phương.

Lại tiếng gõ cửa khác vang lên, lần này lại là một vị khách quan trọng, ông ta cười lớn rồi bước vào.

- Tương tư lắm rồi cũng chỉ mình đau thôi, hà có gì phải khổ như vậy cơ chứ, phải không Hạ Chủ Tịch?

Nghiêm Mặc Huy chễm chệ ngồi xuống mà không đợi mời, lão ta ung dung gác chân chéo, rồi nhấp môi một ít trà đắng.

- Không cần ông chỉ bảo, tôi tự khắc biết!

- Hahaha! Xét về tuổi tác cậu cũng không khác gì con trai tôi...

- Câm miệng! Đối với tôi và ông một là đồng minh, hai là kẻ thù, ông nên biết lượng sức mình.

- Hahaha đúng, đúng, đúng, chúng ta là đồng minh và cậu đã ăn trọn 20% cổ phần trong tập đoàn của tôi và là cổ đông đứng thứ hai có nhiều cổ phần nhất chỉ sau tôi.

Lão lại nhấp miếng trà đắng.

Hạ Phong Diệp cười gian, khoe môi cong cong ngạo nghễ.

- Ông vẫn còn nhớ thì tốt, kế hoạch sao rồi?

- Đêm nay sẽ là một món quà lớn dành cho cậu, cứ chờ xem!

- Hừ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, cả căn phòng đột ngột trở nên khó thở, bức bách.

- Tôi thích sự bất ngờ.

- Hừm...

- Nhưng tôi không thích sự thất bại.

- Tôi biết, đảm bảo ngày mai cậu sẽ rất hài lòng.

...

Rốt cuộc là âm mưu quỷ quái gì giữa lão ta và Hạ Phong Diệp lại mập mờ đến như vậy, thật khiến người khác phải tò mò.

Cộp

Nghe như tiếng ai vô tình đụng vào cạnh bàn, nhưng rồi lại im bật trong không gian, nghe qua chỉ như tiếng "vật nuôi" gì đó nghịch ngợm đồ đạc của chủ nhân vậy.

Hạ Phong Diệp cười tà, ánh mắt vô cùng sắc nhọn, thốt lên.

- Ra đây đi!

Nghiêm Mặc Huy hơi bất ngờ, chẳng lẽ...

- Tôi không nói lại lần thứ hai.

Bóng tối bao trùm như bị hấn nuốt chửng, hấn như con quỷ khát máu thời cổ đại, lạnh lẽo và vô cùng đáng sợ, giọng nói hấn trầm nhưng cũng đầy nội lực khiến người ta phải khiếp sợ.

Một đôi chân dài chậm rãi bước ra, ả ta run rẩy khi đối mặt với Hạ Phong Diệp, ánh mắt hấn như thể muốn giết ả vậy, ả sợ nhưng ả phải làm cách nào để thoát ra khỏi đây đây.

- Cô đã nghe được gì rồi, cô hầu gái?

Nghiêm Mặc Huy vẫn rất giữ lịch sự, bởi vì hắn đã từng trải, nóng giận chỉ làm con người trở nên ngu ngốc hơn thôi, bình tĩnh vẫn là cái quan trọng nhất.

- Tôi...tôi...thề là tôi không nghe gì cả...tôi chỉ vào đây dọn dẹp thôi...tôi không hề biết các ngài đang họp chuyện...tôi...thề...

Cô hầu gái sợ hãi ngã bịch xuống đất, ả biết Hạ Phong Diệp là một người rất đáng sợ, hắn là ác ma, một con quỷ không nên động tới.

Ánh mắt như gươm như giáo chĩa vào mắt cô ả, nhìn là biết đang nói dối, dám hồ đồ trước mặt hắn, thật gan lớn mà.

- Đây là lãnh địa của cậu đó, Hạ chủ tịch, tôi xin phép cáo lui.

Nghiêm Mặc Huy cười mỉm trông vẻ thân thiện rồi quay gót đi, ánh mắt lãnh đạm rơi vào người cô gái kia.

"Chúc cô may mắn, cô gái xấu số".

Hạ Phong Diệp chỉ nhếch mép cười lấy điện thoại ấn một loạt số, rồi nhàn nhạt nói.

Vài giây sau một đám vệ sĩ đã xông vào cửa, Hạ Phong Diệp mỉm cười.

- Cho cô một cơ hội lần cuối, cô có khai không? Có phải kẻ đứng đằng sau thao túng cô là...

- Tôi không biết...tôi thật sự không biết...xin ngài tha cho tôi...

- Tôi không thích những người phụ nữ xinh đẹp mà nói dối, cô hiểu không?

- Tôi...

- Thế nào? Có muốn làm người phụ nữ của Hạ Phong Diệp tôi không? Bên tôi rất nhiều lợi, ví dụ như không phải phục tùng Trần Dương Thần mà chỉ phục vụ mình Hạ Phong Diệp tôi thôi...

Giọng hắn như liều thuốc mê hoặc khiến bao phụ nữ phải ngất ngây mà mê muội nghe theo.

- Tôi thật sự không biết Trần Dương Thần là ai cả! Hãy tin tôi...

Chát.

Một cái tát thẳng vào mặt cô gái xinh đẹp, một vệt năm ngón tay in lên mặt cô ấy, phải nói rằng nội lực của những gã đàn ông to con thật sự rất mạnh, cứ như một con sóng thần to lớn đang giận dữ vậy.

- Tôi đã nói gì nào? Tôi rất ghét những người phụ nữ xinh đẹp mà nói dối, cô đã phạm phải điều tối kị rồi, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à.

Hạ Phong Diệp đứng dậy, xỏ hai tay vào túi quần rồi lạnh lùng bước ra ngoài, trước khi đi hắn còn dặn dò đám thuộc hạ.

- Đem ra chỗ khác xử lí, đừng làm bẩn phòng tôi.

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi, xin ngài yên tâm.

Cô hầu gái hốt hoảng hét lên.

- Không! Xin ngài...! Tôi...

Bốp.

Tên vệ sĩ to con nhất tiến lên đánh một cái rỗ mạnh vào bụng cô, làm cô ấy đau quặn người rồi lịm đi, bọn họ hung hăng túm lấy tóc cô rồi kéo lê đi một cách thô bạo.

Một cái chết bi thảm lại diễn ra, đối đầu với Hạ Phong Diệp chỉ có đường chết. Một là nghe lời hãn thì sống, chống đối hãn thì chết.

Cũng như Trần Dương Thần, hai bọn họ cũng đáng sợ không kém gì nhau.

Một nụ cười mở đầu cho một cuộc chiến không khoan nhượng, trận chiến của những gã trùm xã hội đen.

...

----- hết chap 56-----

Sắp kết rồi nha nên kết He hay là Se đây? Không biết ý mọi người thế nào?

Chương 57

[...]

- Có chuyện gì sao?

Trần Dương Thần điềm đạm đáp đầu dây bên kia.

Đầu dây bên kia không ai khác chính là thủ hạ thân cận của hắc - Nguyên.

- Có chuyện lớn rồi thưa lão đại!

-...

- Gián điệp bên ta cử đi thám sát Hạ Phong Diệp đã bị thủ tiêu hết rồi, nếu cử đi 3 phần thì đã bị hắc giết mất 2 phần rồi, có lẽ hắc đã phát giác và bắt đầu hành động.

Để đề phòng kẻ nguy hiểm Hạ Phong Diệp kia thì hắc chỉ còn có cách cài nội gián vào bên trong lãnh địa của kẻ thù, một việc làm cần một sự khéo léo và khôn ngoan hơn bao giờ hết, hắc biết cũng sẽ có ngày bị bại lộ nên cũng không có gì ngạc nhiên mấy, nhưng không ngờ gã đàn ông này thật thông minh phát giác sớm như vậy.

- Hừ...

Trần Dương Thần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt có chút đăm chiêu.

- Những người còn lại thì cứ để bọn họ ở đấy. Chuyện còn lại tôi

nghĩ cậu tự lo được.

- Vâng, thuộc hạ đã rồi.

Hắn cúp máy, ném chiếc điện thoại lên bàn, thở dài tựa lưng lên thành ghế sofa.

Trần Dương Thần nhíu nhíu đôi chân mày, ánh mắt chim ưng hơi cau lại khó chịu, một cảm giác không bình yên sắp ập tới, chính hắn có thể cảm nhận được nó, nó đang đến rất gần.

Hắn khẽ nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ chiều, còn vài tiếng nữa là đến bữa tiệc, hắn đặt cuốn tạp chí xuống, nhàn nhã nhâm nhi ly cà phê.

Như lời hẹn hắn hứa dẫn cô đi thử đầm rồi hai bọn họ cùng hẹn hò nơi nào đó vô cùng lãng mạn, tay trong tay, hạnh phúc vô bờ bến.

Cửa hàng đầm dạ hội này được thiết kế theo kiểu Scotland thời những năm 90 đổ lại, hắn là một người rất thích những kiểu cổ điển như này, làm hắn rất dễ chịu.

Tấm rèm phòng thay đồ mở ra, hắn nheo mắt tập trung, chưa bao giờ thấy Trần Dương Thần tập trung nhìn thứ gì đó như vậy. Hắn thần thờ như người mất hồn, phải chăng hồn hắn đã bị người phụ nữ xinh đẹp, kiều diễm kia đánh cắp.

Những cánh hoa đào bay nhẹ nhàng trong gió, những ánh đèn lấp lánh chói sáng, bản sonata ánh trăng của Beethoven lại càng làm quyến rũ hơn vẻ đẹp tuyệt vời đó, tất cả chỉ đọng lại một khoảnh khắc trong mắt Trần Dương Thần, hắn chỉ có thể thốt lên rằng "Nàng thật đẹp, nàng là ai? Nàng đến từ đâu? Phải chăng nàng là ánh dương kia, là ánh sao kia hay là một thiên sứ xinh đẹp giáng trần? Nàng đánh cắp

trái tim ta, nhưng liệu nàng có thể đồng ý ở bên kẻ hèn mọn này, dù chỉ một giây?"

Hạ Quyên Quyên lộng lẫy diện một chiếc đầm trắng xoè dài qua chân, phần ngực chính là điểm nhấn cách tân, chiếc đầm cô như y phục mà nàng chúa Bella đã diện khi khiêu vũ cùng gã quái vật xấu xí nhưng đa tình, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, một chút son môi hồng cũng đủ để tôn lên vẻ đoan trang của Hạ Quyên Quyên. Một tuyệt sắc giai nhân có thể gán cho nàng.

Trần Dương Thần tiến đến phía cô, nơi nàng tiên đã ăn cắp mất linh hồn của hắn, hắn thật đúng đắn khi chọn người con gái này làm bạn đời của hắn, cô e thẹn nhìn hắn, hắn như chàng hoàng tử hào hoa nắm lấy tay cô, lướt nhanh toàn bộ cơ thể cô rồi mỉm cười.

- Em đẹp quá, anh ước gì được "thịt" em ngay bây giờ!

Cô ngỡ ngàng ngừng đấm yêu vào ngực hắn, nhân viên hiểu ý liền rút ra phía sau nhẹ nhàng đóng rèm lại, giờ đây chỉ còn hai người bọn họ, hai người tình tâm đầu ý hợp, một cặp tiên đồng ngọc nữ xứng đôi vừa lứa.

- Mình cưới lại vợ nhé, anh hứa lần này sẽ cho em một đám cưới thật lớn, một đám cưới hoành tráng nhất trong thành phố S này, để mọi người biết Hạ Quyên Quyên xinh đẹp và quyến rũ này là vợ của Trần Dương Thần.

Cô ngờ ngàng nhìn gã đàn ông to con, nhớ lại những hồi ức không mấy tốt đẹp của cô và hắn khi lần đầu gặp nhau, giữa bọn họ chỉ toàn là hận thù, duyên có đâu giờ lại yêu nhau say đắm đến như vậy, đúng như câu "ghét của nào trời trao của nấy", cô yêu hắn, yêu rất nhiều, hắn cũng vậy, hắn bá bạo, hắn "ăn cơm trước kẻng", hắn lấy cô mà chưa cho cô một đám cưới hoàn hảo, lúc đầu cô còn do dự tại

sao người đàn ông này cứ phải nhất thiết kết hôn với cô cho bằng được, giờ hiểu rồi, tất cả chỉ gói gọn trong hai chữ "duyên nợ".

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

- Anh chưa cầu hôn em mà đòi đám cưới với em sao?

- Chỉ là chưa đến lúc, chưa hợp thời. Lúc hợp thời ắt cơ duyên sẽ đến.

- Lúc nào mới đến lúc, lúc nào mới hợp thời cơ chứ?

Hắn ngán nga một hồi rồi nhẹ nhàng nâng bàn tay cô lên hôn nhẹ lên nó.

- Rồi Trần phu nhân sẽ biết thôi, cô dâu xinh đẹp của anh.

Hắn cười nhẹ rồi hôn sâu trên trán cô, nụ hôn này vô cùng ngọt ngào.

Một bản nhạc giao hưởng sâu lắng, một khung cảnh lãng mạn, một cặp trai thanh nữ tú, một chuyện tình liêu có hồi kết tốt đẹp, đời đâu ai biết được, liệu chuyện tình này rồi sẽ ngã về đâu.

[...]

Một bữa ăn lãng mạn bên người mình yêu thì sao nhỉ? Có nến, có hoa, có nam nhân tài sắc vẹn toàn, có âm nhạc, một chút hương lavender dịu êm, thật là một khung cảnh đẹp đẽ và đầy ước vọng.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười lộ hai cái lúm đồng tiền duyên dáng, Trần Dương Thần, vị thần hi lạp với những đường nét trạm trổ tỉ mỉ trên khuôn mặt ân cần rót rượu cho quý cô đang say đắm nhìn hắn.

- Nếu con em mang gen ba nó chắc sẽ đẹp lắm đây!

Cô nửa ý trêu đùa, hấn giật mình nhìn cô.

- Em thích thì chúng ta có thể ngay bây giờ luôn.

- Em thích làm singal mom hơn, anh chịu không?

Đúng như ý cô, gương mặt hấn tối sầm lại, ánh mắt nheo lại tỏ vẻ không vui. Cái gì mà singal mom chứ, hấn sẽ đạp đổ cái suy nghĩ điên khùng đó, hấn là ai chứ? Việc gì hấn muốn đều sẽ làm được, dù có phải nhổm máu kẻ khác.

- Có muốn bị liệt giường không, Trần phu nhân?

- Ahaha, đùa thôi mà, không cần phải căng thẳng thế đâu.

Cô cười cười, trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nhìn gương mặt kia đang hậm hực biết bao nhiêu.

- Chẳng có gì đáng đùa cả, đối với anh em là cả sinh mệnh, hiểu không? Dù có chuyện gì cũng không được cách xa anh nghe chưa?

- Tất nhiên rồi, anh sao vậy?

Hấn bất động vài giây, hấn rớt cuộc đang nói cái quỷ quái gì vậy, không hiểu sao hấn lại có cảm giác bất an vô cùng.

- Anh chỉ thấy lo, lo rằng em sẽ...

Hạ Quyên Quyên đột ngột bật dậy ôm chầm lấy Trần Dương Thần, cô vuốt vuốt vai hấn, ôn tồn nói.

- Em ở ngay đây rồi, anh không phải lo gì cả, em sẽ ở bên cạnh anh đến khi em lìa khỏi cuộc đời này có được không?

- Kiếp sau anh sẽ vẫn theo em!

Hắn phát ngôn bá đạo, hắn vẫn vậy, dù trong bất kì hoàn cảnh nào vẫn có thể nói ra những câu khiến người khác phải bật ngửa, Hạ Quyên Quyên mỉm cười, rồi buông hắn ra.

- Em đói rồi, chúng ta ăn thôi.

- Ừ...

Hắn nhàn nhạt ừ rồi ngồi xuống ghế, không hiểu sao trong lòng hắn vẫn thấy kì lạ như thế nào, đây là lần đầu tiên hắn thấy bất an đến như thế...

----hết chap 57----

hôm nay đã ra lò 1463 từ nha <3

Vote cho Hoài nha thanks

Có ai thích cặp Nguyên-Nhi không? Tính cho cặp này kết SE.

Chương 58

Bữa tiệc long trọng, ánh đèn lấp lánh soi sáng khắp nơi, điệu jazz du dương nhẹ nhàng, những cô gái sexy với chiếc váy ngắn liên tục di chuyển những đường cong mềm mại trên cơ, đâu đâu cũng đều là những vị khách đầy sang trọng và lắm tiền, cũng đúng người mời là ai cơ chứ? Trần Dương Thần là kẻ nào khỏi cần giới thiệu thì bọn họ ai ai cũng đều quá rõ, được vinh hạnh được hẳn mời đến đây coi như là chút phúc phần của họ, đó chỉ là số ít nghĩ vậy, trên thực tế bọn thương gia đến đây chỉ chăm chú "kiếm ăn" cho riêng mình, biết bao nhiêu là nhà đầu tư, biết bao nhiêu người làm trong chính phủ, nếu được dựa hơi Trần Dương Thần thì hay rồi, một bước lên tiên, đại gì không tận dụng cơ hội này cơ chứ?

Hạ Uyên Nhi lóe cả hai mắt, lần đầu cô được tham gia bữa tiệc sang trọng như vậy, quả thực rất thích, Nguyên không hiểu sao ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn cô nàng, cô bực mình thét lên.

- Làm gì mà nhìn tôi dữ vậy?

- Cô không sợ tôi ư?

Hắn nheo nheo mày làm cô hơi sợ, ai chả biết gã Nguyên này là cánh tay phải của Trần Dương Thần cơ chứ, cô cũng là con người mà đương nhiên cũng biết biết sợ nhưng mà không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy hắn cô lại cảm thấy rất ấm áp, ánh mắt hắn cũng rất nhu mì, không đáng sợ như trong lời đồn.

- Sợ...sợ chứ?

Cô lắp bắp trả lời. Ánh mắt có chút lưỡng lự, hay là nên thoát khỏi đây, có khi nào anh ta rút súng ra bắn mình không, vì mình từng cãi tay đôi, trêu hấn, giở hấn ghim trong lòng rồi, xã hội đen mà thích giải quyết bằng bạo lực lắm.

- Tôi...tôi phải đi có việc...anh...anh ở lại...

Cô quay người lại nhưng đột ngột loạng choạng rồi mất đà rơi tự do xuống đất, tất cả là do chiếc váy dày lụa thừa này, mặc đẹp cũng khổ.

Nhưng có một việc mà cô không tính trước được đó là tên đáng ghét kia dang 1 tay ra đỡ cô.

Hắn xuýt xoa kêu lên, tư thế này rốt cuộc là gì?

- Ngực hơi nhỏ đấy, quý cô?

Giờ Hạ Uyên Nhi mới định hình lại được, cả thân thể vẫn bình yên duy chỉ có cánh tay người đàn ông kia đang chạm vào vòng 1 của mình, cô xấu hổ đứng thẳng dậy, tát hắn một phát rồi ngượng ngùng bỏ đi.

Nguyên đứng lạng rồi nhếch khóe môi, chỉ là chạm ngực thì đối với hắn vẫn chưa đủ thỏa mãn đâu, và trong khi đó cô nàng này đã rơi vào tầm ngắm của hắn rồi...

[...]

Lễ đài được trang trí khá là đẹp mắt, đâu đâu cũng là hoa Lavender đủ sắc hương ngào ngạt khắp nơi nơi, kẻ cười người nói vui vẻ, cho đến khi MC lên phát biểu.

- Xin mọi người chú ý!

Tên MC điển trai khế lay động sự chú ý của mọi người. Tất cả bọn họ dừng nói chuyện, ăn uống lại tập trung hướng mắt về sân khấu, im lặng lắng nghe.

- Hôm nay là một ngày rất quan trọng đối với chủ nhân của bữa tiệc này, ngài Trần Dương Thần, xin một tràng pháo tay cho sự xuất hiện của ngài ấy.

MC hân hoan, hôm nay hẳn được mời đến đây để dẫn chương trình cho bữa tiệc của người đàn ông quyền lực này quả là vinh dự cho hẳn, biết đâu qua đây hẳn sẽ kiếm được rất nhiều hợp đồng thì sao?

Trần Dương Thần với bộ vest đen tuyền đầy lịch lãm, vẫn vẻ điển trai chững chạc đó, hẳn ngông cuồng bước lên trước sự thềm thường của bao ánh mắt, đặc biệt là những quý cô xinh đẹp đây, Hạ Quyên Quyên hơi cau mày tỏ vẻ không vui, ánh mắt bọn họ không khác gì ánh mắt Trần Dương Thần hung hăng chiếm hữu cô, một ánh mắt thềm khát.

- Chào mọi người, tôi là Trần Dương Thần, tôi sẽ không nói dông dài, mục đích hôm nay tôi tổ chức bữa tiệc này là để cảm ơn vợ tôi, cô gái xinh đẹp đang đứng ở kia.

Tất cả mọi người đều hăm hở xem xem cô gái kia là ai, một phần thì thấy ngưỡng mộ, phần khác lại tỏ ra cau có, tiếc nuối, Trần Dương Thần có vợ hời nào sao mà bọn họ không biết cơ chứ?

Hạ Quyên Quyên xấu hổ, hơi gượng cười, nhìn ánh mắt bọn họ như đang muốn nuốt chửng cô vậy, phụ nữ thật đáng sợ.

- Trần phu nhân, em hãy đứng yên vị trí đó, anh sẽ xuống ngay đây.

Trần Dương Thần nhanh thoăn thoắt bước xuống chỗ cô rồi hôn nhẹ lên trán cô, mỉm cười nói.

- Nghe nói em thích cầu hôn?

Hạ Quyên Quyên bất ngờ không kịp phản ứng vài giây.

Trần Dương Thần nhếch môi lấy trong túi quần ra một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

- Tiểu Quyên, nếu có ai hỏi điều kì diệu nhất mà từng xuất hiện trong cuộc đời Trần Dương Thần này là gì, thì anh sẽ trả lời ngay đó chính là em, Hạ Quyên Quyên. Hạ Quyên Quyên anh từng nghĩ sẽ chỉ lợi dụng em để thoả mãn mục đích của mình nhưng không ngờ từ khi nào anh lại vướng vào lưới tình của em, em quả thật là yêu tinh rồi, anh ước giờ phút này đây sẽ ngừng trôi để anh có thể cùng em hưởng trọn tình yêu nồng nàn, từng nhịp thở, nhịp tim của anh lúc nào cũng đều hướng về em, cho nên lấy anh nhé?

Ước gì khoảnh khắc này ngừng trôi nhỉ, cô vui nhưng không hiểu sao nước mắt lại rơi, cô hạnh phúc, cô yêu hẳn, yêu rất nhiều, cô đợi lời này lâu lắm rồi, sau bao sóng gió thì cuối cùng họ cũng đã được ở bên nhau một cách trọn vẹn, khoảnh khắc thiêng liêng đẹp đẽ này sẽ luôn đọng mãi mãi trong kí ức của cô, những lời này, cô sẽ mãi khắc cốt ghi tâm, những lời yêu đó thật ngọt ngào.

- Em...đồng ý...

Không đợi kết câu, Trần Dương Thần đã ôm lấy cô rồi nồng nàn hôn lấy mỡ nhau, một nụ hôn tuyệt vời dưới sự chúc phúc của mọi người thì còn gì bằng...

Trần Dương Thần mỉm cười, thầm khế với cô.

- Đêm này, mình động phòng luôn nhé.

- Anh...

Cô ngại ngùng đỏ mặt, hấn chỉ cười cười, đúng như câu "đã nghiệm rồi còn ngại".

Nguyên đột ngột chạy đến, hít hải báo cho Trần Dương Thần.

- Có chuyện lớn không hay rồi lão đại!

- Cậu không thấy vợ tôi đang đứng đây sao?

- Nhưng mà chuyện này vô cùng khẩn cấp, nếu chậm trễ thì e là...

Trần Dương Thần nheo mày.

Hạ Quyên Quyên chỉ mỉm cười.

- Em qua kia với Uyên Nhi, anh và Nguyên cứ bàn chuyện tiếp đi, đừng vì em mà ảnh hưởng đến công việc của tập đoàn.

Cô vẫy vẫy tay chào rồi kéo váy bước đi.

- Nói đi.

- Những tài liệu mật của tập đoàn đã bị lấy cắp, ngoài ra bọn chúng còn cho nổ bom ở phòng thông tin của công ty ta, hiện tại con số thiệt hại đang tăng cao, điều cần nhất bây giờ là chúng ta nên tạm gác bữa tiệc lại rồi quay trở về trụ sở tập đoàn để tìm cách ứng phó...

Trần Dương Thần nhếch môi cười, trò mèo này không ai khác chính là Nghiêm Mặc Huy đây mà...

Chương 59

Điều gì làm anh thấy hối hận nhất...

Đó chính là đã từng làm tổn thương em...

Trần Dương Thần sau khi nghe tin liền tức tốc chạy về công ty, ngoài dự tính của hắn, mọi việc bắt đầu trở nên tồi tệ hơn, mọi hồ sơ giấy tờ nghiêm trọng đều bị lấy cắp, một số thì bị thiêu rụi, hắn đứng nhìn một hồi rồi bước ra ngoài, mọi chuyện bắt đầu chuyển biến xấu rồi, hắn không thể nắm bắt một cách linh hoạt nữa. Hắn gầm lên.

- Tôi hỏi lại lần cuối! Kẻ nào đã báo cho kẻ thù rằng đây là đầu não của tập đoàn.

Ánh mắt sắc bén lạnh như băng khiến mọi nhân viên phải khiếp sợ.

Nguyên thâm thì bên tai hắn.

- Đã kiểm tra được kẻ nào làm gián điệp rồi.

Hừ.

- Tốt lắm. Các người nếu là nhân viên cũ hay nhân viên mới đều biết rõ Trần Dương Thần tôi ghét nhất cái gì mà...còn không tự thú?

Bọn họ đều run như cây sậy, ai ai cũng im phăng phắc, không dám động đậy.

- Thừa chủ tịch, chúng tôi thực không có, ngài có thể kiểm chứng qua

camera, chúng tôi vô tội, chuyện xảy ra là ngoài ý muốn.

Tên trưởng phòng tài chính lên tiếng, lão cũng gần 50 rồi, cũng sắp nghỉ hưu, nếu vì chuyện này mà bị cắt lương hưu thực không đáng. Lão biết người đàn ông lạnh lùng, đầy quyền lực này là ai chứ, vì lão đã làm ở đây lâu rồi, từ thời...cha hẳn còn tại vị...

- Tất cả giải tán, ngày mai sẽ có quyết định sớm nhất.

Nguyên trầm giọng nói, ánh mắt cũng đáng sợ không kém gì người đàn ông ma quỷ kia.

Bọn nhân viên mừng rỡ như vớ được vàng, lạnh lẽo chuồn sớm nhất có thể.

Trần Dương Thần đau đầu nhăn mày suy nghĩ, hẳn gục xuống trên chiếc sofa.

Một buổi tối thật dài.

Hạ Quyên Quyên ở trong phòng điềm tĩnh ngắm ánh trăng thanh, trăng hôm nay có chút phiền muộn, sao giờ này hẳn vẫn chưa về...

Cô khép mình lại, rồi ngó xem mấy giờ rồi, đã khuya vậy rồi sao Trần Dương Thần vẫn chưa về, cô phiền não thờ dài.

Cái ánh mắt cuối cùng Trần Dương Thần nhìn cô, hẳn quả thực đang có chuyện gì đó giấu cô, chuyện gì đó rất nghiêm trọng, hẳn chỉ nhắc nhở nhẹ.

"Có thể đêm nay để vợ chịu cô đơn một mình rồi, hôm sau anh bù lại cho vợ nhé..."

Dứt lời, hấn hôn lên môi cô rồi bước lên chiếc xe BMW đang đậu gần đó, chiếc xe dần dần biến mất chìm vào trong bóng tối, Hạ Uyên Uyên vẫn lặng thinh đứng đó ngẫm, trời lạnh mà cô chỉ khoác trên người một lớp áo mỏng khiến bọn người hầu đứng ngồi không yên, bọn họ lo lắng nếu phu nhân có mệnh hệ gì thì coi như tạm biệt với thế giới này, chỉ đến khi Hạ Uyên Nhi thúc dục có vào thì khi đó Hạ Uyên Uyên mới lặng lẽ bước vào.

...

Sáng hôm sau,

Tập đoàn Trần Thị không ngừng nhận được những cuộc gọi từ bọn nhà báo, trên khắp trang mạng, diễn đàn, các kênh sóng truyền hình đều đưa một tin.

"Sau đây là tin nóng đáng chú ý, sáng nay xuất hiện một số tin đồn Chủ tịch Trần Thị buôn bán vũ khí trái phép, ngoài ra người đàn ông quyền lực này còn hạ sát rất nhiều người tại cục dân chính vào hồi đầu năm nay, hiện tại chỉ là tin đồn, nhưng nhiều nguồn tin cho hay, y đã mua chuộc chính phủ, kẻ cầm đầu xã hội đen, kẻ giết người hàng loạt, liệu có phải thật, chúng tôi sẽ còn tiếp tục đưa tin tức này..."

Trần Dương ném mạnh cái remote về phía tivi, tất cả thật nực cười, bịa đặt mà nhiều lỗ hổng thật đó, khiến hấn càng thấy nực cười hơn. Không ngờ chỉ một đêm mọi thứ đều thay đổi rõ rệt, tấn công truyền thông là điều bọn họ làm đầu tiên. Một cú giáng hơi đầu đấy, khi hai cáo già cùng hợp tác.

- Lão đại, cổ phiếu của chúng ta đang ngày một rớt giá, tập đoàn Hạ Thị không ngừng thu mua giá cổ phiếu, chúng ta vẫn tiếp tục bán chứ?

- Dừng lại đi, còn chuyện truyền thông cậu đã lo liệu hết chưa?

- Nhà báo ngày một đông hơn, chúng tôi đang tìm cách giải quyết êm đẹp bọn họ, chỉ là những tin tức đó đều đang gây trở ngại rất lớn cho chúng ta.

- Giải quyết êm xuôi, tôi không muốn nghe những tin lá cải thế này nữa.

- Vâng, thuộc hạ đã rồi.

Cốc cốc

Tiếng gõ cửa làm tan đi cái lạnh lẽo của không khí trong phòng, Trần Dương Thần trầm giọng cất.

- Vào đi!

Cánh cửa gỗ mở ra, tưởng ai thì ra đó là Hạ Quyên Quyên, nàng tiên trong lòng hắn.

- Thần, chuyện trên báo, anh có sao không? Sao anh không nói với em.

Cô bước lại gần, nhìn gương mặt hắn phờ phạc ra hắn, mới một đêm mà râu ria đã mọc dài ra rồi.

Trần Dương Thần mỉm cười.

- Đêm qua em không ngủ sao?

- Em thức chờ anh về!

- Anh đã dặn là không được thức đêm cơ mà, thật hư, đáng phạt!

- Thôi nào, chuyện trước mắt em cần nhất là anh có ổn sau mọi chuyện ồn ào đó hay không?

- Anh ổn mà, em không cần phải lo lắng đâu. Chăm sóc sức khỏe của mình, Trần phu nhân à...

Hắn rúc đầu vào trong lòng cô, hít hơi dài cảm nhận hương thơm quyến rũ, sau bao mệt mỏi hắn vẫn thích được ở bên cô như thế này, cảm giác thật thoải mái.

- Nếu anh có chuyện gì, em có còn yêu anh nữa không?

- Anh nói gì vậy, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, vì em luôn cạnh anh, và yêu anh.

- Cảm ơn em, đời này Trần Dương Thần thật may mắn khi có em làm vợ.

- Anh vẫn nợ em một đám cưới linh đình.

- Đợi chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ cùng thề nguyện trước cha xứ nhé?

- Được, em sẽ chờ...

- Anh yêu em, mãi mãi là vậy...

---- hết chap 59

Chương 60

Hạ Quyên Quyên từ lúc trở về nhà, đứng ngồi không yên, cô đi đi lại lại khiến mọi người vô cùng chóng mặt, nhất là Hạ Uyên Nhi, biết chị mình lo lắng nhưng cứ như vậy cũng chẳng thể giải quyết việc gì.

Bọn người hầu thì xào xáo lên, biến này quả là căng, liệu có phải vì việc này bọn họ sẽ mất việc không? Truyền thông ngày một kéo đến đông hơn, cứ như kiến vỡ tổ bu quanh trước cổng nhà Trần Dương Thần, chen lấn, đẩy nhau, xô xát qua lại với mục đích lấy được thông tin, dù chỉ là một chút cũng được.

Có người dùng cả loa để phóng đại âm thanh lên, bọn vệ sĩ lúc này đang phải gồng mình chống chịu.

"Trần phu nhân, nghe nói chồng cô là kẻ khả nghi trong vụ thảm sát hàng loạt?"

"Trần phu nhân, chúng tôi biết cô đang ở trong đó mà, xin cho chúng tôi vài phút!"

"Cô Hạ, có phải chồng cô đã giết chết ba mẹ nuôi của cô phải không, ngoài ra hẳn ta còn giết chết cả em trai cô để bịt đầu mối."

"Có phải hẳn giữ cô bên cạnh để lợi dụng quan hệ thế xác hay không?"

"Xin cho chúng tôi biết..."

"..."

Hàng tá câu hỏi nhắm vào Hạ Quyên Quyên, những chuyện giấu kín đều bị giới truyền thông phanh phui, Hạ Quyên Quyên có chút lo sợ, sợ rằng Trần Dương Thần không thể lo liệu được chuyện này.

Lúc này trên các sóng truyền hình cũng liên tục đưa tin tức này.

"Hôm nay giá cổ phiếu của Trần thị liên tục giảm mạnh, và dự kiến có thể giảm nữa, ngoài ra cảnh sát cũng đang điều tra những đường dây buôn bán vũ khí trái phép của người đàn ông cai quản tập đoàn này."

"Sau đây là hiện trường vụ thảm sát hồi đầu năm, nơi này chỉ trong một đêm đã bị thiêu rụi, không một vết tích, liệu kẻ giết người này có sa vào tròng. Chúng tôi sẽ tiếp tục đưa tin về vụ việc này."

"Có thể nói, tập đoàn Trần thị là một tập đoàn lớn mạnh nhất, nhưng những vụ bê bối ồn ào của vị chủ tịch này và thân thế của hắn ta vẫn còn là một điều bí ẩn..."

Truyền thông, báo chí liên tục tấn công, kẻ làm ra chuyện này cũng thật đáng sợ.

Đang sốt ruột lo lắng thì một cú điện thoại lạ gọi đến, Hạ Quyên Quyên lưỡng lự một hồi trả lời. Đầu bên kia vang lên một giọng nói trầm nhưng cũng đầy tà mị.

"Quyên Quyên, em gái của anh..."

Hạ Quyên Quyên nuốt nước bọt, ánh mắt có chút nghi ngờ, chẳng lẽ mọi chuyện đang xảy ra đều do...

"Chẳng lẽ là anh...đồ khốn kiếp."

"Thôi nào, em gái! Lâu ngày không gặp em táo bạo hơn rồi đấy, chúng ta là anh em mà, sao lại xưng hô thô tục như vậy chứ?"

"Im đi! Mục đích của anh rốt cuộc là cái gì?"

Hắn xuýt xoa, cười khà khà, đúng là người con gái hắn yêu, rất hiểu, không thích lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề ngay và luôn.

"Anh muốn em, muốn cơ thể nóng bỏng của em, muốn tâm hồn của em, muốn tất cả của em, nhưng rồi sao...em lại đi cho tên khốn kiếp Trần Dương Thần...giờ hắn thảm bại rồi...em thấy vui không hay là đau lòng..."

"Anh..! Nhất định Thần sẽ khiến anh phải câm miệng"

"Ha ha ha! Anh rất mong chờ ngày đó đây, bé cưng!"

"..."

"Nhưng giờ thì khác rồi, hắn thua rồi, hắn thảm rồi, hắn mất hết tất cả rồi, có khi cả mạng sống...nếu được anh luôn ở đây giang rộng vòng tay để đón chào em, từng phút từng giây đều trông ngóng đứa em gái thân thương..."

"Đồ khốn, anh nhất định sẽ phải trả giá nếu như dám động đến Thần"

"Ha ha ha, rồi em sẽ làm được gì anh? Quyến rũ anh để giết anh? Anh thấy ý đó không tồi đấy."

Hạ Quyên Quyên tức giận ném thẳng chiếc điện thoại xuống sàn, đồ khốn kiếp đó cô từng gọi hắn là anh trai, thật đáng xấu hổ.

Hạ Uyên Nhi nhìn vẻ mặt tức giận của chị mình liền hiểu ra chuyện, vài ngày trước Hạ Phong Diệp có gọi điện cho cô, ngỏ ý muốn thăm dò tin tức của Hạ Quyên Quyên với Trần Dương Thần, nhưng đều bị cô từ chối, có lần cô ra ngoài suýt bị bắt cóc may mà có Nguyên, hắn luôn theo sát sau cô, chuyện này xảy ra cô cũng hiểu được phần nào kẻ chủ mưu, giờ chỉ còn cách cầu trời khẩn phật đừng để mọi chuyện diễn ra tồi tệ hơn nữa.

Chiếc xe BMW của Trần Dương Thần tiến sâu vào trong cổng, mặc dù bị cánh nhà báo vây quanh nhưng may mắn bọn vệ sĩ ra ứng cứu kịp thời, chứ nếu không e là sẽ có chuyện chẳng lành.

Hạ Quyên Quyên khoác chiếc áo mỏng chạy ra đón hắn, bây giờ là tháng 12 rồi nên trời đã bắt đầu có tuyết rơi, tiết trời bắt đầu chuyển lạnh nhưng thế này có hề hấn gì với cô, trong khi Trần Dương Thần đang một mình gánh chịu tất cả những rắc rối cũng là một phần cô gây ra, những lầm lỗi trong quá khứ, nhưng giờ thì khác rồi, đừng chỉ mãi nhìn về quá khứ mà đánh mất hiện tại, hãy nghĩ cả về tương lai, một hạnh phúc đẹp đang chờ đón bọn họ, cô mỉm cười ngắm nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp mà hắn đã cầu hôn cô vào tối qua, thật sự rất hạnh phúc.

Trần Dương Thần bước vào cửa chính đã mặt đối mặt với Hạ Quyên Quyên, cô vui sướng nhảy cẫng lên ôm chầm lấy hắn.

- Anh mệt không? Em sẽ nhờ người đi pha nước tắm cho anh! Hôm nay em tắm cho anh nhé?

Hắn xấu hổ mỉm cười, cái tuổi 30 ngất ngưỡng, cuối cùng cũng được người phụ nữ hắn yêu tắm cho, hắn chờ câu này lâu lắm rồi.

- Tuân lệnh Trần phu nhân.

Mặc dù gặp nhiều rắc rối nhưng may mắn bên cạnh hắn vẫn có một người vợ hiền, luôn luôn đồng hành cùng hắn qua mọi khó khăn, mặc dù chưa cùng nhau đọc lời thề nguyện, nhưng như vậy là quá đủ rồi, hắn không dám ước gì thêm nữa, một gia đình nhỏ đầy hạnh phúc.

---- Hết chap 60----

Chương 61

Trụ sở của Hạ Phong Diệp.

Hắn oai hùng gác chân lên, ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện kia.

- Nghe nói, các ông muốn mua lại cổ phần bên chúng tôi?

- Đúng vậy, thưa ngài.

Người đàn ông áo đen, kính cận trả lời. Nhìn người này chắc cũng tầm 40 tuổi, trông rất đĩnh đạc.

- Tôi có thể gặp ông chủ của ông không?

- Ngài J hiện đang công tác ở nước ngoài, không tiện để gặp.

- Theo tôi biết, thì ngài J của các người đang nắm giữ 39% cổ phiếu rồi, chỉ xếp sau tôi, chẳng lẽ ngài ấy muốn...

Người đàn ông kia vang lên tiếng cười khó hiểu, khiến Hạ Phong Diệp có phần không ưng ý, hấn nheo mày.

- Ngài hiểu lầm rồi, hiện ngài J thấy tập đoàn của ngài Hạ chủ tịch đây rất có tiềm năng trở nên lớn mạnh, ngài ấy chỉ muốn đầu tư vào tập đoàn của ngài nhiều hơn thôi, đôi bên đều có lợi mà, phải không? Không phải tập đoàn của ngài đây hiện nay đang gặp phải một số vấn đề về tài chính sao? Chúng tôi có thể giúp đỡ.

Hạ Phong Diệp khoan trả lời, đúng là tập đoàn của hắn đang gặp trục trặc về vấn đề tài chính, với cả hắn từ khi thành lập tập đoàn nhờ có sự giúp sức một tay của gã đàn ông bí ẩn tên J này, nhờ vậy tập đoàn của hắn mới phồn thịnh như ngày hôm nay.

- Chuyện đó tôi cần suy nghĩ lại, nếu tôi chuyển cho ngài 5% thì tôi sẽ khá là thiệt.

- Hạ chủ tịch còn lạ gì ông chủ chúng tôi, ngài ấy chỉ muốn củng cố địa vị thôi, không lẽ vốn đầu tư bao lâu nay vào tập đoàn này của ngài ấy chưa đủ thể hiện lòng thành sao?

-....

- Nếu Hạ chủ tịch không chê, bên chúng tôi còn có một lô vũ khí rất có ích cho ngài, ngài thấy sao nếu chúng ta thương lượng.

Được lắm, dám uy hiếp Hạ Phong Diệp, chỉ có thể là kẻ J bí ẩn kia một là có ý đồ gì nên mới giúp hắn như vậy, đưa cho hắn quá nhiều lựa chọn thơm ngon béo bổ như vậy, hai là hắn chỉ có ý tốt muốn tập đoàn này thịnh vượng hơn thôi.

Hắn nên từ chối hay đồng ý, quả là một lựa chọn khó khăn, nếu sai lầm thì coi như bao công sức của hắn coi như đổ sông đổ biển.

Gã đàn ông kia nhếch mép cười khó hiểu.

- Ngài thấy sao nếu chúng tôi diệt cái gai trong mắt ngài-Trần Dương Thần.

...

Trong khi Trần Dương Thần đang tắm rửa sau một ngày mệt nhọc với những chuyện rắc rối ở công ty và truyền thông, hắn thực sự rất uể oải, mới có mấy hôm mà nhìn hắn già đi hẳn, nhìn hắn đáng thương vô cùng.

Nhìn đồng quần áo lộn xộn với mớ giấy tờ chằng chịt đang nằm lộn xộn trên giường và bàn kia, cô chỉ thở dài rồi lại xếp gọn gàng chúng, Trần Dương Thần vốn là người kĩ tính, nhưng hôm nay hắn như vậy cũng chứng tỏ hắn đang rất không ổn định và phiền não cỡ nào.

Cất đồng giấy tờ đâu vào đó xong xuôi, Hạ Quyên Quyên phỉ tay mỉm cười, cuối cùng thì cô cũng thấy mình có ích, ít nhất là những việc giản đơn này.

Cô khẽ nheo mày, dường như đôi mắt vừa chạm chán thứ gì đó khó chịu.

Trong lòng dấy lên câu hỏi "Đây là cái gì?"

Một tờ vé máy bay đến Paris, kèm theo đó là passport của cô. Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc chân bước nhanh vào phòng tắm, mở rèm cửa ra ném thẳng tờ vé vào người Trần Dương Thần.

- Anh nghĩ em là người như thế nào?

Trần Dương Thần nheo mày nhìn tờ giấy chạm đất kia, hiểu ra mọi chuyện.

- Anh chỉ muốn em được bình yên, anh không muốn kéo em vào những rắc rối này.

- Anh không tin em, anh không tin tưởng vào tình yêu của chúng ta,

anh nghĩ em đến với anh là vì cái gì? Vì tiền, vì tình, hay vì danh vọng...

Cô khẽ lắc đầu rồi tiếp tục nói.

- Tất cả đều sai...đều sai hết...em cứ ngỡ anh tin tưởng vào tình yêu của chúng ta... nhưng em đã lầm, anh không hề coi trọng nó.

Hắn níu hai vai cô lại, lắc đầu nói.

- Không phải đâu, anh tin chứ, nhưng mà em cũng thấy bây giờ kẻ thù của anh đang chờ sẵn ở ngoài kia, chỉ mở sai lầm nhỏ của anh thôi cũng khiến chúng có cơ hội, anh chỉ lo em sẽ xảy ra mệnh hệ gì thôi, em phải hiểu cho anh.

- Không, anh sai rồi, vì anh em có thể hi sinh tính mạng mình không chút do dự.

- Tiểu Quyên, không được nói thế!

- Em không muốn nhìn thấy những hành động vớ vẩn này của anh nữa.

Hắn cười cười rồi hôn nhẹ lên trán cô. Hắn biết mình đã chọn đúng người mà, vì tình yêu này hắn nguyện đánh đổi tất cả.

[...]

Tại thư phòng quen thuộc.

Trần Dương Thần cong cong khoé môi, hắn đang rất chăm chú xem

đoạn video gì đó.

Nguyên lên tiếng dập tắt không gian im lặng.

- Lão đại, tình hình này có vẻ đi quá xa so với dự kiến rồi, chúng ta có nên...

Ánh mắt sắc lẹm nhìn Nguyên. Hấn biết Nguyên đang muốn nói điều gì.

- Vụ chúng khoán sao rồi?

- Đang ổn định trở lại, phía bên Hạ Phong Diệp vẫn đang nhắm nhe tới cổ phần của chúng ta ở tập đoàn.

- Còn bên gã Nghiêm Mặc Huy?

- Gã ta dường như đang rất đắc ý, xin lão đại cho chỉ thị tiếp theo nên hành động như thế nào?

Hấn nhếch môi cười vé tà mị.

- Ván bài lật ngửa!

Một câu nói liệu có thay đổi được cục diện hiện nay, chỉ có gã Trần Dương Thần lạnh lẽo này mới biết, hấn ta rốt cuộc lại đang âm mưu gì, càng lúc càng khó hiểu người đàn ông này.

Vừa bước qua phòng khách, Nguyên đã vô tình chạm mặt với Hạ Uyên Nhi, cô không một chút e ngại tiến về phía hấn.

- Đàn ông làm việc chăm chỉ, thảo nào gần tuổi này rồi vẫn chưa có vợ, biết giờ là mấy giờ rồi không?

- Cô uống rượu?

- Chỉ một chút thôi...

- Còn sao sự, nhìn mặt cô ửng hồng hết rồi kìa.

- Không có nha, tôi tỉnh lắm đó.

Nói xong cô nàng loạng choạng đi, đôi mắt càng lúc càng mờ dần, đầu óc thì quay cuồng chóng mặt, rõ ràng ban nãy Hạ Uyên Uyên chỉ mời cô đúng 1 ly thôi mà sao giờ trong người lại cảm thấy khó chịu đến như vậy cơ chứ, thật khó hiểu.

- Anh ghét tôi lắm sao?

- Không có.

Hạ Uyên Nhi ngây ngốc cười, nụ cười men say càng làm cô mê đắm. Cô ngân nga một hồi rồi cất tiếng.

- Vậy anh có thích tôi không?

Hắn nuốt nước bọt trả lời.

- Tôi...

---- hết chap 61-----

Dạo này ít sao quá nên tui lười đăng quá. Cứ tình trạng này thì drop quá.

Chương 62

Hôm nay đã là Noel rồi, bây giờ tuyết phủ trắng xóa khắp các con đường ngõ lớn ngõ nhỏ của thành phố. Hạ Quyên Quyên suýt xoa thở lạnh, bàn tay cứ chà qua chà lại cho ấm, những ngày qua đối với cô phải gọi là khủng khiếp, bao nhiêu chuyện ập tới, đằng sau lại là những lo âu phiền muộn của Trần Dương Thần, cô thật sự rất mệt mỏi nhưng cô lại thấy không một chút hối tiếc khi mình đã lựa chọn đúng, lựa chọn để được ở bên người cô yêu. Cô nhấp miếng cafe thưởng thức khí trời, ước gì hẳn ở ngay đây thì tốt nhỉ.

Thấy nhớ nhớ hẳn cô bèn lấy điện thoại ra gọi liền, nhưng đầu dây bên kia chỉ đáp lại tiếng tút não lòng, cô bắt đầu cảm thấy lo lắng tột độ. Nhưng rồi lại tự trấn an bản thân, có thể anh ấy họp rồi để chế độ im lặng thôi mà, xảy ra bao nhiêu chuyện làm cô luôn có trạng thái lúc nào cũng bất an.

Nguyên hốt hải chạy vào nhìn cô với ánh mắt hoang mang tột độ, gấp gáp nói.

- Phu nhân, lão đại gặp chuyện rồi...

Như một cú sốc nặng nề giáng xuống, tách cafe rơi từ từ cho đến khi chạm đất, trái tim như hóa đá giữa mùa đông lạnh.

[...]

Trên các mặt báo xuất hiện tràn lan về vụ tai nạn của Trần Dương Thần.

"Hôm nay một chiếc xe đã gặp nạn trên đèo, nguyên nhân ban đầu được cho là xe mất thăng rồi lao mạnh xuống đèo rồi phát nổ, chủ nhân của chiếc xe này không ai khác chính là ông chủ của tập đoàn Trần Thị-Trần Dương Thần."

...

Hạ Quyên Quyên mệt mỏi, cô không biết mình nên làm gì tiếp theo bây giờ, mọi chuyện đang diễn ra nhất định không phải là thật, điều cô sợ nhất đang diễn ra...

Nhất định hắn vẫn còn sống, vẫn còn, vẫn còn sống...

Hàng lệ nóng chảy dài trên khuôn mặt cô, cô đau lắm, mới hôm qua cô và hắn vẫn còn vui vẻ nói chuyện mà, tại sao bây giờ lại...

Cô không tin là một người như hắn, một lão đại lấy lừng danh tiếng như vậy mà gục ngã sớm như vậy.

Hiện tại thì cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường và lấy lời khai của các nhân chứng, nên vẫn chưa có kết luận chắc chắn.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, cô nheo mày đoán được kẻ ở đầu dây bên kia.

- Là anh đã làm chuyện đó sao?

- Hừm...lâu rồi mới gặp em gái yêu quý của anh.

- Khốn kiếp, tôi đang rất nghiêm túc.

Bên kia vang lên giọng cười man rợ.

- Đúng rồi, đúng rồi, em vui không? Vì sẽ không còn kẻ nào cản trở tình yêu của đôi ta, hẳn chết rồi...hahaha.

- Đồ khốn, anh nhất định phải trả giá.

- Thôi nào bé yêu, Trần Dương Thần đã chết rồi em cũng nên về với anh đi.

- Được thôi!

-...Thật sao, thật may vì em đã chịu hiểu.

-Nhưng đó chỉ là trong giấc mơ của anh thôi. Có chết linh hồn tôi cũng sẽ ở bên cạnh Thần.

- Em!

Tút tut tut...

Hạ Quyên Quyên cúp máy lập tức ấn một loạt số.

- Nguyên! Tôi muốn được đến hiện trường vụ tai nạn.

...

[...]

Tại khách sạn Hoàng gia.

Cái gã hôm trước lại phá lên cười khi đối diện với Hạ Phong Diệp.

- Thế nào Hạ chủ tịch, ngài đã hài lòng với kết quả mà tôi đã mang đến cho ngài chưa?

- Tí nữa người của tôi sẽ chuyển vào tài khoản của ngài J 5% cổ phần.

- Được tôi rất thích chữ tín của ngài.

- Nhưng tôi muốn biết chắc Trần Dương Thần đã chết thật chưa?

Hắn lắc lắc ly rượu vang nhìn gã kia.

Lão ta rút ra một chiếc súng có khắc chữ Thần trên đó, Hạ Phong Diệp tròn mắt nhìn rồi cong cong khóe môi cầm lấy cây súng đó.

- Chiếc xe nổ tan tác nên đâm ra xác của hắn ta đã không còn rồi, mọi chứng cứ đều bị bên tôi hủy hết rồi duy chỉ còn cây súng nhưng mà e rằng ngài Hạ Phong Diệp đây khó mà tin...

- Không sao, như vậy là quá đủ rồi.

Ánh mắt hắn nham hiểm cầm chiếc súng kia lên, khóe môi gian tà vô cùng.

Đây vốn dĩ là vật bất li thân của Trần Dương Thần, hắn không bao giờ cho kẻ khác đụng vào cây súng này, kể cả tên Nguyên, thủ hạ thân cận nhất của hắn, cây súng này rất quyền lực, không biết nó đã nhuộm máu bao nhiêu người rồi, nói chung nếu cây súng này đã rơi vào tay hắn thì coi như Trần Dương Thần đã triệt mạng rồi.

Từ giờ hắn là kẻ mạnh nhất ở đây.

Hắn lay lay tên thủ hạ lại rồi thầm thì.

- Bắt đầu việc mua lại tập đoàn Trần Thị.

- Vâng...

...

Mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Hắn là kẻ chiến thắng, và dĩ nhiên đức vua thì vẫn rất cần nữ hoàng, em nghĩ sao về chức vụ này, Hạ Quyên Quyên...?

[...]

Chiếc xe BMW chạy thẳng vào trong khu vực cảnh sát cấm, hiện trường tai nạn đã được phòng tỏa, Hạ Quyên Quyên tức tốc chạy xuống xe.

Vị cảnh sát mặt đầy nghiêm nghị bước tới.

- Cô là Trần phu nhân?

- Vâng, có tin tức gì của chồng tôi chưa anh cảnh sát?

- Hiện tại thì vẫn chưa, do địa hình quá hiểm trở hiện tại chúng tôi đang cố gắng vớt chiếc xe lên, ngoài ra gần hiện trường chúng tôi tìm thấy chiếc điện thoại này, mong cô xác nhận đây có phải chiếc điện thoại của chồng cô không?

Vị cảnh sát lôi ra một chiếc bọc trong đó có chứa một chiếc điện thoại đen tuyền hiệu Samsung, Hạ Quyên Quyên run rẩy cầm lấy nó mà nước mắt không kiềm chế được mà rơi tự do xuống.

- Chiếc điện thoại này khá là nguyên vẹn, theo suy đoán ban đầu của chúng tôi thì Trần chủ tịch biết mình có phức kích nhanh chóng ném

chiếc điện thoại vào lúm cây trước khi chiếc xe rơi hoàn toàn xuống vách núi.

- Cái này...cái này đúng là của chồng tôi...

Từng giọt mưa rơi lẫn hòa cùng những giọt nước mắt, cô chỉ cảm thấy rất mệt, rất mệt, rất chóng mặt, bóng dáng Trần Dương Thần như đang hiện hữu trước mặt cô, hẫng xa quá, rất xa đến nỗi cô không thể chạm tới được...

Bịch...

Hạ Quyên Quyên ngã xuống trước bao lời của mọi người...

Cô nằm đó ngăm nhìn bầu trời đen kịt như lòng cô bây giờ, giá mà thời gian quay lại thì hay nhỉ...

Thật may quá...chúng ta sắp đoàn tụ tại một nơi đẹp đẽ rồi...

----- Hết chap 62-----

Hiện tại trong group đã đăng gần full truyện rồi, ai có nhu cầu đọc một lượt hết mà không phải chờ đợi thì liên hệ em nhé. Phí 10k, tết rồi ai cũng chắc có lì xì mà. Còn trên đây mình sẽ đăng từ từ còn khoảng 20 chap nữa là hết rồi sẽ hơi lâu đấy, Tết nhất mình cũng sẽ dừng hết mọi hoạt động:v Mọi người tranh thủ nhé hihi

Chương 63

Hạ Quyên Quyên mơ màng mở mắt, cô uể oải ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu choáng váng không thôi.

Trong đầu cứ lang man câu hỏi "Đây là đâu?"

Cánh cửa phòng mở ra, cô ngoái lại nhìn thì ra là Hạ Uyên Nhi, cô chỉ khép đôi mi lại rồi ngả đầu xuống gối nghỉ ngơi.

- Ông trời, chị đã tỉnh lại, có biết là em lo lắng thế nào không?

Hạ Uyên Nhi mừng rỡ chạy lại bên cô.

- Đây là nơi nào vậy?

- Đây là bệnh viện, chị đã ngất 1 ngày 1 đêm rồi.

Cô hoảng hốt bước xuống giường nhưng lại bị Hạ Uyên Nhi níu lại.

- Chị định đi đâu? Chị còn đang rất yếu.

- Thần còn chưa biết sống chết thế nào, sao chị có thể ngồi yên ở đây được chứ, mau thả chị ra mau.

- Chị...

Cô cố giữ lại, đau đớn nhìn người chị của mình người không ra người, ma không ra ma, tiều tụy hết sức.

- Mau buông chị ra!

Hạ Quyên Quyên cố gắng vùng vẫy, sức khỏe cô hiện tại vô cùng yếu, cô là người hiểu rõ nhất nhưng không thể vì nó mà yếu đuối được, cô phải mạnh mẽ, cô muốn cho Trần Dương Thần thấy cô mạnh mẽ cỡ nào.

- Đã có xác nhận rồi.

Cô đột ngột dừng lại, đôi mắt hoe hoe đỏ nhìn Hạ Uyên Nhi.

- Xác...nhận...

- Thi thể của anh rể đã được tìm thấy trong tình trạng cháy đen, gương mặt biến dạng...

Đôi tay cố gắng níu tay áo của Hạ Uyên Nhi từ từ rã ra, như một kẻ đáng ghét nào đó cướp đi toàn bộ sinh khí trong người cô vậy, cô gục xuống sàn, tóc tai rũ rượi che đi khuôn mặt xinh đẹp, nước mắt giàn dụa trông đáng thương vô cùng, Hạ Uyên Nhi ngồi xuống rồi lấy trong túi ra chiếc điện thoại màu đen đưa đến trước mặt cô.

- Đây là chiếc điện thoại của anh rể, em nghĩ chị biết mật khẩu của nó là gì, em luôn ở ngoài kia, có gì thì gọi em.

Nói xong Hạ Uyên Nhi bước ra ngoài, vẫn muốn nhìn Hạ Quyên Quyên thêm chút nữa nhưng đột ngột bị Nguyên kéo ra.

Cô bực mình nhìn hấn.

- Anh làm gì vậy?

- Bây giờ tình thế rất nguy hiểm, Hạ phu nhân có lệnh đưa cô về quê.

Hạ Uyên Nhi tức giận gạc tay hẳn ra.

- Tôi không đi, bây giờ chị ấy cần tôi hơn bao giờ hết.
- Cô không sợ nguy hiểm sao, cô sẽ chết đó, cô không sợ thật sao?
- Chết thì ai chẳng sợ, nhưng chết một cách quang minh, khiến kẻ khác phải khiếp sợ thì có chết cả trăm lần tôi cũng chẳng sợ.

Nguyên mím cười nhìn cô gái nhỏ.

- Còn mối hôn sự tốt ở ngoài quê sao, cô không thấy tiếc hả? Thật lòng thì tôi thấy là khá tiêc đó.
- Đồ điên, ai thèm lấy chồng sớm như vậy chứ, vả lại tôi không thích thấy mấy cái thằng cổ hủ đó đâu, ngày nào cũng làm ruộng, rồi ở nhà nấu cơm rồi cứ thế hết đời, chẳng còn gì thú vị cả, tôi thích cuộc sống tự tại này thôi.

Nguyên hí hửng cười rồi thềm nói.

- Ế quá thì về đội tôi.

Hạ Uyên Nhi nheo mày.

- Anh nói cái gì? Tôi chưa nghe rõ.
- Không có gì cả, nếu muốn trở thành đại ca xã hội đen thì về đội tôi, tôi huấn luyện cho, đảm bảo sau mấy tháng cơ tay, cơ chân lên ùn ùn.
- Đồ khùng, có chết cũng không làm xã hội đen, anh tự kiếm mấy cô

chân dài của anh đi. Có khi mấy nàng ấy lại lên cơ ngực cho anh ngắm đấy.

Hạ Uyên Nhi tức tối bỏ đi, khoe môi Nguyên cong cong về gian tà níu tay cô lại.

- Không đâu, tôi thích những người ngực nhỏ, giống như cô vậy.

Hạ Uyên Nhi quay lại định giơ bàn tay lên đánh hấn, cô nghĩ lại rồi thôi, ngượng ngùng chạy trốn.

- Đồ sắc lang.

"Liệu đây có được coi là lời tỏ tình không?"

Nguyên đứng lại mỉm cười, đúng là dễ thương, biểu cảm tức giận hay ngượng ngùng đều vô cùng dễ thương.

[...]

Hạ Uyên Uyên lặng lẽ mở chiếc điện thoại lên, đúng như cô nghĩ mật khẩu là ngày sinh nhật của cô.

Cô lặng lẽ xem từng dòng tin nhắn của cô và hấn, những tin nhắn vô cùng hạnh phúc làm sao, giờ thì mọi thứ đều tan biến rồi, tất cả.. cả thân thể rùng mình khi cô vào tin nhắn mật, mật khẩu lần này lại khác, là ngày cô và hấn gặp nhau lần đầu tiên, chỉ duy nhất cô và hấn biết ngày này.

"Nếu em đọc được dòng chữ này thì đừng vội vàng buông xuôi tất cả, anh hi vọng em sẽ mạnh mẽ, anh yêu em, Hạ Uyên Uyên, mãi yêu."

Chỉ là vài dòng ngắn ngủi mà sao nước mắt cô lại tràn nhiều đến thế, đến mức nhạt nhòa chiếc điện, cô chỉ khóc rồi ôm chặt nó vào lòng, cô có thể cảm nhận được hẫng đang bên cô, hơi thở ngọt ngào đó đang quấn quýt gần đây, như có như không, như đang hiện hữu cũng như sắp biến mất.

Cô mệt nhoài nhắm mắt lại rồi nở một nụ cười.

- Không phải anh hứa sẽ cho em một đám cưới thật hoành tráng sao? Sao anh có thể thất hứa như vậy cơ chứ...hu...hu...hu...Anh là đồ tồi, anh là đồ xấu xa, Trần Dương Thần, em đau lắm, anh có biết không?

Khoảng không lạnh như tờ khiến cô càng cảm thấy cô đơn hơn, ánh trăng hôm nay bị đám mây đen giăng kín rồi, không còn nhìn thấy ánh sáng tuyệt diệu của nó nữa mà giờ chỉ còn sự trống vắng, trơ trọi thôi.

Cô lạnh lẽo nhìn chiếc nhẫn kim cương đang sáng lấp lánh trong màn đêm kia, rồi mỉm cười đau khổ.

Liệu sau cơn mưa trời có lại sáng, mọi chuyện sẽ ổn không?

Cô không quan tâm, điều cô quan tâm nhất bây giờ là cô sẽ sống thế nào với phần đời còn lại khi không có hẫng đây...

Chương 64

Ngày 27/12.

Một cuộc họp căng thẳng diễn ra ngay trong tập đoàn Nghiêm Thị.

Phía bên cạnh ghế chủ tịch hội đồng quản trị, chủ nhân của nó không ai khác chính là Hạ Phong Diệp, còn cái ghế to lớn chễm trệ kia là của Nghiêm Mặc Huy, vị chủ tịch tối cao ở đây.

Lão ta bước vào với phong thái ung dung, dương dương tự đắc, ánh mắt rất hồn của một kẻ quyền lực.

Tất cả mọi người trong phòng đứng lên cúi đầu chào thể hiện sự tôn trọng.

Hắn cười rồi ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, có thể nói ở trong này Hạ Phong Diệp là người trẻ tuổi nhất, cũng là kẻ nắm nhiều cổ phần nhất chỉ sau Nghiêm Mặc Huy, có câu tuổi trẻ tài cao, quả đúng như vậy.

Nghiêm Mặc Huy ho 3 tiếng lấy lại giọng rồi thông báo.

- Mục đích của buổi họp này là...

Hắn chưa kịp tuôn hết câu thì bị Hạ Phong Diệp vội chặn miệng lại.

- Khoan đã, Hạ Phong Diệp tôi có đôi lời muốn phát biểu trước.

Rồi hắn quay sang nhìn Nghiêm Mặc Huy với nụ cười nhếch quẻ

thuộc.

- Có được không, ngài chủ tịch.

Lão cố nén cơn giận rồi tỏ ra thông cảm bỏ qua.

- Được thôi, xin mời cậu.

Một câu nói cũng đủ khiến cả khán phòng xào xáo lên như cái chợ.

"Không phải Nghiêm Mặc Huy vốn ghét nhất những kẻ khi hấn đang nói nháy vào miệng hấn sao?"

"Sao cậu thanh niên trẻ tuổi kia lại gan dạ như vậy cơ chứ?"

"Nhìn trẻ người non dạ quá! Sớm muộn cũng bị đá ra khỏi chiếc ghế kia sớm thôi."

"Không biết cậu ta nắm giữ bao nhiêu cổ phần mà ăn nói ngông cuồng quá."

Khóe môi Hạ Phong Diệp dần cong cong lên, hấn nhìn tất cả với ánh mắt chiến thắng, từ tốn nói.

- Hôm nay, tôi Hạ Phong Diệp với tư cách người nắm giữ số cổ phần nhiều nhất trong tập đoàn đề nghị ngài Nghiêm Mặc Huy đây nhường lại chức chủ tịch hội đồng quản trị cho tôi.

Câu nói vừa chấm dứt cả khán phòng lại xào xáo thêm một lần nữa, hấn vừa nói gì, người nắm giữ số cổ phần nhiều nhất trong tập đoàn này ư, nên tin được không đây?

Nghiêm Mặc Huy cười trừ, lão nhìn hấn.

- Làm cách nào cậu có được cổ phần nhiều hơn tôi, trong khi tất cả cổ phần của mọi người ở đây gộp lại cũng không đủ để cậu thắng tôi, cho dù tất cả những người ngoài hôm nay không đến dự cũng không thể nào đủ.

Hạ Phong Diệp tự tin cười đáp lại lời lão.

- Dắt hẳn lên đây.

Hắn ngang nhiên ra lệnh, Nghiêm Mặc Huy nheo mày, rốt cuộc hẳn có thứ gì trong tay mà lại tự tin đến thế, đến lão cũng còn thấy tò mò, hướng gì tất cả mọi người trong căn phòng này.

Rầm!

Cánh cửa phòng mở ra, một người đàn ông bị ném mạnh trước mặt Nghiêm Mặc Huy.

Tất cả mọi người đều la lên đồng thanh 2 chữ "Phó giám đốc"

Nghiêm Mặc Huy trợn tròn con ngươi nhìn gã kia, hẳn hốt hoảng đứng dậy bám lấy chân lão.

Hạ Phong Diệp lên tiếng.

- Nghiêm Thế Thành con trai một của ngài Nghiêm Mặc Huy, mê cờ bạc thua lỗ hàng tỉ, mời vài ngày đây thôi đến tập đoàn chúng tôi cầu xin sự giúp đỡ với điều kiện đồng ý chuyển hết cổ phần anh ta đang có trong tay là 15%, và anh ta đã đồng ý, đây là giấy tờ xác nhận và đã được luật sư giám nhận.

Gương mặt lão đột ngột co lại, ánh mắt nổi đầy tia máu, lão đá mạnh

Nghiêm Thế Thành vào góc tường.

- Súc sinh, nghiệt chướng, uổng công tao nuôi mày, giờ mày lại quay sang đá tao một cái, đồ hư đốn.

Nghiêm Thế Thành hoảng loạn quỳ xuống lạy lão, hai tay chắp lại xoa xoa, ánh mắt vô cùng đáng thương.

- Cha, cha à, không phải cha và hẳn có quan hệ rất tốt sao, con cứ ngỡ...

Rầm!

Một cú đá khác bay vào bụng Nghiêm Thế Thành làm hắn đau đớn co ro.

- Đồ ngu ngốc!

Bốp bốp bốp.

Màn vỗ tay của Hạ Phong Diệp làm Nghiêm Mặc Huy dừng hành động thô thiển lại, cả khán phòng bỗng chốc im lặng, không một ai dám hó hè nửa lời.

- Hay cho câu "con hơn cha thì nhà có nóc". Hôm nay ngài làm tôi ngỡ ngàng đó.

- Cậu!

Lão hoàn toàn chỉ biết câm nín, không ngờ mọi việc lại đi quá tầm tay lão, đến lão cũng phải bất ngờ.

- Chuyện gia đình các người tôi không quan tâm, việc tôi quan tâm

nhất bây giờ đó chính là chiếc ghế đó đáng lẽ hôm nay phải là tôi ngồi mới đúng.

- Hừ, tôi đã trên thương trường bao nhiêu năm rồi cậu nghĩ mình có thể đánh bại được tôi sao? Thật quá ngông cuồng.

- Hahaha! Ấy ngài Nghiêm Mặc Huy, tôi làm gì có vọng tưởng đánh bại ngài, ngài dù gì cũng là tiền bối còn tôi là hậu bối, làm sao dám ngông cuồng như vậy được.

- Ý...ý cậu là sao?

- Tôi tưởng ngài thông minh lắm...

- Đừng hòng giờ trò, cậu định dùng kế li dán đúng không?

- Nào có, nào có!

- Khốn kiếp, đừng vòng vo tam quốc nữa.

Hạ Phong Diệp đột nhiên phá lên cười.

- Ngài sẽ biết ngay sau đây thôi.

- ...

RẦM!

Cánh cửa gỗ có trạm khắc tinh xảo bị đập mạnh một lần nữa, Hạ Phong Diệp với ánh mắt chiến thắng ngạo nghễ ngồi xuống ghế đón xem màn kịch hay.

- Các người...dám tự ý xông vào đây sao? Thật là không còn ra thể

thống gì nữa.

Một đám cảnh sát bên hông giắt súng hùng dũng bước vào, ai ai cũng mặt hình sự, trông thật căng thẳng, tên chỉ huy đầu đàn bước lên.

- Nghiêm Mặc Huy, ngài đã bị bắt vì tội buôn bán tàng trữ chất ma túy.

- Anh nói cái gì?

Lão tức giận hét lớn, khốn kiếp thật, không ngờ thằng nhóc kia lại lật lọng như thế, làm uổng công lão tin tưởng hẳn.

Hai tay cảnh sát nhanh chóng tiến lên còng tay Nghiêm Mặc Huy lại, lão vùng vẫy trong vô vọng.

- Gọi luật sư của tôi tới.

- Xin ngài giữ im lặng, mọi lời nói của ngài bây giờ sẽ là bằng chứng trước tòa.

Bọn cổ đông khiếp hồn khiếp vía lũ lượt thi nhau ra về, mặt ai cũng xanh mét như tàu lá chuối, tất cả chỉ là không muốn rước họa vào thân.

Lão bước tới, ánh mắt dừng ngay người Hạ Phong Diệp, cười tà nói.

- Chuyện này chưa xong đâu, đừng tưởng mình là kẻ chiến thắng.

Hạ Phong Diệp mỉm cười không đáp lại, cúi đầu chào lão, Nghiêm Mặc Huy được đưa ra khỏi phòng, ánh mắt lão vẫn bình thản.

Giờ đây trong căn phòng này chỉ còn một mình Hạ Phong Diệp, hẳn ta đi đến rồi chễm chệ ngồi xuống chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị.

- Tất cả đã kết thúc rồi.

- --- hết chap 64----

250 sao sáng mai đăng tiếp nha bà con

Chương 65

Cứ ngỡ sẽ rời khỏi bình yên nhưng không ngờ, hấn lại bị một đám phóng viên vây quanh.

"Cho hỏi ngài là ông trùm buôn bán ma túy, ngoài ra ngài còn thành lập rất nhiều công ty ma nhằm mục đích rửa tiền."

"Ngài có biết vụ việc hồi đầu năm ở cục dân chính, có hàng chục người đã bị giết, nghe nói ngài có liên quan, sự việc đó hoàn toàn không phải một mình Trần Dương Thần gây ra."

"Trần Dương Thần và ngài là kẻ thù, con gái của ngài nghe nói bị Trần Dương Thần giết chết, ngài nghĩ sao về giả định này?"

"Nghe nói ngài đã thủ tiêu Trần Dương Thần, xin ngài cho biết ý kiến?"

"20 năm về trước ngài từng là ông trùm xã hội đen khét tiếng về buôn bán chất cấm."

Giới truyền thông quả là ồn ào, thích gây nhiễu loạn, thông tin gì cũng bới móc lên được, lão chỉ thầm cười rồi nhìn lên phía trên phòng họp, quả đúng là nụ cười của kẻ chiến thắng- Hạ Phong Diệp, ngay từ đầu lão cũng đã đề phòng hấn, nhưng không ngờ hấn lại lật mặt nhanh như vậy và còn chuẩn bị một món quà đặc sắc như vậy, quả khiến lão bất ngờ.

Lão được đưa vào trong xe cảnh sát, được hộ tống an toàn ra khỏi lũ phóng viên phiền toái kia, cả cuộc đời lão chưa bao giờ hỗn độn như

bây giờ, chỉ vì một khinh suất nhỏ mà dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Kẻ dám đối đầu với lão sẽ phải trả cái giá thật đắt...

[...]

Khách sạn Land rover.

Bên trong căn phòng Vip là ánh mắt đăm chiêu, hần tắt tivi mỉm cười khi xem thông tin về Nghiêm Mặc Huy.

- Ngài J, đến lúc ngài xuất hiện rồi.

Nụ cười khoá trên môi của kẻ bí ẩn, rốt cuộc hẳn là ai?

Gã mang tên J đầy bí ẩn này, tại sao lại hứng thú với Hạ Phong Diệp đến như thế, tất cả đều là những câu hỏi khó mà giải thích, liệu có câu trả lời ổn thỏa cho tất cả.

- Tôi cũng đang rất nóng lòng đây.

...

- -----

Hạ Quyên Quyên trầm ngâm nhìn các tờ báo sáng nay, chỉ mới mấy bữa thôi mà đã bao nhiêu việc xảy ra, nổi mất mát trong lòng cô còn nặng hơn cô tưởng, hàng đêm cô luôn mơ cùng một giấc mơ, đó là Trần Dương Thần về bên cạnh cô, đêm nào cũng ngồi tâm sự kể chuyện, cô cứ miên man không tài nào tỉnh giấc được, nếu được cô cũng muốn xác nhận đó có phải là giấc mơ hay không.

- Hôm nay tiết trời rất đẹp hay là mình đi tham quan vòng thành phố không? Dù gì em cũng sắp phải về quê rồi, ban nãy mẹ em mới gọi điện phàn nàn xong.

Hạ Uyên Uyên mỉm cười, nhưng đó chỉ là nụ cười gượng che đi nỗi đau đang hiện trên khuôn mặt hốc hác kia.

- Em đó nên lấy chồng và có một cuộc sống ổn định đi, đừng như chị sẽ khổ đó.

- Chị...đừng buồn nữa, em biết rất khó để chị vượt qua nhưng em tin thời gian sẽ vá lành vết thương này.

Không hiểu sao, hàng nước nóng lăn dài trên gò má cô, cô ôm chầm lấy Hạ Uyên Nhi và khóc âm lên như một đứa trẻ.

- Thôi được rồi, nếu khóc ra nhẹ lòng thì chị hãy khóc đi.

- Anh...Thần...anh ấy...hứa sẽ cho chị một đám cưới hoàn hảo mà, tại sao, tại sao lại bỏ chị mà ra đi như thế chứ, tại sao...chị không thể nào sống thiếu anh ấy được, tại sao cho chị hi vọng rồi lại dập tắt nó cơ chứ...anh ấy thật quá đáng mà, tại sao lại không nghĩ đến chị, tại sao lại đi đột ngột như thế chứ, giờ chị chẳng còn ai cả, không một ai...

- Chị quên em rồi sao? Em gái Hạ Uyên Nhi xinh đẹp, dễ thương này sẽ chăm sóc chị, sẽ yêu thương chị...Chị không thích sao?

- Chị buồn lắm...

- Em hiểu sao, tại sao chị không nghĩ tích cực hơn, chị hãy sống vì em, vì Nguyên, vì tất cả mọi người, tất cả đều mong muốn chị sẽ có thể vui cười trở lại, trong cuộc đời mỗi người ai cũng sẽ phải mất đi

người thân, em cũng vậy, ai rồi cũng phải trải qua, chỉ cần ta có niềm tin vượt qua nỗi buồn, nỗi sợ hãi đó thì vào một ngày không xa sẽ tìm lại được ánh sáng của hạnh phúc...

- Chị cần thời gian.

- Em tin chị sẽ làm được, anh rẽ trên thiên đường sẽ mỉm cười khi thấy chị sống hạnh phúc.

- Thật không?

- Thời gian sẽ trả lời tất cả.

[...]

28/12.

Tiếng kèn saxophone nghe sao mà não lòng, đám tang của Trần Dương Thần được làm khá đơn giản, bởi vì Hạ Quyên Quyên không muốn làm quá lên chuyện đau lòng này, đám phóng viên đánh hơi nhanh chóng có mặt trước nhà Trần Dương Thần, ai nấy cũng mong sẽ sẵn được tin gì đó giật gân.

Hạ Quyên Quyên đeo khăn tang ngồi khóc một chỗ, đây là lần thứ hai cô phải chịu đựng cảnh mất mát này, lần đầu là ba mẹ cô, còn giờ là chồng cô, sao cuộc đời cô lại tằm tối thế này, dính dáng tới ai là người đó gặp họa.

Cô mệt nhoài tựa vào tường, đột ngột nhớ lại lời nhắn trong điện thoại, dòng chữ màu đỏ cuối cùng của Trần Dương Thần để lại trước lúc ra đi.

"Hãy đi tìm cha ruột của em"

Chỉ vốn vẹn 7 chữ thôi, cha ruột ư, cô nhiều lúc cũng có ý định đi tìm ông ấy nhưng lại không biết tìm bằng cách nào, cả thế giới 7 tỉ người làm sao cô có thể tìm được ông ấy đây khi không có sự giúp đỡ của Trần Dương Thần.

Cô thấy mình vô dụng vô cùng, không làm được chuyện gì nên thân cả, chỉ biết dựa dẫm vào người khác, chỉ làm vãn cảnh của hẩn, tự thấy hổ thẹn với lòng. Trần Dương Thần chắc cũng sẽ đau lòng lắm khi thấy cô như thế này, bởi vậy nên chỉ còn một cách thôi, đó là trở nên mạnh mẽ, chỉ có như vậy cô mới không phụ tấm lòng mà Trần Dương Thần đã giao phó cho mình.

- Nguyên!

Nguyên đang đứng ngoài cửa nghe tiếng kêu nhanh chóng chạy vào.

- Anh điều tra giúp tôi, ngày...của 25 năm trước, có chuyện gì đã xảy ra, tại sao tôi lại được ông bà Hạ nhận nuôi, anh điều tra gấp giúp tôi, nhanh nhất có thể, được không?

Nguyên mỉm cười gật đầu, cuối cùng thì Trần phu nhân đã trở lại và lợi hại hơn xưa.

- Vâng, tôi sẽ làm ngay.

....

- Ngài J chúng ta nên đi thôi, không còn sớm nữa?

Ánh mắt đăm chiêu của gã đàn ông tên J cứ liên tục dán vào khắp nơi trong căn biệt phủ kia.

- Đi thôi.

Khoé môi hấn cong lên rồi lấy cặp kính râm đen lên đeo.

Thật là một gã đàn ông kì lạ và bí ẩn!

Chương 66

Vậy là việc chôn cất thi thể Trần Dương Thần đã hoàn thành xong, cô mệt mỏi tựa vào vai Hạ Uyên Nhi, bây giờ họ đang ra ngoài ô của thành phố nơi người cha ruột của cô đang sống, liệu họ có còn nhớ gì về cô hay là quên đi đứa con gái thất lạc này rồi.

- Nếu chị mệt có thể ngủ, mấy ngày nay chị tiều tụy hẳn đi, ăn uống ngủ nghỉ không đều, anh rể trên trời không muốn chị biến thành bộ dạng như thế này đâu.

Hạ Quyên Quyên cười rồi lắc đầu.

- Chị vẫn ổn, nhìn vậy thôi chứ khỏe lắm.

- Thừa phụ nhân đi thẳng đến con đường mòn phía trước là đến được địa chỉ cần tìm.

Nguyên hôm nay phụ trách lái xe kiêm bảo vệ hai người phụ nữ xinh đẹp.

- Được, anh cứ chạy đi.

[...]

Chiếc xe dừng lại tại căn biệt thự nhưng đã bị bỏ hoang từ lâu, nhìn kiến trúc nguy nga thế này chắc hẳn phải rất giàu có, Hạ Quyên Quyên đưa mắt lướt sơ căn nhà, hình như đã bị bỏ hoang tầm 20 năm rồi, nhiều trụ, cột nhìn như sắp đổ xuống, cỏ cây thi nhau chen chúc mọc, một làn gió lạnh thổi qua làm cô có phần nổi da gà, chẳng

khác gì một căn nhà ma. Cả khoảng đất trống rộng lớn chỉ có duy nhất mỗi ngôi nhà này, càng khiến người ta phải tò mò.

- Anh có chắc đây là địa chỉ đó không? Sao nhìn như nhà ma vậy.

Hạ Uyên Nhi đá xéo Nguyễn, hấn lạnh lùng nhìn cô rồi cười mỉa.

- Muốn biết thì nên vào kiểm tra, tôi chỉ sợ cô không có cái gan lớn đó thôi.

- Anh! Đừng tưởng tôi không dám vào.

- Được, xin mời.

Nguyễn cố tình móc mồi cô nàng, biết tính nàng hiếu chiến lại rất ghét ai đả kích.

Cô tức tối bước thẳng vào trong, Hạ Uyên Uyên có phần hơi chần chừ nhưng thấy cô em họ xung trận đi đầu tiên liền đi theo, Nguyễn theo sau hai bọn họ.

Bước vào cổng căn nhà, tiếng cửa sổ càng lúc càng đập mạnh hơn, tiếng gió heo hút thổi vào nghe lạnh người, da gà nổi hết lên. Hạ Uyên Nhi lúc đầu xung sức nhưng giờ cũng chỉ dám thụt lùi đi phía sau Nguyễn.

Rầm!

Hạ Uyên Uyên giật bắn mình, Hạ Uyên Nhi hoảng sợ run cầm cập núp sau người Nguyễn, hấn mỉm cười nhìn cô gái mời mấy giây trước còn đang hùng hồn lắm mà sao giờ lại nhát như thỏ đế rồi.

- Có chuyện gì vậy?

Hạ Uyên Uyên vẫn chưa thoát khỏi sợ hãi, gương mặt tái mét hiện rõ.

- Chắc là gió mạnh làm cửa sổ đập mạnh vào tường thôi.

- Được rồi đi tiếp thôi.

Cô cố nén sợ hãi bình tĩnh nói.

[...]

Đi hết đoạn cầu thang là một căn phòng lớn, nhìn cũ kĩ sập sệ thế này chắc là sắp không giữ nổi rồi, nhìn các kệ ở đây được trang trí khá là tỉ mỉ chứng tỏ nơi này trước đây là thư phòng, có thể là để bàn những chuyện đại sự hay công việc quan trọng, mọi thứ đều diễn ra ở đây. Hạ Uyên Uyên nhìn sơ căn phòng, bụi bặm là điều không thể tránh khỏi, một ngôi nhà nguy nga như thế này sao lại quyết định bỏ đi vậy, thật là đáng tiếc.

Cô thật sự rất muốn biết 25 năm trước nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cha mẹ cô lại làm thất lạc cô? Tại sao ngàn ấy năm lại không đi tìm cô? Có quá nhiều câu hỏi đang diễn ra mãnh liệt trong tâm trí cô...Cô thật sự rất tò mò...

Bọn họ thi nhau lục tìm nơi này, xem xem còn manh mối gì nữa không? Biết đâu lại phát hiện được điều gì bất ngờ.

A!

Tiếng la khê của Hạ Uyên Nhi, cả hai người đều nhanh chóng quay lại.

- Nhìn này, nó giống như một bức thư vậy. Nhưng mà bị cháy đen mất một góc rồi.

Nguyên cầm tờ giấy lên, đúng là có kẻ cố ý đốt nó đi, nhưng lại sơ ý chưa thủ tiêu hoàn toàn, hoặc có thể kẻ đó cố tình cũng nên, nhưng có thể chắc chắn một điều nó mang một hàm ý gì đó có thể giải mã tất cả những câu hỏi của bọn họ bây giờ.

Tờ giấy này đã bị phai màu ố vàng, dòng chữ trên đó là "Đỗ Ngọc Hi là con gái củ..."

- Hình như là chỗ này người này đang muốn nói là cái người tên Đỗ Ngọc Hi này là con gái của chủ nhân ngôi nhà này.

Hạ Quyên Quyên cảm thấy hơi rùng mình, cái cảm giác lằng lằng này là sao? Cái tên Đỗ Ngọc Hi này sao lại quen thuộc đến thế, rốt cuộc mảnh giấy này nói lên điều gì? Thật khó hiểu! Phải chi Trần Dương Thần ở đây thì hay biết mấy? Với trí thông minh của hắn, chắc chắn là hắn sẽ giải được bức mật thư này.

Hạ Quyên Quyên khẽ nheo máy nhìn xuống dưới nền nhà, bụi phủ một lớp dày.

- Nhìn này, giống như dấu chân của một người đàn ông, nhìn rất mới, chẳng lẽ có kẻ đến đây trước chúng ta.

Nguyên nhìn xuống rồi mỉm cười.

- Dấu chân của tôi đấy, phu nhân nghĩ nhiều rồi!

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng Hạ Quyên Quyên vẫn thấy rất nghi ngờ, rõ ràng chỗ này Nguyên đã đi qua đâu, hắn đang nói dối sao?

- Chúng ta nên về thôi, ở đây bụi bặm quá sẽ có hại cho sức khỏe hai người.

Lời của hắn càng làm cô sinh nghi hơn, hắn đang muốn né tránh điều gì, hắn đang muốn đánh trống lảng, chẳng lẽ...

Chắc không đâu, cô lại nghĩ ngợi nhiều rồi, hắn là cánh tay phải trung thành của Trần Dương Thần mà sao có thể có ý định đó chứ, chắc không phải như cô đang nghĩ đâu, hắn nhiều lần giúp đỡ cô như thế sao cô lại có thể nghi ngờ hắn được cơ chứ, thật là...

- -----

Ánh mắt lạnh lẽo của gã đàn ông bí ẩn tên J đang chăm chú nhìn vào ngôi nhà bỏ hoang kia, hắn suy nghĩ một hồi rồi nói với gã tài xế.

- Đến tập đoàn của Hạ Phong Diệp.

- Vâng!

Gã tài xế gạt đầu rồi khởi động quay xe.

- Vẫn chưa tìm thấy ông ta hả?

- Vẫn chưa! Lão ta sống ẩn dật ở nước ngoài lâu nên khó có thể kiếm được địa chỉ trong nhất thời, xin ngài chờ thêm vài ngày nữa.

- Được rồi!

Hắn trầm giọng rồi đeo cặp kính râm, nhắm mắt suy tư. Hắn rốt cuộc là ai? Kẻ bí ẩn này liệu có gây nên nguy hiểm...

- --- hết chap 66-----

27 âm lịch rồi, mọi người đã sắm sửa dọn dẹp gì chưa?

Chương 67

Nguyên từ lúc rời khỏi nơi đó đã trở nên rất kì lạ, thường xuyên vắng mặt, có khi đi đến đêm cũng chưa thấy về, có khi lại bắt gặp hắn đang nói chuyện gì đó rất quan trọng qua điện thoại với một người đàn ông, tên của hắn rất bí ẩn, chỉ vòn vẹn 1 chữ J.

Hạ Quyên Quyên từ lúc về đến giờ liên tục làm việc trên máy tính tìm hiểu xem 25 năm trước rốt cuộc đã xảy ra cuộc chiến gì, rốt cuộc chủ nhân của căn nhà hoang đó là ai, liệu có phải là quan hệ mật thiết với cô như những gì đã suy đoán, vấn đề này quả thật rất nan giải.

- Phu nhân!

Nguyên gõ cửa, giọng hắn vang từ ngoài vào.

- Có chuyện gì vậy?

Cô đáp lại, gập máy tính xuống rồi đi ra ngoài mở cửa.

- Thuộc hạ có tin này cho phu nhân liên quan đến Hạ Phong Diệp.

Hạ Quyên Quyên nheo mày, tên khốn đó sao.

- Anh nói đi!

- 1 giờ chiều ngày hôm nay, tập đoàn Hạ thị và Nghiêm thị sẽ chính thức sát nhập lại làm một và đứng dưới tên của Hạ Phong Diệp.

- Vậy còn Nghiêm Mặc Huy, không lẽ lão ta lại để yên cho anh ta làm

như vậy với cơ ngơi cả đời đã đổ bao xương máu để xây dựng?

- Hiện tại Nghiêm Mặc Huy đang bị tạm giam và có nguy cơ cao sẽ bị lãnh án tù, ngoài ra tất cả tài sản của ông ta đều bị nhà nước xung vào công quỹ, duy chỉ có tập đoàn Nghiêm thì may mắn được Hạ Phong Diệp mua lại từ lúc nào đến lão cũng không hay.

Hạ Quyên Quyên trầm ngâm suy nghĩ, nhà nước cũng nhanh tay lẹ mắt thật, khối tài sản kết xù đó của lão cũng không hề tầm thường đâu, đúng là rất biết chớp thời cơ, còn về gã Hạ Phong Diệp đúng là càng trưởng thành càng ngông cuồng, hẳn cũng rất thông minh không kém gì Trần Dương Thần.

Cô lo lắng, không ngừng xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay. Trái tim đột ngột lại nhói lại, mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, cô yếu đuối thế này sao có thể tự mình chống chọi lại mọi thứ cơ chứ và cả lời nhắn "Hãy đi tìm cha ruột của em", đã lâu như vậy sao cô có thể tìm thấy đây, mọi thứ hẳn trước lúc đi xa để lại quá mờ lung, cô nên đối mặt với nó sao đây?

- Tôi hiểu rồi, chiều nay lấy xe đưa tôi ra mộ của Thần, tôi muốn thăm anh ấy.

Nguyên chỉ lặng lẽ gật đầu rồi đi ra.

Hạ Quyên Quyên quay lại với công việc còn đang dở dang, lần này cô tìm được khá là nhiều điều thú vị.

"Ba người đàn ông quyền lực nhất của những năm cuối thập niên 90, Trần Dương Hàn, Nghiêm Mặc Huy và Đỗ Nhất Trung."

Cô nheo mày nhìn, Trần Dương Hàn là ba của Trần Dương Thần thì cô biết rồi, Nghiêm Mặc Huy thì quá rõ nhưng còn người đàn ông còn

lại, ông ta rốt cuộc là ai?

"Đỗ Nhất Trung đã sống ẩn từ 20 năm trước khi ông ta mất đi cả vợ cả con, người đàn ông quyền lực này hiện đang rất thần bí, liệu ông ta có còn sống?"

Một nhà báo cho hay.

Cô lướt xuống phía dưới vô tình phát hiện nhiều điều đặc biệt.

"Cuộc chiến quyền lực của ba kẻ quyền thế, người mất mạng, người trở nên thành công, kẻ lại sống ẩn dật."

"Đỗ Phu nhân sinh xong đứa con đầu lòng liền mất mạng, nguyên nhân cái chết vẫn còn là điều bí ẩn, đứa con gái mất tích liệu có còn sống?"

Vô vàn câu hỏi hiện lên, tất cả các bài báo chỉ dừng lại đúng ngày...tháng của 25 năm trước.

[...]

Hôm nay đã là ngày 30/12, là ngày cuối cùng của năm cũ, ngày mà tập đoàn Hạ thị sẽ tiến hành sát nhập.

Một năm vừa qua có vô vàn chuyện không vui ập đến người con gái này, từ việc cha mẹ cô bị Trần Dương Thần giết, Long chết, đứa con bé nhỏ chưa kịp hình thành hình hài, Mỹ Tuyết chết do chính tay cô giết, Hạ Phong Diệp lộ bản chất thật, Nghiêm Mặc Huy vào tù và cả người cô yêu nhất cũng vì cô mà ra đi, bỏ lại cô giữa vô vàn khó khăn.

Còn cả, người cha ruột của cô liệu có còn sống?

Đứng trước mộ hấn mà cô không thể kiềm chế được nước mắt, cái ngày thi thể của hấn được chuyển về trong tình trạng cháy đen, mặt mũi không thể nào còn định dạng được nữa, chiếc xe phát nổ nên hấn cũng đâu nào thoát được.

- Thần, chỉ mới có mấy ngày anh không ở bên em mà em đã mệt mỏi và không thể chịu đựng được rồi, em rất...nhớ anh, anh liệu có nhớ em không?

...

Khoảng trời ngĩa trang mênh mông, cánh đồng cỏ xanh mướt, tiếng chim bồ câu bay "phạch phạch" nghe mà trĩu lòng, lâu lâu gió nhẹ lại nổi lên, cả khung cảnh rộng lớn chỉ có mình cô, cô đơn, hiu quạnh bên cạnh người mình yêu.

- Anh có nhớ không? Anh nói nếu anh biến mất trong cuộc đời em, liệu em có còn yêu anh không...bây giờ em hiểu rồi...em...không những yêu anh mà còn hận anh rất nhiều...hận anh đã khiến em yêu anh, hận anh đã giết chết người nhà của em, hận anh tất cả, anh vẫn chưa bù đắp cho em...

Cô nức nở nói tiếp, lau giọt nước mắt đang tràn xuống cằm kia.

- Em thật sự rất nhớ anh, em...buồn...cô đơn...anh ở trên đó có vui không...nếu vui thì tốt quá rồi, còn em thì không ổn chút nào...

...

Chiếc xe BMW đen tuyền đậu ở đó đã một khoảng thời gian khá lâu rồi, ánh mắt của kẻ bí ẩn kia không ngừng nhìn Hạ Quyên Quyên, lâu lâu lại thấy hấn nheo mày tỏ vẻ khó chịu, hấn thờ dài rồi lệnh cho gã

tài xế.

- Đi đến trụ sở của Hạ Phong Diệp, hôm nay để coi hấn lộng hành tới đâu, con heo nuôi béo đến lúc thịt rồi.

- ---- hết chap 67----

Đây là link face:

Đây là link group:

Mọi người làm theo mấy bước sau này nhé, không lại bị lộn.

Bước 1: Mọi người vào link face kết bạn cho em, rồi qua link nhóm ấn tham gia nhóm.

Bước 2: Mọi người có thể nhắn tin trực tiếp nếu được, hoặc bình luận trên wattpad: Là mọi người muốn vào group, rồi để lại tên Face chỗ phần bình luận, em sẽ chấp nhận.

Bước 3: Mọi người gửi card viettel hoặc chuyển tiền cho em cũng được, phí 10k như cũ.

Bước 4: Em xác nhận và cho mọi người vào nhóm.

Xong rồi.

Chú tìm tên Face của mọi người em tìm không thấy, với lại số lượng người kết bạn đông vậy cũng không thể nào chấp nhận, nick Face đâu thể nào để nuôi cá cảnh.

Cảm ơn đã đọc.

Bạn nào chờ được thì chờ nhé.

Chương 68

Hôm nay phải nói là ngày vui nhất trong cuộc đời Hạ Phong Diệp, chỉ sau hôm nay thôi hẳn sẽ là bá chủ ở đây, rồi hẳn sẽ qua rước Hạ Quyên Quyên về làm vợ, rồi thu tóm luôn tập đoàn của Trần Dương Thần, tất cả những kẻ thảm hại đều chết dưới tay hẳn.

Hạ Phong Diệp quyết định diện bộ vest của nhà thiết kế người Pháp Saint Laurent, chất liệu vải thượng hạng lại mềm mại khiến hẳn càng thêm hưng phấn, hẳn mỉm cười nhìn cô gái đang nằm trên giường, ả ta quyến rũ trong tình trạng không một miếng vải che thân.

- Diệp, chúc anh may mắn.

Hắn mỉm cười tiến lại phía cô ta, người con gái quyến rũ tên Khanh đã đi theo hẳn khá lâu rồi, ả rất biết nịnh hót, đặc biệt dẻo mồm, dẻo miệng nên có thể ở bên cạnh hẳn lâu đến như vậy.

- Anh vốn là người may mắn.

Hắn nhìn cô.

- Em yêu anh, tối nay bù lại cho em nhé.

Ả ngược cổ lên hôn nhẹ vào môi hẳn.

- Ừ, anh đi đây. Ngoan ở nhà đợi.

Khanh gật đầu rồi ngoan ngoãn nằm im, nhìn hẳn đi cho đến khi chiếc cửa phòng đóng lại.

Hạ Phong Diệp đi được một đoạn khá xa thì đột ngột bên ngoài có tiếng chuông gõ cửa. Cô ả mệt mỏi leo xuống giường, khoác vội chiếc áo khoác mỏng rồi đi ra, đây là căn biệt thự ngoại ô của Hạ Phong Diệp mua cho cô, thường thì rất ít người qua đây, mà cô ta cũng chẳng quen ai cả, sao lại có tiếng chuông giờ này chứ.

Khanh được Hạ Phong Diệp bao nuôi cách đây 2 năm rồi, từ lúc ả còn làm trong quán bar, bị đuổi việc vì không chiều theo ý khách cho, các chủ nợ thì liên tục hăm dọa, mẹ thì bệnh nặng chết, cô cứ tưởng đời mình đã tàn cho đến khi cô gặp Hạ Phong Diệp, hắn giúp cô trả nợ, chôn cất mẹ cô, còn bao dưỡng cô, nói chung vị trí hiện tại của cô bây giờ là tình nhân của hắn.

Khanh rất yêu Hạ Phong Diệp, có thể nguyện hi sinh tính mạng này cho hắn, chỉ một chút dịu dàng của hắn cũng khiến cô mẩn mê đắm chìm trong ảo tưởng dục vọng, nhưng hắn lại khác, hắn không hề yêu cô, người hắn yêu lại không yêu hắn, một mối tình thật phiền phức, kẻ muốn có tình yêu lại không được, kẻ muốn né tránh thì lại càng có được tình cảm sâu hơn.

Hạ Phong Diệp tuấn tú, thông minh lại tài giỏi, ai chẳng muốn được hắn bao nuôi, làm con rồi thỏa mãn tình dục của hắn, đó đều là những ý tưởng không tồi.

Khanh thực sự rất muốn nghe được chính miệng của Hạ Phong Diệp nói yêu cô, như cách mà cô đã nói yêu hắn, mặc dù biết đó chỉ là những ảo tưởng hão huyền.

- Ai vậy?

Bên ngoài cửa cứ liên tục ấn chuông, làm cô vội vã mở cửa ra, để xem kẻ nào quấy rối.

- Anh là...Á!

Rầm!

Khanh gục xuống đất trước cú đấm mạnh vào bụng cô, một đám vệ sĩ áo đen xông thẳng vào trong nhà.

Khanh đau đớn cố với tới chiếc điện thoại bàn đang ở trên kệ kia nhưng lại không may mắn bị kẻ cầm đầu thấy được, ánh mắt hằn lạnh lẽo vô cùng, hấn đập nát chiếc điện thoại bàn thành nhiều mảnh, rơi lả chả trước mặt Khanh.

- Tất cả tìm thấy chìa khóa chưa?

Bọn áo đen ai nấy mét 8 to cao lực lưỡng, bọn chúng hất tung mọi thứ trong căn biệt thự lên, dường như chúng đang nhắm đến một món gì đó rất quan trọng.

- Các người là ai?

- Câm miệng đi cô gái, bởi vì cô sống không còn bao lâu nữa đâu!

- Rốt cuộc các người đến đây với mục đích gì?

Cô cố dùng chút sức cuối cùng để nói chuyện với tên đầu đàn kia nhưng lại bị hấn phớt lờ, bọn vệ sĩ chạy lại xếp thành một hàng.

- Thuộc hạ không tìm thấy chìa khóa.

- Khốn kiếp, vậy thì ở đâu được chứ?

Hấn đang bực tức suy nghĩ thì một cuộc gọi đến, hấn nhìn nó rồi bắt

máy, giọng cung kính trả lời.

- Ngài J!

- Tìm thấy món đồ đó chưa?

- Dạ, vẫn chưa, thuộc hạ đang cố gắng hết sức nhưng vẫn không biết nó nằm ở đâu cả.

Hừm!

Đầu dây bên kia hừ lạnh một tiếng, rồi cất giọng trầm cuốn hút.

- Trên người ả tình nhân!

Nói xong hấn cúp máy, bọn thuộc hạ đều dùng ánh mắt thèm thường nhìn Khanh, cô sợ hãi hét toáng lên.

- Các người tính làm gì?

- Mau giao chìa khóa ra!

- Tôi làm gì có thứ đó!

Ả run sợ lùi về phía sau. Tên đầu đàn cười gian tà.

- Vậy thì hôm nay cô hãy phục vụ chúng tôi như cách cô đã phục vụ chủ nhân Hạ Phong Diệp của cô đi.

- Không!

- Thích lắm đúng không?

- Xin các anh...

Tên đầu đàn đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ả, rồi quay sang ra lệnh cho bọn thuộc hạ.

- Chơi xong cô ta rồi lấy chiếc chìa khóa trong chân phải ả, nhanh gọn lẹ, các người chỉ có 10 phút, tôi sẽ ra ngoài đợi.

- Vâng!

Đám thuộc hạ đồng thanh trả lời, hấn đứng bên ngoài rút một điều thuốc ra hút nhìn khung cảnh biển ở đây, quả thực rất đẹp.

Bên trong là tiếng hét chói tai rợn người của Khanh khi bị cưỡng hiếp tập thể, cô sinh ra là một điều tuyệt vời, đúng đắn nhưng nó đã sai khi cô theo Hạ Phong Diệp và nắm giữ một món vật vô giá, có thể lật đổ hấn trong chớp mắt.

Hạ Phong Diệp, ngày tàn của mây sắp đến rồi, cứ tiếp tục tận hưởng giây phút ngông cuồng cuối cùng này đi.

Chương 69

Tập đoàn Hạ thị hôm nay náo nhiệt hơn bao giờ hết, ông chủ của họ với thế lực không ngừng bành chướng đã đi đến đích một cách an toàn, gặt hái được nhiều lợi ích lớn cho tập đoàn, hẳn chễm chệ trên chiếc ghế tối cao.

- Hôm nay, Hạ Phong Diệp tôi rất vui vì mọi người có mặt đông đủ như vậy.

Hắn ngẫm nhiên thấy vui rồi, vì hắn sắp trở thành người đàn ông quyền lực nhất thành phố S này, chính phủ sẽ nể mặt hắn như cách bọn họ đã nể mặt Trần Dương Thần.

- Chủ tịch Hạ, chúng tôi cũng rất vui. Chúc mừng cậu.

Hạ Phong Diệp nhếch môi cười cảm tạ.

- Chắc mọi người ở đây ai cũng biết hôm nay tôi triệu tập cuộc họp này là có mục đích gì rồi. Phải không?

Đồng loạt bọn họ đều đứng lên vỗ tay chúc mừng, hắn hân hoan nhìn bọn họ, những nỗ lực của hắn cuối cùng cũng đã được công nhận, khiến bọn họ phải nể phục, kính trọng.

- Cảm ơn mọi người, để đi được đến ngày hôm nay tôi đã phải rất nỗ lực, trải qua rất nhiều khó khăn, gian khổ để rồi gặt hái được quả chín như hôm nay đây.

Cốc Cốc.

Một người đàn ông đeo kính đi vào, hẩn nhìn Hạ Phong Diệp rồi gật đầu chào.

- Xin chào ngài Hạ, sao ngài lại bắt đầu cuộc họp sớm vậy, ngài J còn chưa kịp tham gia mà.

Hẩn trợn tròn con mắt, ngài J sao? Ông ta vốn đầu tư rất nhiều cho tập đoàn này nhưng đến giờ hẩn vẫn chưa chiêm ngưỡng được gương mặt thật của gã đàn ông bí ẩn tên J này, hôm nay cuối cùng cũng đã chịu lộ diện.

Hẩn chễm chệ ngồi xuống, hai bàn tay đan xen với nhau rồi đặt lên bàn.

- Xin mời!

Hẩn ngỏ ý mời.

Người đàn ông đeo kính khẽ đẩy gọng kính lên rồi né sang một bên, tỏ vẻ cung kính.

Một người đàn ông cao lớn mặc bộ vest xanh đậm bước vào, đôi chân dài quen thuộc nhanh thoăn thoắt, phía sau là đám thuộc hạ với gương mặt không cảm xúc, gương mặt góc cạnh không tí vết, đôi môi mỏng nhếch lên đi thẳng về phía cái ghế gần ghế Hạ Phong Diệp nhất.

Hạ Phong Diệp hốt hoảng đứng dậy nhìn gã đàn ông vừa mới ngồi xuống kia, hẩn lắp bắp gọi.

- Trần...Dương...Thần...

- Nghe nói cậu tính nhậm chức xong sẽ qua rước vợ tôi về làm vợ cậu?

- Mà!

Hạ Phong Diệp đập mạnh vào bàn, chỉ thẳng vào mặt Trần Dương Thần, thì ra bấy lâu nay kẻ rót tiền vào tập đoàn hắn, ẩn dưới cái vỏ bọc ngài J lại chính là kẻ thù của hắn- Trần Dương Thần.

- Sao nào, ngạc nhiên lắm sao?

- Không phải mà đã chết rồi sao?

- Tôi còn sống cậu không vui sao? Tôi chết rồi thì ai đầu tư cho tập đoàn của cậu đây.

Trần Dương Thần mĩa mai nói, giọng nói trầm trầm mà ngông ngông, ánh mắt sắc lẹm nhìn kẻ đang sợ hãi kia.

- Mà...khốn kiếp, nhưng mà sống thì cũng sẽ chết nhanh thôi.

- Hừ, để xem nào...đọc cho hắn nghe đi.

Bọn cổ đông xôn xao lắng nghe. Gã đeo kính bước lên cung kính chào mọi người rồi giới thiệu. Hắn tên là Lâm, là luật sư riêng của Trần Dương Thần.

- Hạ Phong Diệp, chủ tịch tập đoàn Hạ Thị, thành lập các công ty ma để phục vụ cho việc rửa tiền bất hợp pháp, ngoài ra còn ám sát nghị viện trưởng mới nhậm chức hồi đầu năm, sau đây là một số hình ảnh và giấy tờ cho thấy Hạ chủ tịch đây có ý định xâm nhập chính phủ và ăn cắp một số giấy tờ quan trọng.

Hạ Phong Diệp sôi máu hất tung đám giấy tờ kia, hét toáng lên.

- Khốn kiếp, các người rút hết mau.

Hắn đuổi bọn cổ đông, cứ tưởng hôm nay sẽ là ngày vui của hắn cơ chứ, nào ngờ...

- Sao vậy? Kịch đang hay mà.

- Tại sao mà lại có được những thứ này chứ? Chẳng lẽ...khốn kiếp thật.

- Hừ...nhớ đến ả tình nhân rồi sao? Mà giấu chìa khóa cũng kĩ thật đấy.

- Mà...ngay từ đầu mà đã biết chỗ giấu.

Hạ Phong Diệp nhếch môi nhìn Trần Dương Thần.

Bốp bốp

Trần Dương Thần vỗ tay ba cái rồi mỉm cười, tư thế oai hùng chễm chệ nhìn Hạ Phong Diệp đang run rẩy kia.

- Dẫn hắn lên đây!

Nguyên đứng chờ nãy giờ phía ngoài cuối cùng cũng nhận được hiệu lệnh, dắt một tên to béo đi vào. Người này không ai khác chính là gã trưởng phòng lúc tập đoàn Trần thị bị nổ, hắn là người có mặt đầu tiên.

- Hay lắm, mua chuộc được vị trưởng phòng làm lâu năm nhất trong tập đoàn tôi, cậu khá đấy.

- Thì sao chứ, lão ta cũng chỉ là một quân cờ trong tay tôi mà thôi.

Ha ha ha!

Trần Dương Thần cười phá lên.

- Cả gan dám động đến chính phủ, đã vậy còn rửa tiền phi pháp, mà nghĩ tao sẽ để yên cho mày nhớn nhơ sao?

- Khốn kiếp, tao sẽ không bị mày đánh bại đâu, mà nghĩ tao là ai chứ? Để có thể leo lên vị trí này tao đã rất khổ sở mà có biết không? Tao sẽ không để mày cướp đi tất cả của tao đâu.

- Để xem nào, luật sư Lâm, cậu nói đi.

Hắn ngoắt ngoắt tên luật sư.

- Ngài Hạ, cổ phần của ngài hiện giờ còn 40%, nhưng ngài Trần Dương Thần đây đã mua lại cổ phần của một số cổ đông trong tập đoàn ngài, và cộng thêm 5% của ngài chuyển nhượng cho ngài ấy, hiện giờ ở phần của ngài ấy chiếm lớn nhất ở đây với con số 50%, vị trí chủ tịch hội đồng quản trị ngài nên nhường cho ngài ấy.

Hạ Phong Diệp nhếch môi cười, chẳng phải cái cách này hắn đã áp dụng với Nghiêm Mặc Huy sao, giờ thì đến lượt hắn, hắn phá lên cười như tên điên.

- Thì ra ngay từ đầu mày đã lên kế hoạch, hạ giá cổ phiếu để tao mua, nhưng thực chất muốn tao tự đắc, giả thua cuộc để bọn tao tin mày đã bị đánh bại, giả chết để tao và lão Nghiêm Mặc Huy đánh nhau, loại bỏ được một đối thủ, mà biết tao cũng chẳng ưa gì lão ta, mà biết tất cả nhưng cố tỏ ra không đề phòng, to ra bất cẩn để bọn

tao mất cảnh giác, mày để mọi chuyện lắng xuống, Nghiêm Mặc Huy vào tù rồi đánh bại tao như cách tao đã đánh bại ông ta, hay lắm Trần Dương Thần, không hổ danh là lão đại, một con cáo già ranh mãnh...hahaha...

Trần Dương Thần mỉm cười đứng lên nhìn Hạ Phong Diệp rồi vỗ vai hắn.

- Tất cả...đều là sự ngu ngốc tự đại của mày thôi...

- ----- hết chap 69-----

Chương 70

Trần Dương Thần mỉm cười đứng lên nhìn Hạ Phong Diệp rồi vỗ vai hắn.

- Tất cả...đều là sự ngu ngốc tự đại của mày thôi...
- Mày nghĩ làm thế có thể đánh bại được tao sao?
- Mày nghĩ sao cũng được, vì bây giờ mày chẳng còn gì trong tay cả.
- Hừ, mày nhất định sẽ phải trả giá.

Hạ Phong Diệp chưa kịp giúrt câu thì đám cảnh sát xông vào, nhanh chóng khống chế hắn lại, hắn phá lên cười, cái kịch bản này sao lại quen thuộc đến thế.

- Hạ Phong Diệp, anh đã bị bắt vì tội rửa tiền bất hợp pháp và chống đối chính phủ, mọi lời nói của anh sẽ là bằng chứng trước toà.

Hạ Phong Diệp chỉ mỉm cười, rồi đi ra. Rồi nhất định sẽ có một ngày hắn trở lại.

Trần Dương Thần mỉm cười, hắn nhìn đồng hồ, bây giờ chỉ còn mấy tiếng nữa là sang năm mới rồi, hắn phải trở về gặp Hạ Quyên Quyên ngay thôi, xa nhau một tuần chắc cô nhớ hắn lắm.

[...]

- Tối nay mình cùng đi xem bắn pháo hoa không?

Hạ Uyên Nhi ngỏ ý mời Hạ Quyên Quyên.

Hạ Quyên Quyên chỉ mỉm cười rồi chọc ghẹo lại cô nàng.

- Sao em không đi mời Nguyên ấy! Chị thấy anh ấy khá rảnh trong tối nay.

Nói đến Nguyên, Hạ Uyên Nhi quay sang nhìn hắn, thấy hắn đang đỏ mặt, cô bất giác rùng mình, hắn ta cũng biết đỏ mặt sao?

- Anh ta sao? Còn không có thời gian để tán gái lấy đâu ra mà cùng em ngắm pháo hoa.

Khụ khụ khụ.

Nguyên tiến lại gần Hạ Uyên Nhi, dăm chiêu nhìn cô.

- Nếu cô đã mở lời thì tôi sẽ chấp nhận, công việc thì khi nào làm chẳng được, ngắm pháo hoa cùng cô thì trong đời này chắc chỉ có một lần này thôi.

Gương mặt xinh đẹp của cô đột ngột đỏ như gấc, Hạ Quyên Quyên đứng ngoài cuộc mà bịt miệng lại mà mỉm cười, tình cảm rõ ràng như thế rồi mà vẫn chưa nhận ra sao?

Thật là một cặp đôi ngốc nghếch mà.

Hạ Quyên Quyên khẽ liếc đồng hồ, bây giờ đã là 10 giờ đêm rồi, chỉ còn 2 tiếng nữa thôi là bước sang một năm mới rồi, và cô không thể ở bên hắn cùng nhau ngắm pháo hoa, cùng nhau đón giao thừa, bao nhiêu ước hẹn cùng nhau làm giờ đây đều tan biến.

- Chị cảm thấy hơi khó chịu trong người, hay là hai người đi đi, giao thừa phải đón cùng nhau mới ấm áp.

Hạ Uyên Nhi bĩu môi, ánh mắt long lanh nhìn cô.

- Vậy thôi, em cũng không đi, ở nhà chăm sóc chị.

- Chị chỉ muốn nghỉ ngơi thôi, chị muốn ở một mình, em nên dành thời gian cho bản thân đi, chị ổn mà.

Nói đoạn, cô quay sang nhìn Nguyễn.

- Hôm nay hai người cứ đi chơi thoải mái đi, thích khi nào về cũng được.

Nếu có cơ hội ở bên nhau thì hãy trân trọng từng giây phút khoảnh khắc thiêng liêng đó đi, đừng để sau này khi mất đi rồi, lại cảm thấy trống vắng và khó chịu vô cùng, cô đã sai lầm khi không biết tận dụng từng khoảnh khắc được ở bên Trần Dương Thần, những điều mà hắn đã hi sinh cho cô, rồi những ngày hắn lo lắng, chăm sóc cho cô, cô đều chỉ nghĩ thoáng qua mà không thèm quay đầu nhìn lại nó, giờ thấy hối hận thì đã quá muộn màng rồi.

Chúc hai người hạnh phúc.

[...]

Hạ Uyên Uyên nhốt mình trong căn phòng tối, nơi mà tiếng cười đùa của cô và Trần Dương Thần mỗi ngày ở bên nhau, nó nhỏ nhặt lắm, nhưng cũng hạnh phúc lắm, được ngủ cùng người mình yêu, mỗi sáng tinh mơ thức dậy thấy hắn đang nằm bên cạnh mình, hạnh phúc biết bao, chỉ là câu "Chào buổi sáng, vợ yêu!" Mà nghe sao ngọt lòng, chẳng cần gì cao sang chỉ nhỏ bé vậy là đủ rồi, yêu nhiều

rồi hận nhiều, thà rằng đừng yêu, để hồn này khỏi đau đớn.

Khoảng không lạnh lẽo, ánh trăng bị đám mây kia che phủ, chỉ còn vài tiếng nữa thôi là đến năm mới rồi, nghe vậy sao lòng cô lại sầu như vậy, nhiều lúc cô chỉ muốn oà lên khóc như một đứa trẻ, nhưng lại tự dặn bản thân phải kiên cường, mạnh mẽ vì Trần Dương Thần, vì anh ấy không muốn nhìn thấy cô yếu đuối.

Ước gì trong mơ cô có thể gặp được hắn nhỉ, một giấc mơ ngọt ngào, cô cùng hắn du lịch mọi miền trên thế giới, cùng nhau làm mọi việc mà mình thích, không còn làm Trần phu nhân nữa mà chỉ là một người vợ đảm đang chờ chồng về, ngày qua ngày ăn bữa cơm đạm bạc, sống với nhau đến đầu bạc răng long, phải chi...phải chi hắn đừng làm lão đại...thì sẽ không có chết chóc, sẽ không có kẻ thù, hắn sẽ không chết, cô và hắn sẽ hạnh phúc bên nhau, cùng nhau có thật nhiều con, trai gái gì cũng được, miễn là hắn thích...phải chi...

Cô cười khổ, tất cả chỉ là những suy nghĩ điên khùng mà cô tự nghĩ ra thôi, vẫn nên chấp nhận sự thật thì hơn.

Nếu mơ mà gặp được hắn thì cô nguyện suốt đời không tỉnh dậy nữa...

Cô mệt mỏi nằm xuống chiếc gối rồi thiếp đi lúc nào không hay.

11:58"

Đồng hồ điểm 11:58", chỉ còn 1 phút nữa là bước sang năm mới rồi, căn phòng lặng như tờ.

Cạch.

Tiếng cửa phòng mở ra, một người đàn ông cao to đi vào, hắn nhích

đôi môi mỏng rồi leo thẳng lên giường bàn tay bắt đầu mò mẫm khám phá thân thể Hạ Quyên Quyên, hấn hít một hơi dài hương thơm Lavender trên người cô rồi thềm thì nói.

"Chúc mừng năm mới, vợ yêu!"

- ---- hết chap 70-----

Chương 71

Hạ Quyên Quyên khẽ giật mình, cảm thấy phía dưới đang bị bàn tay nào đó trêu chọc, cô giật nảy mình rồi đá mạnh tên sở khanh kia.

- Khốn kiếp, là kẻ nào vậy?

Hắn ngã ngã từ trên xuống, lăn lăn mấy vòng như quả bóng.

Hắn vẫn im lặng, nhìn người con gái đang tò mò nhìn hắn kia, trong bóng đêm dường như chỉ mình hắn thấy được cô.

- Còn không trả lời?

- ...

- Chồng tôi là lão đại đấy, anh không sợ sao?

Trần Dương Thần mỉm cười rồi đứng thẳng đi đến phía cô.

- Anh làm gì đấy, tôi báo cảnh sát bây giờ! Dừng lại mau.

Hắn vẫn lặng như tờ, ôm chặt lấy cô rồi khoá môi cô bằng một nụ hôn ngọt ngào.

- Ưm...buông....um...

Hạ Quyên Quyên giấy dựa, sao nụ hôn này lại quen thuộc đến như vậy cơ chứ, cô thả hai cánh tay đang bầu trên vai hắn xuống, nụ hôn sao vừa ngọt ngào lại vừa mặn đắng vậy...

Cô khóc sao? Sao cô lại khóc? Cô khóc vì cái gì?

Hắn giật mình rồi buông cô ra.

Cô nức nở rồi oà lên khóc.

- Anh...sao nụ hôn của anh lại giống anh ấy đến thế, đúng rồi, đây chắc chắn là mơ rồi, bởi vì chỉ khi mơ tôi mới được gặp anh ấy, đúng rồi nhất định là giấc mơ.

Cô lắc đầu đẩy hắn ra. Hắn đau lòng nhìn cô rồi ôm chặt lấy cô vào lòng. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm, được nhịp đập trái tim, nhất định là Trần Dương Thần rồi, không sai vào đâu được.

- Thần, anh về rồi sao?

Cô hỏi mà ánh mắt đỏ hoe.

Hắn gạt đầu chỉ đáp lại ngắn gọn.

- Ừ.

Cô mỉm cười, cuối cùng cô cũng đã được nghe thấy giọng nói của hắn rồi, hắn ôm cô rồi vuốt ve, xoa xoa đầu cô. Lâu lâu lại thấy hắn hôn trộm lên tóc cô.

- Mơ mà cũng hạnh phúc nữa, vậy thôi em ở lại trong giấc mơ này vậy.

- Ừ.

Cô khẽ nhìn đồng hồ, vừa tròn trưa 12:00 đêm, rồi mỉm cười nhìn

hắn.

- Chúc mừng năm mới! Chồng yêu.

Hắn đỏ mặt nhưng cố giữ bình tĩnh, sao cô lại đáng yêu thế cơ chứ.

Hắn vẫn im lặng rồi dẫn cô ra phía ngoài cửa sổ.

- Làm gì vậy?

Đoàng, đoàng, đoàng.

Tiếng pháo hoa nổ nghe mà rạo rức, từng nhánh pháo sáng lung linh trên bầu trời đêm, Hạ Quyên Quyên mồm chú O ngạc nhiên mà thốt lên, Trần Dương Thần mỉm cười nhìn người con gái rồi ôm chặt lấy cô.

Màu đỏ, màu xanh, rồi lại màu vàng, bông to, bông nhỏ, tiếng pháo nổ nghe mà ghiền, ánh sáng lấp lánh trên trời, khung cảnh hạnh phúc người người chúc nhau "Chúc mừng năm mới!" nghe mà hạnh phúc làm sao, cô ôm chặt lấy Trần Dương Thần, ôn tồn nói.

- Em rất hạnh phúc, cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã xuất hiện trong cuộc đời em. Cảm ơn anh rất nhiều.

Hắn cười rồi hôn nhẹ lên trán cô.

- Nghe nói, vợ thích ngắm pháo hoa cùng chồng.

Cô chỉ mỉm cười gật đầu, giấc mơ này đẹp thật đó, cô không thể tin vào mắt mình viễn cảnh hạnh phúc này, chỉ có thể là mơ, giấc mơ chân thật đến lạ kì.

- Anh này, anh có về thăm em nữa không?

Cô lo sợ hỏi, hấn im lặng một hồi rồi trả lời.

- Anh sẽ không rời xa em nữa đâu.

Cô cười khổ, giấc mơ mà cũng ngọt ngào vậy, thôi kệ, tận dụng được khoảnh khắc nào thì tận dụng.

Cô hôn lên khắp người hấn, rồi hít hơi dài cảm nhận hương thơm quen thuộc của hấn.

Hấn bất ngờ, lúc đầu thì thấy ngạc nhiên, sau rồi cũng mặc cho cô làm gì thì làm, ăn hấn luôn cũng được.

- Vợ làm gì thế? Nhớ chồng quá hoá điên rồi sao?

Cô mặc kệ, tiếp tục hăng hái làm việc.

- Lỡ sau này không còn được ở bên cạnh chồng nữa thì buồn lắm, nhớ lắm nên giờ chỉ có cách lưu lại những khoảnh khắc này thôi, sẽ nhớ mãi mùi vị ngọt ngào này, sẽ không khóc nữa.

Cô cố kiềm nước mắt, sao mọi chuyện diễn ra giống thật vậy.

Cô mỉm cười mà nước mắt giàn giụa. Hấn đau khổ khẽ lau nước mắt cô đi.

- Chồng đã trở về rồi đây, vợ không tin sao?

Cô gật đầu.

- Tin chứ! Nhưng khi tỉnh dậy, hiện thực vẫn là hiện thực thôi. Chồng

sẽ lại biến mất, để vợ chống chọi với mọi thứ.

Hắn cười khổ rồi dặt cô lại phía giường ngủ, màn pháo hoa cũng vừa kịp kết thúc, ở phía dưới đèn em cười rồi rít rồi thi nhau thu dọn chiến trường, thật ra Trần Dương Thần tính tạo cho cô niềm bất ngờ, ai dè cô chỉ coi đó là giấc mơ.

Cô tựa đầu vào lồng ngực hắn, hắn vỗ vỗ nhẹ nhẹ vào vai cô rồi rủ cô vào giấc ngủ.

- Đêm nay hãy để anh ru em ngủ!

- Anh đừng đi nhé!

Cô ôm chặt lấy eo hắn, nhất quyết không để hắn ra đi.

- Ừ, anh hứa.

Chỉ là những câu nói giản đơn thế thôi sao mà nghe ấm áp đến như vậy cơ chứ, tất cả chỉ là giấc mơ của cô tạo ra, một giấc mơ ngọt ngào, đầy thú vị, rồi ngày mai khi cô thức dậy hắn sẽ biến mất, hắn sẽ bỏ lại cô, mặc cho cô đau khổ tột cùng.

- Em yêu anh, Trần Dương Thần!

Hắn nhếch môi cười rồi hôn nhẹ lên môi cô.

- Anh cũng yêu em, Hạ Quyên Quyên.

- Chồng...!

Cô khẽ gọi.

- Gì đấy!

Hắn khẽ đáp.

- Anh có muốn làm "chuyện ấy" ngay bây giờ không?

Hắn ngần ngừ nhìn cô.

- Sao hôm nay vợ bạo thế, nếu vợ đã có lời mời, sao chồng nỡ từ chối được.

Nói rồi, sói mồm thịt thò, quá trình xin được phép bắt đầu.

...

- ---- hết chap 71-----

Chương 72

Đêm nồng nhiệt đã qua đi, Hạ Quyên Quyên lặng lẽ chìm vào giấc ngủ ôm chặt lấy Trần Dương Thần, nhất quyết không để hắn rời xa mình.

Hắn mỉm cười nghịch nghịch tóc con cô, thi thoảng lại hôn lên trán cô một cái ngọt như mía đường.

Hơi thở, nhịp đập, hai cơ thể trần truồng quấn quýt lấy nhau, tạo nên một bức hoạ tuyệt vời.

[...]

Sáng hôm sau, Hạ Quyên Quyên tỉnh giấc, cô định ngồi dậy nhưng lại không được, cơ thể đau nhức, nhất là phần dưới, cô hoảng hốt nhìn cánh tay to lớn đang vòng qua eo cô, cả cơ thể bọn họ đều trong tình trạng không một mảnh vải che thân.

- Á!

Cô hét lên, tát cho tên chết tiệt đang gục đầu trong ngực cô kia một cái đau điếng. Hắn lờ mờ tỉnh dậy, một tay ôm má phải.

- Bạo hành chồng mình là đi tù đấy, có biết không?

Hắn nhếch mép cười nhìn vẻ mặt đang hoang mang của cô.

- Thần!

Cô khẽ gọi, cô cố dụi mắt vài lần, đây chắc chắn là giấc mơ nữa rồi, thử đủ mọi cách, véo má mình, rồi tát nhẹ vào má mình, tất cả đều có chung một cảm giác "đau".

Đây là thật hay giả?

- Ừ, anh đây!

Hắn mỉm cười đáp lại.

-

Cô ngẩn ngơ, sao hắn lại ở đây, không phải là hắn đã...

- Làm gì mà nhìn chồng mình giữ vậy? Được rồi lại đây anh ôm cho tin nè.

Trần Dương Thần nhích lại phía cô, ôm chầm lấy tấm thân nõn nà.

Cô nhanh chóng gạt ra, nước mắt dàn dụa.

- Linh hồn của anh vẫn chưa được siêu thoát sao? Sao chết rồi lại còn biến thái như vậy chứ?

Hắn ngẩn tò te, cô đang tưởng tượng cái gì vậy? Thật là làm gì cũng khiến hắn phải lo lắng, ai dám bỏ cô mà đi cơ chứ.

- Vậy em có chịu yêu một người âm như anh không?

Cô gạt đầu lia lịa, ánh mắt thờ con đáng thương vô cùng.

- Vậy là đêm qua...

Nói đến đây cô dừng lại, khuôn mặt có chút đỏ ửng. Đêm qua cô cùng với người cõi âm...cùng làm chuyện đó.

- Đêm qua thì sao?

- Em rất nhớ anh!

Cô tỏ lòng nhớ thương, hấn ôm cô trùi mển rồi bước ra ngoài kéo tấm rèm cửa ra, cho ánh sáng chiếu vào. Cô giật mình kéo mạnh hấn lại, rồi lắc đầu lia lịa.

- Dừng, linh hồn anh không thể nào tiếp xúc với ánh sáng, rất nguy hiểm.

Hấn búng đầu cô một cái, đọc tiểu thuyết nhiều quá nên ảo tưởng như vậy đó.

- Anh là người!

Hấn mỉm cười khẳng định. Cô vẫn không tin.

- Được rồi, em rất buồn nhưng anh cứ lừa dối em vậy là không được đâu.

Cô an ủi hấn, hấn thở dài mệt mỏi, không biết hấn phải đóng màn kịch này đến khi nào, sao hấn lại có thể lấy một người vợ ngốc như vậy cơ chứ, ngốc gì mà ngốc thế.

- Anh phải làm gì thì em mới tin anh còn sống đây!

Cô lắc đầu tỏ ý không biết.

Hấn trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nhếch môi cười.

Cô giật mình lùi lại phía sau.

Nhưng đã quá trễ, đôi môi mọng của Hạ Quyên Quyên nhanh chóng bị Trần Dương Thần nuốt trọn, hấn ngẫu nghiêng cảm thụ dư vị ngọt ngào đó rồi tiến sát vào bên trong khoang miệng cô, thăm dò những điều huyền bí, cái lưỡi điêu luyện chơi đùa cô, làm cô hơi khó khăn trong việc hít thở, bàn tay hấn đặt lên cổ cô rồi dần di chuyển xuống phía dưới xương quai xanh, men theo đường xương chơi đùa vô cùng thích thú.

Không hiểu sao lệ khoé mi lại cay cay, nó tạo thành một đường thẳng dài rồi chạy theo gò má cô rồi nhỏ xuống mặt đất.

Đây là thật sao? Nếu không...thì nụ hôn này quá giả rồi, nó như liều thuốc an thần khiến bao nỗi mệt mỏi, buồn phiền trong lòng cô đều tan biến vậy, nó ngọt lắm, cũng mặn lắm, cái cảm giác tan chảy này sao lại thật đến như vậy chứ.

Hấn dừng lại rồi liếm nhẹ giọt nước mắt đang rơi kia đi, ôn tồn nói, vẫn là cái giọng trầm ấm, quen thuộc đó.

- Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.

Cô ngớ ngàng rồi ôm chầm lấy hấn, vậy là thật rồi, tất cả là thật, hấn còn sống, hấn không bỏ cô mà đi, hấn ở đây với da thịt đầy đủ, gương mặt góc cạnh đẹp trai ấy, bàn tay ấm áp đang xoa nắn lưng cô kia là thật rồi, không phải mơ nữa.

- Có biết là em rất nhớ anh không? Có biết là em đã phải sống khổ sở như thế nào khi không có anh không? Em dường như đã muốn tự tử để có thể được ở bên cạnh anh. Sao anh có thể đối xử như thế với em cơ chứ! Anh là một người chồng tồi.

Bao nhiêu cảm xúc giấu trong lòng được cô bộc lộ hết ra, cô đâm mạnh vào lưng hắn coi như giải toả cơn sầu này, hắn chỉ im lặng rồi vuốt ve đầu cô, mặc cho cô làm gì thì làm.

- Anh đã về rồi vợ ơi, vợ đừng lo nữa nhé!

Chỉ câu nói ngọt ngào nhưng đầy giản đơn đó thôi mà khiến tim cô xao xuyến, cô đã đợi khoảnh khắc này lâu lắm rồi.

...

Cô mệt mỏi nằm tựa đầu trên vai hắn, hắn ôm cô không ngừng vuốt ve.

- Sao anh lại giả chết để lừa em?

- Vì anh không muốn em gặp nguy hiểm.

- Hạ Phong Diệp nói đã giết anh, còn cái xác cháy đen có cả ADN của anh nữa, em đã mém nữa là nhảy xuống vực để đi theo anh luôn rồi đó.

- Anh xin lỗi vợ. Anh chỉ không muốn em lo lắng cho anh thôi.

- Vậy quãng thời gian qua anh làm gì?

- Thời gian qua à... Anh làm được rất nhiều thứ, anh âm thầm tìm những chứng cứ để hạ gục Hạ Phong Diệp và Nghiêm Mặc Huy, anh đợi bọn họ tương tàn rồi xuất hiện, đánh nốt kẻ còn lại, anh lấy danh nghĩa là ngài J để mua lại hết cổ phần của Hạ Phong Diệp, ngoài ra việc anh giả chết cũng sẽ khiến hắn lơ là, mất cảnh giác hơn.

Hạ Quyên Quyên gật đầu hiểu mọi thứ nhưng rồi đột ngột nhớ ra vài chuyện.

- Anh có hí hửng với người phụ nữ nào không đấy!

Hắn giật mình nhìn ánh mắt nghi ngờ của cô.

- Làm gì có! Anh chung thủy mà!

- Thật không?

- Thật! À, ngoài ra anh còn tìm được một thông tin khá là quan trọng về người cha ruột đã thất lạc của em.

- Cha ruột của em sao?

- Đúng vậy...

- ---- hết chap 72-----

Chương 73

Sau khi Trần Dương Thần thu xếp ổn thỏa mọi chuyện ở công ty lẫn những vụ lùm xùm gần đây, hắn liền ở nhà tù tù mấy tuần, lúc nào cũng quần lấy Hạ Quyên Quyên làm nũng.

- Vợ, vợ ơi!

Hắn ú ớ gọi, cô đang đọc sách định không đáp lại nhưng rồi cũng mỉm lòng đành quay lại nhìn một cái.

- Hun anh một cái đi vợ!

Hắn chu chu cái mỏ lên cương cứng, cô chỉ mỉm cười rồi hôn nhẹ lên má hắn, hắn tức giận, mặt mày tối sầm tỏ ý giận dữ.

- Có ai như vợ mình không? Chỉ biết chăm chăm vào mấy quyển sách mà quên việc chăm sóc chồng.

Cô thở dài rồi đặt sách xuống rồi hôn nhẹ lên môi hắn, mắt hắn sáng rực lên, rồi tùm tùm nói.

- Thêm một ngàn lần nữa được không?

Hạ Quyên Quyên nổi khùng đá kẻ phiền phức này ra ngoài rồi khoá cửa phòng thật chặt, Trần Dương Thần bĩu môi, mặt hơi buồn buồn, cầu xin mấy lần cũng không được, yêu cầu này dễ vậy mà, nếu là hắn, hắn sẽ thực hiện ngay lập tức.

- Lão đại!

Nguyên đứng đó nhìn những hành động ngẩn ngơ của hắn mà không kiềm chế được cười, hắn ho rồi lấy lại sự nghiêm túc.

Nếu nói đến diễn viên Hollywood chuyên nghiệp thì không thể không nhắc tới Nguyên, hắn dám kết hợp với Trần Dương Thần biến hoá khó lường, đến nỗi Hạ Quyên Quyên còn nghi ngờ hắn định phản bội, mấy gã đàn ông này ở bên cạnh nhau lâu năm là vậy, thật khó hiểu.

- Chuyện gì vậy?

- Nghiêm Mặc Huy trốn thoát rồi.

Nguyên trầm giọng thông báo, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Trần Dương Thần trầm ngâm.

- Tôi cũng đã suy tính đến phương án này rồi, hắn ngày trước là một trong ba kẻ có quyền lực nhất chỉ xếp sau ba tôi, ba cái sòng sắt sao có thể cầm chân hắn được lâu chứ, kẻ này giờ chỉ có giết thôi, sống lâu năm quá rồi.

- Hiện tại thuộc hạ đang cố truy lùng ra nơi ẩn náu của hắn.

- Được rồi, tôi tin tưởng ở cậu.

- Vậy xin phép lão đại.

- Khoan đã, còn Hạ Phong Diệp? Hắn thế nào rồi?

- Thuộc hạ nghe nói là từ lúc hắn bị bắt đến giờ cứ liên tục gọi tên phu nhân, đêm đêm lại phá lên cười, không biết mình là ai, hỏi thì cứ

ngẩn ngẩn, ngơ ngơ, giờ đã được đưa đến bệnh viện tâm thần rồi.

- Gã này không thể không cảnh giác được, đề phòng và canh chừng hẳn cho cẩn thận, đừng để có sai sót gì xảy ra.

- Vâng!

- Còn nữa từ giờ cậu đi theo và bảo vệ cho Quyên Quyên, tôi nghĩ lão già Nghiêm Mặc Huy nhất định sẽ nhắm tới cô ấy đầu tiên.

- Vâng, lão đại yên tâm.

- Được rồi, chắc cậu cũng mệt rồi, nên về nghỉ ngơi đi.

Nguyên gật đầu chào rồi ra về.

Trong lòng Trần Dương Thần lại dấy lên sự sợ hãi, lần này...còn vượt sức tưởng tượng của hắn. Mong mọi chuyện ổn thỏa.

- -----

Nguyên vừa ra tới cổng liền bắt gặp Hạ Uyên Nhi, cô ngồi thẫn thờ ngẩn người qua đường. Hắn đi lại vỗ vào vai, làm cô giật mình quay lại đập mặt vào khoang người vạm vỡ kia.

- Làm gì mà thờ thẫn vậy?

- Anh mới gặp anh rể về hả?

- Ừ!

Hạ Uyên Nhi buồn bã lấy trong túi quần ra một bức thư, kèm theo số điện thoại rồi đưa cho hắn, hắn nheo mày.

- Cái gì vậy?

- Ban này có chị gái kia nhờ tôi đưa cho anh, bảo là cô ấy thương thầm anh lâu rồi, mà chỉ dám đứng đằng xa xa nhìn trộm thôi. Cũng phải, anh tài giỏi lại đẹp trai ngời ngời thế này, ai lại không thích cơ chứ, đến tôi còn...

Hạ Uyên Nhi nhanh chóng bịt miệng mình lại, cô đang nói cái gì vậy trời? Biết ngay là hắn đang nhìn chăm chăm cô mà, ngượng quá rồi.

Nguyên mím cười rồi lẹ tay xé bức thư kèm số điện thoại kia đi.

- Thì ra đây là nguyên nhân khiến cô buồn này giờ.

Hạ Uyên Nhi bất ngờ, hét lớn lên.

- Anh làm cái gì vậy?

- Tôi không muốn người phụ nữ tôi thích nhìn thấy nó!

Cô chết lặng, trầm giọng nói.

- Thì ra anh đã có người phụ nữ của riêng mình rồi.

Khóe miệng Nguyên khẽ nhếch lên, cô gái này cũng biết ghen sao?

- Chỉ là tôi thích cô ấy, còn ý cô ấy thì không biết thế nào?

Câu nói đó càng khiến cô rầu hơn, không hiểu sao chỗ ngực trái lại nhói đau đến thế.

- Anh tỏ tình thử xem, biết đâu cô ấy lại đồng ý, anh tuần tú lại sáng

sủa vậy, lại là trợ thủ đắc lực của anh rể như thế, biết bao cô mê đắm.

- Cũng đúng, tôi tài giỏi như thế mà.

Nói đoạn, cô quay bước vào trong, Nguyên thấy lạ bèn cất tiếng hỏi.

- Cô đi đâu vậy?

- Tôi soạn sửa đồ đạc về quê lấy chồng, nhà chồng còn đang đợi tôi trở về, vả lại anh rể đã bình an trở về rồi nên tôi cũng chẳng còn lí do gì để ở lại đây nữa.

- Khoan đã!

Nguyên đột ngột hét lên làm cô giật mình.

- Tôi có chuyện muốn nói với cô. Một chuyện...rất là quan trọng.

...

- Anh nói đi tôi nghe đây.

- Cô còn nhớ cái ngày cô uống rượu say không?

Hạ Uyên Nhi nheo mày, rồi lục lại kí ức, đúng là có, cô chỉ gật đầu mà không đáp.

- Tôi không biết là cô còn nhớ không? Nhưng mà hôm đó lúc mơ mơ màng màng cô đã hỏi tôi một câu.

- Câu gì?

"Anh ghét tôi lắm sao?"

Không có.

Hạ Uyên Nhi ngây ngốc cười, nụ cười men say càng làm cô mê đắm. Cô ngân nga một hồi rồi cất tiếng.

- Vậy anh có thích tôi không?

Hắn nuốt nước bọt trả lời.

- Tôi..."

Hắn hồi tưởng lại trong đầu, cái cô ngốc say rượu này chẳng lẽ không nhớ những gì cô ấy nói sao.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Thấy hắn ngần ngại, đang tính nói gì rồi im lặng làm cô tò mò vô cùng.

- Hôm đó cô hỏi tôi "Tôi có thích cô không?".

- ---- hết chap 73-----

Chương 74

Hạ Uyên Nhi nghe xong mà chân tay bủn rủn, cô có nói câu đó sao?

- Tôi định trả lời thì đột nhiên cô nôn một tràng lên người tôi báo hại tôi phải bế cô vào phòng ngủ, áo quần cô dính đầy thứ cô nôn nên tôi đành...thay đồ giùm cô.

Mặt Hạ Uyên Nhi giống như sắp cháy khét vậy, cô hét lớn vào mặt hắn.

- Đồ sắc lang, sao khi đó anh không kêu hầu gái đến thay giùm tôi.

Nguyên ho khụ khụ rồi lại nhớ đến viễn cảnh ngày hôm đó.

Sau khi khiêng cô vào phòng, Nguyên phát hiện chiếc đầm cô đang mặc dính đầy đồ ăn mà cô vừa nôn, hắn thốt lên "tởm thật", đúng là con gái, tửu lượng thì thấp mà đòi uống nhiều, giờ báo hại hắn phải làm sao đây.

Một cô hầu gái gõ cửa đi vào, bắt gặp Nguyên đang ở trong phòng Hạ Uyên Nhi, đoán được có chuyện tốt sắp xảy ra.

- Thưa ngài, tiểu thư nhờ tôi mang đồ tới, cô ấy nói muốn thay đồ trước khi ngủ, mong ngài hãy ra ngoài để tôi có thể giúp tiểu thư thay.

Nguyên trừng mắt nhìn cô ta, cô ta sợ khiếp vía, tay cầm bộ đồ mà run lầm cập.

- Để tôi thay đồ giùm cô ấy, nếu cô ấy có tình có hỏi thì nói mấy cô thay, hiểu chưa?

- Vâng...tôi đã hiểu...

- Vậy thì lui xuống đi!

Cô hầu gái ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh ra ngoài, mồ hôi lạnh vẫn còn toát trên trán, ai chẳng biết sức mạnh đáng sợ của kẻ đàn ông đang ở trong căn phòng kia.

Nhưng mà thật lạ, rốt cuộc anh ta tính làm cái gì?

Nguyên mím cười nhìn con thỏ non đang quần quai kia, hai má cô ửng hồng trông dễ thương vô cùng. Hấn tiến lại hôn nhẹ lên trán cô, âm thầm nói, giọng ngọt ngào khó cưỡng.

- Để tôi giúp em thay đồ.

Hấn đỡ cô ngồi thẳng dậy rồi cho cô tựa vào thành giường cho hẳn dễ bề hành động. Hấn mím cười rồi cởi lớp váy ngoài vướng víu kia ra khỏi cơ thể cô.

Một thân hình nóng bỏng lại trắng trẻo hiện lên trước mắt hẳn, cậu nhỏ của hẳn đã ngoi lên từ khi nào không hay biết.

Hấn nhìn cậu ta rồi tự mĩa mai mình, xem kìa chưa gì đã nóng lòng vậy rồi sao?

Hấn hôn nhẹ vào cổ cô rồi nhanh tay tháo lớp áo ngực kia đi lộ ra đôi bông bầu căng tròn, hẳn tò mò nắm nắm sờ sờ thử, quả thật là rất mềm, lại rất đã, hẳn thích thú bóp đi bóp lại vài lần, lúc này cô mơ màng khó chịu hất cánh tay hẳn ra.

- Ai cho anh đụng vào cửa quý của tôi, không phải anh chê nó nhỏ sao, tên khốn khiếp kia.

- Tôi chỉ chọc em thôi.

- Anh lừa tôi, anh là cái đồ lừa đảo, xấu xí nhất mà tôi từng thấy đó, tên đại khùng.

- Ừ ừ, tôi đại khùng được chưa.

Cô véo cái má hấn, véo quá véo lại, nghịch nghịch, ngợm ngợm.

Ôi Cái giọng say mềm nghe đáng yêu vô cùng, hấn kiềm chế thoát khỏi chỗ đó của cô.

Sau khi mặc đồ cho cô xong xuôi, hấn mới dựa đầu cô vào vai mình, bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay cô, cô ngủ không biết trời trăng mây đất gì, hấn chỉ cười nhìn cô gái vô tư này rồi trầm giọng nói.

- Tôi yêu em! Hạ Uyên Nhi.

Hạ Uyên Nhi khẽ kêu lên.

- Ừm...

Hấn giật mình quay sang, thì ra là đang mơ ngủ, hấn khẽ thở dài.

- Em khác với những người phụ nữ tôi từng thấy, em hoạt bát, nhưng cũng rất mềm yếu, thi thoảng lại rất mạnh mẽ dám cãi tay đôi với tôi, cuộc đời tôi vốn chỉ định trung thành với lão đại nhưng giờ gặp được em rồi chắc phải thay đổi hướng đi thôi, em khác biệt bọn họ, em ngây thơ, không biết nói dối, không biết dối lòng. Ngay từ đầu

tôi đã ấn tượng với em nhưng em lại quá vô tư, không chú ý gì đến mọi thứ xung quanh.

- Ưm...ấm quá...thơm quá...

Hạ Uyên Nhi ôm chặt lấy eo Nguyễn, quyết không chịu buông, còn luôn miệng tán tụng.

Hắn mỉm cười rồi khóa lấy môi cô, cô khẽ rên lên.

- Ưm...um...

Nguyễn vốn định chỉ lướt qua nhưng lại bị lún sâu vào nụ hôn ngọt ngào kia lúc nào không hay.

- Tiểu yêu tinh nhà em thật biết dụ dỗ con mồi mà.

Hắn ôm chặt lấy hai má cô hôn ngấu nghiến cắn nuốt môi cô, chiếc lưỡi không kiểm chế được nhanh chóng đi thẳng vào khoang miệng cô, rình mò điều gì bí ẩn trong ấy.

Cốc Cốc

Hắn dừng lại, thềm chửi trong bụi, khốn kiếp kẻ nào phá hoại giây phút thăng hoa của hắn vậy, hắn mặc kệ chắc lại là đám người hầu lúc này.

Cốc cốc

Nguyễn đập mạnh vào nệm, nhanh tay dừng lại đặt cô nhẹ nhàng nằm xuống, bên ngoài cửa vẫn chưa thấy bên trong đáp liền lên tiếng.

- Là chị đây, Uyên Nhi.

Là Hạ Quyên Quyên.

Nguyên cố giữ bình tĩnh rồi kéo chần đắp cho Hạ Uyên Nhi, nhanh mắt nhìn khắp phòng, rồi nhanh chóng kéo tấm rèm cửa xuống.

Chỉnh đờ lại đàng hoàng rồi hẩn từ tốn mở cửa.

Hạ Quyên Quyên bất ngờ khi người mở cửa phòng Hạ Uyên Nhi lại là Nguyên, cô ngó vào trong nhìn thấy cô bé đang say ngủ, còn gã này nửa đêm nửa hôm vào phòng con bé làm gì, chẳng lẽ...

- Chuyện là vậy, tôi định hỏi xem con bé có sao không? Nãy nó uống nhiều quá tôi sợ nó không được ổn nên qua đây xem thế nào? Còn anh sao lại ở trong phòng nó?

Nguyên mím cười cố tỏ vẻ thân thiện.

- Cô ấy nhờ tôi thay đờ...à không thay giùm tấm rèm cửa, màu của tấm rèm đó cô ấy không thích.

- À vậy hả, nhưng mà công việc đó sao không nhờ người hầu thay giùm mà anh lại...

- Người hầu trong nhà ngủ hết rồi, vớ lại tôi cũng đang rảnh nên tiện thể thay giùm luôn.

- À thì ra vậy, con bé ngủ rồi sao?

Nguyên mím cười gật đầu.

- Vậy thôi cậu cũng nên về nghỉ ngơi đi. Sáng mai còn rất nhiều

chuyện đang đợi lắm đó.

- Vâng!

Nguyên đành rút lui đi ra ngoài đóng cửa phòng lại, nuối tiếc nhìn cô lần cuối. Lần này lỡ mất cơ hội tốt rồi.

Lần sau sẽ phục thù.

Chương 75

- Này! Anh làm gì mà cứ ngần ra đó vậy! Mau trả lời câu hỏi tôi đi.

Nguyên nheo mày, hấn mỉm cười rồi liếc xuống vòng 1 của cô, hấn chỉ ước được sờ nó thêm một lần nữa.

- Hôm đó người hầu đi ngủ hết rồi lấy ai mà thay cho cô, tôi sợ cô bị cảm nên giúp đấy thôi, còn không biết cảm ơn!

Cô hét lớn đập mạnh vào chân hấn.

- Cảm ơn cái con khi! Anh đã nhìn thấy gì rồi hả tên biến thái kia.

Nguyên nhếch môi cười, nhìn thì thảm thía gì tôi còn sờ nữa cơ.

- Thì cái vòng 1 lép kẹp của cô ai thèm đụng.

- Anh! Sao anh không nhắm mắt lại.

- Cái gì! Nhìn thì nhìn rồi, không mở mắt sao thấy được đồ mà thay hay cô muốn bàn tay này khám phá thân thể cô sao?

Mặt Hạ Uyên Nhi càng ngày càng nóng đỏ, cô chỉ ước bây giờ cô có sức mạnh của Captian America để giáng cho hấn một cú cho hấn lộn xuống 18 tầng địa ngục luôn.

- Tôi không nói nữa, anh đi mà đú đờn với mấy chị gái xinh đẹp kia đi.

Nguyên nheo mày tỏ vẻ không hài lòng, cô lại lên ghen hay cố tìm lí do để đánh trống lảng đây.

- Tôi vẫn chưa trả lời mà.

- Trả lời gì?

Hạ Uyên Nhi tức giận hỏi, nhìn cái bản mặt là thấy ghét rồi. Nguyên nhìn cô rồi nuốt nước bọt từ tốn nói.

- Tôi...có chút thích cô...

- Còn tôi lại có chút ghét anh đấy, tên khùng.

Hạ Uyên Nhi nhếch môi cười, biết ngay lại diễn kịch lừa cô mà, ai mà tin những lời hấn nói cơ chứ.

- Tôi...đang rất thật lòng.

Hấn có chút bối rối giữ lấy cánh tay cô.

- Mặc kệ anh, anh định cho tôi mắc bẫy rồi cười vào mặt tôi "người như cô thì ai thèm yêu" đúng không?

Cô hất mạnh cánh tay hấn ra, ánh mắt đỏ hoe nhìn hấn. Hấn đau lòng đành buông tay ra. Hạ Uyên Nhi quay phắt vào trong mặc kệ Nguyên đang thẫn thờ ngắm nhìn bóng lưng cô.

- Này, cậu làm gì mà để con gái người ta nói vậy hả?

Trần Dương Thần nãy giờ đã nghe thấy hết câu chuyện, không phải hấn cố tình chỉ là...vô tình đi ngang.

- Lão đại!

Nguyên cung kính gập đầu chào.

- Cậu đó, chần chờ quá lại không tốt, như vợ tôi này ngay từ lần đầu gặp đã lên giường ngay, trên giường sẽ giải quyết được tất cả, chuyện rắc rối gì cũng vậy.

Hắn như một người am hiểu về chuyện đó lắm, tỏ vẻ kênh kiệu.

Nguyên gật gật đầu tỏ vẻ hiểu, thì ra những người có kinh nghiệm đều dẫn dắt co mồi của mình như vậy, là hắn đã quá hiền rồi.

- Tôi đã hiểu rồi, đa tạ lão đại đã mách bảo.

Trần Dương Thần mỉm cười rồi vỗ vỗ vai người anh em.

- Tôi mong tin tốt của cậu sớm.

- Vâng! Thuộc hạ xin cáo lui.

[...]

Tại một nhà máy bị bỏ hoang.

Những đàn chuột thi nhau chạy qua chạy lại, nào là gián bò trên tường, cả những đám rêu xanh mọc trên khắp trần nhà, nhà máy này bị bỏ hoang cách đây một năm rồi, do ông chủ của nhà máy này làm ăn thua lỗ dẫn đến phá sản, nên nơi này bị bỏ hoang.

Nghiêm Mặc Huy châm điếu thuốc xì gà CuBa rồi phì phò hút, một gã thuộc hạ đi vào.

- Thưa ngài, Trần Dương Thần đang cố dò ra vị trí của chúng ta, chúng ta nên hành động gì tiếp theo bây giờ.

Nghiêm Mặc Huy dừng lại rồi thở ra làn khói xám.

- Hai kẻ khốn kiếp, Trần Dương Thần và Hạ Phong Diệp nhất định tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là lẽ độ.

Tên thuộc hạ nhếch môi cười.

- Ý của ngài là...

- Đúng vậy, bắt cóc Hạ Quyên Quyên, để xem hai kẻ si tình này sẽ làm gì nếu người chúng yêu bị kẻ thù giết.

Nghiêm Mặc Huy phá lên cười, một nụ cười đầy sáng khoái, kiêu ngạo lại có chút ngông cuồng, hẳn đã chờ ngày này lâu lắm rồi.

- -----

Trong khi Trần Dương Thần bàn chuyện với Nguyên trong phòng kín, thì lại có một người đang lo lắng đứng ngồi không yên.

Hạ Quyên Quyên cầm que thử thai đi đi lại lại trong phòng, tại sao vạch thứ 2 lại mờ như vậy, nhưng mà nếu có thai thì nó phải hiện lên rõ chứ.

Liệu có phải có thai thật không? Cô đã trễ 2 tuần rồi, nếu có thai chắc là cái lần cô và hắn giận nhau.

- Chị!

Hạ Uyên Nhi bất chợt đi vào làm cô giật mình rút mất que thử thai.

Hạ Uyên Nhi đi tới cầm lên ngắm nghía một hồi rồi thốt lên.

- Chị! Chị có em bé rồi sao?

Hạ Quyên Quyên lắc đầu.

- Chị không biết, vạch thứ 2 nó mờ quá.

- Có rồi đó chị, hay mình báo cho anh rể đi.

Hạ Quyên Quyên vội chặn tay cô lại.

- Đừng, đừng để anh ấy vui rồi lại thất vọng, giờ vẫn chưa đủ để xác định gì cả.

Hạ Uyên Nhi bấu môi.

- Vậy phải làm sao bây giờ.

- Đành phải đi bệnh viện thôi.

Hạ Uyên Nhi lắc đầu, nghiêm trọng nói.

- Anh rể nhất định không cho đâu, bây giờ ra ngoài rất nguy hiểm.

- Chúng ta có Nguyên mà, anh ấy sẽ bảo vệ chúng ta.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười, may mà vẫn còn "cánh tay phải" của hấn.

Hạ Uyên Nhi lại bấu môi lần nữa, tỏ vẻ không tin tưởng.

- Tên khùng đó sao?

- Hừm...tên khùng?

- Không có gì, chỉ là em không tin tưởng hẳn cho lắm.

- Thôi mà, chị biết em và anh ấy nhất định có hiểu lầm gì đó phải không? Nhất định có một ngày hai người sẽ hóa giải được thôi.

- Chị!

- Được rồi không nói nhiều nữa, xiu nữa chị xin Thần đi mua sắm, em nhớ phối hợp đấy, không lại lộ thì chết.

- Biết rồi...!

Hạ Quyên Quyên nắm chặt chiếc que thử thai, mong là sẽ có điều tốt xảy ra với cô và hẳn, đứa bé lần này nhất định phải giữ cho bằng được.

Có khi nào một sinh linh bé nhỏ đang hiện diện trong bụng cô không?

- ----- hết chap 75-----

Chương 76

Tình thế hiện giờ đang rất khó khăn, Nghiêm Mặc Huy còn ở ngoài vòng pháp luật thì khi đó sẽ là một mối nguy hiểm rình rập bất ngờ. Đó cũng là điều Trần Dương Thần lo ngại nhất bây giờ.

Hạ Quyên Quyên đi đến bên hắn, nhìn gương mặt hắn tiều tụy đi phần nào rồi, hắn cũng 30 rồi chứ ít gì, vẫn nên cẩn trọng sức khỏe thì hơn.

- Thần, anh mệt không?

Trần Dương Thần mỉm cười rồi kéo cô ngồi lên đùi mình.

- Chỉ cần bên em mọi phiền muộn đừng như đều tan biến.

Hạ Quyên Quyên ngại ngùng vỗ nhẹ vào ngực hắn.

- Em muốn đi shopping cùng với Uyên Nhi.

Trần Dương Thần nheo mày một cách khó hiểu.

- Không được, em có biết bây giờ em chính là con mồi tốt nhất của Nghiêm Mặc Huy không? Không được, anh không cho phép. Nếu em thích thì để anh chở đi.

Hạ Quyên Quyên đành dùng mũ nhân kế, ánh mắt quyến rũ nhìn hắn, ngón tay cứ ve vẩy khuôn ngực vạm vỡ kia.

- Thôi nào, em chỉ muốn đi với Uyên Nhi thôi mà, vả lại cũng có

Nguyên đi theo sau bảo vệ, anh đừng quá lo lắng.

Trần Dương Thần nheo mày, hấn vốn không thích, hấn nói một là một, không được phép làm nông, nhưng mà người con gái này là vợ hấn, người con gái hấn yêu, hấn chiều cô không xuể huống chi là gò bó cô, hấn trầm ngâm suy nghĩ, suy đi nghĩ lại vẫn không thể được, mạng sống của cô là quan trọng nhất, mất cô rồi hấn biết sống làm sao, đang tập trung suy nghĩ thì Hạ Uyên Nhi cùng Nguyên đi vào.

Hạ Quyên Quyên thấy vậy liền nháy mắt ra hiệu với bọn họ.

- Anh rể, anh có biết những ngày anh biến mất chị ấy đau đớn thế nào không? Anh nghĩ xem giờ chị sắp như chú chim non mất tự do rồi mà cái lồng này lại do chính anh xây nên, bác sĩ nói chị ấy có nguy cơ bị trầm cảm cao nếu cứ tình trạng tự nhốt mình như thế này nữa thì bệnh sẽ lại càng nghiêm trọng hơn.

Như kịch bản đã được lên trước, Hạ Uyên Nhi kết hợp thần thái diễn như thần vậy, xứng đáng nhận được giải Oscar về diễn xuất hay nhất.

Nguyên đứng bên cạnh còn thềm bụng trầm trồ khen cô nàng, Hạ Quyên Quyên phải cố nhịn cười lắm, nhìn vẻ mặt đáng thương của Hạ Uyên Nhi mà tấu hài chắc vui lắm.

Trần Dương Thần nghe xong mà lòng bọn bề lo lắng.

- Vợ bị mất tự do lắm sao?

Hạ Quyên Quyên đứng hình chỉ biết nhoẻn miệng tạo thành nụ cười rồi nhìn Hạ Uyên Nhi. Cô bé nháy mắt với cô, miệng thì chúm chím cười.

- Đúng...có...một chút...

Hạ Quyên Quyên rụt rè nói, Trần Dương Thần vỗ vỗ lưng cô rồi ôn tồn nói.

- Thôi được, nhưng nhất định phải về sớm nghe chưa, đừng đi quá lâu, anh sẽ nhớ đấy.

- Được, chồng đừng lo.

Hắn dặn dò cô đủ kiểu rồi quay sang trầm giọng với Nguyên.

- Đừng để vợ tôi xảy ra chuyện gì!

- Vâng, tôi đã hiểu.

Nguyên gập người nhận lệnh.

Hạ Quyên Quyên vui mừng hôn lên mặt Trần Dương Thần, há vui lắm nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng, nghiêm túc trước mặt thuộc hạ của mình.

- Vui đến thế sao?

- Tất nhiên rồi, cảm ơn chồng nhiều nhé!

- Ừ, đêm nay bù cho chồng là được rồi.

Hắn mỉm cười câu dẫn cô, làm cô xấu hổ đứng dậy rời khỏi cặp đùi rắn chắc kia.

- Em đi nhé!

- Ừ, nhớ cẩn thận và về sớm.

- Hay anh thử cảm nhận cảm giác chờ đợi ai đó, mong ngóng ai đó về với mình như thế nào đi, sẽ rất thú vị đó.

Hạ Quyên Quyên nói xong rồi quay gót ra đi, Trần Dương Thần vẫn ngồi đó im lặng đến lạ thường, hẳn vẫn thấy có cảm giác không lành thế nào, liệu có phải đây là điềm báo không?

Một điềm báo không hề tốt đẹp.

Chỉ còn cách chờ đợi thôi...

- -----

Bệnh viện Hoàng gia.

Hạ Quyên Quyên run rẩy cầm tờ xét nghiệm trong tay mà không thể thốt lên lời, Hạ Uyên Nhi cầm lấy tờ giấy mà rút nước mắt, ôm chầm lấy chị gái mình.

- Chúc mừng chị, cuối cùng ước nguyện của hai anh chị cũng đã thành hiện thực rồi, chúc mừng anh chị.

Hạ Quyên Quyên oà lên khóc như một đứa trẻ, đứa trẻ này cô đã ngóng chờ rất lâu rồi.

- Em biết không? Thần vẫn còn cay cáy trong lòng về việc chị mất đứa con đầu tiên, nhưng giờ thì hay rồi, anh ấy sắp được làm cha rồi, anh ấy cuối cùng cũng có thể trút bỏ được cái gánh nặng mà anh ấy cay cáy bấy lâu nay.

- Phải báo tin này cho anh rể thôi, anh ấy sẽ nhảy cẫng lên vì hạnh phúc mất.

Hạ Quyên Quyên gạt giọt nước nhanh chóng lấy điện thoại ra bấm số của Trần Dương Thần.

Nhưng chưa kịp nhấn gọi thì Nguyên hốt hoảng chạy vào, trên trán lấm tấm đầy mồ hôi.

- Không xong rồi phu nhân, vệ sĩ của ta đều bị hạ hết rồi, giờ chỉ còn chúng ta thôi, bọn họ sắp chạy vào đây rồi, từ đây đến cánh cửa thoát hiểm có một lối tắt thông ra bãi tầng hầm xe, đây là chìa khoá, phu nhân chạy đến đó rồi lái xe thật nhanh về nhà, còn tôi sẽ ở đây cầm chân bọn họ lại.

Nói xong Nguyên dúm chiếc chìa khoá xe vào trong tay Hạ Quyên Quyên, Hạ Uyên Nhi hốt hoảng nắm lấy cánh tay Nguyên.

- Tôi...tôi sẽ ở cạnh anh.

- Không được, cô ở cạnh tôi thì ai sẽ bảo vệ phu nhân, đúng rồi phu nhân còn nhớ cách dùng súng chứ?

Hạ Quyên Quyên nhanh chóng gạt đầu, làm cô nhớ lại cảnh tượng hãi hùng khi cô bắn phát đạn vào chính giữa thái dương của Mỹ Tuyết, kẻ đã giết em trai cô và đưa con chưa hình thành hình hài của cô.

Nguyên gạt đầu rồi đưa cây súng lục dự phòng cho cô, cô gạt đầu rồi cầm tay Hạ Uyên Nhi chạy, cảm giác như đang đóng phim hành động vậy, vừa hồi hộp thót tim lại vừa thú vị, cảm xúc dâng trào.

Ánh mắt Nguyên đắm chìm trong tiếng kêu gào của Hạ Uyên Nhi,

ánh mắt hắn u buồn đăm chiêu cho đến khi bóng cô dần mờ dần đi, lúc này bọn cóm vừa kịp kéo đến.

Nguyên nhếch môi cười rồi dơ súng lên nhắm bắn, cả gan dám động đến người phụ nữ của lão đại và cả... người phụ nữ của hắn, kẻ đó nhất định sắp tàn đời rồi.

Đoàng!

Cuộc chiến của những kẻ xã hội đen bắt đầu rồi!

Chương 77

Đôi chân họ chạy không ngừng nghỉ, Hạ Quyên Quyên nhét chặt cây súng lục vào bên hông, rồi phi tang tờ giấy xét nghiệm kia đi. Hạ Uyên Nhi lo lắng nhìn chị, trán chị đầm hết mồ hôi. Tay thì không ngừng sờ vào bụng.

- Chị! Nhất định hai mẹ con chị sẽ ổn thôi mà, đừng quá lo.

- Ừ, mong là như vậy.

Mặc dù nói như vậy nhưng trong ánh mắt của cô lại tràn ngập sợ hãi và lo lắng.

Cuộc đua ngày càng hồi hộp đến ngạt thở, Trần Dương Thần vừa nhận được điện thoại liền tức tốc cử người đến, đích thân hắn điều khiển chiếc xe Lamborghini đến cứu cô.

Ánh mắt hắn như lưỡi hái tử thần vậy, không kẻ nào dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

- Khốn kiếp, biết ngay là lão ta sẽ hành động mà!

Hắn đập mạnh vào tay lái, hắn đã biết ngay từ đầu lão già kia sẽ nhắm đến vợ hắn, vì cô ấy chính là điểm yếu của hắn và cả Hạ Phong Diệp. Lợi dụng kẽ hở này để tấn công thật cáo già mà.

[...]

Ngay lúc này tại bệnh viện tâm thần, ánh nắng chói chang chiếu len

lòi qua các khe lá, Hạ Phong Diệp thần thờ nhìn ngắm những chùm hoa đỗ quyên, rồi lại tự mỉm cười.

- Hôm nay vợ anh cũng đẹp nữa, Quyên Quyên. Em nhìn nè, hôm nay anh để kiểu tóc này em có thích không? Năng của em chói quá, khiến tim anh xao xuyến quá vậy.

Từ lúc hắn phát bệnh đều hành động ngẩn ngơ như vậy, tự cười một mình chỉ ngồi im một chỗ đó, chỉ muốn một mình ngắm nhìn chùm hoa đỗ quyên kia, phải chăng trong loài hoa đó có ẩn chứa tên người con gái hắn yêu.

- Bệnh nhân đến giờ uống thuốc rồi.

Giọng của vị bác sĩ làm cắt ngang khung cảnh lãng mạn của hắn, làm hắn vô cùng tức giận.

Tên bác sĩ đóng cửa phòng lại rồi ngó nghiêng mấy vòng, trông như kẻ trộm vậy. Hạ Phong Diệp cũng mặc kệ, hắn chỉ cần biết hắn và vợ hắn đang hạnh phúc ở bên nhau thôi.

- Hạ chủ tịch!

Tên bác sĩ tháo lớp khẩu trang ra, thì ra là tên thuộc hạ trung thành của Hạ Phong Diệp. Hắn vẫn im lặng, đưa năm ngón tay lên soi từng ánh nắng kia.

- Năng của em chạm vào tay anh rồi nè, Quyên nhi. Em ấm quá đi!

Hắn ví người con gái hắn yêu như là ánh nắng, như là tất cả sinh mệnh của hắn, hắn si tình như vậy mà cô chẳng hề quan tâm đếm xỉa. Hắn ác độc, làm tất cả mọi thứ cũng vì cô thôi.

Tên bác sĩ đưa ly nước cho Hạ Phong Diệp rồi ghé sát vào tai nói.

- Hạ chủ tịch, Hạ Quyên Quyên bị Nghiêm Mặc Huy truy sát rồi.

Hạ Phong Diệp ném mạnh ly nước xuống tạo ra tiếng động chói tai vô cùng, ánh mắt hấn gằn lên tia đỏ, hấn thốt lên câu chửi quen thuộc.

- Khốn kiếp, dám đụng đến người phụ nữ của tao.

Tên thuộc hạ nhếch môi cười, biết ngay là ông chủ của hấn diễn kịch mà, Hạ Phong Diệp hoàn toàn bình thường, hấn làm vậy chỉ muốn giảm sự nghi ngờ thôi.

Hấn đồng dục đứng lên, tay vuốt tóc lên, đôi môi nhếch lên tự tin cười.

- Tập hợp anh em đi giải cứu vợ tôi.

- Vâng!

- Nhanh chóng rời khỏi đây, càng sớm càng tốt.

- Người của chúng ta đã đánh gục hết đàn em của Trần Dương Thần rồi xin ngài yên tâm.

- Tôi biết cậu là người chu toàn mà.

- Vâng, cảm ơn ngài, phục vụ ngài là niềm vinh hạnh của tôi.

...

Các tay xã hội đen bắt đầu nghênh chiến rồi, dự kiến sẽ là một cuộc

chiến không khoan nhượng, phần thưởng là vị mỹ nhân kia...

Người tình mà bọn chúng si mê...

Hạ Quyên Quyên.

[...]

Trần Dương Thần đạp chân ga phóng một mạch tới bệnh viện, này giờ hấn đã mất 15" vì kẹt xe, trên trán hấn gắn lên vệt đen, đôi chân mày khó chịu vô cùng. Hạ Quyên Quyên đến bệnh viện làm gì? Cô bị ốm chỗ nào sao? Tại sao không chịu nói cho hấn biết.

- Lão đại!

Giọng nói bên trong tai phone vang vào, hấn nheo mày đáp lại.

- Chuyện gì?

- Người của ta ở bệnh viện nơi Hạ Phong Diệp điều trị báo là hấn đã trốn thoát rồi.

- Khốn kiếp, có vậy mà cũng để sống.

Trần Dương Thần tức giận, đám thuộc hạ sợ run người, lần đầu bọn chúng thấy lão đại của họ nổi điên lên như vậy, lão đại của họ xưa nay dù có chuyện gì đều sẽ nhếch môi cười, giữ nguyên một gương mặt lạnh rồi bình tĩnh nói "Chuyện gì rồi cũng sẽ giải quyết được, hấp tấp chỉ khiến con người ta phạm phải sai lầm."

Nhưng giờ thì khác rồi, từ khi lão đại cưới phu nhân thì đã thay đổi hoàn toàn trở thành một người khác vậy, tình yêu có thể khiến con người thay đổi đến như vậy sao?

- Lập tức dùng định vị tra xem vị trí của bọn họ đang ở đâu.

- Vàng thuộc hạ đã hiểu.

- -----

Hạ Quyên Quyên chạy ra hầm giữ xe thì đột ngột gặp chuyện không hay xảy ra. Lão già Nghiêm Mặc Huy đã đứng chờ sẵn ở đó.

- Ố là la, Trần phu nhân chạy đi đâu mà gấp gáp vội vàng vậy.

Hạ Quyên Quyên bình tĩnh đứng lại, mặt đối mặt với Nghiêm Mặc Huy.

- Tôi với ông không thù không oán gì mà!

- Xem nào, xem nào, con gái của Hạ Phong Đăng càng ngày càng xinh đẹp quyến rũ, thảo nào khiến hai chàng trai kia mê mẩn đến vậy.

Cô giật mình khi nghe hấn nhắc đến tên ba mình.

- Ông biết ba tôi ư?

- Hấn là thuộc hạ cũ của ta, nếu không vì cô, không vì gia đình thì chắc có lẽ hấn sẽ đi theo ta đến tận bây giờ.

- Đó là sự lựa chọn đúng đắn của ông ấy!

Cô hét lên, năm đó ông ấy chọn lựa vậy là sáng suốt, có thể thấy ông ấy có thể vì gia đình mà từ bỏ con đường làm xã hội đen, trở thành người lương thiện, quyết tâm làm lại cuộc đời như bao người bình thường, chúng ta nên ủng hộ chứ không phải chê trách, chỉ tiếc là nợ

máu phải trả bằng máu, Hạ Phong Đăng giết chết cả nhà Trần Dương Thần không thể thoát khỏi số kiếp rồi.

- Nếu cô không phiền thì mời cô đi với tôi một chuyến.

Hạ Uyên Nhi núp đằng sau lưng níu tay chị mình lại.

- Đừng nghe lời hắn, anh rể sắp đến rồi, chị ráng cầu thời gian đi.

- Thế nào, một là cô muốn tự nguyện đi theo tôi, hai là cô bé ở đằng sau sẽ trở thành tế phẩm cho những anh chàng áo đen này, bọn họ cũng không đụng vào phụ nữ lâu rồi đấy.

- Khốn kiếp, ông không được đụng vào con bé.

- Tùy cô thôi...nếu cô ngoan ngoãn...

Giọng lão ta lạnh lẽo, ánh mắt cáo già nhìn cô.

- ---- hết chap 77-----

Sao đi ạ!!!!!!

Chương 78

- Đừng nghe lời hấn ta, anh rể sắp đến rồi, việc chị cần làm bây giờ là câu thì giờ.

Hạ Uyên Nhi chấn tĩnh cô lại, cô nàng đang có vẻ phân tâm.

Nghiêm Mặc Huy lợi dụng thời cô liền giờ trò đe dọa.

- Thế nào, một là cô muốn tự nguyện đi theo tôi, hai là cô bé ở đằng sau sẽ trở thành tế phẩm cho những anh chàng áo đen này, bọn họ cũng không đụng vào phụ nữ lâu rồi đấy.

Đôi mắt Hạ Quyên Quyên hần lên vạch đỏ, giận dữ quát vào mặt ông ta.

- Khốn kiếp, ông không được đụng vào cô bé này.

- Tùy cô thôi...nếu cô thông minh thì biết nên chọn gì rồi đó.

Hạ Quyên Quyên trầm ngâm suy nghĩ, cố kéo dài thời gian không phải là cách hay, nếu làm vậy càng khiến hấn nghi ngờ thêm.

- Tôi không có nhiều thời gian đâu thưa phu nhân!

Hấn cố tình làm cô hoang mang, nhìn trán đầm đìa mồ hôi thế kia thì biết chắc cô nàng đang run sợ thế nào rồi.

- Tôi!

Cô khó xử quá, nên làm sao bây giờ. Đột ngột phía sau cô bị tập kích, Hạ Uyên Nhi mới vừa nắm tay cô liền bị một gã áo đen bắt lấy, dí sát súng vào đầu. Cô hốt hoảng rút súng ra chĩa vào hắn. Nghiêm Mặc Huy thấy vậy phá lên cười.

- Xem nào, hình như chính bàn tay đang run rẩy này từng giết chết con gái Mỹ Tuyết xinh đẹp của ta, sao lại run rẩy vậy, bắn đi, hãy bắn ta như cái cách cô đã bắn con đứa con gái cưng của ta đi.

Mồ hôi nhễ nhại trên trán cô, không hiểu cô lại run lẩy bẩy đến như vậy.

Nếu cô bắn ông ta thì coi như Hạ Uyên Nhi cũng tàn đời, lão rất thích vẻ mặt sợ hãi của những kẻ bại trận.

- Xem viên đạn nào sẽ nhanh hơn nhé, nếu cô có gan.

- Ông! Nhất định ông sẽ phải trả giá đắt về những việc xấu xa mà ông đã gây ra.

- Vậy là cô chấp nhận rồi chứ gì? Yên tâm bỏ cây súng đó xuống và tính mạng của cô bé xinh đẹp này sẽ an toàn.

Hạ Uyên Nhi lắc đầu, giọt nước mắt sợ hãi lăn dài trên gò má cô.

- Đừng mà! Chị mau bắn ông ta đi...Đừng để ông ta làm chị mất cảnh giác, mau bắn đi.

- Nhưng mà còn em thì sao?

Hạ Quyên Quyên nhìn cô, ánh mắt sợ hãi là điều cô không thể giấu.

- Em...cảm ơn chị...cảm ơn chị tất cả...em rất thương chị...em cũng

biết mình không có tài cán gì...cũng là một kẻ vô dụng...vậy nên chị hãy...nổ súng đi...em...

- Không được, chị không làm được.

Cô hét lớn, nước mắt đầm đìa nhìn Hạ Uyên Nhi, con bé yếu đuối này sao có thể nói như vậy chứ? Làm như cô là người vô tình vậy. Chiếc súng lục trên tay Hạ Quyên Quyên từ từ rơi xuống đất

Nghiêm Mặc Huy nhanh chóng ra lệnh cho đàn em bắt giữ lấy cô. Hạ Quyên Quyên lưu luyến nhìn Hạ Uyên Nhi rồi quay sang lão ta, đáp trả bằng ánh mắt hình viên đạn.

- Con bé không liên quan gì đến chuyện này, xin ông thả nó ra, nếu tôi nghe không lầm thì Nghiêm Mặc Huy ông rất biết chuyện công chuyện tư, chuyện gì không liên quan thì mong ông đừng để tâm mà tha cho con bé.

Nghiêm Mặc Huy cười lớn, giọng cười khiến người khác phải để tâm suy nghĩ.

- Cô cũng hiểu về tôi đấy, thả cô ấy ra.

Lão ra lệnh cho tên thuộc hạ, rồi nhìn Hạ Quyên Quyên mỉm cười khó hiểu.

- Chúng ta nên đi thôi nếu không những con sói đói sẽ đến nhanh đấy.

Gã Sâm nắm chặt lấy hai cánh tay cô rồi đứng đằng sau lưng cô rồi đẩy mạnh cô về phía trước một cách thô bạo, Hạ Uyên Nhi chân tay còn run lăm lăm nhìn người chị mang thai bị đối xử một cách thô lỗ vậy nhưng lại chẳng làm được gì, cô nắm chặt lấy váy mình, đôi mắt

hoe đỏ xung lên nhìn bóng chị mình xa dần, bản thân quá vô dụng thì làm sao có thể giúp được người khác cơ chứ...

...

Nguyên sau khi giải quyết bọn kia liền nhanh chóng đuổi theo hai chị em cô nhưng đến nơi chỉ thấy mỗi Hạ Uyên Nhi ngồi gục khóc thì hẳn biết là có chuyện không hay sắp xảy ra rồi.

Hắn lập tức lấy xe truy đuổi chiếc xe bắt cóc kia, dù có vội vã đến thế nào thì hẳn vẫn không quên báo cáo tình hình cho Trần Dương Thần. Mặc dù sẽ biết lão đại của hắn sẽ tức điên, có khi sẽ giết cả hắn nhưng hắn vẫn cam tâm tình nguyện, được đi theo và phục vụ cho Trần Dương Thần là điều hắn không bao giờ thấy hối tiếc, chính hắn phải cảm ơn những người gọi là cha là mẹ đã vứt bỏ hắn, để rồi hắn gặp được Trần Dương Thần, một niềm hi vọng sáng soi chiếu cuộc đời tăm tối này.

Nguyên nhanh chóng dò ra được vị trí của chiếc xe kia, nó đang rẽ vào đường quốc lộ phía trước, chứng tỏ là hắn đã đuổi theo đúng đường rồi.

Khoan đã, tự dừng lại mất tín hiệu rồi, chẳng lẽ định vị được gắn bí mật trên người Hạ Quyên Quyên bị phát hiện rồi.

Đầu dây bên kia nghe được, tức giận quát lớn.

- Khốn kiếp, dám giỡn mặt với Trần Dương Thần này.

- Lão đại! Chúng ta vẫn có thể dò được vị trí của phu nhân qua biển số xe.

- Được, mau chóng liên lạc với bên tầng hầm của bệnh viện, kiểm tra

camera rồi điều tra ra biển số của cái xe chết tiệt đó cho tôi.

- Vâng, thuộc hạ đã rồi.

- Đừng khiến tôi phải thất vọng thêm lần nào nữa.

Trần Dương Thần lạnh giọng nói, mong sẽ không có sai sót gì xảy ra như ngày hôm nay nữa, hấn ghét những kẻ thiếu trách nhiệm trong công việc và đó chính là lí do tại sao hấn lại để Nguyễn trở thành trợ thủ đắc lực của hấn. Vì hấn biết Nguyễn là kẻ rất coi trọng công việc, nghiêm túc và thận trọng. Sự cố hôm nay cũng là ngoài ý muốn.

- ----- hết chap 78-----

Thả càng nhiều sao sẽ được đọc càng nhiều chap

Chương 79

Hạ Quyên Quyên mơ màng tỉnh dậy, liếc dọc liếc ngang, rồi cúi xuống nhìn thấy bản thân đang ngồi trên một cái ghế gỗ, đôi tay đã bị trói chặt ra đằng sau, nhưng điều làm cô run sợ nhất đó là cả người cô bị bao trùm bởi cái áo thuốc nổ, nhìn cục nào cục nấy to như cục gạch vậy, đồng hồ đếm ngược chỉ còn 1 tiếng.

Nghiêm Mặc Huy mỉm cười tiến lại phía cô, thân thiện bắt chuyện.

- Hạ Quyên Quyên, cô đoán xem, Hạ Phong Diệp hay Trần Dương Thần sẽ đến cứu cô đầu tiên đây.

Đang định buộc miệng chửi thì cô phát hiện đôi môi mình đang bị trói bởi một mảnh vải rách cũ mèm.

- Tôi cá là Hạ Phong Diệp sẽ đến trước...biết vì sao tôi biết không?

- ...

- Vì tôi đã báo cho hắn rằng cô đang ở đây, bị Nghiêm Mặc Huy tôi bắt cóc.

Khốn kiếp, hết chuyện để đùa rồi sao?

- Coi kìa coi kìa, vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới.

Đúng như dự liệu, Hạ Phong Diệp đã có mặt, ánh mắt hắn càn quét xung quanh rồi dừng lại trên người cô, hắn nheo mày.

Nghiêm Mặc Huy hiểu ý liền cười lớn.

- Xem nào, Hạ chủ tịch giả điên, giờ vì người tình mà tỉnh rồi sao?

- Nghiêm Mặc Huy, cô ấy không thù không oán với ông, hà cứ gì ông lại đem cô ấy ra làm con tin.

Lần này hẳn chỉ mỉm cười rồi lắc đầu.

- Cậu nói sai rồi, chính cô ta đã giết chết đứa con gái xinh đẹp Mỹ Tuyết của tôi...cậu nói không thù không oán sao? Thật nực cười.

Hạ Phong Diệp cố níu kéo, lựa lời nói.

- Đó chỉ là chuyện quá khứ, tôi sẽ thay cô ấy làm con tin, ông hãy mau thả cô ấy ra ngay.

Hạ Quyên Quyên mặc dù không nói được nhưng vẫn cố ra hiệu lắc đầu, cô không muốn ai phải mất mạng vì một người như cô nữa.

- Cậu làm con tin sao? Cậu sắp chết đến nơi rồi có còn lợi ích gì cho tôi nữa đâu mà đòi ứng cử!

Hạ Phong Diệp đã cố dùng thủ đoạn nịnh nọt nhưng bất thành, vì hẳn đã giáng một đòn khá đau cho Nghiêm Mặc Huy, giờ đây lão ta không còn nghe lời hẳn nói nữa.

Lão ta nháy mắt cho tên Sâm, hẳn gật đầu rồi thả khăn bịt miệng của Hạ Quyên Quyên ra, cô nhanh chóng được giải thoát, liền quát lên. Ánh mắt rưng rưng nhìn Hạ Phong Diệp.

- Hạ Phong Diệp, từ ngày anh hãm hại Trần Dương Thần thì khi đó tôi đã không còn coi anh là anh trai nữa rồi, tôi rất căm thù anh, tôi

không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, vậy nên...anh...mau đi đi...càng xa càng tốt...

Mặc dù nói những lời cay nghiệt, khó nghe nhưng trong thâm tâm Hạ Phong Diệp vẫn biết rằng cô đang muốn đuổi khéo anh đi, không muốn anh phải bỏ mạng vì cô, không muốn anh phải chịu tổn thương nữa, tất cả đều vì hai chữ "anh trai".

- Em có biết là mình đang nói gì không? Anh đã mất ba mẹ rồi, mất cả Long, giờ chẳng lẽ anh mất luôn cả em sao? Anh đã không còn người thân nữa, chỉ còn có mình em, chẳng lẽ em cũng muốn bỏ ăn đi. Em biết không, anh đã thích em ngay từ khi ba anh mang em về rồi, khi đó một cô bé, à không phải nói là một thiên thần đã nở nụ cười trong sáng cùng đôi mắt trong veo như hai hòn bi ve, đôi má lúm chúm chim khiến anh mê mẩn đến giờ...

Hắn mỉm cười, ngừng rồi nói tiếp, không hiểu sao nước mắt Hạ Quyên Quyên đã lăn dài trên gò má.

- Khi em lớn lên, anh lại càng chìm đắm trong vẻ đẹp của em, vẻ đẹp tinh khôi, thuần khiết, em kêu anh hai tiếng anh trai, rồi lẻo đẹo ngủ trên lưng anh mỗi khi ngủ quên nhà hàng xóm rồi cả khi em bị ba mẹ mắng, người đầu tiên em tâm sự lại chính là anh, anh biết anh không bằng Trần Dương Thần nhưng lại có một thứ mà anh biết anh hơn anh ta, có nhiều hơn cả anh ta, đó chính là...tình cảm sâu đậm này của anh đối với em... người con gái anh yêu...Hạ...Quyên...Quyên.

- Anh...là em có lỗi...

- Không, lỗi là của anh, anh không nên có thứ tình cảm sai trái này...

- Anh...nên đi đi...còn chần chừ sẽ không kịp nữa đâu...

Hạ Phong Diệp tiến lên.

- Anh sẽ không bỏ mặc em, anh sẽ cứu được em.

Nghiêm Mặc Huy lắc đầu nhìn kẻ sĩ tình rồi búng tay ra lệnh cho gã Sâm.

- Chết đến nơi rồi lấy đâu ra lựa chọn.

Đoàng!

Tiếng súng gầm rú lên, dững mảnh như chúa tể sơn lâm.

- Không!!!!!!

Tiếng hét chói tai của Hạ Quyên Quyên khi nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng.

Hạ Phong Diệp ngã từ từ xuống đất, nước mắt hấn dàn dựa trên gương mặt điển trai, ánh mắt hấn vẫn không thể không rời khỏi cô, hấn mỉm cười, cuối cùng thì hấn cũng đã nói ra hết những tâm tư trong lòng hấn dấu kín bấy lâu nay rồi.

- Tâm sự này giờ là đủ rồi, giờ thì lên đường đi.

Máu từ ngực hấn chảy lênh láng trên sàn nhà, Hạ Quyên Quyên dấy dựa cố thoát khỏi cái ghế nhưng bất thành, Hạ Phong Diệp mỉm cười hài lòng, cuối cùng thì cô em gái nhỏ nhắn của hấn đã chịu lo lắng cho hấn rồi, tiếc là đã quá trễ, hấn sắp... không chịu nổi nữa rồi...

Hấn cố gắng dùng chút hơi thở cuối cùng để nói với cô ba chữ "Anh...yêu...em" nhưng không được, ý thức hấn đang dần mất đi, hấn chỉ cảm thấy một bầu trời đen kịt đang bao trùm lấy hấn.

- Diệp, chúng ta đoàn tụ rồi.

- Hạ chủ tịch, tôi cũng ở đây, ngay bên cạnh ngài.

Hắn thấy được Khanh, gã thuộc hạ luôn sát cánh bên cạnh hắn, những người này quen thuộc đến vậy mà giờ hắn mới để ý, cuộc sống này nếu không có họ chắc sẽ buồn chán lắm.

Được rồi đã đến lúc rồi, hắn không còn nhiều thời gian nữa. Hắn quay sang nhìn cô bé lấm lem năm nào đang gào thét trong tuyệt vọng kia, hắn chỉ ước một điều.

"Kiếp sau, anh sẽ bày tỏ tình cảm của mình cho em trước Trần Dương Thần, anh hi vọng em sẽ không từ chối nó như cách em đã phủ nhận anh trong kiếp này nữa, chúc em sống hạnh phúc...tạm biệt tình yêu đầu đời..."

- --- hết chap 79-----

Chương 80

Theo như định vị biển số chiếc xe đã bắt cóc Hạ Quyên Quyên đi, hấn đã tìm ra được nơi đó, nhưng mà biết đâu...đó lại là một cái bẫy được giăng sẵn chờ hấn sập bẫy.

Trần Dương Thần thẳng gấp chiếc xe, dấu bánh xe in vệt dài trên mặt đường cũng đủ chứng tỏ thấy Trần Dương Thần đang bất an thế nào.

Hấn liếc sơ qua cái nhà máy bỏ hoang này, thì ra đây là nơi ẩn náu của Nghiêm Mặc Huy.

Nguyên vừa kịp chạy tới, hấn thẳng xe gấp rồi nhanh chóng xuống thình tộ với Trần Dương Thần.

- Lão đại!

- Chuyện đó từ từ hấn nói, việc nguy cấp bây giờ là phải làm cách nào giải cứu vợ tôi một cách an toàn.

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi.

Bọn họ không thể chần chừ thêm giây phút nào nữa liền xông vào phá cửa chính.

Đúng như dự kiến, Nghiêm Mặc Huy đang thư thả hút phì phò điều xì gà Cuba kia, hấn nhìn thấy Trần Dương Thần cũng chẳng có gì ngạc nhiên, vì hấn biết Trần Dương Thần sẽ nhanh chóng tìm ra nơi này thôi.

- Chào mừng cậu ấm nhà họ Trần đến với dinh thự của ta, cậu thấy thế nào?

- Đừng đùa với tôi, Hạ Quyên Quyên đâu!

Hắn quát lớn vào mặt lão ta, nhìn lão ta vẫn ung dung hút thuốc mà chướng tai gai mắt.

- Sao lại hỏi về vấn đề chính nhanh thế! Cậu có muốn ngồi xuống đây tâm sự với ta không? Tâm sự những điều mà ta...đã giết chết ba mẹ cậu như thế nào...và cả thân thể thật sự của vợ cậu...Hạ Quyên Quyên...

Trần Dương Thần nhếch môi cười, hai tay đút vào túi, ánh mắt tự tin nhìn Nghiêm Mặc Huy.

- Ông khỏi cần phải nói, vì tôi đã biết hết rồi, sau bao nhiêu năm gặp lại ông vẫn chẳng thay đổi gì...vẫn hèn nhát như ngày xưa...

Lão ta tức giận ném điếu thuốc xuống, ánh mắt hình lưỡi dao nhìn hắn, hắn như đang muốn chọc tức, khiêu khích lão già kia vậy.

- Mà mày nên biết ơn tao vì tao đã cho mày cơ hội để được sống đến ngày hôm nay, nếu không phải vì đứa con gái ngu ngốc của tao thích mày thì mày nghĩ xem...mạng của mày đáng giá được mấy đồng...cuộc đời Nghiêm Mặc Huy tao chưa bao giờ thấy hối hận như bây giờ...đó là để mày sống đến tận bây giờ, biết vậy khi đó tao đã cho mày đoàn tụ cùng với ba mẹ mày rồi, đúng là sai lầm lớn của cuộc đời Nghiêm Mặc Huy tao.

Trần Dương Thần nhếch môi cười.

- Ông biết hối hận rồi sao? Nhưng mà...tôi cũng cảm ơn ông...cảm ơn việc ông đã cho tôi sống đến tận bây giờ và may mắn gặp được người phụ nữ khiến tôi cảm thấy cuộc sống này có ý nghĩa hơn, không chỉ là những ngày lạnh lẽo cô đơn hay giết người để làm trò tiêu khiển mà khiến tôi hiểu ra...thì ra mạng sống của con người cũng rất đẹp đẽ, nhất là khi họ thấy người mình yêu thương đang phải chống chọi với số phận.

Hừ!

Nghiêm Mặc Huy cười lạnh, cuộc đời lão ghét nhất là tình yêu, cái thứ đó chỉ khiến người khác mù quáng, mất đi lí trí thôi, nhất là Hạ Phong Diệp khôn ngoan cáo già trên chiến trường ấy vậy mà lại vì chút tình cảm riêng tư mà mất mạng.

Còn giờ thì sao, ngay cả Trần Dương Thần cũng mê muội người đàn bà kia, rốt cuộc cô ta có gì mà hai người bọn họ phải si tình đến như vậy.

Nghiêm Mặc Huy búng ta ra lệnh cho gã thuộc hạ thả tấm bạt chiếu xuống.

- Nhìn đi Trần Dương Thần, người phụ nữ mà yêu chỉ còn 15 phút cuối cùng để sống thôi, xem nào cô ta đang khóc kìa, thật đáng thương mà. Mà có thấy thế không?

Trần Dương Thần như người điên, hấn hung hăng rút súng ra chĩa thẳng vào đầu Nghiêm Mặc Huy, lão ta không sợ lại còn tỏ ra điềm tĩnh vô cùng.

- Bắn đi, nếu mà muốn tao nổ tung xác người phụ nữ của mà, bắn tao đi.

Trần Dương Thần nheo mày, nhìn khung cảnh trong kia rất quen thuộc, hình như là...căn nhà cũ của Hạ Quyên Quyên. Tên khốn kiếp dám dụ hắn ra đây để tránh sự nghi ngờ.

Trần Dương Thần ghé sát tai Nguyên rồi dặn dò hắn.

- Mau đi cứu Quyên Quyên, mọi việc ở đây còn lại để tôi lo. Tôi tin cậu sẽ hoàn thành tốt, mau đi đi, không còn nhiều thời gian nữa đâu.

Giọng nói hắn gấp gáp, chứa đựng đầy sự lo lắng.

- Vâng, lão đại bảo trọng.

Nguyên tức tốc chạy ra ngoài nhanh chóng đánh gục mấy tên đàn em tép riu của Nghiêm Mặc Huy. Nghiêm Mặc Huy tức giận sai người truy đuổi nhưng đều bị Trần Dương Thần xử đẹp.

- Mày không sợ tao sẽ cho nổ bom ư?

Nghiêm Mặc Huy dờ giọng đe dọa, hắn biết chỉ có làm vậy Trần Dương Thần mới biết sợ là cái gì!

- Nhìn xem, cái gì đang chĩa trên người ông kìa.

Trần Dương Thần nhếch môi cười, Nghiêm Mặc Huy hốt hoảng khi phát hiện những đốm đỏ phát sáng trên người mình, lão ta đang bị quân của Trần Dương Thần tập kích từ xa.

- Khốn kiếp, Trần Dương Thần mày dám!

Là súng bắn tia!

- Coi kìa ông đang run sợ sao? Cũng phải thôi, chỉ một cái búng tay

của tôi thôi thì ông cũng tàn đời.

Nghiêm Mặc Huy nhếch môi cười dơ chiếc điều khiển lên.

- Để xem mày còn huênh hoang ra mặt được đến đâu.

Chấm dứt câu nói, Nghiêm Mặc Huy định bấm nút phát nổ để cho Trần Dương Thần biết thế nào là nếm mùi đau khổ nhưng không ngờ...

Đoàng!!!!

Quân của Trần Dương Thần nhanh hơn một bước. Viên đạn xuyên vào tay lão.

Trần Dương Thần nhanh chóng chộp lấy thời cơ bắn nhanh vào chiếc điều khiển làm nó rơi ra khỏi tay Nghiêm Mặc Huy.

Đoàng, đoàng, đoàng!!!!!!

Liên tục mấy phát súng bắn vào người lão từ các phía khác nhau, thì ra là bọn họ đã lên kế hoạch sẵn, khống chế được lão ta ngay lập tức nổ súng, lão ngã xuống, tư thế quỳ gối không phục, ánh mắt trợn ngược căm phẫn nhìn Trần Dương Thần.

Nghiêm Mặc Huy cũng có ngày tàn ư?

Trần Dương Thần nhanh chóng rời khỏi, lập tức phóng xe đến nơi Hạ Quyên Quyên bị giam giữ, thời gian chỉ còn 10 phút đếm ngược, liệu hắn có đến kịp.

Chương 81

Trần Dương Thần điên loạn như một tên quái thú, hấn phóng xe lạng lách, vượt đèn đỏ, chạy qua mặt các trạm kiểm soát, Hạ Quyên Quyên của hấn sắp không xong rồi, hấn chỉ còn 7 phút, 7 phút thì làm được gì cơ chứ, mong là Nguyên tới kịp.

Nghiêm Mặc Huy nằm vắt vẻo trên sàn máu chảy lênh láng từ khắp nơi trên cơ thể lão, ý thức của ông ta đang dần mất đi, lão nhếch môi cười, cả cuộc đời lão bôn ba trên đất xã hội đen, oai hùng, lẫm liệt...giờ lại bị hạ gục trong chớp nhoáng, thật là ngặt nghèo. Lão cũng đã già rồi, cũng nên yên nghỉ rồi...Nghiêm Mặc Huy cố gắng với đến chiếc điện thoại gần đó rồi ấn loạt số gọi cho gã thuộc hạ Sâm - người đang canh giữ Hạ Quyên Quyên, lão cố dùng chút hơi thở cuối dặn dò hấn vài điều.

[...]

Tiếng chuông reo lên đầu đó trong xe hấn, hấn loay hoay tìm, thì ra là phát ra từ điện thoại. Trần Dương Thần lo lắng tới mức tiếng chuông điện thoại cũng không phân biệt được.

Nhìn dãy số lại hấn bắt đầu nghi ngờ. Trong lòng hấn bắt đầu đoán ra kẻ đang gọi bên đầu dây bên kia là ai...

Vẫn bình tâm lái xe, hấn đeo tai phone vào rồi trả lời bằng giọng trầm lạnh đáng sợ.

- ...Sâm! Là mày đúng không?

Bên kia im lặng rồi đáp lời.

- Đúng vậy! Mà bất ngờ lắm phải không?

- Đừng giỡn mặt với tao!

Trần Dương Thần nghiêng răng, hung hăng quát gã Sâm.

Sâm cười xảo trá rồi nói tiếp.

- Mà mở màn hình chính lên rồi vào theo đường link này, tao sẽ cho mày điều bất ngờ.

- Khốn kiếp, mau thả Hạ Quyên Quyên ra.

- Tùy mày thôi, cô ta chỉ còn 5 phút, tao đã tạo cơ hội cho mày được nói chuyện với cô ta lần cuối rồi, còn không cảm ơn...

- Khốn kiếp thật!

Trần Dương Thần nhanh chóng truy cập đường link trên, qua nhiều mã quét cuối cùng hắn cũng tìm được ra, quả thật ra một điều bất ngờ.

Mặt mày hắn tái mét, nhìn bóng người trong màn hình tối kia.

- Tiểu Quyên!

Hắn hét lớn, cả người hắn như có luồng điện chạy qua, hắn đau đớn khi nhìn thấy cô đang khóc, nhưng miệng cô vẫn cố giữ một nụ cười, cô nhìn hắn, nhìn thật lâu...chỉ là qua một cái màn hình mà sao lại thấy xa lạ quá vậy, cảm giác chia lìa là thế nào, khi mạng sống của cô đang ngàn cân treo sợi tóc, sao cô có thể cười tự tin đến như vậy,

phải chăng khi con người ta cận kề cái chết mới cảm thấy...tuyệt vọng mà chỉ có thể cười...lại không dám khóc...sợ vì người thân họ sẽ thấy được...sợ những người họ yêu thương sẽ đau đớn, gào thét trong sự tuyệt vọng.

- Thần, anh...có nghe thấy em nói không?

Hắn chỉ mỉm cười rồi gật đầu, hắn thấy mắt mình hoe hoe, cay cay, rồi hàng nước nóng trên khóe mắt lăn dài.

Hạ Quyên Quyên đứng hình nhìn Trần Dương Thần, hắn khóc sao, hắn đang khóc...người đàn ông lạnh lùng, mạnh mẽ cuối cùng cũng đã rơi nước mắt...

Cảm ơn anh...

- Em chỉ còn 4 phút 10 giây để nói với anh những lời cuối cùng này thôi, em không còn nhiều thời gian nữa...em biết...anh rất yêu em nhưng em không yêu anh đâu, ngược lại còn rất căm thù anh nữa...cho nên...khi em chết đi anh hãy đi tìm một người phụ nữ...tìm kiếm một cô gái có thể chăm lo, yêu thương anh suốt đời...nghe không...em chỉ đang...đùa giỡn trên tình cảm của anh thôi...

- Tiểu Quyên, em biết mình đang nói vớ vẩn cái gì không?

Hắn nheo mày, ánh mắt tỏ ra tức giận nhưng đầy lo lắng.

Hạ Quyên Quyên cố níu kéo, cô phải cố nói ra những lời cuối cùng. Nếu không cô chết cũng không thể nhắm mắt được.

- Để yên cho em nói hết đã, chỉ còn 3 phút 20 giây, anh đừng si tình vì một người như em nữa có được không? Anh mà còn vậy thì em chết không nhắm mắt đâu...Cảm ơn anh...vì đã cho em biết thế nào

là tình yêu...một tình yêu đẹp đẽ...cảm ơn anh nhiều...rất nhiều...

Trần Dương Thần tăng tốc, tốc độ dường như xé toạc cả không gian lẫn thời gian. Bóng đêm cũng dường như chịu thua hấn rồi, đành mặc cho hấn lộng hành. Hấn lắc đầu ánh mắt vẫn không thể rời chiếc điện thoại.

- Đừng nói như thể em sắp rời xa anh, anh không cho phép điều đó xảy ra, nhất định Nguyễn sẽ đến kịp thời để cứu em...em không được bi quan...

Hạ Quyên Quyên cười khổ, chỉ còn 2 phút làm sao kịp đây, hấn đang khóc lại làm cô đau lòng hơn, thà dứt ra còn hơn để thấy hấn đau khổ thế này.

- Có thể tắt màn hình giùm tôi được không?

Hạ Quyên Quyên nhắm mắt, lệ khế chạm vào váy cô, đôi mi rung rung không muốn chứng kiến những cảnh này nữa.

Trần Dương Thần hốt hoảng, cô đang nói cái quái gì vậy! Cô thực sự điên rồi.

- Không được, không được đâu, tiểu Quyên không được đâu, anh không cho phép...Chờ anh...anh sắp đến rồi...

- Không thể nữa rồi, chỉ có vụn vụn trong tích tắc, kiếp này chúng ta đúng là không có duyên vợ chồng thật rồi...

- Không đâu! Dù là chỉ còn một giây, anh cũng sẽ liều mạng để được ở cạnh em, chờ anh...

- Xin lỗi, thật lòng xin lỗi, cảm ơn vì đã đến bên cuộc đời em...cảm ơn

nhưng cũng xin lỗi...

- Không được, tiểu Quyên của anh, không được....

Cô đau đớn nhìn hắn, trái tim cô đang nhói lắm, đang buốt lắm, nhưng...nhưng vẫn cố phải gượng cười, chỉ không muốn hắn nhìn thấy hình ảnh xấu xí này, cô chỉ muốn lưu lại những kí ức đẹp để cuối cùng này sâu trong tâm trí hắn bằng một nụ cười, không phải hắn rất thích nụ cười của cô...không phải sao?

Duyên có lẽ đến đây là dứt, dù có níu kéo thì chỉ khiến đôi bên đau khổ hơn.

Nhớ những ngày đầu còn hận hắn đến thấu xương thấu tủy, giờ cô lại là người ra đi trước, cô vẫn chưa thấy hắn phải xuống địa ngục để trả thù cho bố mẹ cô mà, không phải hắn nói dù có xuống địa ngục cũng sẽ dẫn cô theo sao?

Nhưng giờ có lẽ cô mới nhận ra, tình yêu có thể khiến con người thay đổi, biết hi sinh hơn, biết nhường nhịn hơn, không còn ích kỷ nữa...có lẽ nguyện vọng được xuống địa ngục cùng hắn có lẽ không được rồi...Cô...chắc phải đi một mình đến nơi tăm tối đó...chỉ một mình...một mình...

Đầy cô đơn...

...

Sâm nhếch môi cười hả hê vào mặt Trần Dương Thần, rồi với tay tắt màn hình.

- Vợ mày đã nói vậy thì thôi nhé!

Phía bên kia... chỉ vang vọng lên tiếng thét đau thương...hai chữ
"Không được!"

Hạ Quyên Quyên nhếch môi cười nhìn khắp căn nhà, nơi thân thuộc này nơi mà cô đã cùng ba, mẹ, Hạ Phong Diệp và Long cùng lớn lên, những khoảnh khắc đẹp đẽ ấy, một thời ngây thơ ấy...giờ đã không còn nữa rồi, tất cả mọi người đều đã biến mất...tất cả...đều rời xa cô, họ cùng đoàn tụ nơi vĩnh hằng rồi...

Đồng hồ chỉ còn 1 phút 30 giây, Sâm nhanh chóng thu dọn rồi gấp rút rời khỏi đó, hẳn cũng muốn sống, chẳng thẳng nào ngu mà chôn thân tại cái nơi rác rưởi này cả.

Cô nhắm mắt lại, chờ đợi một điều kì tích xảy ra, một điều gì...chỉ có trong giấc mơ của cô...

Tạm biệt mọi người...

...

Tích tắc...tích tắc...

10...9...8...7...6...5...4...3...2...1

00:00.

Bùm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng nổ vang ầm trời, cứ ngỡ như quả bom nguyên tử thứ 3 được quân đội Mỹ dội xuống nước Nhật trong thế chiến thứ hai vậy. Trần Dương Thần lạng hình, trái tim hẳn như ngừng đập khi nhìn về phía bên kia cây cầu một chùm sáng chói lóa, tất cả đều chìm trong biển lửa...

Đó là căn nhà cũ của cô...nó đang bốc cháy...

Đã không kịp nữa rồi, hấn...đã trễ rồi...

Hấn phóng thật nhanh, hấn không tin là tiểu Quyên của hấn ra đi dễ dàng như vậy, hấn không tin, hấn là ai chứ? Là Trần Dương Thần, kẻ kẻ khiếp sợ, hấn muốn ai chết thì phải chết, muốn ai sống thì phải sống, ai cho phép kẻ đó dám cãi lời chứ...thật...hống hách mà...hấn sẽ trừng phạt những kẻ không nghe lời...đúng rồi...trừng phạt...trừng phạt...trong vô vọng...

...

Hấn dừng xe liền lao nhanh vào căn nhà đang bốc cháy nghi ngút kia...nhưng bị Nguyên cản lại.

- Lão đại, đã quá trễ rồi, lúc tôi đến đây đã không kịp rồi...

- Khốn kiếp buông tôi ra!

- Xin ngài bình tĩnh, phu nhân...đã ra đi rồi...

Bốp!

Cú đấm mạnh của Trần Dương Thần như mãnh thú điên cuồng lao vào gương mặt điển trai của Nguyên. Hấn hét lên trong quặn đau.

- Tránh ra, tiểu Quyên của tôi vẫn còn sống, cô ấy không thể nào bỏ tôi mà đi đâu.

- Lão đại, xung quanh phu nhân có gắn bom, e là...thi thể...khó mà toàn...được...

Trần Dương Thần tuyệt vọng quỳ xuống, hấn nhìn thấy tiểu Quyên của hấn đang gào thét đau đớn trong biển lửa kia, cô ấy đang gào lên "Em nóng quá...nóng quá..."...

- Không phải! Nhất định không phải! Cô ấy đã nói sẽ cùng tôi tổ chức đám cưới thật to, thật lớn, rồi chúng tôi sẽ cùng nhau sống đến đầu bạc răng long...cô ấy không phải kẻ thất hứa...

- Lão đại! Phu nhân thực sự đã ra đi rồi, xin ngài hãy tỉnh táo lại đi.

- Không phải! Tôi nhất định sẽ tìm ra cô ấy, nhất định là vậy!

Nguyên bó tay lắc đầu, những quả thuốc nổ được quấn quanh người của Hạ Quyên Quyên, còn sống... e là chuyện khó khăn.

- Lão đại, xin đừng quá đau buồn...

Bộp!

Hấn đâm mạnh vào mặt đường, cứ đâm, cứ đâm, cứ như thế cho đến khi bàn tay hấn tràn ngập màu đỏ bi thương.

Hấn khóc, hấn khóc vì bản thân quá vô dụng, hấn khóc vì ngay cả một người để yêu thương hấn cũng không giữ được, hấn khóc thấy mình quá nực cười, lão đại thì sao chứ, chỉ có danh...

Tiểu Quyên của hấn...tiểu Quyên của hấn....

Tiểu Quyên của hấn đã ra đi thật rồi, tất cả thật rồi...

Xe cứu hỏa cùng đám truyền thông nhanh chóng kéo đến, một câu chuyện thương tâm khác được vẽ lên bằng nước mắt...

Vụ việc ầm ầm trên các trang báo, cảnh sát đã xác nhận thi thể đã không còn gì, Trần Dương Thần như muốn gục xuống nhưng không được vì hần đã quá bất lực rồi...

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó mà đã 4 năm rồi, tiểu Quyên của hần đã ra đi 4 năm rồi, đã bỏ hần mà đến một thế giới khác rồi...

Trần Dương Thần lặng ngồi trước mộ cô, nhìn nụ cười khỏe khoắn cùng đôi mắt bồ câu biết cười kia...đã rời xa hần 4 năm rồi...đúng là 4 năm, chính xác là như vậy...

- Giờ thì anh đã hiểu được cái cảm giác cô đơn rồi, nó như ngàn mũi giáo xuyên qua anh vậy, em ở bên đó có sống tốt không, còn anh thì không tốt chút nào...rất buồn...anh xin lỗi vì đã làm sai lời em nói trước lúc ra đi, anh sẽ ở vậy cho đến khi gặp được em...cả cuộc đời Trần Dương Thần này chỉ yêu mỗi mình em thôi...

Hần gục xuống, sờ sờ thảm cỏ xanh mướt trên nấm mồ Hạ Quyên Quyên, mà ánh mắt đờm buồn khó tả.

- Anh đã 35 tuổi rồi, cái tuổi ngất ngưỡng, đã già thật rồi, còn em sao mãi cứ trẻ vậy...cứ đẹp vậy...anh sắp không xứng với em nữa rồi...

Mùi hương từ cánh đồng lavender gần đó bay tới, cái hương thơm ngào ngạt đó khiến tim hần cứ nhói lên...cái mùi hương quen thuộc làm sao...

Ánh mặt trời đang dần lặn xuống, khuất sau dãy núi kia, cả cuộc đời này...hần sẽ vẫn mãi chờ cô...

Nhất định, kiếp sau anh sẽ đền cho em một cái đám cưới hoàn hảo trên cả hoàn hảo...đợi anh...nhớ phải đợi anh...

Tiểu Quyên yêu dấu...

Kiếp sau đừng yêu ai cả, chờ anh nhé!

Tạm biệt!

- ----hết chap 81----

...

Chẳng biết nói gì hơn!

Chương 82

Mùa thu ở Canada, lá phong đỏ rơi nhẹ nhàng trong gió, tinh nghịch tranh đua nhau ngấm ánh mặt trời, rồi từ từ chạm nhẹ xuống đất...Mùa thu ở Canada là đẹp nhất.

Trần Dương Thần sau khi họp xong liền quay trở về khách sạn, hắn vừa trải qua một cuộc họp vô cùng căng thẳng, vị khách hàng bên kia rất khó tính nên hắn phải mất khá lâu để đàm đạo.

- Lão đại, tối nay 9 giờ chúng ta sẽ cất cánh sang Việt Nam.

- Được rồi, cậu cứ sắp xếp đi.

- Vâng!

- Tôi sẽ ra sảnh trống đợi, cậu mau đi lấy xe đi.

Nguyên gật đầu rồi nhanh chóng chạy ra ngoài lấy xe.

Trần Dương Thần nhàn nhã nhâm nhi tách cafe trên tay rồi với tay lấy một tờ báo gần đó.

Không gian yên tĩnh, hắn đến nơi này cũng đã được 2 ngày rồi nhưng vẫn chưa đi chơi được nơi nào cả, hôm nay cũng là ngày cuối hắn ở đây. Mặc dù đã ở cái tuổi 35 nhưng hắn vẫn còn rất phong độ, gương mặt đẹp trai không tì vết, chiếc mũi cao cùng đôi môi mỏng bạc tình.

Nhiều người phụ nữ đi qua mà nhìn hắn không chớp mắt, họ trầm trồ

khen ngợi, người thì đứng từ xa lên chụp hình lại, tất cả chỉ vì ham muốn của bản thân họ.

- Chú đẹp trai!

Tiếng con nít từ đâu vang vọng lại, hấn nheo mày bỏ tờ báo xuống. Thì ra là một cô bé tầm 3 tuổi.

Dễ thương quá!

- Chú đẹp trai đang làm gì vậy?

Cô bé hớn hờ tiến lại phía hấn.

- Chú đang đọc báo, cháu tên gì?

Hấn cùng nhàn nhã đáp lại.

- Dạ Carrie Laurant, tên tiếng trung là Ngọc Hoài.

Trần Dương Thần cười nhẹ, tên nghe dễ thương quá, nếu đứa bé xinh đẹp này là con của hấn thì tốt rồi.

- Cháu làm gì ở đây? Ba mẹ cháu đâu rồi?

- Chú nhìn giống anh trai cháu quá, chú là ba cháu sao?

Trần Dương Thần mỉm cười rồi bế cô bé lên đặt lên chân mình.

- Ba cháu đâu?

Trần Dương Thần tò mò hỏi, chưa bao giờ hấn thấy tò mò như lúc này, nếu là bình thường hấn sẽ rất qua loa, có khi lại không chú tâm

tới.

- Mẹ nói cháu không có ba! Chú làm ba cháu đi, chú đẹp trai!

Trần Dương Thần mỉm cười gật đầu, nhìn cô bé này hẳn lại nhớ đến Quyên Quyên, nụ cười có cái má lúm sâu thẳm này thật giống, cả đôi mắt bồ câu nữa, giống lắm, không biết mẹ bọn chúng như thế nào.

- Cháu có cả anh trai sao?

- Vâng, anh ấy chỉ sinh hơn cháu có mấy phút thôi! Anh ấy đẹp trai giống chú lắm.

- Vậy hả!

- Mẹ cháu tên gì?

- Dạ, Rose Laurrant Do.

- Vậy hả, nếu có dịp chú cũng muốn gặp mẹ cháu.

- Để cháu dẫn chú đi gặp luôn.

Cô bé hớn hờ, đôi tay nhỏ nhắn nắm lấy đôi tay to lớn của hắn, hắn thích lắm, như hắn đang được con gái mình dắt đi chơi vậy.

- Nay, mẹ dặn không được đi theo người lạ cơ mà!

Đằng xa là tiếng của một cậu bé khoảng tầm 3 tuổi, nhìn khuôn mặt lạnh lùng nhìn hắn kia, trông già dặn chết đi được.

Trần Dương Thần nheo mày, sao thằng bé này nhìn quen quen, rất giống một ai đó mà hắn không thể nào nhớ ra được. Trần Dương

Thần mỉm cười rồi tiến lại nó, tay xoa xoa đầu.

- Cháu là anh trai của cô bé này hả?

- Nhìn chú rất quen.

Nó lạnh lùng hỏi, mới 3 tuổi thôi mà cứ ngỡ như 30 tuổi vậy.

- Chú cũng đang tính nói câu đó đây!

- Vâng.

Tiểu quỷ mặt lạnh đáp lại. Làm hắn cảm thấy có chút hứng thú.

- Cháu tên gì?

- Dương Thanh.

Nó nhìn hắn rồi hỏi lại câu đó.

- Chú tên Trần Dương Thần.

Bỗng mắt thằng bé loé sáng lên, đôi môi mỏng nhếch lên cười.

- Chú là Trần Dương Thần, chủ tịch của chuỗi tập đoàn dầu mỏ, đang điều hành tập đoàn Trần Thị, ngoài ra chú còn là Lão đại khét tiếng của xã hội đen. Phải không?

Trần Dương Thần hoàn toàn ngỡ ngàng, tất cả thông tin về hắn cậu bé này nắm rõ như in, đã vậy thông tin mật hắn làm lão đại cũng bị nó phanh phui, nó quả là có bộ óc của thiên tài, nếu được đào tạo kĩ lưỡng có khi sẽ lại có một Trần Dương Thần thứ 2.

- Sao cháu biết chú là lão đại xã hội đen.

- Ông cháu nói! Ông ấy còn nói ngày trước là bạn của ba chú đấy.

Cậu bé vẫn giữ một khuôn mặt lạnh.

- Thật sao? Ông cháu đâu, chú có thể gặp ông cháu được không?

Hắn thực sự rất tò mò người đã dạy cậu bé này, và cả người bạn lúc trước của ba hắn.

Ngọc Hoài nghe vậy liền hí hửng nắm lấy tay hắn, vui vẻ nói.

- Được, được chứ ạ, vì chú đẹp trai nên bọn cháu dẫn chú đi.

- Mẹ sẽ không đồng ý đâu!

Dương Thanh gạt tay cô bé ra, mẹ chúng đã dặn nếu có đi lạc nhất định không được đi theo người lạ.

- Biết đâu mẹ cũng thích chú này như chúng ta thì sao?

Trần Dương Thần mỉm cười tò mò nhìn hai đứa trẻ tranh luận, nếu cô còn sống thì chắc có lẽ con của hắn cũng lớn từng này rồi, cũng xinh đẹp hoạt bát như thế này rồi, chỉ tiếc là...

- Dương Thanh, Ngọc Hoài, hai đứa đi đâu này giờ làm mẹ kiếm muốn chết đây này.

Tim Trần Dương Thần như muốn thắt lại, hắn vừa nghe thấy gì vậy, sao giọng nói đó lại quen thuộc đến như vậy, ấm áp, nhưng cũng đầy bi thương.

Từ xa xa một người phụ nữ tầm 29-30 tuổi bước đến, cô vén mái tóc dài lên vành tai, trên môi nở nụ cười tươi tắn rạng rỡ, đôi mắt bồ câu biết cười, người đó sao mà lại quen thuộc đến như vậy...

Trong lòng hấn nhói đau, hấn thốt lên ba chữ...

- Hạ...Quyên...Quyên....

- ---- hết chap 82-----

Chương 83

Người phụ nữ quay sang nhìn hấn cười.

- Cảm ơn anh đã trông giùm tôi hai đứa nhỏ, đi thôi hai đứa.

Cô định chỉ chào rồi dắt tay hai đứa nhỏ đi nhưng đâu có dễ, cánh tay to lớn vội vàng giữ chặt cô lại. Ánh mắt hấn nhìn cô chân thật đến u buồn, dường như hấn đang khóc thầm trong lòng, hấn đang cố không thể hiện ra bên ngoài.

- Có chuyện gì sao?

Cô ngây thơ hỏi, nhìn hấn cứ như là muốn vồ lấy cô vậy.

- Tiểu Quyên, đúng là em rồi!

Hấn mỉm cười ôm chặt cô vào lòng, mùi hương Lavender quen thuộc ấy đã quyến rũ biết bao người phải bỏ mạng vì em.

Hai đứa nhỏ trơ mắt đứng nhìn, Ngọc Hoài thì cười khúc khích tỏ vẻ thích chí, còn Dương Thanh thì vẫn giữ một bộ mặt nghiêm trọng, lạnh lùng.

- Khoan đã, anh...nhằm người rồi. Tên tôi là...Đỗ...Ngọc...Hi...

Hấn không quan tâm vẫn một mực ôm chặt lấy cô, lần này hấn nhất quyết không buông tay nữa đâu, hấn mà buông nhất định sẽ hối hận suốt đời cho xem.

Nguyên chờ nãy giờ ở ngoài không thấy Trần Dương Thần ra liền chạy vào xem có xảy ra chuyện gì không? Ai ngờ, hắn bắt gặp một cuộc tương phùng.

- Anh mau buông tôi ra!

Cô khó chịu đẩy hắn ra, lần đầu gặp mặt mà đã sắc lang thế này rồi, thật là bất lịch sự mà, nhìn ăn mặc đâu đến nỗi nào.

Nguyên thấy vậy liền nhảy vào can thiệp.

- Lão đại, cô ấy biết đâu lại không phải là phu nhân, chỉ là người giống người thôi.

Hắn tức giận gạt tay Nguyên ra.

- Không phải, tôi chắc chắn đây là vợ tôi.

Đỗ Ngọc Hi ngó người ra, căn bản chẳng hiểu chuyện gì bọn họ đang nói cả. Thôi thì chuồn trước vẫn hơn. Cô lay tụi nhỏ.

- Đi thôi hai đứa.

Trần Dương Thần nghe xong, gương mặt thoáng chốc hoảng hốt, bèn ngăn cản.

- Không được, em không được đi.

Đỗ Ngọc Hi e sợ né bàn tay to lớn của Trần Dương Thần ra.

- ...

- Lão đại, cô ấy không hề biết chúng ta.

Nguyên cố sức giải thích.

- Mặc kệ, tôi không quan tâm.

Trần Dương Thần giờ đây chẳng còn gì để mất nữa, hắn chỉ cần cô, chỉ cần vợ hắn thôi.

Đỗ Ngọc Hi hoảng sợ nhanh chóng dặt tay hai đứa nhỏ bỏ đi. Mặc cho Trần Dương Thần đằng sau gào thét.

Ngọc Hoài tiếc nuối nhìn chú đẹp trai lần cuối, tại sao chú ấy đẹp trai lại nói chuyện dễ thương vậy mà mẹ lại không thích chú ấy cơ chứ? Thật khó hiểu.

- Chú!

Dương Thanh trầm ngâm nhìn Trần Dương Thần. Hắn dừng lại rồi bình tĩnh nhìn thẳng bé. Nguyên hốt hoảng nhìn Dương Thanh rồi lại nhìn Trần Dương Thần, kiểm tra ba bốn lần rồi, quả thật giống nhau như đúc, như hai giọt nước vậy. Bọn họ vẫn chưa nhận ra sao?

- Mẹ cháu là vợ chú đấy! Thật đấy!

Hắn huênh hoang khoe nhìn vẻ mặt không mấy quan tâm của thằng bé làm hắn mất hứng vô cùng.

Dương Thanh móc trong túi quần ra một tờ giấy rồi đưa lên cho Trần Dương Thần.

- Này, Dương Thanh con còn đứng ở đó làm gì nữa? Còn không mau đi.

Tiếng Đỗ Ngọc Hi thúc dục, cô thật sự không muốn cho con mình tiếp xúc với những người thiếu văn hóa như vậy.

- Đây là số điện thoại của cháu và địa chỉ nhà cháu, có gì chú tự tìm, nếu lạc đường thì gọi cháu, cháu dẫn đi, nhà cháu trong cái đồi lớn lắm. Với cả...cháu cũng thích chú làm ba cháu...vì cháu thần tượng chú lâu rồi...

Thằng bé nói xong, đôi má hồng ửng lên dễ thương vô cùng, nó xấu hổ bỏ chạy.

- Ôi trời, thằng bé nhìn khó gần vậy mà lại dễ thương ghê.

Nguyên bày tỏ nỗi lòng. Hấn cũng rất thích trẻ con nhưng ngặt nỗi không ai giúp hấn tạo ra chúng cả.

Trần Dương Thần trừng mắt nhìn hấn.

- Hủy giúp tôi chuyến bay chiều nay.

Trần Dương Thần khế nhìn đồng hồ.

- Nhưng lão đại còn có cuộc họp quan trọng ở Việt Nam vào trưa ngày mai, hủy thật sao?

- Vợ tôi là quan trọng nhất, không có điều gì quan trọng hơn thế cả, dăm ba cái họp đồng đó chưa bằng một sợi tóc của cô ấy nữa! Hiểu chưa?

Nguyên mỉm cười, rồi lấy điện thoại ra gọi cho đàn em hủy chuyến bay tối nay.

- Giờ chúng ta làm gì đây?

Nguyên cắt điện thoại rồi quay sang hỏi hấn. Hấn trầm ngâm suy nghĩ.

Ban nãy cô phủ nhận cái tên Hạ Quyên Quyên, cô nói rằng tên mình là Đỗ Ngọc Hi, mà cái tên này đối với hấn lại rất quen thuộc.

- Cậu có nhớ cái tên Đỗ Ngọc Hi không?

Nguyên suy nghĩ một hồi rồi nhanh chóng trả lời.

- Cái tên Đỗ Ngọc Hi này này chính là con gái của ông trùm Đỗ Nhất Trung đã thất lạc cách đây 25 năm, hồi đó tôi theo lệnh lão đại dẫn phu nhân lên căn nhà cũ bị bỏ hoang đó đã tìm được mảnh giấy có ghi tên của cô gái này.

- Đúng vậy, tôi dường như cũng đã sắp điều tra được rồi nhưng lại bị một thế lực nào đó hủy tiêu hết mọi chứng cứ, đâm ra vẫn chưa tìm ra được cha ruột của Quyên Quyên.

Nguyên đột ngột thét lên.

- Chẳng lẽ nào...

- Đúng vậy, đó cũng là điều tôi đang suy nghĩ. Hình như là đúng rồi.

- Nhưng chúng ta cũng đâu thể khẳng định được cô gái kia là phu nhân đâu, cô ấy căn bản còn không biết chúng ta là ai cả. Với lại... không phải phu nhân đã....trong vụ nổ...

Nguyên ngậm ngừng sợ lại động chạm tới nỗi đau của Trần Dương Thần. Trần Dương Thần mỉm cười, một nụ cười tự tin đến lạ thường.

- Tôi có thể khẳng định chắc chắn đó là vợ tôi Hạ Quyên Quyên.

Nguyên cũng chỉ biết im lặng, mong điều đó là thật, một trái tim đã bị vỡ liệu có dán lại được không? Đều là nhờ sự kì tích mà ông trời ban cho.

Cuộc đời đôi khi cũng sẽ xảy ra điều kì tích, biết đâu được nó lại đến với hần mà hần không hề hay biết thì sao?

- ---- hết chap 83-----

Sao đi mọi người!!!!!!

Để kết truyện nhanh nè!!!!!!

Chương 84

Hai đứa trẻ ngồi trên xe mà cứ nhắc đi nhắc lại chú đẹp trai khi nãy đã ôm chầm lấy cô làm cô rất mệt mỏi, cô tức giận nhìn chúng quát yêu.

- Mấy đứa đừng nhắc về anh ta nữa, chẳng có gì hay ho cả!

Ngọc Hoài lắc lắc cái đầu nhỏ, bĩu môi nhìn mẹ mình.

- Chú ấy đẹp trai vậy mà, mẹ đúng là chẳng có khiếu thẩm mỹ gì cả.

- Chú ấy nổi tiếng lắm đấy, còn hơn cả đại minh tinh mẹ hâm mộ.

Đỗ Ngọc Hi quay sang nhìn Dương Thanh với ánh mắt kinh ngạc. Thằng bé này chưa bao giờ biết mở miệng khen ai cả, hóa ra nó cũng biết khen người khác đó cơ.

- Thật sao? Kể ra hẳn ta nhìn cũng được, nhưng mỗi cái hơi biến thái, mẹ và hẳn có quen nhau thân thiết gì đâu mới lần đầu gặp đã sà vào ôm người khác rồi, thật bất lịch sự.

Dương Thanh khoác tay, gương mặt lạnh lùng chẳng kém gì Trần Dương Thần.

- Có khi chú ấy hợp tác cùng mẹ tạo ra chúng con đấy.

Nó nói xong mà mặt cô đỏ hết lên, thằng nhóc này đang nói bậy bạ cái gì vậy.

- Con học thối ăn nói vớ vẩn ở đâu thế, mẹ còn chẳng biết anh ta là ai nữa mà!

- Ba ruột con.

Dương Thanh nhanh chóng kết luận, thật ra thì thằng bé chỉ suy đoán vậ thôi, nhưng nó mong điều đó sẽ trở thành hiện thực.

Ngọc Hoài nghe xong mắt lóe sáng, cái miệng chúm chím cười miết.

- Thật sao? Vậy thì vui quá rồi! Chú đẹp trai sẽ trở thành ba ruột của con.

- Mấy đứa vớ vẩn quá, về nhà mẹ méc với ông mấy đứa cho coi.

- Ông thương tụi con lắm, không có như mẹ đâu, mẹ ngốc lắm.

Đỗ Ngọc Hi tức lắm nhưng cũng đâu thể nào cãi được hai cái miệng ranh con kia, ai bảo có con là sướng đâu, một đứa thì sinh ra mặt lạnh lùng, khó gần, đầu óc thì thiên tài, mỗi lần cô nói chuyện với nó như một trời một vực vậy, con đứa còn lại thì miệng nói liên tục, khi im lặng thì dễ thương vô cùng, còn mà khi nó hứng thú một thứ gì đó mà cô phản đối thì cái miệng xinh đẹp đó sẽ làm việc liên tục không ngừng nghỉ cho đến khi cô chịu thua.

- -----

Ở Canada, các biệt thự trên đồi đều rất khá phổ biến, nhất để có đủ tiền xây lại là một vấn đề lớn, hầu hết các biệt thự ở đây đều là thuộc những chính trị gia hoặc là các ông chủ có tiền, họ xây dựng các khu nghỉ dưỡng để khi có dịp nghỉ ngơi sẽ đến đây.

Khung cảnh ở Canada đẹp như mộng, lá phong đỏ rơi khắp các con

phố, trải dài từ đầu ngõ tới cuối ngõ, các bãi cỏ xanh mướt hòa cùng màn trời xanh ngắt, ánh nắng thì mờ nhạt dịu nhẹ tạo cảm giác dễ chịu.

Chiếc xe Mercedes-Benz từ từ tiến vào cổng dinh thự, một tòa lâu đài có kiến trúc cổ xưa. Bên cạnh là một cánh đồng hoa Lavender đủ loại, loại nào loại nấy hương thơm ngào ngạt, dịu êm.

Chủ nhân của tòa lâu đài này là một người Trung Quốc, tên của ông ta là Đỗ Nhất Trung.

Đỗ Ngọc Hi bế Ngọc Hoài xuống xe rồi tiến thẳng vào tòa lâu đài trước sự chào đón của mọi người.

- Ba mẹ con đi mua sắm về rồi sao?

Đỗ Nhất Trung năm nay đã ngoài 50, nhưng nhìn ông vẫn còn khỏe khoắn lắm, ông niềm nở ra đón các cháu.

- Ông ơi!

Ngọc Hoài chạy lại ôm ông, hôn tới tấp.

Ở nhà ông cưng Ngọc Hoài nhất, vì lúc nào cô bé cũng rất thân thiện với ông không như thằng quý nhỏ kia suốt ngày làm mặt lạnh, không biết giống ai nữa.

- Tiểu quý không chào ông à?

Thằng nhóc vẫn giữ đúng tiết khí lạnh như băng.

- Trưởng thành là khi nhìn nhau chào là đủ, không nhất thiết phải chạy lại ôm hôn thế kia, nhìn kém sang!

Ông cạ ngôn với nó, nó nói chuyện như ông cụ non vậy, còn già hơn cả ông nữa.

- Ba à, biết nó nói vậy rồi còn hỏi!

Đỗ Ngọc Hi nhéo hai cái má sệ của Dương Thanh làm nó đau điếng.

- Lần sau mà còn nói chuyện kiểu đó với ông là mẹ vả tét đít đấy.

- ...mẹ ngốc thì làm gì được con nào!

Nó lờm lờm.

- Con! Thật hết chịu nổi, con ai mà láo lếu thế không biết.

- Cũng từ bụng mẹ chui ra thôi, mẹ không nhớ sao!

- ...

Lúc nào cũng vậy, hai mẹ con nhà này cứ như khắc tinh của nhau vậy, mỗi lần vậy đều là ông đứng ra giảng hòa cho bọn họ.

- Thôi, được rồi. Mỗi lần ông xem hai mẹ con con đấu khẩu là nhức đầu nhức tai, mau mau vào nhà thôi.

- Hừm! Cháu cũng chẳng thèm chấp mẹ!

- Hứ! Tiểu quỷ. Mẹ đây mới không thèm chấp con đấy.

Hai mẹ con như hổ dữ nhìn nhau rồi thân ai nấy về phòng của mình.

- -----

Vài ngày sau.

Cốc cốc.

Dương Thanh đi thẳng vào trong thư phòng của Đỗ Nhất Trung, ông đang đọc sách thấy cậu cháu quý tử liền đặt sách xuống mỉm cười nhìn.

- Hôm nay rờng đến nhà tơm à? TỰ dưng hôm nay cháu lại vào đây? Có muốn ngồi lên đùi ông không?

Ông mỉm cười, dù gì nó cũng là đứa bé 3 tuổi, cũng cần được người lớn nâng niu, chiều chuộng, do sinh ra trước Ngọc Hoài mấy phút nên phải mang gánh nặng làm anh đầy cực khổ, khi nó có ý thức thì luôn cho mình bộ mặt lạnh như vậy, cảm giác rất khó thân thiện.

- Cháu nghĩ mình tìm ra được ba ruột của mình!

Miệng ông đang cong bỗng ngừng lại, xem ra thằng bé đang rất nghiêm túc.

- Có thể là nhìn nhầm. Cháu chẳng có bằng chứng gì cả.

Dương Thanh rút ra một tập hồ sơ rồi đưa cho Đỗ Nhất Trung.

- Cái gì đây?

- Mấy hôm trước cháu gặp chú ấy, có lên nhờ Ngọc Hoài trộm lấy một vài cọng tóc để làm xét nghiệm ADN.

- Kết quả?

- Đúng như cháu nghĩ, 99,98% là quan hệ cha con...Cháu nghĩ ông cũng đã biết sự thật này lâu rồi.

Đỗ Nhất Trung mỉm cười nhìn thẳng bé, quả thật nó rất thông minh, không gì là không dấu được nó cả.

- Đúng vậy, cháu và Trần Dương Thần chính là cha con ruột của nhau.

- --- hết chap 84 -----

chẳng hiểu sao chiều đến giờ không đăng nhập được vào wattpad. Mặc dù đã cập nhật phiên bản mới.

May mà giờ vô được, đã để mọi người chờ lâu rồi, mọi người cho mình cái bình luận với vote nhé, mình viết truyện trên đây chẳng được chút tiền lương gì cả, viết vì sự đam mê, vì được mọi người ủng hộ nên cố kiên trì, cảm ơn nhiều lắm.

Chương 85

- Đúng vậy, ngay từ đầu ta đã biết Trần Dương Thần là cha ruột của mấy đứa!

Dương Thanh nheo mày vẻ khó hiểu.

- Tại sao mẹ cháu lại không nhớ chú ấy, một chút kí ức cũng không? Chẳng lẽ...

Đỗ Nhất Trung lắc đầu thờ dài nói.

- Chính xác là những gì cháu đang suy nghĩ, nó bị mất trí nhớ. Từ lúc nó về đây nó đã không còn kí ức nữa rồi, ngay cả tại sao nó mang thai hai đứa nó cũng chẳng nhớ.

- Chắc ông từng nghe cái tên Hạ Quyên Quyên rồi.

- Hừm...đúng vậy, đó chính là tên mẹ con lúc nó còn ở cạnh Trần Dương Thần.

- Cháu nghĩ ông nên có một lời giải thích về tất cả chuyện này, vì sao ông mới nuôi mẹ từ 4 năm trước, và tại sao ông lại không chịu nói sự thật cho mẹ cháu về cha ruột của bọn cháu!

Đỗ Nhất Trung nheo nheo đôi mắt, đẩy cái gọng kính vàng lên thờ dài lần nữa, thằng nhóc này quả thật rất giống Trần Dương Thần, không chỉ ngoại hình mà còn có cái bộ não khó ai có thể đoán được.

- 25 năm trước, ông và ông nội của cháu, chính là ba của Trần

Dương Thần, kết nghĩa làm huynh đệ, ngoài ra còn có một tên nữa đó là Nghiêm Mặc Huy, cái thời đó mọi người gọi cả ba bọn ta tam đại quyền thế, cũng chỉ là ba cái chức xã hội đen, ta thì không hứng thú cho lắm, còn ông nội cháu thì từ lúc lấy bà cháu thì đã quyết tâm rửa tay gác kiếm, tu tính làm việc thiện lương nhưng mà đâu có dễ từ bỏ như bọn ông nghĩ, Nghiêm Mặc Huy nổi tiếng là kẻ tham vọng, ông ta luôn luôn chống đối lại mọi thứ, ông ta quyết định giết hết nhà ông nội cháu để thể hiện thị uy nhưng không biết ông ta nghĩ cái gì mà lại đi tha cho Trần Dương Thần để rồi 4 năm trước phải nhận được kết cục tồi tệ.

Đỗ Nhất Trung nhấp miếng trà lấy sức rồi tiếp tục.

- Mẹ cháu bị Nghiêm Mặc Huy bắt cóc, trước ngày đó một ngày ông có nhận được một bức thư, người gửi không ai khác chính là cha cháu, lúc đó ông cũng rất ngạc nhiên nhưng rồi gạt bỏ những suy nghĩ đó ông quyết định về lại quê hương, tìm lại đứa con gái bị thất lạc của mình bao lâu nay.

Dương Thanh nhìn ông lại nhớ ra chuyện vội vàng hỏi.

- Tại sao năm đó ông lại để lạc mất mẹ cháu?

- Năm đó ông đang công tác ở nước ngoài thì hay tin bà ngoại cháu chuyển dạ, ông gấp rút thu xếp ổn thỏa mọi thứ nhanh chóng quay trở về thì không may bà ấy vì yếu sức sau sinh nên đã qua đời...Lúc ông quay lại chỉ còn xác người với xác người chất thành đống, máu lênh láng khắp căn nhà, đứa con gái của ông thì biến mất, mọi người lại chẳng còn ai sống sót, có người bảo Nghiêm Mặc Huy đã ném con bé vào rừng cho mãnh thú làm thịt, ông cũng muốn trả thù lắm chứ, nhưng ngày đó thế lực của hắn ta càng lúc càng lớn mạnh, ông đấu với hắn ta chỉ e là "lấy trứng chọi đá".

- Thì ra là vậy!

Dương Thanh gật đầu, ánh mắt chim ưng nhìn ông, thì ra ông cũng có nỗi khổ của riêng mình.

- 4 năm trước ông nghe tin Ngọc Hi còn sống, cháu không biết được là ông đã vui mừng thế nào đâu, ông đã gấp rút quay về nhưng lại gặp một chuyện không hay, thuộc hạ của ông ngày trước giờ làm việc cho Nghiêm Mặc Huy vì biết ông về nên đã báo cho ông, nên ông đã tìm ra được địa chỉ nhà của Hạ Phong Đăng, kẻ đã cướp đi đứa con gái vừa mới lọt lòng của lão già này... Khi ông cứu con bé thì nó đã ngất xỉu, đồng hồ trên thuốc nổ chỉ còn đúng 60 giây may mắn thay thuộc hạ của ông từng được huấn luyện trong quân đội Mỹ về gỡ bom chuyên nghiệp nên đã cứu được con bé. Lúc đưa con bé ra chúng ta phát hiện trên trán con bé có vết thương, ta nghĩ đó chính là nguyên nhân khiến nó mất trí nhớ.

- Sao ông không nói với mẹ ba ruột con vẫn còn hiện hữu trên đời này chứ?

- Ta không muốn nó phải đau khổ nữa, ta đã điều tra tất cả về nó và Trần Dương Thần, nó đã chịu đau khổ nhiều rồi...

Ông nhăn mặt, có chút tức giận nói. Dương Thanh đập mạnh vào bàn đứng dậy nói, ánh mắt nó kiên quyết chẳng khác gì cha nó - Trần Dương Thần.

- Ông làm vậy là quá ích kỷ rồi, mẹ cũng cần biết sự thật này, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi ông ngoại.

Ông thở dài phiền muộn, ông nghĩ thầm đã dấu được 4 năm rồi chẳng lẽ lại không dấu được cả đời, ông chỉ muốn cô có một cuộc sống yên ổn thôi mà, ông chỉ có duy nhất đứa con gái này thôi.

Dương Thanh lắc đầu, ông làm vậy chỉ khiến mọi chuyện trở nên rắc rối hơn thôi.

Bên ngoài đột ngột có tiếng vang vào, cánh cửa hé nãy giờ mở rộng ra, đôi mắt Đỗ Ngọc Hi đã đỏ hoe lên từ bao giờ.

- Thưa cha...tất cả...đều là thật sao?

- Mẹ!

- Ngọc Hi!

Cả hai bất ngờ không kịp phản ứng, thì ra nãy giờ cô đã đứng đây nghe hết tất cả.

- Con và Trần Dương Thần thật sự có quan hệ đó sao cha? Xin cha hãy cho con biết!

Trái tim cô không hiểu sao lại nhói đau khi nhắc đến ba chữ...Trần... Dương... Thần...kia...

Nước mắt rơi lã chã trên gương mặt xinh đẹp của cô, mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?

Chương 86

Hôm nay Trần Dương Thần quyết định cởi bỏ lớp áo vest khô cứng, khoác lên mình bộ đồ mà 4 năm trước cô mua cho hắn, hắn giữ lắm giờ mới dám mang ra mặc.

Trên tay là một bó hoa Lavender, hương thơm dịu nhẹ, đậm tình chắc chắn là cô sẽ thích mê cho mà xem.

Vị quản gia đưa hắn vào trong phòng khách rồi dặn kẻ khác dâng trà rồi đi gọi ông chủ ra gặp mặt, ngoài ra Trần Dương Thần còn dặn dò thêm nếu được tiểu thư nhà này ra tiếp cũng được.

Hắn mỉm cười xoay qua xoay lại chiếc nhẫn cưới, không biết là cô có còn giữ không? Không sao, nếu làm mất rồi thì hắn sẽ mua lại cái mới, hắn nhiều tiền mà.

Hắn ngắm nghía xung quanh căn biệt thự, nhìn rất sang trọng nếu tiểu Quyên của hắn thích sống kiểu kiến trúc này thì hắn sẽ xây hắn một toà lâu đài theo ý cô và đặt tên cô làm tên gọi của toà lâu đài đó.

Thực ra thì hôm qua hắn có gọi điện cho Dương Thanh hỏi về kết quả xét nghiệm, nhưng mà đến hôm nay mới có kết quả nên đâm ra hắn tò mò quá nên trực tiếp đến hỏi luôn, tiện thể gặp vợ hắn.

- -----

- Cha! Xin cha hãy cho con biết? Con và anh ta rốt cuộc là quan hệ gì?

- Mẹ! Chuyện này...

Dương Thanh định ngăn cản nhưng bị ông gọi lại.

- Cũng đến lúc con nên biết sự thật rồi.

Không khí trong phòng căng thẳng hơn bao giờ hết, bí mật 4 năm nay và cả vì sao Trần Dương Thần ngay từ lần đầu gặp mặt đã ôm lấy cô, ánh mắt hằn u buồn nhìn cô.

Ông thật sự rất muốn giấu chuyện này, nó chỉ khiến cô thêm đau khổ hơn thôi nhưng giờ thì tất cả đều bại lộ rồi.

Không khí căng thẳng bị phá vỡ khi vị quản gia bước vào.

- Thưa ông chủ, có ngài Trần Dương Thần đến.

Cuối cùng thì cũng đến rồi, lão đã chờ 25 năm nay, con trai độc nhất của người bạn thân.

- Nói với cậu ấy ta sẽ ra ngay.

- Vâng!

Đỗ Nhất Trung lắc đầu rồi quay sang nhìn Đỗ Ngọc Hi, cô đang rất thất thần, cũng phải thôi một bí mật động trời vậy mà sao cô có thể bình tĩnh được chứ.

- Con có muốn ra gặp cậu ấy không?

Cô nhanh chóng lắc đầu, khi mọi chuyện đang không rõ ràng như thế này sao cô có thể nhìn mặt anh ta đây chứ.

- Con sẽ ra gặp chú ấy!

- Không được, con ở lại đây với mẹ con đi, để mình ta đi gặp được rồi.

- Cũng được.

Đỗ Nhất Trung thở dài rồi đi ra ngoài, ông sợ cô sẽ vì chuyện này mà giận ông, khi cô nhớ ra tất cả mọi chuyện sẽ rời xa ông, ông sẽ lại sống trong cô đơn, như những ngày tháng mà ông đã từng trải qua 4 năm trước đây.

[...]

Trần Dương Thần nhìn thấy Đỗ Nhất Trung niềm nở đứng lên lịch sự đưa tay lên bắt tay ông.

- Chắc cũng 30 năm rồi tôi mới được gặp lại cậu, cậu ngồi đi!

- Vâng!

Trần Dương Thần nhếch môi cười rồi ngồi xuống. Đỗ Nhất Trung nhấp miếng trà rồi nói tiếp.

- Hồi đó cậu chỉ là thằng nhóc 4, 5 tuổi nhưng lại mang bộ óc của những người thiên tài, thảo nào con trai cậu nó thừa hưởng được gen tốt từ cậu.

Trần Dương Thần nhếch môi cười tự mãn.

- Chắc không cần nói cậu cũng biết kết quả xét nghiệm rồi phải không?

- Vàng, cháu đã biết đáp án này rồi, mục đích cháu đến đây hôm nay chỉ để gặp con gái bác và cũng là vợ cháu.

- Nó...đã bị mất trí nhớ từ vụ nổ 4 năm trước rồi, hiện giờ nó không nhớ cậu là ai đâu.

- Cháu sẽ đợi, đợi cho đến khi cô ấy nhớ ra cháu là ai?

- Có khi là mất cả cuộc đời, cậu có dám cá cược?

- Một con người nếu đã dám yêu thì sẽ dám làm tất cả vì người mình yêu! Kể cả việc chờ đợi người đó trong vô vọng.

Đỗ Nhất Trung mỉm cười, nói được câu này quả không tầm thường, ông biết Trần Dương Thần xưa nay luôn là kẻ lạnh lùng, hiếu thắng, rất ít khi thấy hấn bộc lộ tình cảm như thế này, con bé có thể làm thay đổi một người như hấn thật sự là điều kì tích.

- -----

Trần Dương Thần quyết định trở về nước trước, hấn đã nói sẽ chờ mà, hấn đã chờ đợi 4 năm rồi, đương nhiên thêm bao nhiêu năm hấn cũng sẽ chờ được, cô không muốn nhớ ra hấn ngay bây giờ, không sao, khi nào cô tự nguyện đồng ý nhớ ra hấn, tất cả hấn đều không ép buộc. Chỉ cần cô còn sống, chỉ cần cô tồn tại, cô không rời xa hấn, chỉ cần như vậy là quá đủ rồi, hấn không cần gì nhiều.

Khoảng thời gian 4 năm đối với hấn như cực hình vậy, hấn sống trong nỗi cô đơn, cô độc, người tâm sự với hấn mỗi đêm chỉ là một tấm ảnh hay một món đồ vật gì đó của cô hay dùng hàng ngày, ban ngày hấn mạnh mẽ ngoài thương trường nhưng ban đêm hấn lại cần có một vòng tay ôm lấy và che chở hấn.

Thời gian qua hẳn cũng tập làm quen với mọi thứ, hẳn không giết người nữa, hẳn biết kiên nhẫn, biết thế nào là cảm giác đợi chờ.

Gặp lại được cô như một kì tích vậy, cảm giác như ông trời đang trêu người hẳn vậy, cho hẳn đợi chờ 4 năm, cứ ngỡ là cô đã ra đi vĩnh viễn nhưng cũng thật buồn cười khi lại cho cô và hẳn gặp nhau trong tình trạng éo le này.

Hẳn đã nói sẽ chờ đợi, chờ đến khi cô nhớ ra hẳn.

- - - - -

1 tháng sau!

Mùa thu bắt đầu đi rồi, giờ chỉ còn lại mùa đông lạnh lẽo đến thấu xương thấu tủy.

Sau khi hoàn thành công việc ở công ty hẳn nhanh chóng thu xếp trở về nhà để đón giáng sinh, mặc dù chỉ là với Nguyên, với người hầu trong nhà hẳn cũng thấy vui vẻ và ấm cúng rồi. Chỉ tiếc là hẳn có gia đình, có hai đứa con xinh xắn nhưng lại không được đoàn tụ, kể cũng buồn.

Tuyết tháng 12 rơi dày đặc khắp các ngõ đường, hẻm nhỏ, chiếc xe BMW khó khăn lắm mới hoàn thành đoạn đường từ tập đoàn về đến biệt thự, tuyết rơi nhiều quá nên giao thông cũng trở nên khó khăn.

Trần Dương Thần đã ngoài 30 mà nhìn vẫn còn phong độ lắm, hẳn bước xuống xe, trên cổ là chiếc khăn choàng để giữ nhiệt, gương mặt hẳn còn lạnh hơn băng tuyết, đôi chân thẳng dài nhanh chóng tiến vào sảnh chính, bọn gia nhân nhanh chóng xếp thành hai hàng để chào đón ông chủ của họ.

Nguyên chạy ra nghênh đón.

- Lão đại đã về!

- Ừ!

- Hôm nay nhà chúng ta có khách đấy ạ!

Trần Dương Thần nheo mày, nhà hấn xưa nay hiếm ai đến chơi, hôm nay lại có khách, thật kì lạ.

- Ai?

- Ba đẹp trai!

Nguyên chưa kịp trả lời thì Ngọc Hoài từ đâu chạy tới ôm lấy hấn. Trần Dương Thần hoàn toàn bất ngờ.

- Sao con lại ở đây?

Hấn hôn lên trán cô bé rồi bồng nó lên.

- Là mẹ dẫn con về.

Chương 87: End

- Là mẹ con dẫn con đến đây.

Lồng ngực như đập mạnh hơn, hấn vừa nghe thấy gì vậy, Hạ...à không Đỗ Ngọc Hi dẫn Ngọc Hoài về nhà hấn.

- Mẹ chờ ba nãy giờ!

Ngọc Hoài ôm chặt lấy hấn, trầm trồ khen đúng là hương vị của ba ba rồi.

Dương Thanh cũng xuất hiện, thẳng bé mặt lạnh như Trần Dương Thần vậy, làm nó già đi mấy tuổi.

- Mẹ đang trên phòng ba đấy, liệu có gì mà nhẹ nhàng thôi!

Nó nói xong mà cả Nguyên và Trần Dương Thần đều phải đứng hình, còn Ngọc Hoài thì ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Ba ba, anh Thanh nói gì vậy? Ba ba sẽ làm gì mẹ sao?

Nguyên ho khụ khụ rồi đi vào, nếu để ý kĩ vành tai của cậu ta đang đỏ ửng lên.

- Không có đâu, con đừng nghe tiểu quỷ này nói bậy.

Dương Thanh nhếch môi cười Trần Dương Thần, để xem hấn có làm gì cô không?

[...]

Đỗ Ngọc Hi lướt sơ căn phòng, những vật dụng này, rồi cả tấm rèm cửa, sofa hay giường ngủ cũng đều rất quen thuộc, dường như Trần Dương Thần không muốn thay đổi chúng vậy, 4 năm rồi căn nhà này vẫn chẳng thay đổi gì cả, cả người nữa và cả tình yêu cháy bỏng mà hắn dành cho cô nữa, vẫn chẳng thay đổi, vẫn nguyên vẹn.

- 4 năm qua anh vẫn giữ nguyên mọi thứ để chờ em về, anh biết là em sẽ không bỏ anh mà đi mà, phải không? Trần phu nhân.

Trần Dương Thần nhếch môi ôm chặt lấy cô nàng từ phía sau, cô có hơi gượng nhưng cũng mặc để hắn làm càn.

- Em nhớ ra tất cả rồi sao?

Cô nhẹ nhàng gật đầu, vành tai đỏ ửng lên, mùi hương quen thuộc của hắn làm cô thấy bối rối nhưng lại gần gũi vô cùng.

- Thần!

Cô khẽ gọi tên hắn, lồng ngực hắn như muốn vỡ tung ra, vợ...vợ hắn đang kêu tên hắn thật sao? Đây không phải là mơ đúng không?

- Tiểu Quyên!

Giọt nước mắt hạnh phúc rơi dài vào da thịt cô, hắn gục xuống vào cổ, thút thít khóc.

Cô mỉm cười xoa đầu hắn, đã gần 35 rồi mà cứ như đứa trẻ thế này, Trần Dương Thần lạnh lùng, mặt không cảm xúc đi đâu rồi, sao giờ lại biết khóc, biết cười thế này, giờ cô mới nhận ra đàn ông dù có mạnh mẽ đến đâu thì cũng sẽ có lúc gục ngã và khi đó sẽ cần một

người ở bên để an ủi, động viên.

- Em đã trở về rồi đây! Sao lại khóc?

- Anh hạnh phúc quá, em không biết 4 năm qua anh như thằng mất hồn, chỉ biết làm việc và làm việc để vơi đi nỗi nhớ em. Anh cứ tưởng em đã rời xa anh mãi mãi rồi chứ...anh đã rất buồn...rất buồn...

- Em xin lỗi...vì đã quên mất anh...

- Không sao nữa rồi, từ giờ trở đi cả gia đình 4 người chúng ta sẽ sống hạnh phúc, mãi mãi có phải không?

Đỗ Ngọc Hi mỉm cười lộ cái má lúm quen thuộc rồi gật đầu.

- Ừ! Mãi mãi là như vậy.

Hắn đã chờ 4 năm rồi, hắn đang rất khao khát được yêu lần nữa.

- Vợ à, đêm nay giáng sinh vợ cho chồng một món quà đi.

Trần Dương Thần nũng nịu đòi hỏi.

- Quà gì?

- Đó là được "ăn thịt" vợ.

....

Tuyết đêm nay rơi thật đẹp, báo hiệu một mùa xuân mới sắp bắt đầu, hiện thân cho một kết cục tốt đẹp, ánh trăng sáng soi cặp vợ chồng yêu nhau, thân thể họ đẹp như triệu vì sao đang quấn quýt lấy nhau

mãi không chịu rời, người phụ nữ yếu mị bám chặt lấy người đàn ông, họ cùng luân chuyển theo từng nhịp điệu, hơi thở, mùa đông tháng 12 tuyết vời.

Dưới nhà, cả gia nhân cùng mọi người đang chờ đợi cặp đôi uyên ương xuống, mà đã 2 tiếng rồi vẫn chưa thấy động tĩnh gì, Ngọc Hoài tính đi lên kêu ngay lập tức bị Nguyên chặn lại.

- Ba mẹ cháu lâu ngày không gặp nên có rất nhiều chuyện để tâm sự, chúng ta không nên làm phiền đến họ.

- À, ra là vậy.

Cô bé ngây thơ, gật đầu hiểu.

Còn Dương Thanh thì nhàn nhã ăn, ánh mắt cậu bé lạnh lùng khiến đám gia nhân phải né xa, một Trần Dương Thần ba được thuần phục, giờ lại thêm một Trần Dương Thần con được sinh ra, máu lạnh không kém, liệu ai sẽ giúp cậu ta gỡ bỏ lớp mặt nạ không cảm xúc đấy đi, thay vào đó là khuôn mặt biết cười và cũng biết khóc giống mẹ cậu đã là cho cha cậu vậy, đó đều là điều của tương lai, biết đâu được sẽ có ngày đó thì sao?

- -----

Sau khi Đỗ Ngọc Hi nhận được điều trị việc mất trí nhớ bằng thuật thôi miên và cô cũng đang dần dần lấy lại mọi kí ức thì Trần Dương Thần không chịu nổi đành phải làm đám cưới ngay, hắn đã chờ 4 năm rồi và không thể chờ thêm nữa.

Chiếc váy cưới trắng tinh khiết được nhà thiết kế người pháp Rósalin Raul đính hàng ngàn viên ngọc trai quý và hàng chục viên kim cương lớn nhỏ lấp lánh toả sáng như những vì sao trên bầu trời.

Cô e then khoác tay cha mình bước vào lễ đường trước sự nghênh đón nồng nhiệt của mọi người, hai đứa nhỏ đi trước rải hoa, phù dâu và phù rể là Nguyên và Hạ Uyên Nhi.

Điều tuyệt vời nhất đời em là gì?

Đó là được trải qua những hi, nộ, ái, ố cùng anh, dù có đợi nhau bao nhiêu năm, dù có phải sang kiếp sau thì em vẫn sẽ đợi, vì tình yêu này, em nguyện làm tất cả.

Hạ Quyên Quyên bước tới lễ đài nắm lấy tay Trần Dương Thần mỉm cười, nước mắt rơi vì hạnh phúc.

Hôm nay, xung quanh đây đều được trang trí hoa Lavender, loài hoa yêu thích của cô, vừa có thể nhìn ra được biển thì còn gì lãng mạn hơn nữa.

- Trần Dương Thần, con có đồng ý lấy cô Đỗ Ngọc Hi làm vợ không?

Hắn mỉm cười rồi quay sang nhìn cô.

- Cả thế giới của anh đã thay đổi từ khoảnh khắc anh gặp em, anh đã ước ngày này nên đến sớm hơn để có thể nói rằng anh yêu em và nguyện dùng cả cuộc đời này bảo vệ và chăm sóc cho em. Anh đồng ý!

Nước mắt lăn dài trên gò má cô, lời hắn nói khiến trái tim vừa nhói lại vừa rung động thế này. Thời gian 4 năm chờ đợi lâu đến thế sao?

- Còn con, Đỗ Ngọc Hi?

- Thần, có lẽ cuộc đời này em gặp được anh đó là một sự diệu kỳ mà

ông trời đã ban cho em, mặc dù anh có tàn nhẫn, ngang ngược, đôi khi lại cưỡng bức em nhưng tất cả những điều anh làm chỉ muốn bảo vệ em, em từng nói cả đời này sẽ cảm hận anh, anh nghĩ sao về điều đó...

Trần Dương Thần nhanh chóng lắc đầu, cái câu nói "Dù có phải xuống địa ngục tôi cũng lôi em theo", hẳn nhớ chứ và cô cũng vậy...

- Em...yêu anh, em đồng ý.

Cả khán trường như oà lên, đều nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng cho cặp đôi.

Có thể em không biết nhưng anh đã yêu em từ 25 năm trước rồi và đến giờ vẫn yêu...Em không hiểu nổi nhớ chờ đợi nó cô đơn đến thế nào đâu...nhưng anh chẳng bận tâm vì điều đó nữa đâu vì anh sẽ bắt em dùng cả cuộc đời mình để bù đắp lại những tổn thương đó.

Có thể anh không biết em đã từng muốn giết chết anh đến thế nào? Em hận anh đến thấu xương, thấu tủy, cái ngày mà anh giết hết cả nhà em, em đã từng thề sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, sẽ giết anh cho bằng được. Nhưng giờ thì em nghĩ lại rồi, em sẽ bắt anh dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho em.

Màn khóa môi lãng mạn khiến bao nhiêu người phải trầm trồ, rồi đến màn ném hoa siêu kịch tính mà mọi người mong chờ nhất.

Hạ Uyên Nhi lần đầu đi đôi giày cao gót nên đứng không vững, Nguyễn thừa biết nên lúc nào cũng kè kè đi sau cô nàng để có té hay vấp ngã đều sẽ đỡ hoặc ứng cứu kịp thời.

Bó hoa được Hạ Uyên Uyên cố tình ném cho Hạ Uyên Nhi, cô bối rối nhảy lên đưa tay chụp nhưng lại quên mất mình đang đi cao gót,

thành ra tạo công ăn việc làm cho Nguyên. Thấy nàng ngã liền đưa tay ra đỡ liền.

Hắn nhếch môi cười nhìn cô rồi thầm thì.

- Khi nào tới lượt chúng ta cưới vậy Uyên Nhi?

Hạ Uyên Nhi đỏ mặt ném bó hoa vào mặt hắn. Nguyên chẳng để tâm chỉ thấy thích chí mà cười thôi.

Một khởi đầu mới cho cuộc đời, khi hai ta đều xuất hiện trong cuộc đời đối phương và làm xáo trộn lên mọi thứ.

Anh cần em và em cũng vậy, để chung tay sắp xếp lại mọi thứ này, có phải không?

- ----- End-----

Thân gửi những người đang đọc một lời chúc tốt đẹp nhất.

Cảm ơn đã đồng hành trong thời gian qua.

Truyện đến đây là hết rồi, quãng thời gian mấy tháng lười rồi lại siêng, cảm ơn những lời bình luận (chê và khen đều có) và các lượt bình chọn, đó chính là cái động lực để mình hoàn thành bộ truyện này.

Bình Dương, ngày 9/3/2019.

Thanh Hoài.

Tạm biệt.

Chương 88: Ngoại truyện

Hạ Uyên Nhi vì vui quá nên quá chén, đám cưới của chị họ lớn như vậy mà sao không vui được cơ chứ.

Cô lắc lắc ly rượu vang nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta là một doanh nhân và đã mở được công ty, hẳn ta đột nhiên sáp lại làm thân với cô làm cô bất ngờ vô cùng nhưng cũng mở lòng tiếp đón thôi.

Xem nào, đây có lẽ là người thứ 4 rồi, hôm nay cô xinh đẹp lắm sao ta, để coi năm nay cô vừa tròn 22 tuổi, nhan sắc cũng không gọi là nghiêng thành nghiêng nước nhưng cũng không đến nỗi nào gọi là ưa nhìn, vẫn có thể dùng mặt tiền này quyến rũ được đàn ông.

Nguyên nheo mắt đứng nhìn gã đàn ông kia, nãy giờ hẳn đếm cũng được 4, 5 tên rồi đó, sao cô ngọc này có thể tùy tiện nói chuyện với đàn ông lạ được chứ.

- Đây là danh thiếp của tôi, có gì cô cứ gọi cho tôi nhé.

Tên doanh nhân nhếch môi cười rút ra tấm danh thiếp rồi đưa cho cô, cô loạng choạng rồi cầm lấy nó, cười cười.

- Được, nhất định tôi sẽ gọi.

Con ma men đúng là đáng sợ, lần trước bị men say khống chế một lần, mém nữa thì bị ăn thịt vẫn chưa sợ, giờ lại còn dám đú đờn với trai làm ai đó tức sôi máu mà chẳng thể làm được gì.

Cô lạng qua lạng lại rồi chân không vững làm tên kia thừa dịp ôm lấy eo cô rồi bắt đầu giở trò lưu manh.

- Ấy, cẩn thận chứ!

- Hihi, cảm ơn anh.

Ánh mắt hấn quét dần những bộ phận gợi cảm trên người cô, nhưng đâu có dễ, hấn bị ăn bốp ngay lập tức.

Bốp!

Liên hoàn hai cú đấm vào mặt tên sở khanh, Nguyên tức giận cướp Hạ Uyên Nhi từ tay tên kia, tiện tay xé luôn tấm danh thiếp.

- Tay nào của anh đã sờ eo người phụ nữ của tôi, tôi...có cái sở thích lạ lắm, hễ có ai đụng chạm vào đồ gì của mình thì sẽ dùng súng bắn nát sọ kẻ đó, chắc...anh cũng từng nghe tên tuổi của tôi rồi chứ?

Tên kia nghe xong mà mặt mày tái mét, mồ hôi đổ ướt đầm đìa trán, hấn hét lên rồi chạy như tên điên ra khỏi bữa tiệc.

Trần Dương Thần cùng Hạ Quyên Quyên, kẻ mặt lạnh, kẻ thì ôm bụng cười.

- Hôm nay thấy cậu cũng có biểu cảm này trên khuôn mặt, đến tôi cũng không ngờ.

Trần Dương Thần cố ý chọc, tay vẫn không quên ôm eo tình tứ với Hạ Quyên Quyên.

- Cậu mau đưa con bé về nghỉ ngơi đi, nhìn nó say bí tỉ rồi kìa!

Hạ Quyên Quyên hiểu ý nên cố tính dành không gian riêng cho đôi bạn trẻ, cô biết chứ, 4 năm trước là cô phá đám bọn họ nên giờ đành lấy công chuộc tội.

- Vâng! Thuộc hạ đã rõ.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười.

- Có gì nhẹ nhẹ thôi, dù gì cũng là lần đầu của con bé.

Trần Dương Thần siết chặt eo cô, tình tứ nhìn.

- Vợ đáng lẽ phải nói câu đó với chồng chứ.

- Người ta đang nhìn kia.

- Nhìn thì nhìn, sợ gì, ai chẳng biết tiểu thư Đỗ Ngọc Hi đây là vợ của Trần Dương Thần.

Ngọc Hoài ăn uống no nê quay đi ngoảnh lại không thấy mẹ đâu liền đi tìm, hóa ra là đang ở cùng ba ba đẹp trai.

- Ba ba! Đêm nay con có thể ngủ chung với mẹ và ba không?

Cô bé ngây thơ nói, Hạ Quyên Quyên đứng hình quay sang nhìn hấn, biết ngay là mặt biến sắc rồi mà. Dù gì đêm nay cũng là đêm tân hôn của bọn họ nếu vậy...nhưng cô nên nói gì đây...

Cũng may vị cứu tinh Dương Thanh đến kịp lúc, nó kéo cô em gái ra.

- Đêm nay qua ngủ với anh!

Ngọc Hoài bĩu môi.

- Ai thèm ngủ với anh cơ chứ, nếu ba mẹ không cho thì em đành qua ngủ với gì Uyên Nhi vậy.

- Không được!

Nguyên đột ngột hét lớn làm con bé hoảng.

- Gì vậy?

Trần Dương Thần nheo mày.

- Lão đại, đã không còn sớm nữa, ngài và phu nhân nên nghỉ ngơi.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười rồi ôm Ngọc Hoài vào lòng.

- Đùa vậy thôi chứ Ngọc Hoài ngủ riêng từ lâu rồi, nó chọc cậu đấy.

Ngọc Hoài cười lộ nguyên hàm răng sún, cái má lúm đồng tiền dễ thương sâu ơ là sâu.

Nguyên thật hết chịu nổi hai đứa nít ranh của họ, đứa mặt lạnh, đứa nghịch ngợm, thật mệt.

Hắn chào rồi bế cô về xe mình hộ tống nàng về dinh...à không về nhà trước đã.

Hạ Uyên Nhi ngủ li bì có biết trời trăng mây đất gì, sắp vô hang cộp mà vẫn thản nhiên quấn lấy hắn ngủ trong lòng sói.

Trên xe hắn không thể nào tập trung được, cô nàng cứ liên tục đụng chạm nhiều chỗ không nên đụng khiến hắn vô cùng bất an, hắn

sợ...sẽ không nhịn được nữa cứ tình trạng này...hắn chỉ muốn thịt cô trên xe.

Nguyên năm nay vừa tròn 32, còn cô mới có 22, hơn nhau tận 10 tuổi, liệu như vậy có coi là già quá không, hắn bị gắn mác "trâu già gặm cỏ non" cũng không hề vui tí nào.

Đến nơi, hắn nhanh chóng bế cô vào trong nhà, vật nam căng đã biến hình từ khi nào, vốn không cần phải ai kích thích.

Hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống giường yêu chiều nhìn người con gái đang say rượu kia. Vuốt ve gương mặt nhỏ.

- Lần trước tôi đã bỏ lỡ, còn lần này thì không!

Hắn nhếch miệng cười rồi cười bỏ chiếc đầm trên người cô quăng sang một bên, hơi thở nồng cháy của họ làm căn phòng trở nên căng thẳng ngộp thở hơn bao giờ hết, hắn bắt đầu thở dốc, tiện tay cởi chiếc áo sơ mi trên người ném xuống đất.

Nhanh chóng đôi bầu ngực cũng hiện ra sau lớp áo lót kia, hắn nhếch môi cười sờ thử nó, rồi tiện tay chơi đùa nụ hồng đang chớm nở kia, một mùa xuân mơn mớn đang nở trước mặt hắn đại gì hắn không thử khám phá.

Cô khẽ ưm lên một tiếng, đôi mi dài khẽ rung rung vẻ khó chịu.

- Ai cho anh đụng vào người tôi!

Cô mơ màng nói, căn bản cô còn chẳng biết mình đang ở đâu nữa mà.

- Không phải đụng mà là đang khám phá cơ thể em thôi. Giờ em vẫn

đang là con gái, nhưng sau đêm tôi sẽ biến em thành phụ nữ.

Hắn bỏ màn dạo đầu thúc mạnh vật nam cứng vào trong hoa huyết của làm cô thét lên.

- Đau quá...nhẹ...nhẹ thôi...

Hắn ngẫu nhiên gặm lấy môi cô, chiếc môi mọng mềm mềm lại ngọt ngọt cứ mãi vấn vương trong lòng hắn làm hắn say mê không dứt ra được mà mê muội đắm chìm theo nó.

- Ừm..ừ...ừm...

- Nói yêu anh đi, Uyên Nhi!

Hắn mạnh mẽ ra lệnh, tiếp tục di chuyển vật nam tính trong người cô một lúc nhanh hơn, bên trong cô ẩm ướt co thắt vật nam tính hơn làm hắn luân càng càng mạnh. Đôi bầu ngực liên tục lắc mạnh chuyển động theo nhịp điệu của hắn, vật không xương cứng cứng chơi đùa trong cô làm cô phát ra những tiếng rên yếu mị.

- Ừm..chậm...chậm...Nguyên...

- Nói yêu anh đi!

Hắn bá đạo ra lệnh, lần này động tác có vẻ chậm lại, làm cô dễ chịu hơn.

- Em...yêu...anh...Nguyên...

Hắn thờ dốc rồi mỉm cười, vồ vồ cái mông nhỏ mấy cái, cơ thể cô thật gợi tình, hắn vẫn tiếp tục tiến sâu vào trong, đôi tay đầu chịu ngưng nghỉ xoa xoa nắn nắn hai trái bưởi căng mọng, giờ cô đã

trưởng thành rồi nên cơ thể bắt đầu có sự thay đổi, ngực không còn lép như ngày xưa nữa mà giờ đã căng tràn sức xuân.

- Anh cũng yêu em, Uyên Nhi.

Hắn hôn nhẹ lên trán cô, thân hình họ thoát đầm mồ hôi ướt át dính lấy nhau càng làm thêm phần kịch tích.

- Ưm...ư...ư...

Đôi chân thon quăn lấy lưng hắn phối hợp nhịp điệu cùng nhau chìm trong dục vọng. Lý trí của cô không còn nữa, giờ chỉ có thể nghe theo trái tim.

Đồng tử co thắt ngày càng chặt, nó bám sát lấy vật nam tính kia làm hắn gầm lên rồi bắn một loạt chất dịch vào trong âm đạo cô, nhiều đến nỗi tràn ra ngoài tấm chăn.

Hắn xoay cô lại tạo thành tư thế 69 tiếp tục đâm sâu vào người cô, con sói già này kể ra cũng đời mấy mươi năm sao lại có thể nhẹ nhàng với thỏ non được chứ.

...

Hạ Uyên Nhi mệt nhoài ngất lịm đi từ bao giờ, Nguyên trầm ổn dừng lại đắp cho cô tấm chăn, này giờ không biết hắn đã xuất ra trong cô bao nhiêu lần, tấm chăn ga này đã ướt đầm vị của hắn và của cô.

Nhìn vết máu dài trên nệm hắn không khỏi đau lòng, ban này hắn có quá mạnh bạo rồi, dù gì cũng là lần đầu của cô, thôi thì để hắn dùng cả đời này để bù đắp vậy.

Hắn cũng thấm mệt im lặng ôm lấy cô ngủ, đêm nay cũng thật dài.

Sáng hôm sau, Hạ Uyên Nhi tỉnh dậy trong tình trạng khắp người đau buốt, nhất là phần dưới đau thấu xương thấu tủy, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy đầu đau nhức, khắp cơ thể lại toàn dấu hôn, đột ngột có làn hơi ấm phà qua cổ, cô khẽ run sợ quay sang nhìn, giật mình hét lớn.

Nguyên mơ màng tỉnh dậy mỉm cười chào buổi sáng.

- Sao anh lại vào nhà tôi! Còn không mặc đồ nữa chứ!

Nguyên ngồi dậy đối đáp với cô.

- Đêm qua là em câu dẫn anh còn nói "Đêm nay về nhà anh đi!", cái là anh dẫn em về nhà anh, rồi đêm qua anh thực sự là kẻ bị hại, đêm qua em làm tổn thương anh nhiều lắm đấy, chịu trách nhiệm đi.

Hạ Uyên Nhi ngây ngốc, há hốc mồm chẳng thể thốt lên lời nào nhìn vũng máu dưới nệm là cô biết đã xảy ra chuyện gì rồi, tất cả cũng chỉ tại con ma men này nó quyến rũ.

- Tôi...chuyện này...anh...quên nó đi...

Cô định đứng dậy xách quần áo bỏ chạy thì bị hắn kéo tay rồi cả người bé nhỏ được hắn bao trọn trong lòng.

- Quên sao được mà quên, em đã lấy đi sự trinh trắng của tôi nói quên là quên được sao?

Hạ Uyên Nhi thật sự không biết phải làm sao cả, cô bối rối vô cùng, rõ ràng cô mới là người bị hại cơ mà.

- Giờ phải làm sao?

Nguyên nhếch môi cười.

- Em hỏi gì kì vậy? Đã lấy đi sự trinh trắng của người ta thì cũng nên chịu trách nhiệm.

- Tôi chưa bao giờ phải chịu trách nhiệm với ai cả? Với cả tôi cũng chẳng biết chịu trách nhiệm là phải làm những gì?

Nguyên hôn nhẹ lên cổ cô rồi yêu chiều nói.

- Kết hôn với anh đi, Hạ Uyên Nhi!

Miệng cô cứng đờ, vẫn chưa thể định hình được những lời hấn nói.

- Anh nói gì vậy?

- Kết hôn với anh đi, anh yêu em, không phải em cũng vậy sao?

- Tôi...

- Không nói nhiều, bây giờ anh chờ em về lấy sổ hộ khẩu, chúng ta cùng ra cục dân chính đăng kí.

Nguyên nói xong tức tốc kéo cô khỏi giường, hấn đã chờ ngày này lâu lắm rồi.

4 năm trước chính hấn là người đã phá đám cưới lễ đính hôn của cô, đã vậy hấn còn chia súng vào đầu tên kia, nếu còn dám đụng vào người con gái của hấn 1 lần nữa thì mạng này cho chó gặm nhé. Tên kia sợ quá tè ra quần thế là từ đó hấn biệt tăm biệt tích, chẳng ai thấy hấn xuất hiện cả.

4 năm hắn chờ đợi cô, hắn luôn cho người theo sát cô, bảo vệ cô, hắn cũng muốn cưới cô sớm lắm chứ nhưng hắn còn phải phục tùng lão đại, vì lão đại có ân với hắn, hắn đã thể suốt đời chỉ phục tùng và trung thành với Trần Dương Thần, trừ khi người có thể khiến lão đại thấy an tâm xuất hiện thì hắn sẽ rút lui, giờ thì may rồi, Hạ Uyên Uyên đã trở về, hắn cũng làm tròn bổn phận, giờ thì hắn có thể cùng cô hạnh phúc bên nhau rồi.

- Hạ Uyên Nhi, anh yêu em! Yêu từ sớm rồi.

Cô mỉm cười gật đầu.

- Sao không nói sớm, em cũng vậy, cũng yêu anh từ lâu rồi, đồ trâu già.

- Em nói nữa thì ngày mai đừng hòng xuống giường.

4 năm cũng không phải con số nhỏ, cũng không phải con số lớn, nhưng nó cũng đủ khiến ta nhận ra một điều...

Đó là cuộc sống này không thể thiếu nhau...

- ---End-----